

JOAKIM ZANDER

FRATELLE

JOAKIM ZANDER

FRATELE

Original: *Orten* [*The Brother*] (2015)

Traducere de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2018

„Am plătit pentru trădarea mea,
dar n-am știut atunci că ai plecat
pentru totdeauna și că va fi întuneric”.

Zbigniew Herbert,
după o traducere de Alissa Valles

Capitolul 1

Bergort

Iarna anului 2011

Ne deplasăm cât mai ghemuiți prin Bergort, noaptea, cu mișcări perfect ordonate, într-o formație compactă. Suntem tăcuți, ochii ne sunt ca niște vârfuri de ac sau ca niște fante înguste. Suntem ca supereroii din *X-Men* sau ca soldații din filmul *Band of Brothers* (*Camarazi de război*), suntem elita.

O mașină arde pe Drivvedsvägen și auzim parbrizul explodând din cauza căldurii, vedem sticla spulberându-se pe zăpadă precum gheața, cioburi translucide de frustrare și plăcere. Este la fel ca oricare altă noapte a acestei ierni, însă copiii nu se mai ostenesc să fugă pe pasarela de peste calea ferată. Rămân atât de aproape, încât flăcările se reflectă în ochii lor măriți de spaimă, iar pielea li se pârlăște. Știu exact cât durează până să se audă sirenele. Nu se grăbesc, nu trebuie să respecte termene-limită și nici măcar n-au de ce să mai fugă.

Dar noi nu ne oprim, avem un țel mai important, nu mai suntem copii care incendiază mașini, ci vulturi și șoimi, prădători cu gheare ascuțite ca briciul, cu colți amenințatori și o foame neostoită. Lois, Răven, Mehdi și Bounty. Îmi întorc capul și-mi văd frații – umbre în strălucirea focului –, și simt cum îmi crește inima. Am încetat să te mai urmăresc. Ai început să părăsești toate astea cu mult timp în urmă. Și chiar dacă umbra ta încă mai apare în fiecare noapte pe pereții cenușii ai camerei noastre, în timp ce stau întins pe pat, prietenii mei – frații mei – sunt cei care sunt asemenea mie. Pierduți și neștiutori. Pustiiți și obosiți.

— Ey, Fadi?

Tonalitatea vocii lui Bounty este înaltă și dogită, ca și cum nu i-ar intra destul aer în plămâni.

— Taci, poponarule! Șuieră Răven.

Îi dă un ghiont în umăr, împingându-l și mai adânc în zăpadă.

— Încetați! rostesc eu. Este o treabă serioasă, ați priceput?

— Dar..., începe Bounty.

— Niciun dar, *sharmuta*!{1}!

— Cunoști codul ușii? Șuieră din nou Răven ridicându-și mâna.

— Ești sigur că nu l-au schimbat? întreabă Bounty în timp ce face un pas în spate pentru a evita lovitura.

Pereții din beton îmi dau senzația că ne învăluie. Aerul este rece și miroase a benzină care arde. Ridic din umeri și simt cum plămânii mi se contractă. Simt ceea ce simt mereu – că nu știu nimic, că niciodată nu sunt sigur de nimic.

— La naiba, da! exclam eu. Așa că taci!

•

Așteptăm în umbră pe partea cealaltă a Pieței Piratului, deși este pustiu la ora 1:30 noaptea. Așteptăm până când auzim sirenele apropiindu-se pe autostradă, așteptăm până când cerul de deasupra terenului de joacă este luminat de lumini albastre. Așteptăm până când îl vedem pe Mehdi mergând cu grijă pe dalele înghețate din fața localului cu kebab al lui Sami, zgomotul pașilor lui răsunând estompat în întunericul hibernal. Sirenele au tăcut, iar tot ce se aude sunt țipetele copiilor care traversează pasarela.

— Totul e-n regulă, gâfâie Mehdi, cu aerul ieșindu-i din plămânii asemenea unui șuierat, din pricina astmului.

Se aplecă în față gemând.

— Doar pompierii au venit, poliția n-a mai fost trimisă.

Încuviințăm cu toții din cap în tăcere, solemni ca la o înmormântare. Treaba a devenit serioasă. Cheile ard în buzunarul meu, codul, în minte. Ridic capul și privesc spre cealaltă parte a pieței, apoi în sus, către geamurile acoperite cu amprente lipicioase de copii, fațada crăpată, jaluzelele cu șipcile încurcate, draperiile făcute din cearșafuri, antenele de satelit, steagurile somaliene, pe urmă spre acoperiș și dincolo de el. Cerul este negru și rece, nici măcar stele nu sunt în noaptea asta, nici măcar o tristă Lună argintie, ci doar nori negri și pustietate. Totuși, îmi las ochii să zăbovească îndelung acolo, la fel de înghețați ca degetele și ca noaptea. Asta este alegerea reală. Tu sau frații mei.

Îmi silesc privirea să se îndepărteze de la cer, senzația fiind precum desprinderea limbii de un stâlp înghețat.

— Ce așteptăm? întreb eu. *Jalla*!{2}.

În formație, traversăm rapid piața, la fel de nevăzuți ca niște drone afurisite. Suntem o unitate, suntem gangsteri, suntem elita. Nu facem niciun

zgomot, sunt doar aburii care ies din gurile noastre, doar respirațiile, doar sângele care ne bubuie în urechi, suntem doar noi și misiunea noastră.

Este ușor. Să tastez codul ușii de la intrare și nici măcar să nu mă uit peste umăr. Ne apropiem cu toții, apoi fac ce te-am văzut pe tine făcând – cu inima bubuind, întind mâna spre tastatura albă, tastez codul, văd FROM pe display, aștept o miime de secundă bipul lung care să-mi spună că e în regulă, după care intrăm. Batem palma rapid, facem liniște, aprindem lanternele și pornim tăcuți pe coridor spre studio.

Două MacBookuri se află pe masa din camera de mixaj. *Haț!* Sunt ale noastre acum. Două Samsunguri la încărcat. *Haț!* Sunt ale noastre acum. Trei tablete mici. *Haț!* Microfoane și chitare. Ne uităm unul la altul. La naiba! Sunt prea grele. Mă aplec spre masa de mixaj, mă las pe vine și scotocesc pe întuneric până găsesc ce caut. Ridic încet cutia de pantofi Nike. O deschid, mă aplec spre ea și las dulcele miros de marijuana să mă învăluie.

— *Ey!*

Scot un joint pentru frați. Se holbează la mine și-și ridică degetele mari felicitându-mă. Oricum, mai sunt și altele. Am văzut când am fost cu tine, am văzut cum Blackeye a scos două mii și i le-a dat unui coate-goale ca să-i cumpere băutură. Atunci m-am gândit la asta, atunci s-a născut ideea.

Mă strecur în cealaltă cameră, în birou.

— Răven! șoptesc eu în studio. Șurubelnița!

Răven este regele șurubelniței, dălții și levierului. Nu există nicio fereastră și nicio ușă pe care să nu le deschidă, așa că asta-i ușor. Se sprijină de birou, se apleacă, meșterește ceva, iar sertarul sare în sus și în afară. Caseta cu bani este verde și grea. Îl împiedic pe Răven s-o deschidă.

— Dă-o în mă-sa! spun eu. O să facem asta mai târziu.

Apoi se termină. Fugim ca vântul pe ușă, cu mâinile pline de pradă, și ne oprim pe terenul de joacă, unde o împărțim aproximativ în mod egal. Eu iau caseta cu bani și un MacBook.

— Stați la fereală. Ne vedem joi.

Și asta-i tot. Noaptea este rece, pustie și tăcută. Nici măcar mașinile nu mai ard, iar epuizarea mă copleșește ca un ocean, ca o avalanșă, ca întunericul. Mă îndrept spre casă tăcut și pustiit, deloc așa cum m-am așteptat.

În camera mea, lumina cenușiu-gălbuie a felinarului aflat în fața ferestrei nu mă lasă în pace. Reușește să mi se strecoare pe sub pleoape și în pupile chiar și când închid ochii și-mi ascund capul în perna plină de cocloașe. Indiferent ce fac, nu mă lasă să dorm. În cele din urmă, renunț, deschid ochii și mă ridic în șezut pe pat, însă nu aprind veioza. Timpul se scurge tot mai încet și-și schimbă forma până când se oprește de tot, moment în care aud ușa camerei și pe urmă podeaua scârțâind. Nu întorc capul, ci privesc în continuare peretele.

Aduci iarna în camera mea și te așezi la capătul patului. Aerul este nemișcat.

— Îți amintești de vremea când eram mici? Începi tu. Cred că aveai vreo zece ani. Îți amintești când am început să spun că trebuia să plec de-aici?

Știi ce urmează să-mi zici, este una dintre poveștile noastre, face parte din mitologia noastră, dar rămân tăcut. Doar stau pe pat, pustiit și cu spinarea dreaptă.

— Mă certasem iarăși cu ei. Nu-mi amintesc despre ce a fost vorba. Cineva de *khara*^[3] a spus ceva de rahat, cine știe? Am fugit și nu m-am întors acasă până târziu. Iar tu erai prea mare ca să te joci cu piesele tale de Lego vechi și murdare. Însă când m-am întors, puseseși toate piesele albastre pe una dintre farfuriile alea verzi, cu câte o piesă albă pe ici, pe colo, și mi-o lăsaseși pe pat înainte de a te duce la culcare. Îți amintești?

Încuviințez vag din cap. Îmi amintesc. Îmi amintesc totul.

— Îți amintești ce-ai făcut?

Nu spun nimic. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă. Prea multe s-au petrecut de-atunci.

— Ai zis că era un ocean. Că ai construit un ocean pentru a pleca pe el. Și că vei construi o barcă pentru a pleca de-acolo.

Simt arsuri în spatele pleoapelor și în piept. Simt că totul se prăbușește, înecând trecutul, înecând viitorul. N-ai nevoie de apă ca să te îneci.

— Dar n-ai mai construit barca, Fadi, ci doar oceanul.

Vreau să spun ceva, încerc să explic, să-ți cer să mă ierți – iartă-mă, iartă-mă! Însă știu că tot ce pot face este să scâncesc, tot ce pot face este să creez haos și stres. Stăm în tăcere.

— Poate că până la urmă ai făcut barca aia, Fadi, rostești tu într-un final. Însă era doar pentru o persoană.

Întorc, în sfârșit, capul și mă uit la tine. Ești obosită și slabă, pielea îți

este palidă în lumina difuză. Încă de când eram mic, știam că te aflai în drum spre altundeva. Dar niciodată nu te-am văzut așa.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

Pari atât de tristă când te uiți la mine. Nu dezamăgită, nu supărată. Doar tristă.

— Ce-ai crezut? Că n-or să-și dea seama al cui cod a fost folosit? La studio, fiecare are propriul cod. Așa că mereu se știe cine a fost acolo și când. Țasta-i primul lucru pe care-l va verifica Jorge mâine și va vedea că a fost întrebuințat codul meu, nu-i așa?

Ce să fac? Rușinea arde în mine ca o flacără mistuitoare. Trădarea. Prostia mea blestemată. Sunt un *khain* – un trădător. Apoi apare teroarea.

— Jorge și Blackeye, rostesc eu. Mă vor ucide.

— Nu ei, adaugi tu. Ci Biz sau Mahmud, sau rusul, probabil că ei o vor face.

Simt lacrimi prelingându-mi-se pe obraji. Desigur, lacrimile sunt de rușine, însă frica mă paralizează.

— Fadi, *habibi*⁽⁴⁾, zici tu. Cum ai putut să fii atât de prost? Știi că n-or să se mulțumească doar cu recuperarea lucrurilor. Oricine face așa ceva la Benzile Piratului... La naiba, Fadi, este singurul lucru cu care ne putem mândri. Oricine face așa ceva este un trădător. Față de Bergort. Nimeni nu va ridica un deget pentru a-i opri.

Printre lacrimi, te văd ridicându-te de pe pat și ducându-te la dulapul tău. Nu stai aproape deloc aici, doar câteva nopți pe săptămână, totuși știu că-ți ții acolo blocurile de desen. Întinzi mâna spre raftul de sus, scotocești printre blocnotesuri și cărți și le pui într-o sacoșă mare cu logoul Benzile Piratului, împreună cu dicționarul suedez.

Mi se pare că a trecut atât de mult de când amândoi credeam că dicționarul avea să fie suficient pentru a învăța toate acele cuvinte. Te oprești, scoți dicționarul, îl pui pe pat.

— Mai bine iei tu ăsta, rostești tu. Nu mai am nevoie de el.

Îmi ascund chipul în mâini, pentru că nu mă mai pot uita la tine.

— De unde ai știut? întreb eu încet. De unde ai știut de Benzile Piratului?

Văd printre degete cum ridici din umeri, cum clatini din cap.

— În după-amiaza asta, te-am văzut pe pasarelă, Fadi, fumând țigară de la țigară. Era clar că puneai ceva la cale. Nu ești prea priceput, Fadi. Apoi

am auzit de jaf. Am pus lucrurile cap la cap. Nu sunt proastă.

— Ce vei face? Unde te duci?

— Nu contează. Este mai bine să nu știi deocamdată. Te voi contacta mai târziu.

Te apleci spre mine, îmi îndepărtezi mâinile de pe față, mă silești să mă uit la tine.

— Uite ce e, spui tu, iar vocea îți este atât de severă, încât aerul tremură în jurul nostru. Din câte știu ei, eu am fost cea care a intrat în studio azi-noapte. Codul meu a fost folosit. Dacă dispar fără o vorbă în noapte, n-au niciun motiv să suspecteze pe altcineva.

Îmi ții strâns încheieturile, mă privești drept în ochi, dincolo de lacrimi și rușine, prin oglinzile și fumul iluziilor mele, mă vezi așa cum sunt, până în străfundul sufletului. Nu știu ce să spun. Deschid gura și o închid, încerc să mă desprind, însă nu mă lași.

— Dar nu înțeleg..., bâigui eu.

— Este simplu, *habibi*. Până la urmă, mi-ai construit o barcă.

Îmi mângâi părul.

— Iartă-mă! Iartă-mă, iartă-mă!

Închid ochii și-ți simt buzele uscate atingându-mi obrazul. Când îi deschid, nu mai ești acolo.

Capitolul 2

Brooklyn, New York

Joi, 13 august 2015

Betonul se simte prin salteaua subțire, hurelul unui camion care trece pe stradă este atât de puternic, încât geamul murdar zornăie; se aud voci sporadice și răpăit de tocuri pe asfalt, sirene pe Atlantic Avenue; căldura este apăsătoare, pulsul zvâcnește între zidurile din cărămidă; o cheie se răsucesc în broasca ușii.

Yasmine se ridică în șezut. Se trezește instantaneu, cu ochii deschiși, gata pentru orice, sau aproape orice. Toate aceste sunete și lumina felinarului de pe stradă căzând pe podea. Întineric, reflexii și semnale pe care le poate identifica imediat. Doar o cheie în broască. Se uită în jur, își trage peste cap maioul negru purtat cu o zi în urmă, își pune o pereche de blugi, își trece mâinile prin părul negru și bogat, apoi se ridică fără zgomot de pe pat. Dușumeaua aspră este surprinzător de rece sub tălpile goale.

Broasca se blochează și scrâșnește. Cheia este forțată și răsucită. Zgomotul răsună în apartamentul gol. Lumina albastră de pe stradă licărește prin geamuri și pe pânzele pe jumătate terminate sprijinite de pereți.

Este miezul nopții. De când dormea? De fapt, dormise? Diferența de fus orar îi dă o stare de letargie. E ca și cum toate simțurile îi sunt filtrate printr-o frecvență radio slabă, făcând-o să se miște și să gândească lent. Își scutură din nou capul, încercând să elimine zgomotul înainte de a se îndrepta încet către ușă. Afară, urletul sirenelor se estompează pe asfaltul crăpat, lăsând în urmă ceva ce aduce a calm. În acel moment se aude doar zgomotul cheii în broască.

Se apropie de ușă atât de mult, încât buzele ei ating metalul, apoi șoptește în suedeză:

— David? Tu ești?

Încă are în plămâni rămășițe ale aerului din avion, iar vocea îi este uscată și răgușită. Cheia încetează a mai scrâșni în broască.

— Yasmine? rostește el de dincolo de ușă.

Felul în care-i spune numele. Intonația nervoasă și tonul agresiv, nerăbdător. Tot ce construiseră dispăre instantaneu. Ea trage zăvorul și ușa se deschide.

David pare aproape normal, aproximativ la fel ca în urmă cu o săptămână. Aceleași buze delicat arcuite, același rid adânc pe frunte. Aceiași omoplați, aceeași gropiță în obrazul stâng, același tricou cenușiu cu aceleași pete de vopsea și tuș, aceiași blugi din pânză de doc groasă și veche pe care ea i-i cumpărase din Shibuya, când fusese prima dată la Tokyo. Dar mai erau și barba nerasă, și unghiile murdare, privirea evazivă și maxilarele încleștate.

— Yasmine, iubito!

Își desface larg brațele, pășește peste prag, dinții părându-i de un galben aprins în lumina de pe stradă. Ea se retrage un pas și se ferește de încercarea lui de a o îmbrățișa.

— Scumpo, nu mi-am dat seama... Cât este ceasul? întreabă el în engleză.

Își atinge încheietura, dibuind după un ceas care nu se află acolo, își pipăie buzunarele, în căutarea unui telefon, îl găsește în cele din urmă, îl scoate și apasă frenetic butoanele, însă aparatul nu funcționează.

— Ce mama naibii?! Am rămas fără baterie! Cât e ceasul, scumpo?

Lasă telefonul să-i cadă din mână, iar acesta ricoșează pe dușumea. Pornește din nou spre ea, de data asta cu mâinile făcute căuș, de parcă ar vrea să-i cuprindă fața. Ea se retrage până ajunge în mijlocul încăperii, sau mansardei, cum o numește David, deși nu este mai mare decât un dormitor, cu toate că tavanul e înalt și uneori este plină de lumină încă din zori.

— De ce vorbești în engleză? întreabă ea.

El se oprește și se uită la ea ca și cum, până atunci, nu și-ar fi dat cu adevărat seama că femeia se află acolo.

— Cum ai intrat? o iscodește el în suedeză, pe un ton acuzator care vibrează de paranoia și agresivitate.

— David, zice ea cu capul înclinat într-o parte, ca un copil. Ce s-a întâmplat?

Yasmine stă în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate la piept. Simte furia sfredelind durerea și confuzia din ea, amplificându-se. Există un gol în ea, în ei, în cameră. Ori de câte ori are impresia că a reușit să atingă marginea poroasă a acestei gropi, o simte cum se mărește și cum degetele

încep să alunece pe pietriș. Indiferent cât de tare se luptă, dă din picioare și sângerează, se clatină, pe urmă cade mereu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el. Cum adică ce s-a întâmplat?

Deschide frigiderul și începe a scoate și a băga cutiile din plastic, rearanjând pe rafturi mâncarea rămasă. Un pachet de unt cade, însă el nu pare a băga de seamă.

— Timmy și Aisha au dat o petrecere. Apoi au ieșit cu Rashid și cu alții, continuă el, pe urmă se întoarce spre ea și o întreabă mirat: Ce cauți aici? Trebuia să te întorci joi.

— Este joi, precizează ea apăsându-și tâmplele cu degetele. Sau poate că e vineri deja.

Zgomotul nu vrea să dispară.

— Timmy și Aisha au dat o petrecere marțea trecută, îl lămurește ea. Deci să presupun că de-atunci n-ai mai dat pe-acasă?

El ridică din umeri ca și când ar încerca să se gândească.

— Joi? se miră el. Rashid și cu mine ne-am încurcat la o melodie creată de el. După aceea ne-am dus la o petrecere în Bushwick. Lauren era acolo.

Pare că așteaptă un soi de laude că a menționat numele proprietarei unei galerii despre care amândoi știu că nu va expune niciodată tablourile lui.

— Să știi că a părut sincer interesată de noul meu proiect, cel cu păsări și biserici. Ți-am zis de el?

Yasmine se lasă în genunchi.

— De un milion de ori, David. Dar n-ai pictat nimic, nu-i așa? N-ai tras nici măcar o nenorocită de linie cu pensula!

Se ridică din nou, se duce la salteaua dublă aflată într-un colț și ia două coli de hârtie. Fără a rosti un cuvânt, le pune pe blatul din fața lui David.

El se apleacă și-și mijește ochii privindu-le.

— Oh! Dă-le dracu'! O să le ia o veșnicie să ne aducă în fața instanței. Suntem artiști, scumpo! Evacuările fac parte din poveste.

— Trebuie să te prezinți la tribunal peste zece zile, David. Apoi vom ajunge în stradă, bine? Ți-am dat bani în fiecare săptămână ca să plătești chiria. Ce-ai făcut cu ei? Ți-ai luat droguri? Ai petrecut în Bushwick?

Ea simte cum se scufundă tot mai adânc în groapă. Nu mai are energie nici măcar pentru a se opune.

— Am nevoie de o băutură, spune el și deschide ușa congelatorului.

Scotocește prin spațiul înghețat până când dă de o sticlă aburită, pe care

o scoate în negura cenușie a nopții. O zgâlțâie și o întoarce cu susul în jos înainte de a o azvârli cu toată forța în peretele din cărămidă cenușie. Sticla ratează fereastra cu câțiva centimetri și pe urmă se sparge.

— De ce naiba ai băut votca? Șuieră el întorcându-se spre ea.

Poate din cauza ordinului de evacuare, poate din pricina călătoriei sau a diferenței de fus orar. Poate din cauza celor petrecute luna trecută, a tristeții și confuziei tot mai mari pe care le simte. Poate din pricina golului care se mărește întruna. Poate din cauza murdăriei de sub unghiile lui. Poate că tocmai acesta este motivul pentru care vede fundul întunecat și însângerat al gropii. Sau poate că n-are un motiv anume. Însă, brusc, ea știe ce trebuie făcut.

— Nu m-am atins de votca ta, David.

Și nu e numai asta. Vocea nu-i tremură, nu-și ferește privirea, nu dă înapoi și nu pleacă. În schimb, continuă să stea cu brațele încrucișate la piept și face un pas spre el. Simte sticla tăindu-i adânc talpa stângă, simte cât de reci sunt cioburile, cât de rece pare sângele ei în căldura din cameră.

David pare surprins. Ce spune ea nu se potrivește cu relația lor, o legătură plină de episoade în care ea ajunge să stea ingenuncheată într-un colț, adunând resturile. Pentru o clipă, pare derutat. Își încleștează maxilarele.

— Ce dracu' ai spus?

Face un pas spre ea, cu colțul gurii zvâcnindu-i fie din pricina pasului grăbit, fie a tensiunii, fie a lipsei de somn.

Ea știe că ar putea pune capăt situației în clipa aceea. Să dea înapoi și să cedeze. Să ia niște hârtie igienică și să strângă cioburile însângerate. Să dea fuga la bodega de pe Classon Avenue și să-i cumpere niște bere. El ar bea șase beri și ar țipa o vreme. Ea ar putea îndrepta ura lui în altă direcție, către proprietarii de galerii și agenți, și toți ceilalți care ar putea fi învinovați pentru faptul că el nu pictase niciun tablou de când veniseră în Brooklyn. Oare ar putea împrumuta niște bani de la Brett ca să evite evacuarea? Va face câteva drumuri la Tokyo sau la Berlin. Va continua să pună bani deoparte pentru a-și lua propriul apartament și a dispărea ulterior sub acoperirea întunericului. Sau ar putea face exact ce mai făcuse de o sută de ori înainte – să se lase iarăși să alunece încet în groapă.

Totuși nu face asta.

— Ți-am zis că am fost în Tokyo vreo zece zile, rostește ea în schimb. Și

știi foarte bine că nu m-am atins de votca ta.

El face un pas spre ea, părând pentru o clipă să se gândească la spusele ei.

— În timp ce cheltuiai pentru a mia oară banii de chirie ca să te distrezi cu nenorociții tăi de prieteni ratați, mă speteam pentru a ieși amândoi din rahatul ăsta, continuă ea.

A mers prea departe. Mai departe decât o făcuse vreodată. Însă lipsa somnului o amețește și o face să-și iasă ușor din fire. Pentru o clipă, are impresia că nu mai are nicio legătură cu această situație, nu pe deplin. Este ca și cum luna trecută și-ar fi slăbit temporar strâmtoarea convulsivă asupra ei, ca și cum ceea ce ea și David aveau împreună nu mai era real, ci doar materie și mit, și vis.

Trecuse o lună deja, o lună de când Fadi dispăruse definitiv, o lună de când telefonul îi bâzâise în buzunar, în timp ce se afla în metrou, între West Fourth și Spring, iar lumea încremenise în jurul ei. Trecuse o lună de când începuse să fugă de durerea și de trecutul ei, îndepărtându-se tot mai mult, mai mult decât ar fi crezut că e în stare. După aceea, exact când crezuse că nu se putea distanța mai mult, exact când simțise durerea copleșind-o, primise un al doilea mesaj, cu patru zile în urmă. O imagine încețoșată a cuiva care putea fi Fadi, în Bergort. Fadi e mort. Fadi trăiește. Nimic nu mai are sens. Nimic nu se potrivește.

— Ticălosule! țipă ea și simte cât de tăioasă și de dură îi este vocea.

— Taci! urlă David mai tare și mai pătrunzător.

Ridică o mână în fața ei.

— Taci din gură! Cine dracu' te crezi? Ai? Nu-ți datorez nimic. Știi asta.

Se află în fața ei, iar ea simte mirosul de chimicale al respirației lui, mirosul înțepător de transpirație al pielii și al hainelor după două zile de petrecere. Vocea lui este mai joasă, mai amenințătoare.

— Cine dracu' te crezi de vii aici cu rahatul ăsta? Dacă nu eram eu, încă ai fi în ghetou. Dacă nu eram eu, încă ai lucra în salonul de manichiură pe care l-a deschis mama prietenei tale, târfuliță nerecunoscătoare. Sau ai fi fost moartă, ca retardatul tău frate. Îmi fluturi pe la nas nenorocitele tale de drumuri la Tokyo... De parcă nu eu aș fi aranjat asta. Să te ia naiba!

Ea îi simte saliva pe obraz și știe că vorbele lui sunt adevărate. Le-a spus de multe ori. Ea le-a mai crezut de tot atâtea ori. Că datoria pe care o are față de el justifică groapa în care s-a afundat, că justifică totul.

În clipa aceea, aproape că dă drumul marginii de care se ține. Aproape că-l cuprinde în brațe. Aproape că-i pune capul pe umărul ei, aproape că-i petrece brațele pe după talia sa.

Însă ceva este diferit în noaptea asta. Este ca și cum o scară de frânghie a fost coborâtă în groapă și ea aproape că o atinge. Moartea și învierea lui Fadi. Lumea se învâрте atât de repede, încât o apucă amețeala. Din cauza călătoriei între două zone cu fusuri orare diferite, totul i se pare ușor și ireal. Dar ea știe că nu poate apuca scara de una singură, are nevoie de el chiar și pentru asta. Poate în special pentru asta. Are nevoie de mâinile lui ca să iasă din această groapă fără fund și să se elibereze de povestea lor. Are nevoie de el pentru a salva ce se mai poate salva.

Așa că își adună forțele și se îndârjește silindu-și tandrețea să devină ură prin simpla putere a voinței. Îi dă un brânci cât de tare poate și țipă.

El se împleticește făcând un pas îndărăt, dezorientat pentru un moment.

— Ești un șarlatan! țipă ea. Ești un clown nenorocit, David! Te crezi artist...

Râde, iar sunetul e gol, lipsit de veselie.

— Un artist! Ce glumă! N-ai făcut nimic de un an! Ești un drogat, David. La un pas de a ajunge în stradă. Și crezi că m-ai salvat? Nu pricepi că sunt singurul lucru care stă între tine și o bancă din parc?

Nu mai continuă, deoarece pumnul lui David o lovește în tâmplă. Durerea o arde și capul îi zvâcnește surd – se simte imponderabilă. Camera se învâрте în jurul ei în timp ce cade pe spate pe podeaua din beton. Simte un gust metalic pe limbă. Are gustul tristeții și al pustietății. Al sfârșitului poveștii.

Are gustul victoriei.

Capitolul 3

Bergort

Toamna anului 2000

Se numește Bergort. Dar puteți să-i spuneți cum vreți, că nu ne pasă. Oricum, nu putem să-l pronunțăm și totuși ne pricepem la asta mai bine decât majoritatea. Acum, știm că cei care ne-au adus aici, părinții noștri, nu se vor face niciodată înțeleși. Vor tăcea în afara acestor pereți, ceea ce-i mai rău decât dacă ar fi muți, pentru că se vor strădui. Își vor drege glasul, vor bolborosi, se vor bâlbâi, limba li se va împletici, iar ei vor crede că este suficient să dea de-a dura consoanele și să onduleze vocalele pentru a se descurca, vor crede că e suficient să bâjbâi ca să obții ce vrei. Însă nu este, nu va fi niciodată. Sunt demodați cu rochiile, șalurile și pantalonii lor negri, cu bijuteriile lor. Cum ar putea să fie suficient? Noi am știut asta din prima zi. Cum să facem să scăpăm de ei? Suntem străini aici. Și nu vom fi niciodată mai mult decât suma limitărilor noastre. Pentru oameni ca noi, niciodată nu este suficient să facem tot ce putem.

Așa că decidem pe loc, pe podeaua din lemn zgâriat a sufrageriei din noul nostru apartament vechi și ponosit, cu desene de copil pe dulapurile din bucătărie, cu amintirile noastre prostești încă împachetate în cutii din carton aliniate lângă perete, încă așteptând să se ocupe cineva de noi. Cineva care să ne despacheteze și să ne conecteze la toate aceste noutăți. Aici, pe dușumea, hotărâm că nu suntem precum lucrurile din cutii. Nu putem aștepta pe nimeni și nu ne putem baza pe oamenii din bucătărie, cei care ne-au adus aici, apoi s-au predat. Ei nu sunt altceva decât haine vechi, gânduri vechi și o limbă veche.

Ședem în tăcere. Îi auzim tăind ceva și murmurând în bucătărie, plângându-se de *tahini*^[5]-ul de la magazinul din piață, de aciditatea roșiilor, de pătrunjel, de uleiul de măsline, de faptul că nu există legume demne de numele lor. Ne uităm unul la altul, iar tu îmi zâmbești și-mi mângâi obrazul, îmi îndepărtezi o șuviță de păr de pe frunte. Tocmai ai învățat un cuvânt care este teribil de amuzant. *Kåldolmar*^[6]. Este ceva care se servește

la cantina școlii, ceva maroniu și cenușiu care s-ar putea să conțină carne. N-ar trebui să mâncăm carne de porc, însă nu ne pasă. Le servesc cu cartofi – servesc totul cu cartofi.

Stăm pe podea și-i ascultăm cum boscorodesc și se vaită în bucătărie, și am impresia că suntem singuri aici, doar tu și cu mine. Ca și cum ar exista oceane și lumi, galaxii și Universuri între noi și bucătărie. Un curent rece intră pe lângă ușa scorojită a balconului, pe urmă îmi șoptești: „Poate că ar fi mai bine să mâncăm *kâldolmar*, în loc de ce fac ei”.

Și râdem până nu mai putem respira. Aici începe. Aici decidem că suntem doar noi.

•

La început, nu plecăm de-acasă decât ca să ne ducem la școală. Te aștept lângă barăci, ascuns în spatele tufișurilor care își pierd frunzele toamna, devenind la fel de golașe și de urâte ca tot ce le înconjoară. În timp ce număr minutele pe ceasul mare de pe clădirea din cărămidă aflată de cealaltă parte a curții școlii, culeg bobitele albe din tufe și le simt explodând și scurgându-mi-se printre degete.

Mereu este cenușiu și mereu plouă – până începe să ningă. Inițial, nu-mi vine să cred, fulgii aceia par să vină de nicăieri, la fel de ușori ca gândurile, ca visurile, ca vântul. Îngheț și sar, și tremur, și aștept, și aștept, și aștept.

Și mă întreb cine merge la școala aia mare din cărămidă și de ce trebuie să ne ducem în aceste barăci, și număr secunde care par minute, ore și zile, iar în cele din urmă, ieși pe ușă, întotdeauna prima, întotdeauna scrutând tufe până mă zărești. Apoi nu-mi mai este frig, nu mă mai simt lipsit de speranță, secunde nu mai par ore, după-amiaza nu mai e pustie și nesfârșită, ci devine atemporală.

•

Asta-i toamna, asta-i iarna – înlocuim *Wayed Wayed*^[2], cântecul lor, cu *Razor Tongue*, de DJ Mendez, și *7 Days*, și Britney. În toamna asta, în iarna asta, mergem pe asfalt, printre garduri vii rărite și iarbă înghețată, printr-o lume care devine din ce în ce mai întunecată, până când ajung să cred că nu voi mai vedea soarele vreodată, că a dispărut și m-a lăsat deodată singur. Așa cum totul m-a părăsit. Totul, cu excepția ta, surioară.

Și ne îndreptăm încet spre ei, mergând pe asfaltul înghețat, târându-ne picioarele prin zăpada proaspătă dintre clădiri, creând șanțulețe și brazde, o urmă pe care să ne întoarcem. Ca și cum am fi Hänsel și Gretel, doar că nu

vrem să găsim calea spre casă, ci o cale de scăpare de-acasă.

Se face frig extrem de repede și picioarele îmi îngheață în tenișii vechi – zăpada găsește o modalitate de a se strecura pe sub limba lor, prin gaura din talpă și în sus, pe sub pantalonii prea scurți.

— Crești puțin prea repede, frățioare, spui tu. În curând, n-o să ne mai permitem să ne cumpărăm ceva de încălțat.

Frigul pătrunde prin haina mea de poliester și prin ieftinul pulover muștar, prin tricouri și piele, străpungându-mi oasele și măduva spinării.

— Aproape că am ajuns acasă, *habibi*, zici tu. Și o să-ți pregătim o baie fierbinte.

Și râdem pentru că n-avem cadă, ci doar un duș din care curge un firicel de apă călâie, dar râsul mă încălzește.

— *Coardă, planșetă, lord, a-și permite*, rostești tu.

Cuvinte noi pe care le-ai învățat. Din gura ta sună ca niște ciripeli de pasăre, străine, neomenești. Dar știm că reprezintă cheia, că semnifică totul. Acum, suntem aici, n-avem de ales, nu putem schimba pantalonii scurți, pantofii ponosiți și casa înghesuită și deprimantă. Însă putem exersa această melodie până vom ajunge s-o cântăm mai frumos decât oricine altcineva. Iar când primăvara își va arunca în cele din urmă lumina palidă pe iarba galbenă, voi ciripi:

— *Rând, sapă, a cosi, vacă.*

— Nu rimează, glumești tu.

Și râdem din nou, fără să ne putem abține, cu răsuflarea întretăiată, până ne prăbușim în zăpada care se topește – doi copii sfrijiți și singuri într-o lume străină.

•

Uneori când ajungem acasă, apartamentul este întunecat și pustiu, iar noi regretăm că nu ne-am grăbit, că n-am fugit prin iarnă ca să putem sta mai mult timp singuri în întunericul aproape cald.

În aceste după-amiezi petrecute singuri, punem perne pe podea la o distanță atât de mică de televizor, încât aproape că ne băgăm în el, iar asta-i singurul fel de fericire de care am parte în această perioadă de început. Învățăm expresia „a schimba canalul” și trecem peste cele arabe până dăm de Ricki Lake sau de Oprah, sau de reluarea serialului *Beverly Hills 90210*. Înmuiem pâine uscată în humus sau *baba ghanouj* (*mutabbal*^[8]), sau în ce găsim în frigider, în spatele roșiilor acide și al ardeilor fără gust și

scofâlciți. Pe urmă zăcem pe dușumea, încă înfrigurați, dar moleșiți, cu ochii pe jumătate deschiși, și-mi citești subtitrările cu o voce atât de serioasă și de obosită, și de caldă, încât visez că mă pot înveli cu ea precum cu cea mai groasă și mai moale pătură și că dorm până când frigul dispare, iar soarele se revarsă prin golurile din jaluzelele stricate și ne dă înapoi lumea noastră.

Însă, de obicei, unul dintre ei a venit deja acasă de la cursuri sau de la slujba temporară, cu suspinele și cu gemetele obișnuite, cu ochii obosiți, cu certurile lor meschine, cu întrebările nepăsătoare despre teme noastre, cu tiradele furioase și cu palma ridicată când spunem că n-avem. Cum vom învăța vreodată ceva? Societatea asta este prea slabă, prea superficială. Ne vor da ei probleme de matematică și teme arăbești, fiindcă au auzit că ne îndepărtăm de ele, ne îndepărtăm de ei tot șoptind și fofilându-ne.

— *A mânca, lapoviță, carne, picioare, sfeclă, dulce.*

— *Amenințare, umed, capcană, închiriat, garnitură, pariu.*

Ne aud vorbind, aproape cântând. Ne văd aripile crescând.

Capitolul 4

Manhattan, New York

Sâmbătă, 15 august 2015

Soarele se înalță în pâcla cenușie a verii, în vreme ce trenul de suprafață huruie peste Manhattan Bridge. Este cald deja, iar ochiul stâng al lui Yasmine zvâcnește. Dar ceea ce o îngrijorează este piciorul din care, cu o dimineată în urmă, a scos o bucățiță de sticlă înainte de a-l băga în pantoful din pânză neagră. Doar a scos ciobul, nu l-a spălat și n-a bandajat rana decât mult mai târziu, după-amiază, în toaleta unui local din Prospect Heights. Simte rana sângerând pe talpa din cauciuc, sângele trecând prin bandajul stângaci. Desigur, n-a ajutat-o nici faptul că, noaptea trecută, a rătăcit ore în șir pe străzile din Brooklyn – ca o insomniacă sau un zombie –, înainte de a se caza în cele din urmă la un motel accesibil de pe Dean Street, pentru a-și petrece încă o noapte fără să doarmă.

Acum, privește fluviul și orizontul compact și cenușiu al orașului și se simte ca și cum viața i se sfârșește din nou, de parcă ar fi ajuns la limita a ceea ce este sau a fost viața ei. O surprinde că, în ciuda tuturor celorlalte evenimente întâmplare, sentimentul este legat de David. Își imaginase cu totul altfel momentul în care avea să-l părăsească într-un sfârșit. Mai curat și mai simplu, cumva monumental, nu ca parte din ceva mai mare și mai important.

Toate bunurile ei se află pe locul de lângă ea, într-o geantă U.S. Navy cumpărată înainte de prima călătorie pe care a făcut-o la Ljubljana, cu șase luni în urmă. În ea se află blocul de schițe, laptopul, niște lenjerie, tricouri, câteva perechi de șosete, o cămașă bleumarin lungă până la genunchi, a unui designer englez, și care era atât de scumpă, încât o apucase amețea când o comandase de pe eBay, cu câteva luni înainte. În plus, mai este o jachetă parka M51 măsura cea mai mică, dar care tot îi era prea mare când o luase de la același magazin al armatei de unde cumpăraseră geanta. Iar în buzunar, mai are un telefon și un card American Express de pe care nu mai are ce bani să scoată. Asta este tot ce a luat cu ea. Restul aparține trecutului.

Unuia dintre celelalte trecuturi.

Scoate iarăși telefonul din buzunar, simte vibrațiile podului care fac să-i tremure mâna, în vreme ce telefonul se zgâlțâie și tresaltă. Aparatul este cald, cum fusese și cu o lună în urmă, când călătorise cu un alt metrou, îndreptându-se spre centru pentru a se întâlni cu un client lângă Grand Central. Nu-și mai amintește cu cine sau despre ce era vorba, ci doar că telefonul i-a bâzâit în mână, iar ea a simțit o înfiorare ușoară, parțial de jenă, parțial de bucurie, când a văzut cine era expeditorul. Un e-mail de la Parisa. Jenă pentru că îi amintea de toate e-mailurile la care nu-i răspunsese. Jenă pentru că-i îndrepta gândurile spre Bergort, spre vechea ei viață, spre cei pe care îi abandonase, spre Ignacio, spre Fadi.

Însă și bucurie pentru că Parisa a perseverat și i-a mai scris ocazional, poate o dată pe an, deși Yasmine nu i-a răspuns niciodată, cu toate că Parisa n-avea de unde să știe dacă Yasmine îi citea e-mailurile. Până și Fadi încetase la un moment dat să-i mai scrie. La început, ea intenționase să răspundă măcar la e-mailurile lui. Formulase textele în minte, în timp ce stătea întinsă pe salteaua de pe dușumeaua din Crown Heights. Scrisori lungi și detaliate, pline de explicații și promisiuni că avea să se întoarcă.

Încă mai face asta, chiar și în prezent, cu toate că trecuseră trei ani de la ultimul e-mail al lui Fadi. Dar ea nu le scrisese niciodată. Nu pentru că nu voia, ci pentru că nu știa cu ce să înceapă. Desprinderea ei de Bergort fusese foarte bruscă și totală, de altfel, și singura soluție: îl părăsise pe Fadi și se duse direct la aeroport, împreună cu David. Dar Ignacio? Știuse el ce se petrecea? Că ea pleca? Și că tocmai acela era motivul pentru care-l părăsise încă înainte de a-l cunoaște pe David? În cele din urmă, și e-mailurile de la Ignacio încetaseră.

Ea și David fuseseră beți când cumpăraseră biletele cu banii din bursa lui, iar ea își închisese conturile de Facebook și Instagram. Ștersese tot ce o ținuse captivă în rețeaua din Bergort. Tot, cu excepția adresei de e-mail, o mică punte de legătură. Tot, afară de rușinea ei.

Cum de lăsase totul în urmă atât de rapid? Bergortul, care o formase. Pe Ignacio, prima ei iubire. Însă în special pe Fadi. Cum putuse? Pe fratele ei, de-un sânge cu ea, pe care-l protejase și de care avusese grijă de când se știa. Dar nu existase altă cale, fusese ca și cum Bergortul amenința s-o tragă în jos, în ceva adânc și întunecat, ceva despre care ea știuse întotdeauna că se afla acolo și cumva se așteptase mereu să ajungă acolo.

Însă când îl cunoscuse pe David fusese ca și cum o cale diferită îi apăruse în față. O altă direcție, o altă viață. Iar ea o alesese aproape fără a se gândi. Uneori, pentru a merge înainte este mai bine să nu te gândești la toate consecințele.

Bună, Yazz,

Mai este asta adresa ta? În sfârșit, nu știu cum să-ți spun asta, dar fratele tău a murit. Nu știu ce știi, însă s-a dus în Siria. Iar ei au postat pe Facebook că a murit într-o luptă. Mehdi a vorbit cu părinții voștri. Îmi pare rău, surioară.

Își amintește că tocmai intrau în stația West Fourth când a citit ultima propoziție, că s-a ridicat, și-a croit drum printre oameni pentru a coborî din metrou și a alergat pe scara rulantă către Washington Square Park.

Și în rest nimic din ce s-a întâmplat apoi, până târziu în seara aceea, când David a găsit-o ghemuită sub fereastra care dădea spre stradă a micului lor studio dezordonat din Crown Heights. Era ca și cum restul acelei zile ar fi fost șters, ca și cum n-ar fi existat vreodată.

— Trebuie să-ți suni părinții, a șoptit el și s-a strecurat în spatele ei, măcar o dată nefiind nerăbdător sau grăbit, ci tăcut și cald.

Însă ea se desprinsese din îmbrățișarea lui, clătinase din cap și privise peretele.

În dimineața următoare, se trezise cu o senzație nouă în piept. O singurătate tristă și apăsătoare cum nu crezuse că putea exista. David dispăruse, iar încăperea era goală și rece. O rază de soare strălucitoare reușise să se strecoare cumva prin geamul murdar, revărsându-se asemenea unui pahar cu suc din portocale pe dușumeaua din beton.

Nu ieșise din cameră vreme de câteva zile, până când Brett a găsit-o în cele din urmă după ce lipsise de la o întâlnire cu el și a silit-o să meargă la o cafenea, unde a reușit să mănânce o jumătate de corn. Nu mai ieșiseră niciodată undeva, nu fuseseră împreună decât la muncă, iar Brett nu era tocmai genul de om la care să-ți găsești alinare sau pe care să-l alini. Așa că în cea mai mare parte a timpului n-au făcut decât să stea într-o tăcere chinuitoare, până când ea i-a întâlnit privirea incomodă.

— Dă-mi ceva de făcut, îi ceruse ea. Orice. Doar să fie cât mai de durată și mai departe posibil.

Orice pentru a evita să se gândească la Fadi, să vorbească despre asta cu David. Orice ca să nu-și sune părinții sau să se întoarcă la Bergort. Orice pentru a scăpa de sine și de propria trădare.

Brett încuviințase din cap și plătitese micul dejun. Trei zile mai târziu, ea luase un avion spre Detroit, apoi către Baltimore, pe urmă spre Tokyo. Abia avusese timp să-și spele hainele între călătorii. Fugise de la hotel la aeroport, între întâlniri cu artiștii și cu agențiile de publicitate, neinteresată de nimic din toate astea și de lumea din jur. Tot ce o menținuse în stare de funcționare fuseseră direcția și viteza.

Era o zi de marți, iar ea se afla în Tokyo, undeva în Shibuya, într-un hotel modern, anost, plin de unghiuri drepte și de lemn gălbui, și era toiul nopții când a primit al doilea mesaj. Era prima dată când vedea adresa de e-mail a mamei sale și pentru o clipă se gândise să șteargă mesajul fără a-l citi. Dar era prea obosită pentru a face asta, așa că l-a deschis. Textul era scurt, avea doar câteva propoziții:

Pe Facebook scrie că Fadi a murit luna trecută, însă cu doar câteva zile în urmă se afla în Bergort. Nu înțeleg, Yasmine. Te rog, vino acasă.

S-a ridicat în șezut pe pat și a aprins veioza. Mesajul avea patru poze atașate. A dat click pe prima și pe ecranul telefonului a apărut imaginea unui tânăr în fața unui perete din beton, fotografiat din profil. Părea să aibă în mână un spray cu vopsea cu care scria sau vopsea ceva pe zid.

În lumina felinarului de pe stradă, chipul bărbatului era surprinzător de clar. Yasmine și-a trecut degetele tremurătoare peste ecran și a mărit fotografia la maximum, până când o față granulată și pixelată a apărut pe ecran. Era slab și tras la față, mai slab ca niciodată, mai slab decât în copilărie, de parcă ar fi fost altcineva. Dar Yasmine și-ar fi recunoscut fratele oriunde, în orice poză. Fără îndoială, era Fadi.

•

La Bleecker, Yasmine coboară șchiopătând din tren și urcă scările spre Houston. Brett este în parcare benzinariei, sprijinit de un SUV negru suficient de monstruos pentru un oligarh. „Ești în siguranță deplină?” întreabă o companie numită Stirling Security pe un panou publicitar, cu litere de un metru, aflat deasupra lui. Yasmine se oțelește și încearcă să

alunge durerea de la picior prin puterea voinței. Nu este vreme pentru așa ceva.

David a cheltuit toți banii pe care ea încercase să-i strângă. Numai contactele lui Brett și abilitatea ei de a se descurca o pot motiva să ia avionul spre Stockholm. I-a trimis lui Brett celelalte trei poze pe care mama sa i le-a atașat în e-mail. Trei imagini care arată că se petrece ceva în Bergort. Este de ajuns pentru a merita să fie făcută călătoria, este o șansă de a îndrepta lucrurile.

Capitolul 5

Bergort

Primăvara anului 2007

Este primăvară, un miracol, imposibil de crezut, iar gecile pe care le-am furat dintr-un magazin cu articole sportive aflat în centru oraşului, în noiembrie, se topesc pe noi, dezvăluindu-ne braţele albe, sfrijite, ochii noştri încă reflectând iarna petrecută jucând *Halo: Combat Evolved* şi *FIFA*. N-avem referinţe în afara ecranelor TV. Cu un soare slab bătându-ne în faţă, stăm pe băncile rupte, acoperite cu graffiti de pe terenul de joacă şi începem să ne amintim, începem să inventăm o altă viaţă.

— Am putea să facem ceva la grătar, *len*! Să cumpărăm nişte cârnaţi buni!

— Când vom putea înota din nou? În mai, bănuiesc.

— *Ey*, să beau ceva rece la soare e suficient pentru mine.

Dar încă nu e vară. Tremurăm, însă refuzăm să ne punem gecile pe noi. Batem mingea până la Camp Nou, cu încheieturile înţepenite, încă scoţând aburi pe gură când respirăm.

Când ajungem pe terenul acoperit cu iarbă artificială, vedem că în colţuri încă mai sunt grămezi de zăpadă murdară. Îi alungăm pe copiii care lovesc cu piciorul o minge din plastic, apoi ne împărţim în echipe de câte trei. Jucăm în forţă, izbind mingea atât de tare, încât zornăitul gardului din sârmă din jurul terenului se propagă ca un tunet prin beton, făcându-l să vibreze. Suntem Lois, Fox şi cu mine împotriva lui Mehdi, Bounty şi Farsad, ceea ce nu este corect, desigur, pentru că Bounty are 90 de kilograme, iar Mehdi e şi el gras şi respiraţia îi şuieră din cauza astmului, dar nu-mi pasă, vreau doar să câştig, să simt vântul pe spate şi primăvara pe chip, vara fiind atât de aproape, încât o poţi atinge. Iar astăzi, pot alerga la nesfârşit. Să lovesc cu călcâiul şi din foarfecă. Sunt Thierry şi Eto'o sunt Zlatan. Iar când pun mingea în colţul terenului, simt lumea întreagă în piept. Şi când îmi ridic braţele şi alerg în jurul terenului cu nenorocita asta de iarbă artificială, aud mulţimea ovaţionând în jur, simt cum îmi cresc

brațele, cum mi se desfac aripile, cum corpul îmi devine tot mai ușor, până când încep să mă înalț și să plutesc deasupra ierbii artificiale, a astmului lui Mehdi, mult deasupra betonului.

Aceste zile ale începutului de primăvară nu se sfârșesc niciodată, nici chiar după apusul soarelui, nici după ce temperatura scade și nici chiar când parcă este iarnă din nou. Nici atunci nu se termină, însă când se lasă întunericul ne punem gecile. Este o retragere, nu o capitulare. Stăm pe băncile de pe terenul de joacă și fumăm, și bem Cola, și avem visuri noi, mărețe, sinuoase, în timp ce transpirația din timpul jocului ni se usucă pe piele.

— La naaaiiba, Ana Maria, o cunoști? Pe sora cea mică a lui Jorge? Aia cu țâțe grozave?

— *Wallah*^[9], omule, jur că-i mai tare decât Rihanna.

— Ar trebui să ne gândim cum să facem rost de niște bani ca să ne ducem la Barcelona, *yao*. Să mergem să vedem un meci. N-are Jorge un unchi acolo?

— Vreau să mă duc în Australia, *len*. E cool acolo, cu canguri și toate alea.

— În Australia? Iisuse, ce *bati*^[10] nenorocit ești, Bounty. Canguri? Ha, ha, ha, ha, ha!

— Canguri!

Râdem de Bounty până când ajungem pe nisipul tare, încă înghețat, până când abia mai putem respira, până când plămânii lui Mehdi aproape cedează din pricina astmului, până când Bounty aproape că începe să plângă, iar în cele din urmă, renunță și pleacă.

Noi rămânem până când râsetele se sting plutind peste acoperișuri și ne lasă în tăcere și agitați, în vreme ce lumina din jurul nostru se transformă dintr-un gri limpede și palid într-un albastru întunecat. Seara nu este primăvară, ci ger, iar stelele încă sunt stele de iarnă, vizibile clar și distinct pe fundalul albastru. Întorc capul și închid ochii. Poate din cauza luminii sau a primăverii care vine, însă o anxietate bruscă mă năpădește ca un val, iar eu icnesc abia reușind să respir. Inima îmi bubuie atât de tare, încât mă întind pe solul nisipos.

Nu este ceva despre care să vorbești cu frații tăi dacă nu vrei să ajungi ca Bounty. Gâfâi și inspir una după alta câte o gură de aer rece ca gheața, simt nisipul înghețat pe buze, mă silesc să mă calmez, îmi forțez inima să

înceteze a bubui.

— *Ey*, Fadi? Ce naiba faci?

Îmi forțez ochii să se închidă, forțez acea senzație să coboare în stomac, mă forțez să mă ridic în picioare.

— Nimic, poponarule, spun eu. Haide să mergem!

•

Așa că plecăm. Urcăm pe pasarela care traversează șinele, înghețăm fiindcă avem doar tricourile pe sub gecile de iarnă, deși primăvara încă ne furnică pielea. Stăm pe podul aflat deasupra șinelor de tren, cu spinările sprijinite de gard. Scuișăm și fumăm, și privim trenurile care trec șuierând pe sub noi – lumină albă și înaintare hotărâtă într-o direcție.

Batem palma cu Adde, care sosește dinspre zona de case identice, purtând o canadiană Canada Goose și având în mână o geantă zornăitoare.

— Ce frigul naibii! rostește el. Parcă venise primăvara.

Încuviințăm din cap. Mă gândesc la tine când îl privesc. Nu te-am mai văzut de-o săptămână, nici măcar umbra nu ți-am văzut-o. Vreau să-l întreb dacă nu te-a văzut la studio, dar îmi înghit cuvintele. În schimb, pun mâna pe gulerul de blană al enormei lui canadiene.

— Fruuumos! spun eu. Arăți ca Diddy⁽¹¹⁾ în haina asta.

El ridică din umeri, iar geanta scoate un clinchet.

— Ai băutură? cârâie Mehdi. Dă-ne și nouă!

— Las-o baltă, zice el. E o petrecere la Red. Așteptați câțiva ani și poate că veți fi invitați și voi, țâncilor.

Râde și pornește mai departe pe pasarelă.

— Ești un zgârcit nenorocit! strigă Mehdi în urma lui.

Adde nici măcar nu întoarce capul, doar ne arată degetul mijlociu și continuă să se îndepărteze.

Așa că plecăm și noi, coborâm pe asfaltul crăpat, traversăm peste iarba galbenă înghețată, trecem pe sub felinarele sparte. Însemnăm clădirile și tablourile electrice cu emblemele noastre ieftine. *Boing*. Litera *o* este o stea. Cuvântul nu înseamnă nimic, nici măcar nu știm de unde provine, însă îl împrăștiem prin tot Bergortul. Am grijă să mă uit doar la asfaltul negru sau la clădirile de un cenușiu întunecat, deoarece, dacă privirea îmi alunecă spre pustiul albastru-închis de deasupra, nu știu ce s-ar întâmpla.

Ceva trebuie să se întâmple. Nu se poate să rămână așa – nesfârșit și tăcut, și pustiu, și sărac. Așadar, îi las pe ceilalți pe terenul de joacă,

singuri cu fumatul și cu glumele lor prostești. Îmi deschei geaca și-mi trag blugii și mai jos pe șolduri.

— Mă duc să verific ceva, îi anunț eu.

— Ce anume, *bre*? întreabă ei.

— Nimic, mă întorc repede.

Traversez piața, trec pe lângă localul cu kebab unde finlandezii beau până crapă, apoi pe lângă magazinul sirianului și pe lângă lumina galbenă a stației de metrou, pe urmă pe lângă blocuri și mă îndrept spre casele ale căror fațade abia se văd în spatele antenelor de satelit care le acoperă ca iedera, nostalgice găuri de vierme către alte vremuri, alt context, altă realitate, la fel de falsă și de statică precum un basm.

Nu contează că am uitat unde anume locuiește Red, pentru că-i aud pe rapperii Ghostface și Trife prin ușa deschisă a unui balcon de la parter, îi aud pe toți cei de la petrecere repetând versurile cântecului *Be Easy*. Și te văd lângă balustradă, purtând o cămașă din flanel în carouri verzi, un maiou pe dedesubt, blugi, dar nu mulați ca ai celorlalte fete, ci largi și lăsați că ai unui tip. Părul îl ai drept, iar fața îți este luminată slab de o brichetă pe care o folosești pentru a-ți aprinde un joint. Mă apropiu cu grijă de balustrada balconului, fiindcă nu vreau să fiu văzut de toți cei de la petrecere, și-mi dreg glasul.

— *Shoo*, Yazz, rostesc eu încet.

Însă tu nu mă auzi. Vorbești cu Blackeye, Igge și Ignacio, apoi tragi cu putere din țigară și lași fumul să iasă, să plutească în afara balconului, spre felinarul de pe stradă. Mă aflu chiar sub cotul tău, în întuneric. *Be Easy* se domolește puțin și-ți aud râsul câteva clipe, pe urmă bubuie din nou. Deschid iarăși gura, întind mâna ca să te ating, ca să-ți dau de veste că sunt aici. Dar îți retragi brațul, mai tragi o dată din joint, după aceea i-l dai lui Igge înainte de a pleca din balcon și intri în apartament, întorcându-te la petrecere, la ceea ce este, în general, viața ta.

Rămân nemișcat câteva secunde, neștiind ce să fac și de ce mă aflu aici, de fapt. Aud o ușă deschizându-se în spatele meu: Adde iese împleticindu-se, cu pupilele dilatate și cu fața schimonosită și verde. Se apleacă spre tufele rare și varsă toată berea din geanta pe care o cărase cu două ore în urmă. După ce termină, se răsucesc cu un zâmbet vag pe buze. Își șterge gura cu dosul palmei, bolborosind ceva și legănându-se.

— Ce dracu' cauți aici, *len*.

Ridic din umeri.

— Nimic.

— Atunci, pleacă de-aici, *abri*. N-ai ce căuta aici, nu?

Len? Abri? Nici măcar nu-i de-aici. Locuiește în zona de case identice, e un *suedi*. Să-l ia naiba! Totuși nu spun nimic, doar mă uit la el, îmi închei geaca și plec.

•

Amicii mei încă sunt în parc, privesc ceva pe ecranul telefonului lui Mehdi.

— Oh, ia uitați-vă cine-i aici!

Jorge se ridică.

— Haideți să mergem la Bounty și să jucăm *FIFA*. E ger afară. Clatin din cap în semn că nu și simt senzația de pustietate amplificându-se în mine.

— Räv? rostesc eu. Ai un furtun pentru benzină?

Räven încuviințează și zâmbește.

— Am de toate, *bre*. Știi asta.

— Bine, du-te și adu-l. Și un levier.

Lui Räv îi ia puțin să meargă acasă și să găsească ce ne trebuie. Peste nici cinci minute, se întoarce cu fața roșie, cu ochii îngustați, gata pentru orice.

— Ce facem, frate?

— Cât de mult îl urâți pe sirian? întreb eu. Cât de mult urâți boarfele lui jalnice și nenorocitul lui de magazin ieftin?

Ei încuviințează și-mi dau seama că răspunsul e afirmativ. Cu toții am fost prinși furând de la el, toți i-am simțit mâinile de fermier pe urechi, toți am avut de-a face cu poliția.

— A venit vremea să-i dăm o lecție, *ey*? A sosit timpul să-l educăm.

Mă privesc cu alți ochi acum – jocul *FIFA* este dat uitării, la fel și frigul. Asta-i mai interesant.

— L-ați văzut în noul lui Audi? întreb eu. Cică nou. Ha! Are 100 de ani, însă pentru el e nou. L-ați văzut în el? Mândru ca un cocoș, ca și cum ar crede că-i ceva de capul lui, poponar nenorocit!

— Așa-i, confirmă Mehdi. Zău că a venit vremea să i-o tragem.

Așa că ne pregătim, băgăm furtunul și levierul sub geți, ne punem glugile pe cap și simțim sângele gonindu-ne vertiginos și cu putere prin

vene pentru prima dată după Camp Nou. Facem câteva tururi prin parcare până găsim Audiul. Este un break care probabil că are zece ani vechime, verde, murdar, o mizerie. Mai întâi, trecem pe lângă el prefăcându-ne că nu l-am văzut. Mai facem două tururi pentru a ne asigura că nu este nimeni în parcare. Nu vorbim, ci doar ne prelingem tăcuți pe asfalt, ca niște călugări Shaolin, sau ca membrii hip-hop ai clanului Wu-Tang, de parcă am fi niște gangsteri. Apoi întreb din întuneric:

— Cât timp va dura, Räv?

El ridică din umeri.

— Zece secunde bușonul, două minute ușile. Nu mai mult.

— Și pe urmă?

— A, este floare la ureche, doar câteva minute. Liniștește-te, *bre*. Știu ce am de făcut.

Așa că ne uităm unii la alții fără a ne ascunde zâmbetele și faptul că am așteptat atât de mult asta – venirea primăverii, viața de gangsteri. Ne strecurăm prin lumina galbenă a parcării, apropiindu-ne fără zgomot de Audi, ochii noștri nevăzând altceva decât răzbunare și haos.

Iar Rävén este un geniu, doar își încordează picioarele și desprinde bușonul de la rezervorul de benzină, care sare cu un pocnet, apoi tragem benzină în două sticle de Cola. Un litru ar trebui să ajungă. Dăm din cap unul spre celălalt și Rävén lovește parbrizul cu levierul. O dată. *Bum!* Nimic. Ochii lui se îngustează, dar Mehdi îi ia levierul fără să spună nimic. Își pune toată greutatea în lovitura destinată să devină legendară, despre care vom vorbi toată vara, și parbrizul explodează în mii de cristale mici. Înainte ca ele să aterizeze pe asfalt, Rävén este în habitacul mașinii, golind sticlele pe banchetă și deschizând ușile pentru a se crea un curent puternic înăuntru. Apoi iese și se uită la noi. Îmi întinde o cutie cu chibrituri.

— A fost ideea ta, frate. E drept ca tu să dai foc acestui gunoi.

Iau chibriturile, mă uit în ochii lui, pe urmă în ochii lui Mehdi și ai lui Jorge. Roșii la față și entuziasmați, ei încuviințează din cap. Și o fac. Aprind trei chibrituri odată și le țin preț de o secundă în față. După aceea le las să cadă în mașină, privesc fumul transformându-se în flăcări albastre și roșii pe banchetă, pe urmă ne răsucim cu toții pe călcâie și fugim din parcare în timp ce focul se intensifică în spatele nostru. Suntem deja în piață când rezervorul explodează.

Capitolul 6

Manhattan, New York

Sâmbătă, 15 august 2015

— Pari obosită, spune Brett în timp ce Yasmine se cufundă în scaunul moale și tapițat cu piele gălbuie de lângă el.

Tocmai se trezise când a sunat Yasmine, cu o jumătate de oră în urmă, dar nu ți-ai fi dat seama de asta văzându-l în costumul făcut la comandă, în cămașa albă având descheiat un nasture mai mult, cu pantofii italienești și părul negru ondulat și aranjat.

Yasmine coboară parasolarul din fața ei și aruncă o privire rapidă în mica oglindă. Tâmpla stângă îi este umflată și a căpătat o nuanță roșiatică-vineție. Își trece degetele peste umflătură și o simte zvâcnind puțin.

— Am avut câteva zile lungi, rostește ea.

Ridică parasolarul la loc, se sprijină de spătar și închide ochii.

•

Până să-l cunoască pe Brett la vernisajul unuia dintre prietenii lui David, în Williamsburg, cu un an în urmă, nu mai întâlnise pe cineva asemenea lui. Desigur, văzuse pozele unora ca el, văzuse și în Suedia, aplecați peste farfurii cu fructe de mare și pahare cu vin roze încălzindu-se la soare pe terasele restaurantelor din Stockholm. Se aflau acolo când trecea prin piața Stureplan în drum spre McDonald's, împreună cu prietenii ei adolescenți. Ședeau la mese îmbrăcați în costume scumpe, urmând să se întoarcă în elegantele lor apartamente din secolul al XIX-lea, un gen de oameni care trăiau o viață izolată în scumpul cartier din centrul Stockholmului. Aveau casele luxoase și educația care să-i mențină în siguranță, să-i ferească de haosul pe care ea îl trăia în fiecare zi.

Așa era și Brett, ba chiar mai mult de-atât. El este visul american, mai mult decât visul american. Este Harvard și picioare fără șosete în mocasini, și o casă în Hamptons. Este cel care lucrează 48 de ore pe săptămână la birou și-și petrece sărbătorile de Crăciun în Caraibe. Dar în același timp există o disonanță la el, ceva rebel și ironic care răzbate dincolo de

exteriorul perfect lustruit. Ceva care se manifestă sub forma unei glume neașteptate sau a unei expresii deprimante la o întâlnire cu un client dificil.

Acum, se chinuiește să scoată SUV-ul cu spatele dintre pompele de combustibil și aruncă o rapidă privire piezișă spre Yasmine.

— Pare mai mult decât niște zile lungi, spune el.

Yasmine se prefacă că nu-l aude, ținându-și în continuare ochii închiși. Brett este agent în industria publicitară. Găsește ceea ce el numește *talente* – tineri creativi, cu competențe speciale – și le vinde diverselor agenții de publicitate și clienților care au nevoie de acele abilități pentru proiectele lor. Înainte să-l cunoască pe Brett, Yasmine nu știa că exista o astfel de meserie. Nu cunoștea nimic despre industria publicității. O amuzase când, după câteva pahare cu Chardonnay băute în mica galerie de pe Roebling Street, primăvara trecută, Brett începuse să se laude cu slujba și cu relațiile lui. Yasmine presupusese că se dădea la ea și fusese nevoită să facă mari eforturi pentru ca spectacolul lui neîndemânatic să nu-i atragă atenția lui David, care se uita la ei din cealaltă parte a galeriei.

Câteva zile mai târziu, când Brett chiar luase legătura cu ea și se oferise să-i aranjeze o întâlnire cu cei de la ceea ce el numea „unitatea stradală de contrainformații” a unei uriașe companii de băuturi energizante, ea fusese surprinsă. Și fusese și mai surprinsă când cei de acolo doriseră s-o întâlnească în aceeași săptămână, la așa-numitul lor „club” aflat într-o zonă din Bronx care urma să fie renovată. Încă nu apăruseră baruri unde să se servească vin și mâncare și nici magazine cu produse organice, ci doar câțiva indicatori timpurii – logoul Stumptown Coffee în vitrina unei cafenele și bărboși în false haine tipice clasei muncitoare șezând la mesele aflate dincolo de geamul prăfuit. Îl întrebase pe Brett dacă venea și el la întâlnire, însă în ochii lui apăruse o expresie stânjenită și-și trecuse nervos mâna prin păr.

— Este în Bronx, fusese singura lui explicație, după care se oferise s-o conducă până la cea mai apropiată stație de metrou.

„Clubul” își avea sediul într-un spațiu comercial vechi, cu geamuri mari, care dădeau spre un trotuar pietros, aflat chiar lângă un local numit în mod ironic Energy. Unitatea de contrainformații era formată din cinci puști de peste 20 de ani, care păreau să reprezinte o serie de grupuri etnice și subculturi.

După ce vorbiseră o vreme despre Banksy^[12] și Shepard Fairey^[13], și

„capitalul stradal” al acestora, Yasmine îi prezentase sumar pe câțiva artiști stradali pe care îi considera interesanți la vremea aceea. Obținuse slujba după zece minute. Săptămâna următoare, luase pentru prima dată un avion spre Tokyo. Plătise o cameră de hotel, cumpărase câteva aparate foto digitale pe care habar n-avea cum să le folosească, misiunea ei fiind să-l găsească pe „următorul Banksy”.

Așa că rătăcise ca o umbră pe străzi necunoscute, într-o țară în care se simțea ca pe o altă planetă, cu limba și alfabetul de neînțeles. Tot ce avea erau aparatele foto și câteva numere de telefon ale unor oameni din publicitate cu care tipii cu băuturile energizante se părea că erau prieteni. Japonezii fuseseră amabili, o duseseră prin baruri și la petreceri, îi arătaseră cele mai bune magazine de tăieței și cele mai grozave malluri, care arătau ca niște luminoase lumi autonome. Dar i se păruse că erau la fel de neștiutori ca și ea în legătură cu modul în care și-ar fi putut îndeplini misiunea. Îi arătaseră graffiti și *manga*^[14] pe ziduri din cartiere precum Shimokitazawa și Koenji, care semănau cu niște versiuni strălucitoare și dens populate ale cartierelor Hornstull^[15] sau Williamsburg^[16]. Iar ea fotografiase cu grijă totul, însă totul i se păruse plat și gol, lipsit de expresie, artă globală produsă în serie pentru directorii artistici, nimic ce nu puteai găsi în oricare alt oraș. Nimic care să merite străbaterea unei jumătăți de lume pentru a descoperi ceva nou.

Renunțase, se hotărâse să dea dracului treaba pentru care venise, gândindu-se că măcar se alesese cu o excursie la Tokyo, că reușise să evadeze o vreme, ceea ce era ceva.

•

Dar în ultima seară, la o petrecere dată în ceea ce părea a fi un cămin studentesc, ajunsese lângă o fată micuță, pe nume Misaki, care părea a avea vreo 20 de ani. Yasmine, practic, era în drum spre aeroport, însă avusese câteva ore de pierdut și tipii din publicitate, din dorința de a-i arăta totul, insistaseră.

Misaki era tăcută și serioasă, și avea ceva care o atrăsese pe Yasmine. Fusese plăcut să stea în tăcere una lângă alta, ascunzându-se de ceilalți în acea seară. Dar după o vreme, Misaki se întorsese spre Yasmine și, într-o engleză timidă și pe un ton conciliant, spusese că auzise că era curator și o întrebase dacă îi putea arăta „arta arhitecturală” realizată de ea. Yasmine râsese, fiindcă habar nu avea ce însemna cuvântul „curator”, însă acceptase

bucuroasă să-i vadă arta. Misaki scosese un laptop parcă de nicăieri, iar curând, ședea una lângă alta pe o canapea maronie aflată în ceea ce părea a fi un balcon închis care dădea spre o alee întunecată.

Misaki îi arătase pe laptop scanările unor schițe de mână ale unor cuburi atașate unul de altul pentru a crea diverse siluete robotice angulare, siluete care păreau să facă tot felul de exerciții. Unele stăteau pe vine și aveau brațele întinse, parcă făcând gimnastică sau yoga, altele stăteau în genunchi și aveau brațele desfăcute larg, parcă rugându-se. Câteva stăteau într-un picior. Probabil că erau vreo zece personaje în total.

Yasmine nu știuse ce să spună. Erau extrem de bine făcute, gândite ireproșabil și arătau deosebit. Dar, în același timp, erau simple, precum desenele unui copil talentat și cu o formă ușoară de autism. Zâmbise încurajator – cel puțin asta spera – și dăduse aprobator din cap. Misaki arătase spre desene și se aplecase spre ea.

— Arhitect, zisese ea. Sunt durabile. Containere.

Iar printre cuvintele englezești stâlcite de Misaki apăruse încet imaginea a ce crease ea: desene și calcule de rezistență ale siluetelor care puteau fi construite din containere de marfă. Sculpturi monumentale, de sute de metri înălțime. Fusesse prima dată în acea călătorie când Yasmine simțise că descoperise ceva cu adevărat interesant, așa că, înainte de a porni spre aeroport, o rugase pe Misaki să-i trimită schițele prin e-mail.

În New York, gașca de la compania de băuturi energizante se îndrăgostise de schițele lui Misaki.

— Exact asta căutam! exclamase un bărbos, poate Rainbow, și o îmbrățișase pe Yasmine. E ceva atât de *proaspăt*!

Brett o numise „curatoare rebelă” – ba chiar trecuse asta pe cărțile de vizită, pe care Yasmine, jenată de prostescul titlu, refuza întotdeauna să le dea oamenilor. Iar după Tokyo, Yasmine intrase în echipa lui Brett compusă din tineri la curent cu ultima modă în orice domeniu, care veniseră la New York din toată lumea, din o mie de motive. Brett îi găsisse de lucru și pentru alte companii, cu alți puști în camuflaj care voiau ceva „proaspăt” și cu oameni la costume din Midtown care doreau să înțeleagă „strada”. Și datorită lui Brett, fusesse trimisă în toată lumea. La Ljubljana, la Detroit și din nou la Tokyo. Mereu pentru companii diferite, mereu cu misiuni obscure.

Uneori, găsea ceva cu adevărat interesant, cum fusesse cu Misaki, iar

alteori, absolut nimic. Însă în ultimele șase luni, începuse să creadă că avea fler pentru găsierea de proiecte noi, neașteptate. Și misiunile apăreau întruna, și banii continuau să vină – numai că David îi toca rapid. Oricum, misiunile îi dădeau ocazia să stea la New York, în exil, și să dispară când David exagera cu petrecerile.

•

Iar acum, aici, în această mașină grotescă a lui Brett, speră că reputația ei este suficient de bună pentru a mai căpăta o șansă. O ocazie în plus de a evada. Sau poate șansa de a fugi de ceea ce devenise și a redeveni ce fusese.

Când deschide ochii, vede că Brett se uită iarăși la umflătura de lângă ochiul ei.

— Nu-i nimic, spune ea anticipându-i întrebarea. Nimic despre care să vreau să vorbesc.

Își scoate telefonul și se preface că verifică mesajele, de altfel inexistente. Cu coada ochiului, îl vede cum dă din cap, poate ușurat că nu trebuie s-o mai întrebe nimic despre ochi. Își menține privirea ațintită asupra traficului de pe Lafayette.

— Crezi că ești gata de treabă? întreabă el în cele din urmă. Nu te supăra, dar pari cam răvășită.

— Dacă sunt gata de treabă? Nici măcar nu știu cu cine ne întâlnim.

— Ți-ai dorit un drum plătit până acasă, zice el ridicând o sprânceană. Ne întâlnim cu cei de la Shrewd & Daughter, una dintre cele mai prestigioase agenții de PR din lume. Adică a fost ideea ta, nu? Tu m-ai sunat și m-ai rugat să găsesc un client pentru un proiect de-al tău. Ce părere ai? Că agențiile sunt dispuse să cheltuiască bani cu tine pentru că, în urmă cu șase luni, ai găsit o artistă japoneză care lucrează cu containere?

Clar enervat, o privește pieziș pe Yasmine.

— Nu ești singura care se ocupă cu asta și, serios, reputația ta nu este chiar atât de solidă. Desigur, toată lumea a auzit de doamna cu containere, ceea ce-ți oferă un atu, iar asta-i singurul motiv pentru care ei se întâlnesc cu tine. Însă când vei ajunge acolo, ar fi cazul să le oferi dracului ceva. Te rog, spune-mi că ai pregătit ceva. Că nu-mi irosesc degeaba dimineața de sâmbătă.

Yasmine simte presiunea intensificându-se înăuntrul ei, durerea ochiului rănit, zvâcnetul din talpă. Ea *asta* crezuse. Că era suficient să spună că avea

ceva interesant în Stockholm, poze cu ceva interesant, iar Brett urma să găsească pe cineva care să-i plătească drumul. Nu crezuse că va trebui să arate ceva în afară de cele trei fotografii din e-mailul mamei sale. Nu se poate gândi decât la Fadi. La faptul că este mort și că în acest moment e posibil să nu fie. Nu se poate gândi decât la șansa de a îndrepta lucrurile.

•

Un soi de disperare pune stăpânire pe ea. Trebuie să se opună impulsului de a deschide portiera și a se arunca pe Lafayette Street, să reziste dorinței copleșitoare de a fugi cât mai repede și mai departe. Fiindcă știe că nu-i va folosi la nimic, că lucrurile de care poți scăpa sunt întotdeauna zdrobite de greutatea celor de care nu poți scăpa.

În schimb, închide iarăși ochii, respiră calm, apoi se uită la clădirile din Soho și-și șterge cât de discret poate ceva ce ar putea fi o lacrimă.

— Ai văzut pozele pe care ți le-am trimis? întreabă ea făcând tot posibilul ca vocea ei să pară neutră și încrezătoare. E ceva în ele. De ce faci asta dacă nu crezi la fel?

Brett suspină și se așază mai bine în scaun.

— Bună întrebare.

Capitolul 7

Bergort

Iarna anului 2011

În cele din urmă, mă trezesc, așa că probabil am dormit. Camera este mai cenușie, mai albă, nu se mai vede negrul, întunericul și nici galbenul luminii felinarelor de pe stradă, ceea ce înseamnă că e dimineață. Așternutul este foarte răvășit și pentru o clipă mă gândesc că ziua de ieri încă nu s-a întâmplat, că poate e doar un plan nerealizat și îndepărtat. Dar, când ridic salteaua subțire, văd caseta metalică de la studio în spațiul dintre arcuri. În partea cealaltă a camerei, ușa dulapului din care ai luat desenele încă este întredeschisă. Totul s-a întâmplat. Totul!

Întind mâna și iau telefonul, încerc să te sun, însă nu mai am destui bani pe cartela preplătită. Scriu un mesaj – *Unde ești?* – și încerc să-l trimit, dar nu pleacă. Nici pentru asta nu mai sunt suficienți bani. Las telefonul să cadă pe podea și mă sprijin de perete, remușcarea și neliniștea sfâșiindu-mă. Mă lovesc cu pumnii în frunte, întâi fără convingere, apoi tot mai tare, până mi se face teamă că o să-mi sparg arcadele, așa că mă opresc, mă fac covrig pe pat și spun șoptit:

— Nu, nu, nu!

•

Cândva după ora 10 mă furișez din apartament. Este tăcut și gol, probabil că sunt la vreuna dintre slujbele lor, câștigând bani pe care n-o să-i vedem niciodată, deoarece sunt trimiși rudelor de-acasă sau fiindcă sunt puși deoparte, întotdeauna pentru trecut sau pentru viitor, niciodată pentru acum și aici. Deschid laptopul și încerc din nou:

Unde ești? Pot rezolva asta.

Văd că frații mei sunt online, așa că le trimit un mesaj rapid, fără explicații.

Camp Nou. Acum. Trebuie să vorbim.

Zece minute mai târziu, inspir aerul rece ca gheața în colțul terenului din plastic. Probabil că a nins din nou noaptea trecută, pentru că pe fiecare za a gardului de sârmă din jurul terenului există un strat subțire și pufos de zăpadă. Un teren de zăpadă înconjurat de un gard din zăpadă. Le ia o jumătate de oră să apară, cu obraji roșii și râzând.

— *Shoo*, Fadi, ce se petrece, frate?

— La naiba, *len*, ar fi trebuit să te duci la școală. Planul, frate, ai uitat de plan?

Se bat pe spate unul pe altul, fericiți și lipsiți de griji. Mă uit peste umerii lor. Sar pe loc, mă rotesc și-mi fac griji.

— Ascultați. Totul s-a dus dracului, bine? *Wallah*, e de rău!

Aprind o țigară și le zic despre cod, că cei de la studio își vor da seama că a fost folosit codul lui Yazz pentru a-l jefui. Însă frații doar râd, uitându-se unul la altul de parcă aș fi un idiot.

— Deci, ea o să fie învinovățită? întreabă Bounty. Și ce mare scofală, frate? Nu voia oricum să plece? N-au decât s-o considere vinovată.

Cealalți încuviințează din cap. Pur și simplu, ei nu pricep. Fumez în continuare – expir un nor zimțat și cenușiu, care se ridică deasupra betonului zimțat și cenușiu, către cerul zimțat și cenușiu.

— La dracu'! rostesc eu. Nu-i vorba de ea, bine?

Mă uit la Jorge încercând să-i întâlnesc privirea, nu mai dau doi bani pe cealalți, nu mai dau doi bani pe Bounty, pentru că-i un retardat nenorocit. Nu-mi pasă de Răven, fiindcă deja e infractor, întotdeauna a fost, și oricum nu-i pasă de asta, deja s-a răsucit pe călcâie și începe să-și butoneze telefonul. Nu mă interesează Mehdi, întrucât este gras și astmatic. Mă uit doar la Jorge, fiindcă el este întotdeauna ultimul dispus să participe la prostiile noastre, e întotdeauna sceptic, este întotdeauna cu o jumătate de pas în urma noastră, e întotdeauna cu un gând în fața noastră. Însă el doar ridică nepăsător din umeri.

— Ce pot să spun, frate? Ce-i făcut e bun făcut. Iar sora ta o să plece, nu? Așa că relaxează-te, *yao*. Stai la fereală.

Țigara s-a terminat, dar mai trag un fum, ceea ce face să se aprindă și filtrul, apoi o arunc în zăpadă. Mă uit din nou la Jorge, însă deja râde de ceva ce a spus Mehdi.

— Ei bine, atunci la dracu' cu asta, conchid eu.

Oricum nu-mi pasă. Nu dau doi bani pe tâmpenia lor de analiză a riscului. Și nu despre asta este vorba. Nu mă interesează dacă ține. Tot ce mă interesează e că ai plecat pentru totdeauna. Ai planat deasupra mea atât de mult, iar acum ai părăsit atmosfera asta. Umbra ta va cădea altundeva. Dar asta nu-i ceva ce să împărtășești cu frații. Este genul de lucru pe care nu-l împărtășești cu nimeni.

•

A început să ningă înainte să plec de la Camp Nou spre casă. Trec pe lângă terenul de joacă, pustiu și inutil, fără leagăne și copii, cu bănci ascunse sub omăt. Deși estompate de zăpadă, vocile fraților încă sunt audibile în timp ce se îndreaptă în direcție opusă, pe lângă case, către școală. Astăzi, nu suport să-mi petrec după-amiaza acolo. Nu pot lăsa ziua să treacă fără să fac nimic.

Între clădiri este pustiu, nu sunt nici măcar vagabonzi pe băncile din fața magazinului cu băuturi, iar panourile publicitare – mereu pentru același nenorocit de pui de 79 de coroane – se leagănă și scârțâie în vânt. Este ca și cum numai eu aș fi aici, iar toți ceilalți au plecat, de parcă ar fi avut loc o evacuare de care nimeni nu mi-a zis.

Fac un ocol ca să evit Piața Piratului, din cauza întâmplărilor de ieri, îmi este imposibil să trec pe-acolo. Îmi provoacă repulsie. Repulsie, compulsie, propulsie. Până la urmă, am ajuns să ne pricepem la asta, Yazz. Am învățat cuvintele. Dar noi am fost cei care au greșit. Nu era suficient să imităm. Ei voiau mai mult. De la oameni ca noi, întotdeauna vor mai mult.

Când vor sta, în sfârșit, în fața mea, am să știu că s-a terminat, că totul s-a terminat.

•

Se întâmplă repede. Mă pomenesc pe spate în zăpadă, simt gust de oțel în gură, ceafa îmi zvâcnește, iar urechile îmi țiuie din cauza căzăturii. Zăpada mi se strecoară pe sub gulerul gecii și fulgii îmi cad pe față. Până nu se apleacă spre mine, nici măcar nu știu cine sunt ei.

— Iată-te, *sharmuta*! spune cineva, probabil rusul. Iat-o pe mica târfa!

Mă saltă în picioare, iar capul îmi este atât de greu din cauza căzăturii, încât am impresia că o să mi se rostogolească de pe umeri. Îi văd pe Mladic, rusul, și pe Blackeye. Cineva mă ține din spate, dar nu știu cine.

— El este? întreabă Mladic întorcându-se spre Blackeye.

Blackeye încuviințează din cap și se uită în altă parte. Rusul mă lovește în stomac, scoțând tot aerul din mine, în ciuda gecii groase care mă protejează. Icnesc încercând să respir. Mă simt de parcă sunt gata să mor. Chiar voi muri?

Lacrimi mi se preling pe obraz, cel aflat în spatele meu îmi dă drumul, iar eu cad cu fața în jos în zăpada care-mi umple gura și nasul. Ei mă lovesc în stomac, eu mă rostogolesc într-o parte, însă, chiar și așa, cineva mă lovește întruna. Oricum, nu mă pot lovi cu toată forța, pentru că zăpada este prea adâncă. Și când își dau seama de asta, cineva mă ridică în picioare. Mladic își apropie de mine chipul ciupit de vărsat, capul ras și ochii demenți. Mă scuipă în față. Simt saliva prelingându-mi-se de pe vârful nasului pe bărbie.

— Cât de idiot poți să fii, jigodie! rostește el. Ce fel de *sharmuta* poate fi atât de proastă încât să fure codul de acces al surorii sale? Și să fure de la Benzile Piratului?

Se dă îndărăt, apoi îmi trage un pumn în tâmplă – un fulger luminos îmi explodează în cap și nu-mi doresc decât să cad din nou în zăpadă, însă cel care mă ține nu vrea să-mi dea drumul. Gem, nu vreau să gem, nu vreau să implor îndurare. Totuși asta fac în vreme ce urina mi se prelinge pe picior, iar teama de moarte se amplifică.

— Vă rog! spun eu. Vă rog, vă rog!

— Ne rogi? râde rusul undeva lângă mine. Adună-te, jigodie!

Apoi îmi dă un brânci și cad iarăși în zăpadă. Ei mă apucă de picioare și mă trag pe burtă de-a lungul cărării, spre șinele de tren, iar obrazul saltă și sângerează pe amestecul de zăpadă și pietriș.

— Nu, nu, nu! țip eu.

Mă trag printr-o gaură ruginită din gard, apoi mă târăsc pe șine. Simt metalul rece și neted sub obraz.

— Ce faceți? Vă rog, am totul. Veți primi totul înapoi...

Ei mă lovesc cu picioarele în stomac și capul mi se izbește de șină. Rusul se apleacă spre mine, cu respirația mirosindu-i a tutun și acetona.

— O să mori aici, poponarule, îmi șuieră el la ureche. O să mori acum!

Iar eu plâng și țip ca un nenorocit ce sunt. Îmi simt tot corpul tremurând, gata să explodeze, refuzând să funcționeze.

— Micii tăi prieteni poponari te-au ajutat, nu-i așa? întreabă Mladic.

Vocea care răsună aproape de urechea mea pare rezonabilă, aproape

înțelegătoare.

Încuviințez din cap și tremur.

— Da! rostesc eu. Bounty, Răven, Mehdi, Jorge.

Se uită unul la altul și rânjesc.

— Nu numai că ești un fătălău, dar ești și un nenorocit de turnător, zice rusul. Ești dezgustător, *sharmuta*.

Mă scuipă toți, pe rând.

— Vreau ca totul să fie adus înapoi la studio până după-amiază, poponarule! Șuieră rusul.

Aud trenul huruind undeva în tunel, apropiindu-se de stație. Îi simt puterea motorului vibrând prin șine.

— Sigur, șoptesc eu. A fost o greșeală. Iertați-mă, iertați-mă, iertați-mă!

Își îndreaptă trupurile și se scutură de zăpadă. Se îndepărtează fără a scoate vreun sunet.

Simt vibrațiile intensificându-se în șină, aud sunetul trenului care accelerează. Simt urina rece și udă pe pantaloni. Totul s-a terminat. S-a terminat cu adevărat. Ar trebui să-mi las capul pe șină. Să se sfârșească odată. Ce ușurare ar fi, ce eliberare!

Dar nici măcar asta nu reușesc să fac. N-am suficientă onoare pentru așa ceva.

Capitolul 8

Manhattan, New York

Sâmbătă, 15 august 2015

Ușa liftului se deschide direct într-un spațiu mare cu birouri, neașteptat de întunecat, în ciuda luminii strălucitoare care se revarsă prin geamurile ce dau spre Madison Square Park. Este ca și cum mocheta de un roșu-închis ar absorbi lumina reflectată de pereții de un verde intens.

Încăperea este mobilată cu birouri din lemn de cireș la fel de vechi, aranjate în șiruri drepte. Scaunele negre se potrivesc cu veiozele metalice negre, cele mai multe aprinse pentru a alunga întunecimea din interiorul lugubru. Dacă n-ar fi fost tinerii în blugi, chembrică și cașmir de culoarea muștarului, ai fi putut crede că este o agenție guvernamentală englezească din anii '30.

Yasmine se uită la Brett, însă privirea lui este deja îndreptată spre partea din spate a camerei.

— Brett! răsună o voce stridentă din fundul încăperii.

Brett întinde gâtul pentru a vedea mai bine peste birouri.

— Iată-te! rostește o femeie care se apropie printre șirurile de birouri. Iar tu probabil că ești Yasmine. Eu sunt Geneviève.

Ajunge în fața noastră și ne întinde mâna. Este scundă și zveltă, cu o coamă deasă, cenușie precum oțelul, care lasă fruntea liberă. Părul lung și stufos e pieptănat peste capul drăguț și în spatele urechilor de care atârnă niște cercei din aur cu safire. Poartă un caftan până la pământ, de culoarea verde a mușchiului, pe ale cărui mâneci și piept par a fi brodate plante și insecte cu un desen complicat. În jurul gâtului are o eșarfă de mătase stacojie legată neglijent. Câți ani are? 60? 70? Este imposibil de precizat. Arată de parcă și trăiește o viață extraordinară de interesantă, care devine și mai interesantă cu vârsta.

— N-arată bine, spune ea și face un gest discret spre ochiul lui Yasmine. Dar putem rezolva.

Se răsucesc privind de-a lungul încăperii.

— Hermione? rostește ea cu un accent englezesc transatlantic care evocă clinchetul paharelor cu șampanie și al excursiilor de duminică într-un Jaguar din una dintre miniseriile englezești difuzate de televiziunea publică suedeză pe vremea când Yasmine era mică.

„Hermione, chibzuiește Yasmine. Nu doar că există o Geneviève, aici este și o femeie pe care o cheamă Hermione.”

— Te rog, fii drăguță și cheam-o pe Gretchen aici. Spune-i să vină urgent.

Femeia dă din cap și pune mâna pe telefon.

— Nu e mare lucru..., începe Yasmine.

Geneviève flutură o mână pentru a o opri, de parcă ce are ea de zis este irelevant, apoi o ia cu blândețe de braț și o conduce spre un separeu mare și întunecat aflat în colțul din dreapta-spate al camerei. Siguranța cu care face asta ar trebui s-o irite pe Yasmine, dar, în clipa asta, în locul ăsta, în acest birou ciudat, după acea noapte oribilă, tot ce-și dorește este ca Geneviève să nu-i dea drumul niciodată.

Însă o face când ajunge în separeu, unde deschide o ușă ascunsă, aflată într-o laterală altminteri perfect similară cu celelalte.

— Biroul n-avea o sală de conferințe, precizează Geneviève ridicând din umeri. Așa că am amenajat una în acest colț.

Separeul este căptușit cu cartoane de ouă de un mov aprins, pufoase, care-i amintesc lui Yasmine de bârlogul lui Affe și Red de la studioul de înregistrări din Piața Piratului, unde își pierdea vremea când avea 15 ani. Aproape că poate simți mirosul de bere și de marijuana. Dar este o iluzie. Încăperea asta miroase a lumânare scumpă, cu parfum de vanilie, care stă pe un mic pedestal aflat într-un colț. Și dacă ăsta-i un bârlog, este infinit mai exclusivist. Mobilierul constă dintr-o masă din același lemn de cireș uzat folosit în restul biroului, înconjurată de opt scaune moderne și ergonomice tapițate cu piele neagră. Geneviève îi face semn lui Yasmine să ia loc.

— Bun venit la Shrewd & Daughter, Yasmine, spune ea.

Încăperea îi estompează vocea și o face să sune ca și cum totul, în afară de miezul cuvintelor, a fost îndepărtat. Yasmine îl urmează pe Brett spre masa cea lungă. O fată cam de vârsta lui, îmbrăcată îngrijit, cu coadă de cal și strălucitori cercei din argint zâmbește și se așază lângă Geneviève.

— Ne bucurăm că ai venit, continuă Geneviève. Ea este Mary, asistenta mea.

Mary îi face semne cu mâna și cu ochiul lui Yasmine.

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, zice ea zâmbind din nou.

Un bărbat de vreo 35 de ani, cu păr negru ciufulit și care poartă pantaloni din pânză, un blazer bleumarin și ochelari cu rame de corn intră în cameră și închide ușa în urma lui.

— Iar el e Mark, unul dintre analiștii noștri care studiază tendințele viitorului, încheie prezentările Geneviève, apoi întoarce capul spre Brett și-i zâmbește ușor bătându-și cu degetul ceasul de la încheietură. Ar fi bine să începem. La urma urmelor, e sâmbătă și încercăm să ajungem acasă până la prânz. Brett zice că ai ceva deosebit pentru noi. Presupun că ești familiarizată cu ceea ce facem noi, nu?

Yasmine dă din cap în vreme ce Mark se așază, își scoate ochelarii și-i șterge cu dosul cravatei verzi cu dungi. Pare prietenos. Firește că este familiarizată cu ce face Shrewd & Daughter. E unul dintre numele pe care le-a auzit de nenumărate ori de când a intrat în această industrie – o legendară companie de PR care are abilitatea de a identifica ultimele tendințe și de a le folosi pentru clienții săi cu doar câteva clipe înainte ca ele să se răspândească pe scară largă, însă fiind încă de actualitate. Găsește subculturi și activitatea companiei cuprinde toate domeniile, de la realizarea de campanii pentru marile firme de încălțăminte până la reprezentarea artiștilor internaționali. Întotdeauna, cu o ureche atentă la stradă, întotdeauna, campaniile sale vizând tineretul. Yasmine își dorește ca problema ei s-o fi dus în altă parte, într-un loc mai puțin sofisticat. Undeva unde oamenii să nu fie atât de dificil de înșelat.

— După cum știți, asta este o vară a rebeliunii, ceea ce e întotdeauna greu de anticipat, continuă Geneviève. Au existat demonstrații împotriva acordurilor comerciale, împotriva războiului și a altor lucruri. Atât aici, cât și în Europa. Suntem foarte interesați de asta. Pentru clienții noștri este important să știe ce se întâmplă pe stradă, iar pentru noi e important să înțelegem de unde apar trendurile. Nu vreau să par cinică, însă această agitație va fi foarte vandabilă la toamnă – dacă știi cum s-o folosești.

Ceva s-a schimbat în lumina din sala de ședințe. Ceea ce fusese cald și plăcut a devenit rece și limpede. Yasmine se uită în jur, dar nu poate detecta sursa.

— Leduri, rostește Geneviève parcă dându-și seama la ce se gândește Yasmine. Se află sub plăcile peretelui.

Arată spre cartoanele de ouă îmbrăcate în catifea care acoperă pereții și tavanul.

— Am lucrat cu un psiholog de la Universitatea din New York, care a creat o iluminare capabilă să maximizeze concentrarea în timpul ședințelor. Cine știe dacă, într-adevăr, funcționează?

Yasmine înghite în sec. Își simte ochiul și piciorul zvâcnind. Vede cum ei se apleacă spre ea, cum se pregătesc s-o asculte, să afle ce le-a pregătit, ce cale către cultura stradală ar putea să lumineze pentru ei. Privește sclipitoarele lor caftane verzi, cașmirurile și ochelarii cu rame de corn, cerceii din argint. Se gândește la acele fotografii și la Bergort. Brusc, se simte dezgustată de acești oameni, de ochii lor sfredelitori, de căutarea lor a ceva autentic, a ceva care să fie stors până nu mai rămâne nimic de el. Dezgustată că le face jocul, că și-a abandonat originea. Că l-a părăsit pe cel de-un sânge cu ea și că și-a abandonat trecutul. Ba mai mult decât atât. L-a părăsit pe cel pe care trebuia să-l protejeze. L-a părăsit pentru asta. Pentru camere de ședințe fără geamuri și oameni cum nu mai cunoscuse până să devină adultă.

Yasmine întoarce încet ecranul laptopului ei, în așa fel ca toată lumea să vadă, dar Mary introduce repede un cablu în computer și, înainte ca Yasmine să-și dea seama ce se petrece, desktopul ei este proiectat pe singurul perete din încăperea neacoperită cu bizarele cartoane de ouă.

Caută imaginile. Dă click pentru a găsi ce vrea să arate, însă nu prea știe ce să spună. În cele din urmă, găsește prima poză, trimisă cu două zile în urmă. Dă click de două ori pe ea și-i aude icnind pe oamenii aflați de partea cealaltă a mesei, iar cu coada ochiului o vede pe Mary ferindu-și privirea. Își înalță ochii spre fotografia proiectată pe perete și le înțelege reacția, dar cumva îi face plăcere. „Așa arată, simte ea nevoia să țipe la ei. *Wallah*, asta-i nenorocita de realitate! Faceți o campanie din asta, *bre!*” Însă nu spune nimic. Lasă imaginea pixelată a pisicii negre, care atârna neînsuflețită de un cablu electric legat de un felinar, să vorbească de la sine.

Capitolul 9

Bergort

Primăvara anului 2014

Nu mai trăiesc aici de câteva săptămâni. Dorm în vechiul meu așternut murdar, mănânc ce găsesc în frigiderul nostru aproape gol, ies din casă doar ca să-mi cumpăr țigări și Red Bull. Dar nu trăiesc aici. Nu mai sunt Fadi.

Locuiesc în San Andreas și conduc un nenorocit de Ferrari. Am arme și jefuiesc bănci, împușc polițiști și civili. Nu respect pe nimeni și nimic, fur ambarcațiuni și avioane, mă duc în misiuni și distrug mașină după mașină. Dacă te pui cu mine, plătești înzecit.

Sau, pur și simplu, dau dracului totul și plec. Reglez radioul pe postul West Coast Classics și aștept melodia *Gangsta Gangsta*. Dau jos un *shuno*^[17] de pe o motocicletă chopper, îi bag un pistol Glock sub bărbie și-i văd teama în ochii însuflețiți înainte de a-i zbura creierii și de a porni în goană pe Mount Vinewood Drive. Scap de polițiști pe dealuri și virez spre ocean, către apus, ascultând *Gin and Juice* la căști.

Nu mai trăiesc aici, ci într-o Californie fictivă, unde soarele nu coboară de pe cer în fiecare zi, unde opțiunile nu-mi sunt limitate, unde solitudinea este autoimpusă și dură precum titanul.

Asta-i singura plecare pe care mi-o permit. Ăsta-i singurul mod în care pot fi altcineva după ce am încetat să aștept e-mailurile tale. De când am încetat să aștept întoarcerea ta. În cele din urmă, am renunțat să aștept iertarea ta, iertarea lui Mehdi, Răven și Bounty. Fiecare face propriile greșeli și trebuie să le accepte, să trăiască după aceea în fiecare zi cu ele. Te obișnuiești cu singurătatea.

Însă în San Andreas sunt singur doar atunci când vreau eu să fiu. Îi am pe Psych7876 și pe Amirat cu care să-mi petrec timpul online și suntem frați de sânge în jefuitul băncilor și urmăririi cu mașini, ne acoperim unul pe altul până ne plictisim și ne băgăm pistoalele-mitralieră unul în fața altuia. Uneori, n-avem chef de acest joc, așa că furăm o mașină și mergem la terenul de tenis, unde jucăm câteva partide până când cerul devine

portocaliu din albastru.

Ca în seara asta, când sunt doar cu Amirat. Au trecut doar două săptămâni de când ne-am găsit online, la jocul video *Grand Theft Auto V*, dar deja ne numim „frate” unul pe altul, suntem croiți dintr-un material identic, ne aflăm pe coaste diferite de ocean, dar locuim în același tip de cartier. În seara asta, am făcut câteva curse, pe unele le-am câștigat, pe altele le-am pierdut, însă acum nu mai avem chef de asta. Amirat joacă foarte prost tenis, dar este plăcut să-l fac să alerge de colo-colo ca pe o mică *sharmuta*, până când se enervează. Totuși, în seara asta o las mai moale, mă simt prea obosit ca să-l necăjesc. Jucăm deja de ceva vreme, când telefonul scoate un clinchet anunțându-mă că am primit un e-mail.

Îl deschid. Mi-a trimis un link de pe YouTube. Dau click pe acesta, uitându-mă doar fugitiv în timp ce contracarez reverul lui Amir.

Începe cu o casetă neagră în care se află un text în arabă pe care n-am chef să-l citesc, ceva despre Allah și Jihad. Am vorbit cu el despre asta. Mai bine zis, Amirat mi-a vorbit despre asta. Este cu câțiva ani mai mic decât mine, învață la o școală musulmană din suburbii și spune că fratele lui mai mare s-a radicalizat.

În filmuleț, cineva pe fundal recită din Coran – se aude ca un cântec, ca o neașteptat de frumoasă rugăciune de vineri. Apoi urmează un clip cu un deal stâncos pe care se află câteva tufe scunde. În mijlocul imaginii se află câțiva tipi cu cagule de schi negre trase pe față și purtând uniforme negre. Psalmodiază îndelung ceva în arabă, ceva dificil de auzit, pe urmă rostesc „Allahu Akbar” de vreo zece ori.

După ce termină, bărbatul din centru începe să vorbească în suedeză, suedeză de imigrant, suedeză de Bergort, suedeza mea. Amintește despre nedreptate și rușine, spune că este vremea să facem ceva în privința asta, că musulmanii suferă peste tot în lume și că a sosit timpul să ne opunem. N-avem de ales, Jihadul nu este o alegere, e ceva ce trebuie să facem.

Nu știu de ce, dar inima începe să-mi bată cu putere. Bărbații aceștia cu cagule și uniforme negre prăfuite mă impresionează cumva. Nu ceea ce spun, asta nu-i nimic nou, este genul de lucru despre care oamenii vorbesc în piețe de 100 de ani. Dar chestia e că tipii din filmuleț nu doar se vaită, ci fac ceva. Vorbesc suedeza la fel ca mine, sunt ca mine. Doar că se află în praful din Siria, au arme și uniforme negre și poate că tocmai s-au întors de la luptă. Privesc toate astea cu coada ochiului. Statul Islamic și războiul,

suferința din Siria, pe frații și surorile care suferă. Cu toții ne gândim la asta când vedem asemenea imagini. Acesta este iadul creat de Bashar al-Assad și de evrei, și de americani, și de suedezi, și de toți ceilalți. Fac tot ce pot ca să ne țină îngenuncheați, să ne umilească, să ne bage în lagăre sau în nenorocite de ghetouri, să ne silească să fim ca ei, iar când o facem, asta nu ne ajută cu nimic. Nici măcar când le învățăm toate cuvintele și le rostim mai bine decât oricine altcineva, nici măcar atunci strânsoarea de oțel a realității nu cedează. Bătăile puternice ale inimii nu vor să se domolească.

— *Ey*, Amirat, rostesc eu. Am terminat pe seara asta, *yao*. Sunt al naibii de obosit!

•

După ce am terminat, mă strecor în sufragerie, iau laptopul și mă bag în pat. Deschid din nou înregistrarea video. Nu este prima dată când văd un astfel de filmuleț, însă e prima oară când văd unul în suedeză, iar în vocea celui *shuno* este ceva, ceva foarte sincer, foarte autentic. Spune că speră să moară acolo, în praf, speră că Allah îl va lua. Speră că, mai întâi, va avea șansa să-l slujească pe Allah, să ajute cât de mulți musulmani poate, să construiască statul bătălie cu bătălie. Și este ceva și în ochii din spatele măștii. Nu sunt nici furioși, nici acuzatori, ci doar triști și sinceri. Acei ochi vor ceva, ceva mai mareț și mai bun. Ochii aceia radiază o forță care taie sau arde prin tot rahatul ăsta. Ochii aceia îmi fac inima să bată mai repede și gândurile să-mi zboare în direcții de care nu știussem.

Dau click în continuare, căutând suedezi în Siria, pe YouTube și Facebook. Nu-mi vine să cred că n-am mai făcut asta. În Bergort există povești, auzi legende despre frați care s-au dus acolo. Nimeni nu știe cum, pur și simplu, își fac bagajul și pleacă târziu într-o noapte. După câteva săptămâni, familia primește un mesaj despre Allah și necesitatea sacrificiilor. Dar întotdeauna a părut înfricoșător, întotdeauna au fost frați de la periferie, frați pe care nu-i cunoști, care au stat retrași, apoi – *bum!* –, au plecat și sunt doar basme de necrezut și povești cu fantome, nimic real.

Cu inima încă bubuind, mă uit prin cameră. Este ca și cum ceva mi s-a înfipt în cap, ceva care forțează și se strecoară în solitudinea existentă acolo în ultimele luni, în ultimii ani, de când ai dispărut, de când te-am silit să pleci, de când mi-am turnat frații și am devenit un paria.

Privesc patul tău, care este tot acolo, la doar câțiva metri distanță, încă

făcut, ca și cum te-ar aștepta, ca și cum s-ar putea să te întorci în orice clipă. Însă acum știu. Știu că nu te vei întoarce niciodată. Mă uit la tapetul cenușiu pe care au rămas pătrate albe acolo unde au fost posterele cu Messi, fotografiile echipei Barcelona, logoul Benzilor Piratului. Lucruri pe care le-am dat jos și le-am rupt în bucățele. Deoarece n-am fost capabil niciodată să nu stric ceva.

Este un televizor aici și e și un Playstation, sunt jocuri video, iar pe podea sunt împrăștiate șosete și izmene. Lumină cenușie, un soare care tot coboară, lumină galbenă de la felinarele de-afară, beton și cenușiu. De fapt, nu este nimic aici.

E ca și cum îmi văd viața prin ochii acelui jihadist. Văd cât de săracă și de goală este viața mea, cât de total de inutilă. Doar mă trezesc și mă duc la culcare. Același lucru iarăși și iarăși, aceeași pustietate.

Totul e nimic, nimic, nimic.

Și mă umple mai mult decât niciodată. O pustietate care nu-mi lasă niciun pic de loc, care mă cuprinde din interior și din exterior. Mă afund în ea ca un clopot de scufundare, negru și greu, și mă simt foarte singur. Este ca și cum creierul ar cuprinde amploarea a ceva ce nimănui n-ar trebui să-i fie îngăduit a înțelege – nimic nu contează.

Mă ghemuiesc pe pat și-mi simt pieptul ridicându-se și coborând tot mai rapid, simt fulgerarea ochilor, simt oxigenul terminându-se, simt că mor, că aș putea muri acum.

Trebuie ca presiunea aceasta de pe piept și de pe tâmpile să se sfârșească.

Și brusc, văd în fața mea acei ochi din filmulețul de pe YouTube. Constat că nu sunt indiferenți, singuri și lipsiți de speranță, ci puternici și calzi, și plini de un simț clar al scopului și direcției.

Stau ghemuit pe pat ca un nou-născut, cu mintea plină de imaginea fraților mei înveșmântați în negru formând un șir, îngenuncheați în țărână, cu spinările încovoiate. Cad simultan în față și încep să se roage. Fără să conștientizez, îmi simt buzele începând să se miște, mai întâi încet și ezitant. Apoi mai repede și mai tare, în timp ce închid ochii și las cuvintele să gonească prin mine.

Cu cât scot mai multe cuvinte, cu atât mai mult aer inhalez. Cu cât le rostesc mai tare, cu atât scade presiunea de pe pieptul meu. Cad din pat, mă ridic în genunchi, îmi acopăr urechile cu mâinile, buzele spun cuvinte pe care nu le recunosc, cuvinte despre care nu știam că existau în mine. Mai

tare, tot mai tare.

Cu fiecare repetare, presiunea ceasului este mai infimă. Cu fiecare cuvânt, presiunea oceanului e mai mică, forma se schimbă, culoarea devine din neagră cenușie, pe urmă albastră, după aceea albă. Mă prăbușesc în față pe podeaua mizeră, îmi las fruntea pe un prosop vechi, îmi întind brațele în față, ca frații din țărână, simt pustietatea retrăgându-se, simt creându-se o breșă în acest spațiu gol, breșă prin care se strecoară o lumină – sau ceva precum lumina, cea mai palidă rază de soare, cea mai fragilă milostenie – ce cade asupra mea. Și-mi aud vocea în tăcere:

— *Ashaddu an la ilaha illallah ashaddu wa anna Muhammadan rasululla*^{18}.

Capitolul 10

Manhattan, New York

Sâmbătă, 15 august 2015

Yasmine încearcă să-și adune cuvintele pentru a le explica la ce se uită. Lumina care vine dinspre cartoanele de ouă a devenit de un mov mai întunecat, mai anost.

În cele din urmă, Geneviève își mută privirea de la pisică la Yasmine. Expresia ei este întrebătoare, sprâncenele negre sunt ridicate spre părul cenușiu. Yasmine își drege glasul.

— Iată o fotografie care mi-a fost trimisă cu doar două zile în urmă, spune ea. După cum puteți vedea, este o pisică ce atârna de un felinar.

— Da, asta este clar, rostește Mark și-și scoate ochelarii, apoi îi șterge din nou cu dosul cravatei verzi cu dungi, în vreme ce se întoarce spre Yasmine, cu o privire întrebătoare, dar nu neapărat curioasă. Desigur, e oribilă în toate privințele. Însă nu prea înțeleg ce legătură ar putea avea cu dezbaterea noastră. Este sâmbătă și aș prefera...

Face cu mâna un gest care sugerează că ar dori să facă orice altceva în afară de asta.

Yasmine își trage degetele peste touchpad, centrând imaginea pe lațul de la gâtul pisicii și mărește micul petic prins de el, până când imaginea devine granulată. Dar desenul de pe etichetă este simplu și clar, ușor de văzut.

— Simbolul e atașat de zgarda pisicii, zice ea.

Toți se apleacă spre ecran, pentru a vedea mai bine. Mark își pune ochelarii la loc și se uită cu ochii mișiți la peretele pe care se află imaginea unui pumn roșu stilizat, pe fondul unei stele cu cinci colțuri. Patru dreptunghiuri identice reprezintă degetele, degetul mare fiind îndoit perpendicular pe ele. Este un desen simplu, ceva ce aduce a poster propagandistic sau a joc video de 8 biți. E aproape copilăresc în simplitatea lui, ca un emoticon mărit. Însă simbolul este remarcabil de puternic. Explicit într-un mod care-ți dă impresia că l-ai mai văzut, dar nu-ți

amintești unde, ca și cum deja face parte din gama de simboluri rebele, pe lângă A-ul anarhiștilor și șabloanele lui Che Guevara.

Simbolul de pe zgarda pisicii este ceea ce desenează Fadi cu spray pe un perete, în a patra fotografie, singura pe care ea nu le-o va arăta.

După ce e sigură că ei au văzut bine imaginea, o micșorează și o înlocuiește cu alta. Un gard înalt și ruginit apare pe perete. Prin gard se văd blocuri de apartamente care depășesc cadrul fotografiei. În fața gardului se află un tablou electric acoperit cu graffiti vechi și mizerie. Deasupra desenului apare același simbol – un pumn desenat cu roșu strălucitor. Mark întoarce capul spre Yasmine.

— Unde-i asta? întreabă el.

Dar Yasmine n-apucă să explice, că Brett, cu delicatețe, aproape imperceptibil, își pune mâna pe brațul ei.

— Avem motive să credem că este în Suedia. În suburbiile Stockholmului. Încă nu știm exact unde. Nu vrei să le arăți și ultima fotografie?

Yasmine se uită la Brett nedumerită de ce n-o lasă să le spună că locul este un teren cu iarbă artificială din Bergort pe care copiii îl numesc Camp Nou. Însă este recunoscătoare că încearcă s-o ajute. Dă click pe touchpad.

Ultima poză înfățișează un alt simbol desenat pe partea laterală a unui bloc de apartamente. Același simbol din imaginile precedente. Yasmine știe exact unde se află. Chiar lângă Piața Piratului, lângă chioșcul de ziare.

— Și asta-i în Suedia, însă în altă parte. Într-o suburbie a orașului Malmö, în sudul țării, explică Brett.

Yasmine își întoarce capul mult prea repede. De ce face Brett asta? Este pe cale să protesteze, dar el îi aruncă o privire care-i indică să aibă încredere în el.

— Și asta-i tot ce aveți? întreabă Geneviève. Trei fotografii din cel puțin două locuri? O pisică moartă și un simbol?

Yasmine încuviințează din cap.

— Da, minte ea.

Fotografia lui Fadi nu este pentru ei.

Mark pare nerăbdător, aproape ridicat pe jumătate de pe scaun.

— Serios? rostește el. Nu vreau să fiu nepoliticos, însă asta-i pierdere de vreme. Ce-ar trebui să facem cu asta? E tristă treaba cu pisica și toate celelalte, dar, ca să fiu foarte sincer, mi se pare că vrei doar să-ți plătim un

drum până acasă, în Suedia.

Piciorul și tâmpla îi zvâcnesc. Lacrimile amenință să izbucnească în cele din urmă pe obrajii lui Yasmine. Geneviève se apleacă peste masă spre Brett. Ochii ei sunt mici și strălucitori precum cerceii lui Mary. Lumina s-a schimbat din nou, este bleu și rece.

— Brett, zice ea, chiar nu înțeleg. Asta ar putea fi orice. De ce ne-ar interesa? Ar putea fi doar niște copii inadaptați. Nici vorbă să fie ceva pentru noi.

Pare pe punctul de a se ridica. Dar Brett încă stă înțepenit pe scaun.

— Credeam că asta-i specialitatea voastră, spune el. Să descoperiți ce pun la cale copiii.

— Desigur, replică Geneviève obosită, ridicându-se și privindu-l pe Brett în ochi cu o expresie rezervată. Dacă se poate presupune că există un simbolism coerent sau o activitate reprezentativă pentru un grup sau o tendință, însă asta este...

Arată dezinteresată spre fotografia strâmbă și prost luminată de pe perete.

— Asta nu-i nimic. Doar graffiti. Și un puști sociopat care omoară pisici, adaugă ea, apoi se întoarce spre Yasmine. Simbolul e foarte frumos. Dacă nu este generic, îl putem vinde altor agenții care să-l folosească la ceva. Dar noi lucrăm pe o scară mai mare. Vrem să vedem schimbări importante, nu doar exprimări individuale. Nu este vina ta, dragă, însă credeam că Brett poate judeca lucrurile mai bine.

Yasmine întoarce capul spre Brett. De ce nu se ridică? De ce nu pune capăt acestei torturi?

În schimb, el se apleacă și-și scoate laptopul din servieta din piele de vițel. Este strălucitor și incredibil de mic. Fără a cere voie, scoate cablul din computerul lui Yasmine și-l introduce în al lui. Un val verde-închis apare pe perete. Se pare că asta-i imaginea de pe desktopul lui.

— Chiar e necesar? întreabă Mark deja îndreptându-se spre ușa sălii de ședințe, camuflată în cartoanele acoperite cu catifea și imposibil de zărit dacă ai uitat pe unde ai intrat.

Însă Geneviève s-a oprit și-i face semn să se întoarcă.

— Mai acordă-le un moment, îl roagă ea și se răsucesce spre Brett și Yasmine. Dar, credeți-mă, doar atât mai aveți.

Yasmine se întoarce spre Brett, însă el nu se uită în ochii ei, ci doar dă click metodic pe folderele din laptopul său până găsește unul numit „Protest”. Conține patru fotografii. Prima înfățișează un fel de demonstrație – Yasmine vede steaguri și placarde pe care sunt scrise cuvinte franțuzești.

— Foarte bine, să începem cu asta, spune Brett, apoi zâmbește încrezător, se sprijină de spătar și-și încrucișează brațele peste blazerul bleumarin dintr-un material moale. Asta-i o chestie antiglobalizare care a avut loc la Paris, cu câteva săptămâni în urmă. Ceva de o amploare destul de mare, dar ei au așa ceva tot timpul. Nimic care să te impresioneze prea tare.

Se apleacă în față, își trece degetele peste touchpad și mărește o placardă aflată într-un plan îndepărtat în stânga pozei.

— Însă poate că recunoașteți asta, continuă el.

Yasmine este surprinsă când identifică simbolul roșu pe placardă, pumnul având o stea cu cinci colțuri în fundal, pe care ea i l-a trimis. Întoarce capul spre Brett, care-i face calm cu ochiul înainte de a trece la altă fotografie.

— Asta-i din Williamsburg, precizează el. Care-i cam la o jumătate de oră de-aici.

În poză se vede o alee întunecată mărginită de ziduri din cărămidă și beton. În capătul îndepărtat al aleii, pe un perete murdar se află pumnul roșu pe o stea. Simbolul este mult mai mare decât cel din fotografia făcută în Bergort, având, probabil, cam un metru pe un metru. Brett mărește imaginea. În centrul stelei, o pisică atârână de un laț, aproape similară cu cea pe care le-o arătase Yasmine.

Yasmine își mută privirea de la poză la Geneviève și Mark. S-au așezat din nou și stau aplecați în față, având pe chip expresii de prădători. Brett prezintă a treia fotografie.

— Pe asta am făcut-o eu, zilele trecute, zice el. Aici, în Manhattan, în Bryant Park.

Indiscutabil, poza a fost făcută în Bryant Park. Și iarăși se vede pumnul, desenat cu spray pe un perete al scării care coboară spre pasajul subteran.

— Ai făcut-o de curând? întreabă Geneviève.

— Cu vreo trei zile în urmă, răspunde el. Inițial, am fost surprins. Dar știi că, atunci când începi să cauți ceva, îl vezi pretutindeni. Recunoașterea tiparului.

— Acum, că mă gândesc, sunt destul de sigură că am văzut și eu asta. Undeva pe lângă traseul trenului PATH, în Jersey City, rostește Mary brusc și se sprijină gânditoare de spătarul scaunului. Nu pisica. Simbolul. Sunt foarte sigură.

Geneviève se întoarce spre Mark, nerăbdarea ei părând să-și fi schimbat motivul.

— Nu recunoști asta? întreabă ea. N-ai primit rapoarte de la cercetași? Nimic?

Mark clatină din cap, până și el fiind gânditor.

— Din câte îmi amintesc, nu. O să verific din nou, însă sunt destul de sigur că e prima oară când auzim de asta.

— Suedia, Paris, de câteva ori aici, în New York? întreabă Geneviève. Un simbol atât de simplu? Cum este posibil?

Se apleacă peste masă și-și îndreaptă ochii de tigru spre Yasmine.

— Și cineva ți-a trimis fotografiile astea? Cine?

— Un vechi prieten, minte Yasmine. Cineva care știe că sunt interesată de arta stradală.

— Și crezi că-ți poți da seama despre ce-i vorba? întreabă Geneviève. Poți afla ce înseamnă simbolul? Cine este în spatele lui? Cu ajutorul prietenului din Suedia?

— Da, răspunde ea. De fapt, nu cred că-mi va lua mai mult de o săptămână să află ce-i cu el.

Geneviève încuviințează din cap și se întoarce spre Mary.

— Fă-i o rezervare lui Yasmine la următorul zbor spre Stockholm. Și cazează-o la hotelul nostru obișnuit pentru o săptămână.

Se răsucesc cu scaunul spre Mark.

— Iar tu ocupă-te de New York, bine? Și noi avem niște contacte, nu-i așa? Adică, la urma urmelor, asta-i treaba ta, nu?

Mark clatină din cap, brusc confuz.

— Foarte ciudat, murmură el. Nouă nu ne scapă astfel de chestii.

O bătaie discretă în ușă îi întrerupe introspecția.

— Ah! rostește Geneviève și se ridică. Gretchen!

•

Gretchen se dovedește a fi o doctoriță de vârstă mijlocie, blondă, în blugi și cu un hanorac vișiniu pe care este scris NOTRE DAME cu litere groase. Are în mână o trusă medicală care pare să conțină suficiente

materiale sanitare pentru a echipa o ambulanță. Pe Gretchen n-o interesează deloc să audă asigurările confuze ale lui Yasmine că este bine, ci, pur și simplu, îi aplică o alifie răcoritoare în jurul ochilor și pe obraji, ba chiar reușește s-o facă a-i mărturisi că are și piciorul rănit.

După ce Gretchen pleacă, 20 de minute mai târziu, Yasmine e pansată. În sala de ședințe au rămas doar Yasmine și Brett. Ea se simte ca Malik, cățelul din pluș bej pe care l-a moștenit de la vecinii croați când era micuță și pe care îl lua peste tot cu ea. Malik era cusut cu grijă, avea nasturi noi pe post de ochi și o coadă care-i cădea întruna. Ori de câte ori se rupea, o parte din umplutură ieșea în afară, așa că ajunsese doar pluș și ață. Așa se simte acum, nu mai curge nimic din ea, dar parcă este făcută doar din pluș și sârmă.

Brett ia un pahar, îl pune în fața ei și-l umple pe jumătate cu apă minerală.

— Te simți mai bine? întreabă el.

Yasmine ignoră apa.

— Ce naiba s-a întâmplat? rostește ea.

— O să vorbim în drum spre aeroport, o liniștește Brett și-i zâmbeste satisfăcut.

•

Yasmine zace pe scaunul din piele al monstruoasei mașini a lui Brett în timp ce trec prin Queens pe Atlantic Avenue, îndreptându-se spre aeroportul JFK. Simte cardul pe care i l-a dat Mary de la Shrewd & Daughter frecându-i-se de osul șoldului prin țesătura groasă a cămășii englezești. Este lozul său câștigător, și ei abia îi vine a crede asta. Este în drum spre casă. Tot ce s-a întâmplat pălește – mizeriile lui David, toate despărțirile și amăgirile. Nimic din toate astea nu contează. Fadi s-ar putea să fie în viață și ea îl va găsi. Cardul reprezintă dovada că e capabilă s-o facă.

— Folosește-l în mod responsabil și păstrează chitanțele, a sfătuit-o Mary, i-a făcut cu ochiul, apoi și-a coborât vocea: însă nu-i nevoie să ai *prea* mare grijă.

Piciorul i se pare moale și abia îl simte, iar tâmpla n-o mai doare. Probabil că asta se datorează uneia dintre pastilele roz pe care i le-a dat Gretchen.

— Ozone Park, zice Brett și bate darabana pe pielea de un maroniu-deschis care învelește volanul. Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta.

Yasmine se uită pe geam la prăfuitele saloane de manichiură, la pungile din plastic duse de vânt peste locurile de parcare goale, la ferestrele acoperite cu placaj ale caselor abandonate, la magazinele cu băuturi. Par foarte departe de lumea lui Brett și apropiate de a ei.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? întreabă ea și-și îndreaptă privirea de la magazinele ieftine și închise cu placaje către pielea și panourile din lemn din mașină... și către Brett.

— Ce s-a întâmplat la întâlnire? se miră el.

— Unde altundeva?

El râde și bate din nou darabana în volan.

— Oh, răspunde el. N-a fost decât puțină *magie a lui Brett*, atâta tot.

— De unde ai acele fotografii? Știi de asta de dinainte? Ți-am trimis pozele cu 24 de ore în urmă.

El o privește pieziș, cu un zâmbet în colțul gurii.

— 24 de ore sunt tot ce-mi trebuie, scumpo. De fapt, mai mult decât îmi trebuie.

Se opresc la un semafor care arată culoarea roșie, iar el întoarce capul spre ea.

— Crezi că pozele alea sunt reale? o iscodește el.

Yasmine clatină din cap încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat în această după-amiază, în ultimele zile.

— Nu pricep nimic, zice ea. Absolut nimic.

El apasă tăcut pedala de accelerație și mașina pornește încet pe strada cu hârtoape.

— Da, mi-ai trimis fotografiile alea. Mi-am dat seama imediat că nu vor fi suficiente. Dumnezeuule, Yasmine, nu te-am rugat să te pregătești așa cum trebuie? o întreabă el, uitându-se la ea cu o ușoară iritare în ochi. Din fericire, n-am avut încredere că o vei face, așa că am preluat inițiativa de a o face eu. Oamenii ăia nu sunt niște fraieri bătrâni. Ei vând trenduri. Clienții lor le plătesc milioane pentru a fi la curent cu ce pun puștii la cale. Astfel, clienții lor sunt în măsură să-și conceapă produsele și campaniile în așa fel încât să pară că ei au creat trendul respectiv. Oricum, ce vinde cu adevărat Shrewd & Daughter? Nimic! Doar fum și oglinzi. Sunt niște escroci. Dar niște escroci bogați și de succes. Și știi ce se spune: dacă vrei să păcălești un escroc, trebuie să fii mai bun decât el.

Yasmine își concentrează privirea asupra traficului și a betonului

deteriorat din fața lor.

— Și ce-ai făcut? Le-ai modificat în Photoshop?

Brett ridică din umeri, bătând fericit darabana în volan.

— Ei bine, ce era să fac? Ce mi-ai trimis nu era suficient pentru a-i convinge să demareze un proiect cu tine, după cum, probabil, ai remarcat. Asta a fost clar de la început. Am dat pozele trimise de tine unui client care face editare foto și l-am rugat să dezvolte ideea, dacă înțelegi ce vreau să zic. Să pună imaginile în alte contexte. N-a fost nimic complicat. El îmi datora un serviciu, iar eu știam ce voiau ei. Același lucru pe care-l vor toți din această industrie – trenduri, lucruri noi care apar simultan în mai multe locuri. În mod ideal, și în America, preferabil într-un loc care le spune ceva. Cum ar fi Manhattanul. Vor rebeliune și tinerețe. Ceva care să fie ușor primejdios, însă nu prea periculos. Au căutat o modalitate să facă bani din toate demonstrațiile din vara asta, din proteste, revolte, antiglobalizare și toate astea. Iar simbolul ăla era suficient de simplu. Pisica poate că a fost ceva cam murdar, dar a avut o oarecare incisivitate. Iar acești oameni adoră ceea ce e pătrunzător, râde Brett și se sprijină de spătar. *Voilà*, după cum spuneți voi, europenii. Ai o săptămână să faci ce vrei. Însă ar fi cazul să-mi trimiți ceva după toate câte am făcut.

Capitolul 11

Londra

Duminică, 16 august 2015

De pe șinele trenului de suprafață care vine de la Gatwick, Londra încă arată precum viitorul, orizontul fiind plin de diamante și cobalt, cu zgârie-nori contorsionați și încrezători sclipind în semiîntunericul începutului de seară. Dar sub orizontul futurist, șoselele și străzile șerpuiesc ca scările de la Școala de magie și vrăjitorie Hogwarts, din seria *Harry Potter*, veșnic în altă direcție decât ai crezut. Supraaglomerată, murdară și plină de smog. Chipuri palide în lumina galbenă a autobuzului spre casă și o pungă de chipsuri pe post de cină. Ucrainenii și grecii prost plătiți sărind din calea limuzinelor chinezești. Londra este Dickens remixat de un oligarh.

Klara Walldén șade la geam, lăsând din nou orașul să se reverse asupra ei, să-i pătrundă prin tâmpile în craniu, în oase, până când inclusiv ritmul inimii ei se schimbă.

Se simte ușurată că s-a întors. Trei zile petrecute cu bunicii în arhipelag este tot ce poate îndura deocamdată, nici măcar o secundă în plus. Trebuie să facă un efort ca să stea nemișcată, să rămână locului în vreme ce bunica ei toarnă cu grijă cafeaua clocotită în cești de porțelan subțire și servește chifle cu nucșoară abia scoase din cuptor. Este ca și cum trupul său nu mai poate suporta asta, ca și cum creierul îi este prea rapid pentru Aspöja^[19], iar în dimineața aceasta, a numărat secunde până la ora când trebuia să se ducă la vânătoare de rațe, cu bunicul. A simțit că are nevoie de asta – de concentrare și anticipare, de calm și explozie.

Însă de îndată ce s-a aflat în barcă împreună cu Albert, bassetul bunicului ei, care înfrunta vântul la prora, cu ochișorii lui plini de nerăbdare, disconfortul ei a început să se intensifice cu fiecare stâncă pe lângă care treceau, cu fiecare unduire a mării frumoase și calme. Amintirea Crăciunului petrecut cu mai bine de un an și jumătate în urmă printre acele stânci și insulițe îi revine din nou în minte. Furtuna din Smuggelskär, unde ea și Gabriella se ascuseseră în vechiul hambar al lui Bosse de soldații în

negru aflați într-o misiune secretă, care le vânau și plănuiau să le omoare.

Și înainte de asta, Bruxelles și Paris. Mahmoud adresându-i-se cu o voce atât de diferită de cea pe care și-o amintea de la Uppsala. Cât de supărată fusese pe el! Îl poreclise Năzurosul și fusese prima ei iubire. Poate, singura ei iubire, care însă o trădase, dar se întorsese pentru a-i spune de ce și fiindcă avusese iarăși nevoie de ea.

Apoi acea seară cu ninsoare din Paris. Încă își amintește mirosul vinului vărsat în supermarket. Gloanțele nevăzute șuierând pe lângă ei. Mâna grea a lui Mahmoud în mâna ei, înainte ca ea să-și dea seama că el fusese împușcat. Mica gaură rotundă din fruntea lui. Sângele împrăștiindu-se pe dușumeaua rece. Momentul în care se decisese să fugă, să-l abandoneze, să supraviețuiască.

Iar după aceea, doar câteva zile mai târziu, un american bătuse brusc la ușa hambarului, în toiul furtunii din insulele arhipelagului Sankt Anna. Tatăl ei, un cuvânt pe care îi era greu să îl accepte.

În decurs de câteva zile, își văzuse iubirea vieții și pe tatăl până atunci necunoscut murind în fața sa, în brațele ei. Cum să-ți revii după așa ceva?

•

Bunicul simțise asta, atmosfera din jurul ei, iar după ce trăsese barca pe țărmul uneia dintre micile insule pe care se duceau în asemenea dimineți încă de când Klara fusese micuță, o cuprinsese cu un braț și o trăsese aproape de el.

— Cum te mai simți, micuță Klara? a întrebat el.

Însă ea nu suportase asta, nu putea să îndure îngrijorarea lui. Bunicii ei își făcuseră suficiente griji pentru ea, în ultimii ani. O văzuseră prea mult zăcând în patul din vechea ei cameră, în primele luni de după acele întâmplări, pe urmă își făcuseră prea multe griji când ea preluase lucrarea de doctorat a lui Mahmoud despre crimele de război și o finalizase. Văzuse mândria lor când cartea fusese publicată cu numele ei și al lui Mahmoud pe copertă, însă sentimentul ei predominant fusese rușinea – fiindcă nu era cu adevărat munca ei. Nu putea alunga gândul că-i furase ceva lui Mahmoud, că-l smulsese din mâinile lui moarte și-l prezentase ca fiind al ei.

Și nu putea scăpa de faptul că toată lumea o menaja. Lysander, îndrumătorul lui Mahmoud, izbutise s-o convingă că ar trebui să semneze cartea, îi spusese că ea o redactase și scrisese mai mult decât majoritatea coautorilor. Asta era adevărat – muncise non-stop aproape un an pentru a

pune totul laolaltă. Și totuși, avea senzația că furase. Iar ei toți o cocoloșeau, mergeau pe vârfuri în jurul ei. Nimeni nu părea să-și dea seama că nu reușise să-i protejeze pe cei care muriseră. De ce erau atât de cumsecade cu ea, de ce se străduiau să-i facă viața ușoară?

Așa cum făcuse Charlotte Anderfeldt, care aranjase ca ea să-și pregătească lucrarea de doctorat în Drept și avusese grijă să primească o bursă pentru a finaliza cartea lui Mahmoud, ambele la Londra. Și Gabriella, cea mai bună prietenă a ei, care o dăduse jos din pat și o convinsese să muncească.

Nu meritase ajutorul și răbdarea lor.

Așa că îndepărtase brațul bunicului și îi zâmbise vag, cu buze tremurătoare.

— Nimic deosebit, a răspuns ea. Doar sunt puțin obosită, e devreme. Haide să ne găsim locul potrivit.

Iar când pornise spre locul lor obișnuit, simțise ochii bunicului ațintiți asupra ei, îi percepușe îngrijorarea și curiozitatea, și dorința de a o ajuta. Ceea ce o înfuriase. A simțit nevoia să se răsucescă și să țipe la el, să țipe la toți: „Lăsați-mă dracului în pace! Sunt un nimic. Mai puțin decât nimic. Sunt o trădătoare, o ucigașă! Habar n-am de nimic. Lăsați-mă în pace! Nu mă iubiți!”

Și după ce ajunseseră la locul lor și se așezaseră fără zgomot, invizibili printre tufe, cu marea licărind în fața lor în soarele începutului de dimineață, tot nu se simțise mai bine. Nici măcar asta, nici măcar faptul că se afla acolo, că făcea ceea ce dintotdeauna îi plăcuse mai mult decât orice altceva n-o ajutaseră să se liniștească.

Însă apoi Albert a început să latre, iar câteva secunde mai târziu, trestiiile au foșnit și șase sitari și-au luat zborul spre ieșirea din golf. În clipa aceea, doar în clipa aceea, povara de pe sufletul ei a dispărut, lăsând-o pe Klara pustiiță și singură, fără trecut sau viitor. A ridicat pușca, a țintit, ținând-o nemișcată până când a fost sigură, apoi a apăsat trăgaciul. O dată. De două ori. Reculul a izbit-o ca un val, iar ea și-a simțit capul ușor și limpede.

Până să coboare arma, minunata pustietate dispăruse.

Albert s-a întors cu sitarul între dinți și bunicul a bătut-o aprobator pe umăr.

— Cu siguranță, știi să tragi, Klara.

El a luat pasărea din gura câinelui, l-a mângâiat pe cap și i-a dat un

biscuit dintr-un buzunar al gecii impermeabile.

— Vrei cafea? a întrebat el zâmbindu-i Klarei.

— Cafea irlandeză? l-a iscodit ea și a regretat imediat.

El s-a uitat la ea cu o nouă îngrijorare în privire.

— E puțin cam devreme pentru asta, nu crezi?

Klara și-a pus pușca pe umăr și a pornit înapoi spre barcă.

— Probabil că ar trebui să plecăm, a zis ea.

•

Coboară din tren la Blackfriars și face semn unui taxi. În seara asta, n-are suficientă energie pentru a lua metroul sau un autobuz.

— Shoreditch, rostește ea. Navarre Street.

Simte în gură gustul vinului roșu, îi place asprimea lui, abia așteaptă să simtă și gustul unei țigări după ce va coborî din taxi.

A băut un pahar la aeroport și o sticlută în avion, de care a tras cât a putut pentru a evita rușinea de a fi nevoită să ceară încă una. Este duminică, iar la Aspöja, ea a lucrat la raport toată sâmbăta și jumătate din noapte fără să bea un singur pahar. Mâine va fi o zi lungă, așa că sigur merită un pahar în seara asta. Doar unul sau două, că nici măcar nu-i încă ora 7.

— Apropo, i se adresează ea șoferului. Cunoști barul Library? De pe Leonard Street?

•

Library este pe jumătate plin când Klara intră, ceea ce-i convine. Se va umple curând: duminica este ca oricare altă zi pentru clientela barului formată din liber-profesioniști. Pete, barmanul, îi face cu ochiul când o vede, iar ea se duce la bar, așteaptă ca el să termine de turnat niște bere IPA (India Pale Ale), pentru doi bărbați „creativi” bărboși, cu cămăși în dungi și pantaloni trei sferturi lăbărțați.

— Ce mai faci, Klara? o întreabă el și pune un pahar în fața ei pe tejghea, apoi întinde mâna pentru a lua o sticlă cu vin roșu.

— Bine, am fost în Suedia în weekend și tocmai m-am întors. Arată cu capul spre geanta cu haine și cea cu laptopul pe care le-a pus alături de ea pe podea. Pete îi umple paharul și-și flutură mâna când ea începe să caute portofelul în poșetă.

— Eu fac cinste. Mă bucur că ai venit aici direct de la aeroport.

Face o pauză, iar expresia de pe chipul lui se schimbă.

— Dacă mă ajuți să închid mai târziu, îți ofer ceva de băut și la mine

acasă.

Klara soarbe din vin și-i privește părul blond zburlit, ochii albaștri și limpezi, umerii musculoși, care sunt clar vizibili pe sub tricoul subțire și alb. Își amintește vag cele trei nopți stângace și nesatisfăcătoare pe care și le petrecuse amețită de băutură acasă la el, în ultimele săptămâni. Clatină din cap.

— Nu în seara asta, Pete. Dar îți mulțumesc pentru vin.

•

La ora 10, barul este plin, iar Klara simte că s-a îmbătat. Cât de mult a băut? Evident, mai mult decât intenționase, însă, cu fiecare înghițitură de vin, mintea îi e mai goală și mai ușoară. Cu fiecare pahar, îi este mai ușor să se relaxeze, să lase trecutul în pace, să uite de slujbă și de stres, și de tot rahatul. Totuși în seara asta, probabil că a apreciat greșit, deoarece simte cum i se învârt capul și regretă ultimul pahar. De parcă ar fi o novice nenorocită.

— Cred că..., îi spune ea fotografului brunet cu care a flirtat fără inhibiții cu doar trei minute mai devreme. Cred că trebuie să plec.

El pare surprins ca și cum ea ar glumi. Cum îl cheamă...? Martin? Nu că ar conta.

— Trebuie să merg acasă, rostește ea și se simte ușurată că limba nu i s-a împleticit.

Gentile, apoi aer curat.

— Te pot duce eu acasă, se oferă bărbatul al cărui nume s-ar putea să fie Martin.

Klara clatină din cap în semn că nu și face un gest cu mâna.

— Locuiesc după colț. Mă descurc.

— Măcar ai cont pe Facebook? întreabă el cu buzele lipite de gâtul Klarei înainte ca ea să-și croiască drum printre clienți și să iasă în seara londoneză care încă e călduroasă.

Aerul este stătut, miroase a gaze de eșapament și a ulei folosit la prăjit. Ultimele câteva săptămâni au fost tropicale, iar capul Klarei începe să se învârtă tot mai repede și mai repede. Încearcă să facă doar câțiva pași, dar constată că nu-și poate concentra privirea. Are impresia că toate clădirile din câmpul său vizual se mișcă.

Pornește încet spre casă și groaza o copleșește. La naiba, chiar va fi mahmură mâine? Cât de incredibil de proastă! O ia pe scurtătură pe una

dintre străduțele care dau în Great Eastern Street. După doar doi metri, i se pare că aude pași în urma ei. Se oprește și se răsucesc pe călcâie. Nimeni. Probabil că a auzit roțilele genții ei de voiaj. Brusc copleșită de oboseală, se silește să meargă mai departe, grăbindu-și pașii în timp ce se simte ușurată că locuiește la doar zece minute distanță.

Însă curând după ce începe să meargă, aude din nou pași. De asta este sigură și privește peste umăr fără a se opri. Străduța e întunecată și flancată de pereți din cărămidă acoperiți cu graffiti. Beția o face să i se pară că betonul se leagănă înainte și înapoi. Dar în mijlocul asfaltului, între pereți, vede silueta unui bărbat. Se oprește când ea se uită la el. Și ea face la fel.

— Martin? întreabă ea.

Betonul se rotește și se cutremură sub ea, iar Klara constată că-i este dificil să se concentreze. Bărbatul ridică brațele, dar nu spune nimic. Klara se clatină, face câțiva pași în față, apoi cade în patru labe. Capul îi vâjâie. Asfaltul de sub ea seamănă cu marea, betonul parcă ar fi stâncile din arhipelag. Sunt valuri în jurul ei, de parcă ar respira și s-ar legăna ca și cum încă ar fi în barca bunicului. Încearcă să-și ia privirea de la tot ce se mișcă și e tranzitoriu, să se concentreze în vreme ce amețeala se intensifică. Însă în zadar, vinul roșu și nucile pe care le-a mâncat o fac să vomite. Pe urmă, se rostogolește pe o parte și închide ochii. Într-un alt Univers existent dincolo de ea aude o șoaptă, simte mâini trăgând și apăsând. Apoi se face întuneric. Cald și tăcut, și negru.

Capitolul 12

Stockholm

Luni, 17 august 2015

Este dimineată la Stockholm, după cum își dă seama Yasmine în timp ce plătește taxiul în fața hotelului Story, de pe Riddargatan. Ceasul telefonului arată și el că este dimineată, dar trupul femeii a cedat și în acest moment există în afara noțiunii pământești a timpului. Treisprezece ore diferență între Tokyo și New York. Alte șase ore diferență față de Stockholm. Se simte și greoaie, și imponderabilă, făcută din părți egale de plumb și heliu.

Preț de un moment, își ține răsuflarea când șoferul de taxi îi trece cardul prin aparat. Este prima dată când îl folosește după acea întâlnire, iar ultimele zile petrecute la New York par ca un vis, așa încât nu e sigură că funcționează.

Din fericire, cititorul de carduri îl acceptă. Iese din mașină în caldă dimineată de vară târzie, intră în hotel, trece prin fața recepției și urcă în camera ei „boemă” – după cum o numește website-ul –, unde se prăbușește pe pat fără a se osteni măcar să-și scoată pantofii.

Când se trezește, lumina se revarsă în alt unghi prin draperia subțire. Se răsucesc pentru a se uita la ceasul telefonului mobil. Puțin după prânz – a dormit două ore. I se pare că a trecut o noapte întreagă, dar tot își simte capul de parcă ar fi plin cu nisip, iar trupul nu se poate liniști. Este ciudat să fie din nou acasă, deși această cameră de hotel, cu pereții săi în stare brută, nezugrăviți și cu decorul minimalist, nu i se pare a fi Suedia, în orice caz nu Suedia ei. Se ridică, se duce la fereastră și privește amestecul de modernism burghez, curat și de arhitectură elegantă *fin-de-siècle* de pe Riddargatan, se uită spre stația de metrou Östermalmstorg și către Birger Jarlsgatan. Nici asta nu-i Suedia ei. Însă se gândește că Fadi este undeva acolo.

— Vin, *habibi*, șoptește ea încet. Să nu dispari din nou!

Trage draperiile și intră în baie. Chipul din oglindă o face să tresară. Ochiul ei nu e chiar negru, mai degrabă partea lui dreaptă s-a umflat, iar un

apus de un mov strălucitor radiază din tâmpla ei. Nu-i de mirare că Brett i-a cumpărat niște ochelari de soare uriași, dar ieftini, din aeroportul JFK. În același timp, este recunoscătoare pentru ochiul acela, pentru durerea vagă, cu zvâcnete, pentru ce a făcut umflătura aceea cu fața ei, pentru ce i-a făcut ei. Este concretă și fără ambiguități, un simbol gravat, evident și simplu, care s-o aducă la realitate dacă ar apărea regretul sau remușcarea, sau îndoiala. Ia telefonul, centrează chipul și-l apropie astfel încât să poată atinge tasta, apoi își face o poză. Nu va mai permite niciodată să i se întâmple așa ceva!

•

Se așază pe pat și deschide mesajul. Privește fotografia întunecată a lui Fadi, o răsuște și o mărește. Încearcă să facă pixelii să se alinieze, pentru a căpăta un înțeles. „El este, se gândește ea. El trebuie să fie”.

Închide poza, dar nu și mesajul. Cât timp a trecut de când n-a mai discutat cu părinții? A plecat cu patru ani în urmă, însă abia dacă a vorbit cu ei în ultimii ani de dinaintea plecării. Stătea afară când ei erau acasă și avea grijă să meargă acasă doar când ei erau plecați, când știa că Fadi era acolo. Nu-și amintește decât fețele lor obosite, privirile lor lungi, cuvintele lor aspre și pumnii lor grei. Iar acum? Clatină din cap. Măine. Mai întâi, trebuie să vadă pe altcineva.

•

Derulează încet lista cu telefoane din Suedia. Sunt atât de multe nume și au trecut atât de mulți ani de când n-a mai luat legătura cu niciunul dintre ei. Oameni care reprezentau întreaga ei lume, cu care a crescut. Parisa și O, Malik și Sebbe, Bilal, Red, Soledad, Henna, Danny, Amat. Orele de matematică și programul de după școală, marijuana fumată pe terenul de joacă, turnul din pădurea aflată în spate la Valgatan, unde au urcat până când aproape au atins stelele, apoi i-a luat amețeala din cauza înălțimii. Băutul în timpul zilei, acasă la José și Mona, când părinții lor erau în Chile, unchiul lor care a ajuns la spital, statul în piață și fumatul sub ventilatorul din bucătăria lui Miriam. Și studioul, dar la asta nu se poate gândi. Nu contează. Trage adânc aer în piept. N-are de ales, trebuie să se confrunte cu asta. Derulează numele din telefon până îl găsește pe cel căutat.

•

El răspunde după primul apel, probabil că avea telefonul în mână.

— *Shoo*, sunt Igge.

Yasmine își reprimă impulsul de a închide. Se silește să respire calmă și să se îmbărbăteze.

— Ignacio, sunt eu, Yazz.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea.

— Știu, adaugă ea. A trecut mult timp. Eu...

— Unde ești, *len*?

Vocea lui este exact cum și-o amintește ea. Amplă și plină de spațiu, suficient de mare pentru a dispărea în ea.

— M-am întors acasă. În Stockholm. Tu unde ești?

El râde.

— *Ey*, ce crezi? Sunt unde sunt întotdeauna, *bre*. Nu sunt călător internațional, nu?

— Lucrezi? În același loc?

— După cum am spus, Yazz, totul e la fel. Dar tu? Chiar ești în Stockholm?

Pare surprins, aproape șocat. Nu-i de mirare.

— Da, sunt în Stockholm. Abia am ajuns, în dimineața asta.

Se lasă din nou tăcerea. A trecut atât de mult timp. Și tăcerea durează mult timp. Yasmine știe că de ea depinde ce se va întâmpla în continuare.

— Mi-ar face plăcere să te văd, Ignacio.

El ezită și suspină.

— Ignacio? spune el în cele din urmă. Ești singura care îmi zice așa, surioară. Știi asta. OK, unde vrei să ne întâlnim?

— Te-aș invita la masă, măcar asta pot să fac, nu?

— Mă scoți la masă? Asta-i o premieră, *len*. Bine, desigur. Acum, sunt la serviciu, în oraș. Ce-ai zice să ne vedem la Flippin' Burgers, la ora 5? Înainte să se facă aglomerație. Știi unde este?

— Sunt sigură că o să-l găsesc. Ne vedem acolo.

•

Cartierul Vasastan este tăcut și ciudat de letargic, vara a fost lungă și, chiar dacă vacanța s-a terminat, lenea a rămas. Trecători ocazionali de vreo 30 de ani, în cămăși cu mânecă scurtă, se îndreaptă agale spre casă, câțiva tați în concediu de paternitate împing cu o mână cărucioarele, ținând o cafea în cealaltă. Traficul înaintează încet.

De îndată ce dă colțul de pe Upplandsgatan pe Observatoriegatan, Yasmine zărește spinarea lată a lui Ignacio la o masă de pe terasa localului

Flippin' Burgers. Chiar și din spate, și de la distanță, Ignacio face ca tot ce se află în jurul lui să pară mai mic decât în realitate, ca și cum proporțiile nu prea mai au sens.

Vederea lui o întristează și ea încetinește intenționat pasul pentru a amâna întâlnirea lor cât mai mult posibil. Au trecut patru ani de când ea a dispărut fără o vorbă. Și abia acum, când a revenit în Stockholm, își dă seama cât de departe a fost. Cât de departe e posibil să mai fie încă.

— Ignacio! rostește ea cu o veselie forțată și se așază pe bancă alături de el. *Que pasa?*

El se răsucesc atât de repede, încât aproape că răstoarnă masa de picnic. Capul lui ras este ascuns sub o șapcă albastră pe care scrie „Knicks”, iar barba pe care și-a lăsat-o e neagră, bogată și tăiată drept. Pare mai bătrân decât cei 24 de ani pe care îi are. A venit direct de la serviciu și încă poartă pantalonii albaștri de lucru și un tricou pe al cărui spate este imprimat numele firmei de mutări la care e angajat. Un fior al vechii iubiri o străbate pe Yasmine.

— Yazz! spune el și o cuprinde în brațele lui uriașe. La naiba, parcă a trecut un minut, *len!*

— Patru ani, zice ea gânditoare. Timpul zboară.

El nu spune nimic, doar îi dă drumul încetișor, apoi își lasă palmele uriașe pe umerii ei.

— Ai slăbit, Yazz. Nu mai mănânci?

Yasmine ridică din umeri și zâmbește. Ignacio clatină resemnat din cap înainte de a-și lua o mână de pe umărul ei și de a-i ridica încetișor ochelarii mari de soare. Ochii i se îngustează, iar gura îi devine o linie subțire când vede apusul care radiază din tâmpla lui Yasmine. Însă în loc să răspundă, ea se retrage un pic în spate, îi smulge ochelarii din mână și-i pune la loc pe nas.

— Mai bine am comanda înainte să dea *suedis*-ii năvală, zice ea. Ce dorești să mănânci?

•

O jumătate de oră mai târziu, după ce și-au terminat burgerii, Ignacio este la jumătatea celui de-al doilea milkshake cu fulgi de ciocolată și înghețată de vanilie, alături de care a comandat două păhărele cu Jack Daniel's. Yasmine soarbe din berea ei Stockholm IPA („Ești acasă, Yazz, ia o băutură locală”, așa o făcuse el să renunțe la încercarea de a comanda o

bere americană) și se sprijină de spătarul băncii. Alcoolul a stabilizat-o cumva, a redus oboseala provocată de diferența de fus orar la un vag zgomot de fond. După-amiază târzie încă este caldă, cerul e senin, strălucitor și nesfârșit.

Și-au povestit o mare parte din cele petrecute în ultimii patru ani. Ea a aflat cine a plecat. Cine a scos un disc. Cine s-a mutat, a murit sau a ajuns la pușcărire. Preț de câteva clipe, Yasmine aproape că uită totul, aproape că uită de ochiul ei și de David, de New York și de Shrewd & Daughter. Aproape că uită de Fadi și de exil, pentru că simte o ușurare să se relaxeze lăsându-se pe spate, să bea bere și să asculte noile versiuni ale vechilor povești de război și legende. Preț de câteva clipe, întoarcerea acasă este aproape cum și-a imaginat-o.

Dar știe că ei doar ocolesc subiectul principal și că n-o vor putea ține așa la nesfârșit. Până la urmă, tac amândoi, iar privirile lor rătăcesc pe strada aproape pustie, peste caldarâm și fațadele Art Nouveau.

— Am auzit de Fadi, rostește el calm. Îmi pare sincer rău, Yazz.

Yasmine doar încuviințează din cap și-și privește berea.

— Jur că n-am știut că se ajunsese atât de departe, continuă Ignacio. Nu l-am mai văzut pe-afară. Dacă aș fi știut...

— Știu. Știu, Ignacio.

Își pune palma pe mâna lui, însă nu-l privește în ochi.

— Eu sunt de vină, zice ea încet. Nimeni altcineva. Eu sunt cea care a plecat.

Se întoarce spre Ignacio, își dă jos ochelarii de soare și se uită în ochii lui.

— A fost o mizerie. Să dispar așa, fără un cuvânt. Am făcut o mare greșală, Ignacio. Față de Fadi și față de tine.

Este rândul lui Ignacio să-și ferească privirea, îndreptându-și-o spre asfaltul prăfuit.

— Nu-mi datorezi nimic, precizează el ridicând din umeri. Relația noastră se terminase, nu-i așa?

— Dar cum am putut să plec așa? Îți datoram mai mult de-atât. Ți-am scris atât de multe e-mailuri în minte, însă nu ți le-am trimis.

Ignacio întoarce din nou capul spre ea și-i zâmbește obosit.

— Asta este, surioară. Fiecare face ce trebuie să facă, nu?

Yasmine încuviințează precaută și ia o gură de bere.

— Deci *que pasa*, Yazz? întreabă el cu blândețe. Ce cauți aici? Patru ani? Ai dispărut fără o vorbă, iubito. Nu te-ai întors doar ca să mă vezi, așa-i?

— El n-a murit, rostește ea încet.

Ignacio pare să tresară, apoi își sprijină coatele pe masă.

— Cum? Cine n-a murit? Fadi?

Yasmine își scoate telefonul din buzunar și deschide poza trimisă de mama ei. Îl împinge pe masă spre Ignacio.

— Uită-te și tu!

El ia telefonul și-și trece degetele peste fotografie pentru a o mări, pe urmă apropie mai mult telefonul ca s-o studieze. Într-un sfârșit, îl pune din nou pe masă. În ochii lui se citește tristețe.

— Posibil. Yazz... Nu-ți face prea mari speranțe. S-ar putea să fie el. Dar serios, poza este întunecată și încețoșată, nu crezi?

— El este, rostește ea calmă.

— Deci te-ai întors pentru a încerca să-l găsești?

— Nu pentru a încerca. Pentru a-l găsi.

Ignacio pare îngrijorat, însă încuviințează calm din cap.

— Unde stai?

— La hotelul Story, în piața Stureplan.

Ignacio fluieră mirat.

— Drăguț. Ești în lumea bună, surioară.

— Am o slujbă, explică Yasmine. Mai bine zis, fac diverse treburi pentru agențiile de publicitate. Găsesc artiști și chestii de genul ăsta. Trenduri. Companiile mari vor să fie pe gustul puștilor.

Își unduiește brațul într-un gest hip-hop ironic.

— În sfârșit, în prezent lucrez pentru o agenție care vrea să știe ce se întâmplă în Bergort.

Ignacio clatină din cap și soarbe din milkshake.

— Despre ce naiba vorbești? Ce treabă au ei cu Fadi?

— Ei nu știu de Fadi. Totuși se petrece altceva acolo. Ceva în care Fadi este posibil să fie implicat.

Ridică din nou din umeri.

— Nu știu despre ce-i vorba. Oricum, nu mă interesează asta, dar a fost suficient pentru a-i face să mă plătească.

— Nu pricep. O agenție de publicitate din New York vrea să știe ce se

petrece în Bergort? Cum naiba s-a ajuns la asta, *len*?

Yasmine zâmbește obosită și bea o gură de bere.

— E doar o escrocherie de școală veche. Nu ești singurul care poate scoate bani din piatră seacă, frate.

Ignacio râde și se sprijină de spătar.

— Deci i-ai făcut să-ți plătească drumul până acasă? Și hotelul? La naiba, Yazz, sunt mândru de tine.

— Trebuie să-l găsesc pe Fadi. Însă David... Mi-a luat toți banii. Așa că am avut nevoie de cineva care să finanțeze asta.

Ia telefonul și deschide fotografia cu pisica spânzurată.

— Uite, spune ea și împinge din nou telefonul spre el. Mi-au fost trimise trei poze care par să aibă legătură cu Fadi.

El ridică telefonul și se uită la fotografie, însă închide ecranul imediat, apoi i-l dă înapoi lui Yasmine.

— Habar n-am, zice el pe un ton defensiv. De unde ai pozele?

Ea îl privește întrebătoare.

— *Ey*, Ignacio. Mai am și alte poze. Simbolul unui pumn pe o stea.

Ia telefonul și aprinde ecranul din nou.

— Nu știi nimic despre asta, bine?

Vocea lui a devenit brusc tăioasă, aproape agresivă. Yasmine se uită repede la el, dar Ignacio și-a îndreptat privirea spre stradă, către fațadele Art Nouveau, care par delicate și fără luciu în lumina după-amiezii târzii.

— Haide, omule! Nici măcar nu te-ai uitat la poze.

Privește din nou pozele din telefon, dar el i-l ia din mână și-l pune pe masă.

— *Wallah*. Jur că nu știi nimic despre asta.

El o privește în ochi, însă expresia lui nu mai este caldă și ironică, ci mai apropiată de Bergort – numai beton și loialități complicate. Există și ceva îngrijorare și mai e ceva. Ceva ce el nu spune.

— Serios, Yazz! exclamă el.

Își pune mâna mare pe ale ei, acoperindu-le complet, și le apasă, nu tare, ci doar cât să-i amintească de trecut – de Bergort și de adolescență, de claustrofobie și de îngrădire. De neajutorare.

— Sunt lucruri pe care este mai bine să le uiți, în regulă?

— Sunt lucruri pe care nu poți să le uiți, replică ea încet. Dar te ascult, frate.

— El ți-a făcut asta la ochi, nu-i așa? Suedezul cu care ai plecat. Artistul.

Rostește cuvântul *artistul* cu satisfacția cuiva care a avut un rest de mâncare înfipt între dinți și, în sfârșit, a reușit să scape de el.

— Nu contează. Acum sunt aici.

Ea trage adânc aer în piept. Era de așteptat să ajungă la asta în cele din urmă.

— Ce dracu', Yazz...?

— La naiba! îl întrerupe ea. A trebuit să plec, bine? După spargerea aia și toate celelalte. Am făcut-o pentru Fadi. Am crezut că o fac pentru Fadi.

Ignacio se apleacă în față, iar ochii îi sunt din nou blânzi și familiari.

— Totuși, Yazz, *querida*, nu ți-ai dat seama că toată lumea a știut oricum? Chiar te-ai gândit că aveau să creadă că ai furat lucrurile alea din studioul lor?

Ea simte un fior rece străbătând-o. Desigur, a știut că era un pretext, ceva care a împins-o dincolo de limită. Ceva care i-a dat forța de a pleca.

— Fiecare face ce trebuie să facă, *ey*? Acum sunt aici. Ce vrei să spun?

Bea o gură de bere. Ignacio ridică din umeri și-și privește telefonul.

— Trebuie să plec, zice el și se ridică. Îmi pare bine că te-am revăzut, Yazz.

Umbra trupului său uriaș acoperă soarele și cade pe Yasmine. Se ridică și ea, îl sărută pe obraz, însă el o apucă de umeri și o îndepărtează puțin, privind-o din nou cu seriozitate.

— Nu te apuca să arăți pozele alea peste tot, OK? Vorbesc serios! Nu vrei să te pomenești implicată în asta.

— În ce, *len*? Spune-mi despre ce-i vorba. Fotografiile astea sunt tot ce am.

— Există lucruri despre care, pur și simplu, nu se vorbește. Vezi-ți de treaba ta. În stil Bergort, mai știi?

— Dar te interesezi de Fadi, da? Întrebi dacă a auzit cineva ceva?

— Desigur. Însă nu-ți face mari speranțe. Serios, Yazz, e bine să fii discret aici. Dacă trăiește, va lua legătura cu tine. Crede-mă!

Capitolul 13

Bergort

Iulie-octombrie 2014

Este o vară fierbinte. Asta spun suedezii în timp ce beau din termosuri și-și mănâncă sandvișurile cu brânză pe rampa de încărcare din spatele depozitului de legume din Fittja, unde, până la urmă, m-au silit să lucrez cei de la biroul de șomaj. Ei zic că este plăcut la soare și-și ridică spre cer fețele palide de oameni mahmuri, pentru a se asigura că se bronzază.

— Ce părere ai, Abdullah? E precum acasă, în deșert, nu?

Nu stau la soare în pauză. Nu mănânc sandvișuri cu brânză și nici nu beau cafea. Doar nuci și roșii pe care le șterpelesc din niște lăzi, în timp ce-i aștept să-și ia cutiile din plastic cu masa de prânz și să se ducă pe rampă, apoi mă spăl în vestiar și intru în una dintre camerele frigorifice și întind covorașul ponosit pe care l-am cumpărat cu 40 de coroane duminică, de la piața de vechituri de sub pasarelă. Nici măcar n-am încercat să mă târguiesc – nu puteam să mă târguiesc pentru asta, pentru noua mea viață.

•

Acum, nici măcar nu mai trebuie să deschid aplicația Mecca, știu că trebuie să mă întorc la castraveți și vinete. În spatele lor, dacă tragi o linie lungă, se află Mecca. Este la fel și acasă, în camera noastră, doar că mă întorc spre perna ta, sau ceea ce a fost perna ta, iar din fruntea mea, o linie trece prin perna ta și ajunge până la Mecca, la Umm-al Qura – „Mama tuturor așezărilor”.

În fiecare zi, de fiecare dată când mă rog, mă gândesc că sunt un musulman rău, un frate rău, pentru că nu-l simt pe Allah în mine când mă rog. Nu simt lumina curgând prin mine și fur roșii, și nu-mi amintesc rugăciunea *Rak'at*, cu versetele din Coran, așa că le caut mereu pe Google și le citesc de pe ecranul telefonului. Traducerea în suedeză, fiindcă în arabă este prea dificil.

•

În fiecare zi, blestem faptul că ne-am străduit din răputeri să facem

parte din ceva din care nu vom putea niciodată să facem parte. Am învățat tot dicționarul suedez, însă am uitat araba noastră. În fiecare zi, îmi promit că o să devin mai bun, că o să învăț, că n-o să mă mai port urât. Nu poți să te porți urât în această viață nouă.

După ce termin rugăciunea, îi aud pe suedezi tușind și chicotind dincolo de ușa camerei de depozitare, așa că șoptesc repede, de două ori, *assalamu alaykum wa Rahmatullah*^[20], mă ridic, rulez covorașul, îl strecor sub un raft cu pere, ies din camera frigorifică și mă întorc la lăzile cu banane, salată, mere și varză pe care trebuie să le căram. Fac asta până când, în cele din urmă, vine vremea să iau metroul spre casă.

Sunt cel mai singur musulman din lume. Mă rog în singurătate. Citesc în singurătate. Cred în singurătate. Uneori, vinerea mă duc la moschee. Stau în partea cealaltă a pieței și-i privesc pe bătrânii care coboară la subsol, mereu aceiași bărbați. Tatăl și bunicul lui Mehdi. Bătrânul Jamal, care repară pantofi lângă stația de metrou. Le văd pantalonii largi, hainele matlasate, mustățile și gâturile aplecate, supuse. Cum aș putea să fac parte din această *umma*^[21]? Nu e de mine. Este un nenorocit de club, nu e ceva serios. Nu fac decât să trângănească și să se vaite. Eu am nevoie de mai mult. Aștept mai mult. Până când voi găsi, sunt o frăție cu un singur membru.

Și cât aștept, n-am nicio congregație, pe nimeni cu care să rostesc rugăciunile unei religii în care baza o reprezintă comunitatea, justiția și solidaritatea. Și cât aștept mă pregătesc. Silindu-mă să citesc mai mult de zece rânduri consecutive din Coran. Silindu-mă să memorez rugăciunile.

Mă pregătesc și găsesc online noi frați virtuali. Nu sunt ca oamenii din piață, ci niște militanți serioși, iar credința mea devine tot mai puternică după fiecare video din Siria pe care-l văd, cu fiecare predică pe care ei mi-o trimit. Noii mei frați au porecle, nu nume, și sunt la fel de furioși ca mine, la fel de pregătiți ca și mine să arunce în aer tot rahatul ăsta. Și la fel de singuri. Frați de pe ai căror ochi vâlul tocmai a fost ridicat, așa cum a fost ridicat și de pe ochii mei, dezvăluindu-ne lumea așa cum este – cu opresiune, colonialism, imperialism și nedreptăți. Este de neînțeles cum, oare, n-am văzut asta. Am trăit-o, m-am străduit să mă adaptez la ea, ba chiar am încercat să mă integrez în ea. Acum, mă umple de ură și mă disprețuiesc. Cum de am putut să fiu orb atâta vreme? Cum de am ales dicționarul suedez, în locul celui arab? Dar s-a terminat.

Acum, după ce vin de la muncă, văd în fiecare zi pe ecranul telefonului

videouri dure, dovezi pixelate ale opresiunii, sânge pe nisip, frații și surorile mele goniți din casele lor și uciși, și violați în amurgul albastrui. Acum văd ignoranța și diabolicul din Gaza și din Siria, însă și de aici, din Bergort, în vreme ce suntem în același timp ținuți prizonieri și închiși, captivi în beton, fără viitor, fără trecut, la mâna unor oameni corupți, care n-au nimic moral, oameni imposibil de respectat, un guvern fără Dumnezeu, căruia îi lipsește legitimitatea.

Este atât de evident acum că toată viața mea a fost irosită, dar nu contează, nimic din tot ce a fost nu contează. Totul este nou, iar eu îngenunchez pe podea, pe covorașul pe care-l întrebuintez acasă, și mă aplec spre perna ta, spre Mecca, și nu pot să nu mă întreb ce ai spune dacă m-ai vedea în momentul ăsta. Ai fi ușurată sau îngrozită? Iar eu simt marea aceea cuprinzându-mă din nou, pustietatea, nesfârșitul, le simt răspândindu-mi-se ca mercurul prin oase și sânge și murmur ce-mi amintesc din rugăciuni, și cad pe covoraș pentru a păstra totul în mine, pentru a sili totul să coboare în piept și apoi să revină în cuibul din fundul stomacului.

Și funcționează. Rugându-mă, împing totul din ce în ce mai jos. Și ce dacă nu mă umplu, în schimb, cu lumina Domnului? Ce dacă nu-i simt iubirea și milostenia? Acesta este unul dintre testele Lui. Trebuie să dovedesc că merit înaintea El să îngăduie luminii aurii să coboare asupra mea.

•

Lunile trec fără să vorbesc cu nimeni, în afară de suedezii de la serviciu, lucru pe care mă străduiesc să-l evit, și de frații anonimi cu care discut Online. Sunt în camera mea sau la sala de sport, unde fac tot ce pot pentru a mă pregăti și-mi simt corpul crescând și durându-mă, și știu că ar trebui să-i mulțumesc lui Allah pentru fiecare greutate pe care o ridic, dar mi-e greu să-l venerez în fiecare zi. Am nevoie de ceva mai mare, mai important.

Nu sunt un musulman bun. Știu că ar trebui să-mi respect și să-mi onorez părinții, însă mă ascund de ei la serviciu sau la sală, sau în camera mea. Nu știu ce să le spun, ce mi-ar zice ei. Este mai ușor de când ai dispărut. Aș vrea să-ți povestesc asta deoarece știu că gândul că sunt tot aici te împiedică să dormi. Dar acum el este mult mai calm, poate că a mai îmbătrânit. Întotdeauna m-am priceput mai bine să-l evit și rar i-am provocat furia, în ciuda mizeriei pe care am făcut-o.

Dar mai tare mă îngrijorează faptul că, probabil, nu trăiești așa cum se

cuvine. Mă rog lui Allah să înțelegi și să-ți deschizi inima înainte de a fi prea târziu. Iar când mă gândesc la asta, întunericul crește în mine și atunci simt nevoia să recit cu voce tare câteva versete din Coran, cuvinte pe care nici măcar nu le înțeleg, însă mă ajută și încetez a mă mai gândi la lucruri pe care nu le pot schimba.

•

Cândva în octombrie, dau de Mehdi lângă pasarela care duce la metrou. Este tot gras și are probleme cu respirația, și stă pe o bancă de lângă dalele cenușii din fața magazinului sirianului, bând din una dintre sticlele turcești de Cola la un litru pe care le vinde bătrânul. Mă gândesc să trec, pur și simplu, pe lângă el. Nici măcar nu-mi amintesc când am vorbit ultima dată cu vechea mea gașcă. Probabil că n-am mai vorbit de când ai dispărut.

Dar Mehdi își ridică strălucitorii lui ochi bovini, mă vede și-și îndreaptă trupul înainte de a ridica mâna în care ține Cola.

— *Shoo*, Fadi! Ce mai faci, bre?

Așa că nu pot să trec pe lângă el, trebuie să mă opresc și să-i vorbesc.

— Au trecut secole, omule, adaugă el, se ridică, ne ciocnim pumnii și ne îmbrățișăm cu un braț. Jur că ești un pustnic, frate.

Înalt din umeri.

— Știi cum este. Am o slujbă în Fittja. Mă duc la sală. Nu mai am timp liber.

El face un pas în spate, râde, se apleacă spre mine și mă trage de barba scurtă.

— Ce naiba-i asta, *yao*? Ți-ai lăsat barbă?

Nu-i răspund, inima începe să-mi bată mai tare, mă simt expus, ca și cum viața mea privată a ieșit brusc la lumină. Oare este un păcat să-ți negi credința? Nu-mi amintesc, chiar nu știu nimic despre Coran, așa că ridic din nou din umeri și mă trag îndărăt.

— E doar o barbă. Dar tu ce mai faci, ce se mai întâmplă?

El zâmbește și bea o gură de Cola.

— O știi pe Parisa? Prietena surorii tale?

Încuviințez din cap. Eram îndrăgostit de ea, îmi plăceau tricourile ei strâmte și scurte, pielea descoperită, blugii mulați, și încă o văd în fața salonului maică-sii. Încă este sexy, deși șoldurile i s-au mărit puțin.

— E prietena mea acum, *bre*! se laudă el ridicând mâna pentru a bate palma cu mine, însă mă abțin.

— Minți!

Este o nebunie ca, dintre toți tipii, Mehdi să fi ajuns cu Parisa. Grasul de Mehdi, cu astmul lui și vocea pițigăiată, să se cupleze cu cea mai tare fată din Bergort?

— Nu, nu! Jur, frate! zice el, apoi se apleacă spre mine și șoptește: sexul, *len...* Aiaiaiai! E atât de tare, jur!

Mă dau îndărăt, chestia asta a ajuns mult prea departe, Coranul trebuie să aibă ceva de zis în privința asta.

— Serios! exclam eu. Nu vreau să mai aud nimic despre asta, OK?

— Nu mai fi atât de încuiat, frate, râde el. Oricum, trebuie să plec.

Întinde pumnul, iar eu mi-l lipesc de al lui.

— Mă bucur că te-am văzut, Fadi. O să facem un grătar dacă e vreme bună. Ar trebui să vii și tu. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut.

Încuviințez din cap și brusc mă simt copleșit de o melancolie ciudată. Știu că niciodată nu vom mai face grătare împreună. Nu vom mai fuma niciodată un joint și nici nu vom mai incendia vreo mașină. Am lăsat toate astea în urmă. Ar trebui să mă simt ușurat. Mă simt ușurat. Însă și trist.

•

Aproape că am ajuns acasă, când deodată îl văd: stă pe vine și se uită la tufele ofilite de lângă ușa mea. Pare a fi etiopian sau, poate, somalez, are o barbă lungă, bogată și pieptănată, poartă un caftan și la gât, niște mătănii. Mă trece o transpirație rece, pentru că știu despre ce-i vorba, știu că viața mea începe acum. Și mă sperie gândul la ce ar putea aduce o asemenea perspectivă, dar știu că frica face parte din asta, din testul lui Allah, știu că este ceva ce trebuie să îndur pentru a mă dovedi vrednic de El. Trag adânc aer în piept și mă îndrept tăcut spre ușă.

Bărbatul se ridică. Barba lui nu este atât de mare cum mi s-a părut, caftanul nu-i atât de curat și de proaspăt călcat cum am avut impresia, omul pare obosit, iar ochii lui mici și sceptici mă cercetează cu grijă.

— Fadi Ajam?

Încuviințez din cap fără să spun nimic.

— Vorbește, ca să te pot auzi. N-ai niciun motiv să te rușinezi.

Înghit în sec.

— Da, sunt Fadi Ajam. *As-salamu alaykum*.

Mă aplec puțin spre el, arătându-mi respectul.

— *Wa alaykum salaam*, răspunde el, apoi, fără să-și ia privirea de la

mine, arată spre parcare cu o mână, în vreme ce degetele celeilalte trec peste mărgelile mătăniilor. Haide acolo. Altminteri, o să pierdem *Isha'a*.^{22}.

Ezit în continuare. Asta este ce am visat. Ce am încercat să le explic fraților de pe internet. Că am nevoie de mai mult, că nu mai suport să fiu singur, că nu mai pot îndura viața de zi cu zi, că trebuie să plec, *inshallah*.^{23}. Iar acum, Allah m-a auzit și l-a trimis pe acest etiopian să mă conducă. Încă ezit.

— Haide! rostește el din nou, întinzând mâna spre mine. Allah, fie El slăvit, are nevoie de tine.

Arunc o privire spre vechile noastre geamuri cu jaluzelele permanent coborâte, trag aer în piept și închid ochii.

Apoi îi deschid și-l urmez pe bărbat spre parcare.

Capitolul 14

Londra

Luni, 17 august 2015

Durerea de cap o trezește – o suferință mai degrabă surdă decât intensă și deschide încet ochii. Camera este învăluită într-o lumină cenușie, care i se pare și familiară, și străină. Nu se află acasă. Închide din nou ochii și-și strânge cu putere pleoapele.

Unde este? Ce s-a întâmplat? Încet, fragmentată, ziua precedentă îi revine în minte. Vânătoarea cu bunicul, paharul cu vin de la aeroport, taxiul până la barul Library. Și apoi? Își amintește că s-a îmbătat mai tare decât de obicei, că a plecat de la bar și că străzile erau instabile ca niște poduri suspendate, iar clădirile se încovoiau și-și schimbau locul. Și-și mai amintește că în spatele ei era o siluetă. Pe urmă, nimic.

Panicată, se ridică în șezut și deschide ochii. Își trece mâinile peste trup. Poartă un tricou alb, mult prea mare. Nu este al ei. Pe dedesubt, are doar chiloții. Simte cum pieptul i se strânge și mai tare, iar pulsul i se accelerează. Începe să transpire și capul îi bubuie. Camera îi pare familiară, dar nu și-o amintește – un pat, un birou plin de hârtii și pixuri, un cuier pe care atârna haine bărbătești, un cearșaf alb acoperind unica fereastră, prin care se revarsă o lumină cenușie. Își pune picioarele pe covor, își vede valiza într-un colț, cu hainele împăturite deasupra.

Telefonul? Are nevoie doar de câteva secunde pentru a-l găsi în unul dintre buzunarele blugilor. Este ora 7 și n-are apeluri pierdute.

Se ridică în picioare și-și dă seama că are nevoie de apă. Gura îi este cleioasă și uscată. Se îndreaptă cu pași ezitanți spre ușă și intră în ceea ce pare o sufragerie care dă spre o stradă. O masă mică pentru două persoane se află în mijlocul camerei, iar de un perete e lipită o canapea pe care doarme un bărbat. Străbate tiptil încăperea. Îi este foarte sete. Însă mai întâi de toate trebuie să-și dea seama unde se află.

Când ajunge pe la mijlocul camerei, ușurarea o cuprinde. Este apartamentul lui Pete. L-a văzut doar noaptea, în diverse stadii ale beției,

întotdeauna plecând înainte de răsărit. Pete. Putea să fie mai rău. Mult mai rău.

•

Găsește bucătăria și un pahar. Îl umple și bea repede trei pahare, până simte că-i vine să vomite din cauza hidratării rapide. Oricum, durerea de cap se diminuează puțin, iar ea pune paharul pe masă și se întoarce în sufragerie. Se lasă în genunchi lângă Pete și simte un fior de tandrețe amestecată cu o anxietate tot mai mare. Cât de beată fusese?

— Pete, rostește ea și-l înghiontește cu delicatețe în braț.

Pete sforăie și se răsucesc cu spatele la ea. Klara îl înghiontește din nou. De data asta, el deschide ochii și se întoarce spre ea.

— Klara? Te-ai trezit?

Se ridică în șezut pe canapea și o privește cu ochii lui albaștri și limpezi. Ea înalță din umeri și se simte copleșită de o rușine imensă. Cum de se putuse îmbăta atât de tare? Cum de nu-și amintește ce s-a întâmplat?

— Eu..., începe ea, dar nu știe ce să spună, așa că tace.

Pete o privește îngrijorat.

— Te simți mai bine? o întreabă el și în voce i se deslușește o îngrijorare sinceră.

Ea încuviințează încet din cap.

— Pe toți dracii! Erai vreaște rău! Îți amintești ce s-a întâmplat?

— Oarecum. Cred că mi-am pierdut puțin controlul.

Zâmbește în silă și se îmbujorează. Durerea de cap face ca tâmpilele să-i vibreze vag.

— Cât ai băut înainte de a ajunge la Library?

Ea simte cum se înroșește și mai tare, iar asta o face să-i fie cald. Mai mult, e stânjenită. Nu știe sigur cum să facă față acestei discuții, nu vrea să discute cu Pete, nu în acest moment.

— Am băut un pahar în avion, precizează ea în cele din urmă. Însă nu știu. Bănuiesc că mi-am pierdut controlul la Library.

Pete clatină din cap și în ochi i se citește neliniștea.

— La Library ai băut trei pahare cu vin roșu. Te-am urmărit. Nu voiam să te îmbeți prea tare. Trei pahare. De obicei, asta nu-i o problemă pentru tine.

Klara nu este sigură dacă e un compliment, așa că ridică iarăși din umeri. Ce vrea el să spună?

— Și ți s-a făcut rău de-a binelea pe aleea aia. Ai vomitat. Îți amintești?

Ea devine rigidă. Își amintește fragmente – că s-a prăbușit pe alee, că lumea se clătina. Își amintește vag că a vomat. Dar își amintește și silueta unui bărbat pe alee.

— Oh, Doamne! șoptește ea. A fost cineva pe alee. Tu ai fost? îl iscodește Klara, privindu-l drept în ochi. Erai acolo când am căzut?

Pete se încruntă, iar ochii îi devin și mai mici, și mai albaștri, și mai intenși.

— Klara? Nu-ți amintești? Am ieșit fiindcă cineva de la bar te-a găsit pe alee și a venit să ne anunțe. Zăceai acolo singură.

Fragmente de amintiri o străfulgera și dispar. Își simte picioarele slăbite și nesigure. Își amintește că a căzut în patru labe. Că a vomitat. O voce șoptită. Care o face să se înfioare chiar și în această clipă.

— Gețile mele. Le-ai adus aici?

— Gețile? se miră Pete. N-aveai decât geanta cu roțile.

Silueta de pe alee. Amintirea mâinilor și a vocii șoptite.

Klara dă fuga în dormitor, se ghemuiește, dă la o parte hainele de pe geantă, o răsucesce, o deschide și scotocește în ea. Nimic. Se întoarce spre ușă și strigă peste umăr:

— N-ai văzut cealaltă geantă? Geanta în care aveam laptopul?

Pete apare în pragul ușii din spatele ei.

— Nu. Când te-am găsit, asta a fost tot ce aveai, răspunde el, arătând spre geanta cu roțile.

Klara se ridică și-și trece mâinile prin păr. La naiba! Se apleacă din nou spre geantă, deschide compartimentul de sus și-și vede pașaportul și portmoneul. Ceea ce o face să se simtă oarecum ușurată.

— Vrei să spui că ai pierdut o geantă? o întreabă el, lăsându-se pe vine lângă ea.

Se prefacă că nu l-a auzit. Gândurile și anxietatea o năpădesc ca apa, ca o cascadă. Cineva i-a luat geanta în care avea laptopul. Nimic altceva. Se întoarce spre Pete.

— Ești sigur că am băut doar trei pahare? Nu țin minte, am pierdut socoteala. În plus, cred că am lăsat un pahar pe jumătate plin. Știu că brusc m-am simțit incredibil de beată.

— Da. Sută la sută. Am fost atent la tine, fiindcă nu era prea multă lume în bar.

— Nu era?

Din câte își amintește ea, barul fusese plin și zgomotos.

— A fost o duminică obișnuită. În Library erau puțini clienți.

Klara dă vag din cap. Își amintește umbrele și mâinile întinzându-se spre ea și atingând-o, iar asta o face să se cutremure. Se așază pe pat.

— Atunci, ce s-a întâmplat, deși am băut doar două pahare și jumătate cu vin? Ce dracu' s-a întâmplat?

El se așază lângă ea și ridică din umeri.

— Iei medicamente?

Ea se trage mai departe de el, iritată de bruscă lui intimitate. Desigur, îi este recunoscătoare că a avut grijă de ea, însă acum tot ce vrea este să plece de-aici.

— Nu, nu iau niciun nenorocit de medicament.

El se ridică. Are doar chiloții pe el, iar ea face tot posibilul să nu-l privească. Nu suportă această atmosferă intimă, simplă.

— Poate că ai mâncat ceva stricat, e de părere el. Iar geanta cu laptopul s-ar putea să fie la bar. O să verificăm.

Klara încuviințează din cap.

— Sigur, spune ea. O să verificăm.

Dar deja știe că nu este acolo.

Capitolul 15

Bergort

Octombrie 2014

Îl urmez pe etiopian în parcare luminată de soarele după-amiezii. N-are mașină, cum m-am așteptat, ci ne îndreptăm încet pe jos spre blocul scund în care a locuit Bounty până când familia lui s-a mutat într-o casă. N-am mai fost pe-acolo de când eram mici. Blocul este în direcție opusă față de piața principală și de metrou.

Iarba de la marginea parării e galbenă și neîngrijită, presărată cu pătrunjel ofilit, urzică și măracini, însă etiopianul îmi arată o cărare îngustă care traversează micul câmp. Pare să descrie un semicerc în jurul unui bloc scund, ducând către micul crâng unde noi doi ne aventuram când eram mici, unde îmi povesteai din cartea *Ronia, the Robber's Daughter* (*Ronia. Fata hoțului*), de Astrid Lindgren, pe care învățătorul v-a citit-o la școală, și mă temeam atât de tare de troli și de hoți, încât trebuia să mă țin de mână când ne întorceam acasă în amurg, cu toate că eram mult prea mare pentru a fi ținut de cineva de mână. La toate astea mă gândesc în timp ce-l urmez pe etiopian prin iarbă și tufe, și urzici. Și am impresia că și acum mi-e frică, dar nu mai are cine să mă țină de mână. Doar Allah, *subhanahu wa ta'ala* – fie El slăvit. Însă în seara asta este tăcut și mâinile îi sunt reci. Dar este un test, așa că fac pas după pas prin iarba crescută.

Crângul este mult mai mic decât îmi amintesc, șinele de tren sunt mult mai aproape, stâncile n-arată precum cele din cărțile de povești, ci mai degrabă ca niște bolovani mari, cu pungi din plastic și cutii de bere ruginite înfipte între ei. Pășim cu grijă urcând panta domoală către ceea ce-mi amintesc vag că este o poieniță în mijlocul crângului.

•

În acest petic de pădure începe noua mea viață, cu trei bărbați bărboși, unul îmbrăcat într-un caftan similar cu al etiopianului, iar ceilalți doi, în blugi și cămăși încheiate până la gât. Stau unul lângă altul, de parcă ne-ar aștepta, și cinci covorașe de rugăciuni sunt întinse în șir în spatele lor,

îndreptate spre un gol dintre copaci prin care se deslușește gura tunelului, iar dincolo de ea, un bloc înalt și centrul comercial. Sunt în afara propriului trup, deasupra lui. Realitatea pare tăioasă și angulară, lumina cade într-un unghi nefiresc și ne transformă în aur și smarald.

Etiopianul se apropie de bărbați și-i sărută pe rând pe obraji, murmurând salutări în arabă, apoi se întoarce spre mine.

— El este fratele Ajam, mă prezintă el în suedeză.

Nu știu ce să zic, nu știu în ce limbă să vorbesc, ce gesturi să folosesc. Nu știu nimic, așa că doar ridic mâna în semn de salut, ca un prost.

— Bună!

Bărbatul în caftan zâmbește și face câțiva pași spre mine, își desfăce brațele și mă strânge la pieptul lui, mă sărută pe obraji, pe urmă mă îndepărtează. Are părul și barba de culoare roșie, și ochi verzi, întrebători. Este suedez, nu arab, probabil că s-a convertit.

— Bun venit, frate Ajam, rostește el, zâmbind în continuare.

Are ceva sincer, ceva cald și profund. Vreau să mă ia din nou în brațe, să-mi zică în șoaptă că totul va fi bine, că cel mai important lucru este credința, că Allah vede ce-i în inima mea și că nu contează că nu sunt un musulman bun atâta vreme cât inima mea e sinceră.

— Sunt imamul Dakhil, spune el.

Suedeza imamului Dakhil are accentul de Göteborg. Nu este din Bergort.

— Iar aceasta este congregația mea, adaugă el.

Unul câte unul, oamenii se apropie de mine, primul fiind etiopianul care m-a condus acolo.

— Fratele Tasheem, pe care deja l-ai cunoscut, zice imamul Dakhil.

Tasheem mă sărută pe obraji și murmură în arabă ceva ce nu înțeleg.

— Fratele Taimur, continuă imamul, iar cel mai tânăr dintre bărbații în blugi se apropie și mă sărută pe obraji.

Nu pare mult mai în vârstă decât mine. Poate că este doar cu vreo cinci ani mai mare, poate că e de vârsta mea.

— Și în cele din urmă, fratele al-Amin, adaugă imamul.

Fratele al-Amin are peste 40 de ani, este înalt și masiv, are o barbă mare, bine îngrijită, poartă o geacă din piele, iar pe cap are un *kufi*^[24].

— Bun venit, frate Ajam, rostește el și mă îmbrățișează.

Și-l simt și pe el degajând acea căldură pe care, sincer, aș vrea s-o resimt din partea lui Allah, acea mână de care să mă țin. Lacrimi îmi umplu ochii

și mă simt tras în căldura radiată de ei.

— Nu mai ești *ajam*, spune fratele al-Amin. Nu mai ești un străin, acum faci parte din Allah, fie El slăvit.

Mă cuprinde cu un braț, apoi îngenunchem toți pe covorașe și rostim *Shahada*^[25] împreună. Apoi spunem *Isha'a*, iar în timpul rugăciunii, în sfârșit simt ceva ca o bucurie care mă însuflețește și mă face să tremur, deoarece acești frați m-au găsit, fiindcă Allah, fie El slăvit, le-a îngăduit acestor frați să mă găsească.

— Totuși, cum m-ați găsit? întreb eu după aceea, când stăm împreună pe iarbă, tăcuți, privind Bergortul devenind purpuriu în soarele după-amiezii.

Fratele al-Amin arată spre fratele Taimur, care ridică o mână în semn de salut.

— Ne cunoaștem de pe chat, explică Taimur zâmbind. Sunt Righteous90.

Sunt surprins și mă aplec pentru a-l vedea mai bine. Righteous90 a fost unul dintre primii care m-au contactat online, persoana cu care am vorbit cel mai mult. I-am zis că locuiam în Bergort și unde anume în Bergort. I-am spus că dorința mea era să las totul în urmă pentru Jihad.

— Este..., încep eu. Mi se pare incredibil să te văd în realitate.

— Lăudat fie Allah! rostește fratele Taimur și se înclină. Te-aș fi contactat mai devreme, dar am vrut să mă asigur că ești autentic. Sunt mulți prefăcuți care susțin că sunt interesați de Jihad. Însă nu mulți sunt serioși. Dar tu nu ești așa, frate Ajam, inima ta e sinceră.

Când spune asta, mă simt din nou copleșit de recunoștință, gâtul mi se umflă, iar lacrimile amenință să se reverse. Inima mea este sinceră. N-oi fi eu în stare să mă rog, însă frații văd că inima mea e sinceră.

Privesc prin crâng încercând să mă adun.

— Vă întâlniți mereu afară? întreb eu. Ce faceți dacă plouă?

Se uită unii la alții și zâmbesc, consimțind.

— Ne întâlnim în diverse locuri, răspunde imamul Dakhil și arată spre Bergort. Suntem... precauți, după cum s-ar putea zice. Nu vrem să atragem atenția asupra noastră sau să ne asculte alte urechi decât cele care decidem că ne pot asculta. Nu când avem membri noi, cum ești tu, frate Ajam. Nu când avem lucruri importante de discutat.

Îmi simt inima bătând mai tare și obrazii mi se încing. Imamul Dakhil mă ia de mână și și-o pune pe cealaltă deasupra palmelor noastre. Se uită la

mine cu ochii lui verzi și sinceri, iar eu simt că nimic în viața mea n-a fost mai important decât asta, că ce se întâmplă acum este mai important decât mine sau chiar decât tine, decât noi.

— Fratele Taimur a spus că ești plin de devotament. Așa este? întreabă imamul.

Încuviințez entuziasmat din cap. N-am fost niciodată mai nerăbdător să-mi exprim sinceritatea.

— A zis că ai opinii ferme în privința nedreptăților la care sunt supuși frații și surorile noastre. Fratele Taimur a mai spus că și tu ai avut probleme, frate Ajam, la fel cum și noi am avut, însă ai ales ca Allah, fie El slăvit, să pună stăpânire pe toată inima ta, nu doar pe o mică parte.

— Da, așa este. Toată inima mea îi aparține lui Allah, fie El slăvit!

Spun asta cu convingere, la fel cum zic *Shahada*, la fel cum mă rog și citesc din Coran, deoarece îmi doresc să fie adevărat. O spun astfel, deși nu asta simt, dar nu-mi doresc nimic mai mult decât să simt.

Imamul Dakhil încuviințează din cap și-mi strânge mâna mai tare de data asta.

— Fratele Taimur a mai zis și că ești foarte nerăbdător să participi la Jihad. Că vrei să iei legătura cu frații noștri din Siria, că nu te temi de martiriu, că ai fi fericit dacă Allah, fie El slăvit, ți-ar îngădui asta. Așa este?

— Da, răspund eu cu inima bubuind. Nu mă tem de moarte, tânjesc după paradis, îmi doresc nespus să-l slujesc pe Allah, fie El slăvit!

Ei se uită la mine cu ochi calmi. Imamul Dakhil îmi strânge mâna și mai tare, apoi se apleacă și mă privește și mai adânc în ochi.

— Sunt multe căi de a face Jihadul, precizează el. Jihadul nu se realizează doar pe câmpul de luptă și prin martiriu, dacă este să fii binecuvântat astfel de Allah, fie El slăvit! Nu e singura cale pentru a ajunge în paradis, înțelegi?

Fratele al-Amin se apropie mai mult de noi, pentru a se putea uita în ochii mei.

— Înțelegi că noi luptăm pentru Jihad aici? întreabă el. Făcând ceea ce facem acum? Găsind credincioși ca tine și ajutându-i să îndeplinească voia lui Allah? Și asta e tot Jihad.

„Dar nu pot să fac asta, simt eu nevoia să țip. Dacă Allah are un plan pentru mine, planul Lui nu poate fi să rămân aici!”

— Da, înțeleg. Fie ca voia lui Allah să fie îndeplinită, fie El slăvit!

Mi se pare neplăcut să mă rog lui Allah aici, printre copacii scheletici, în iarba înaltă, când tot ce vreau este ca El să mă umple, nu doar să mă testeze.

— Este posibil să ai potențial, continuă imamul Dakhil. Avem relații și oportunități. Dacă, într-adevăr, credința ta e puternică, frate Ajam, este posibil ca visul tău de a-l sluji pe Allah pe câmpul de luptă să se îndeplinească.

Simt din nou acel gaz umplându-mă, acel gaz cald, plin de speranță și volatil, care este mai gros decât sângele și mai ușor decât aerul și gândul. Mă gândesc că poate e Domnul, poate este Allah, fie El slăvit! Însă știu că nu-i adevărat. Știu că nu sunt un musulman bun, care să-l poată simți pe Allah, care tânjește după ceva măreț, dar nu poate simți ce e cel mai măreț.

— Mulțumesc că ați luat legătura cu mine.

— Nu ne mulțumi nouă, încheie imamul Dakhil. Mulțumește-i lui Allah, fie El slăvit!

Capitolul 16

Londra

Marți, 18 august 2015

Este puțin trecut de ora 9 dimineața când Klara ajunge la cele patru trepte care duc spre Surrey Street nr. 33, chiar după colțul dinspre Strand, în vuietul orei de vârf al dimineții. Aerul este greu și cald, saturat de mirosurile gazelor de eșapament, fluviului și al cafelei. O mică și strălucitoare plăcuță din aramă de deasupra soneriei o anunță că se află în fața King's Centre for Human Rights Study.^[26]

Durerea de cap din ziua precedentă a dispărut, dar încă vibrează discret undeva la ceafă. Chiar n-avusese timp să zacă bolnavă cu o zi în urmă, însă îi fusese imposibil să lucreze. Mahmureala și anxietatea o ținuseră în pat aproape toată ziua. Desigur, îi era recunoscătoare lui Pete pentru ce făcuse, dar refuzase să împrumute haine de la el și se dusese acasă în hainele ei murdare. După întâmplarea asta, n-ar mai putea să dea niciodată ochii cu el, așa că cel mai bine este să uite acea seară cât mai repede posibil.

Bea o gură din cafeaua pe care i-a vândut-o un adolescent belarus de la Starbucks și regretă imediat, pentru că greața îi revine. Indiferent ce s-a întâmplat duminică seara, a dus la o mahmureală de două zile, iar cafeaua este clar că n-o ajută.

Pentru a câștiga puțin timp ca să scape de greață, trece pe lângă ușa de la numărul 33 și coboară scările spre curtea interioară de sub indicatorul pe care scrie „Strand Lane”. Își amintește că a citit undeva că dincolo de fereastra din spatele micii curți se află ascunsă o baie romană.

În vreme ce coboară scările, scoate telefonul pentru a-și verifica e-mailul și tresare când observă că nu este singură în curte. La nici zece metri distanță, zărește silueta înaltă și zveltă a lui Patrick Shapiro, colegul ei american. Pare să stea pe vine, însă se ridică repede când o vede, apoi își trece o mână prin părul blond și-și potrivește ochelarii cu rame din titan.

— Klara, zice el pe un ton serios, ușor jenat. Bună dimineața!

— Bună dimineața, răspunde ea și-și dă seama că n-are altă alternativă

decât să se apropie de el.

Dau mâna, ceea ce pare ciudat de formal, deși de-a lungul anului de când ea e la institut, abia dacă au stat de vorbă, cu excepția ședințelor săptămânale pe care șefa lor, Charlotte Anderfeldt, insistă să le țină cu angajații. Iar Patrick nu este genul cu care să stai la taclale în timp ce te întorci la birou cu o cană de cafea în mână. Dimpotrivă, e retras, vine devreme, pleacă târziu, își ține mereu ușa închisă. Și se zvonește că, dintr-un motiv necunoscut, refuză să folosească nu doar internetul, ci chiar un computer.

Klara remarcă geamul din spatele lui Patrick, se apropie de el, se apleacă spre sticla murdară și-și pune o mână deasupra ochilor pentru a minimiza reflexiile. Tot ce reușește să deslușească este ceva ce seamănă cu o veche și ponosită cadă din gresie. O cadă distrusă. Se întoarce spre Patrick și-i zâmbește în silă. Durerea de cap îi rămâne înțepenită în ceafă.

— Ca atracție turistică, nu-i chiar Disney World, nu-i așa? glumește ea.

El clatină cu seriozitate din cap. Ea se gândește că și chipul lui neted, prelung seamănă cu gresia.

— Ei bine, îmi place, spune el aproape ofensat. Vin aici în fiecare dimineață. Se pare că Dickens obișnuia să facă baie acolo.

Klara încuviințează din cap – și ea a auzit asta undeva.

— Iar Guy Fawkes^[27] și oamenii lui s-au întâlnit aici pentru a plănuia atacarea Parlamentului, adaugă el cu vocea puțin coborâtă.

— Serios?

Asta nu știuse.

— Deci vii aici în fiecare dimineață? continuă ea și privește din nou prin geam. Am impresia că dacă ai văzut-o o dată...

Lasă propoziția neterminată.

— Îmi place ideea, explică el. Straturile. Povestea din poveste. Probabil că nici măcar nu este o baie romană, probabil că e mai recentă. Însă simplul fapt că se află aici, tăcută, uitată... Mai întâi au fost romanii – poate pe urmă orașul s-a dezvoltat mii de ani, apoi Fawkes, după aceea Dickens. Totul a crescut în jurul acelei căzi vechi, și nici măcar nu știm ce este. Și în cele din urmă, am apărut noi cu „drepturile omului”.

Face un semn care încadrează între ghilimele ultimele două cuvinte. Este cel mai lung discurs al lui auzit de ea.

— Ce vrei să zici cu asta, cu „drepturile omului”? întreabă ea imitându-i

gestul. Nu crezi că pentru asta muncim?

El ridică din umeri și pare s-o studieze mai îndeaproape.

— Vreau să spun doar că baia asta are și altă semnificație. Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par, există straturi. Iar în cele din urmă, nu știm nici măcar dacă miezul este ce credem că e.

Ea clatină din cap și-și masează ușurel tâmpile. Toată chestia asta este mult prea existențială pentru ea pe ziua de azi.

— Cred că trebuie să mă duc la lucru. Vii?

•

La etajul al treilea, în fața ușii lui Charlotte, Klara trage adânc aer în piept înainte de a bate. Parchetul vechi scârțâie când își mută nervoasă greutatea de pe un picior pe altul.

— Da? se aude vocea lui Charlotte din încăpere.

Klara deschide încetișor ușa. Charlotte stă în bovindoul care dă spre stradă, la un birou antic plin cu hârtii și markere, cu încărcătoare de telefon și pahare cu cafea golite pe jumătate. În mijlocul haosului tronează un monitor în culoarea aluminiului, probabil conectat la un computer ascuns sub hârtii și diverse obiecte. Pereții sunt acoperiți cu rafturi pline cu cărți, bibliorafturi și alte maldăre haotice de hârtii.

— Scuză-mă, Charlotte, spune Klara în suedeză. S-a întâmplat ceva.

Charlotte se ridică de la birou și-i face semn Klarei să stea lângă ea pe una dintre micile canapele. Astăzi, Charlotte pare relaxată și boemă, poartă o fustă largă și o bluză lejeră. Părul ei bogat și negru este legat într-o coadă de cal răvășită.

— Ia loc, scumpo. Ce s-a întâmplat? Bea niște apă. Sau poate ai prefera un ceai? Măcar, te simți mai bine? Ți-a fost rău ieri?

Klara încuviințează din cap și simte cum se îmbujorează.

— Da. Mult mai bine. Cred că a fost... o intoxicație de la mâncare.

Charlotte se uită cu blândețe la ea, iar sinceritatea din ochii mari și negri o face pe Klara să se simtă mai necinstită decât oricând.

— Of! exclamă Charlotte. Mă bucur că te simți mai bine!

— Categorie! spune Klara și dă din cap cu un entuziasm excesiv.

Înghite în sec, pregătindu-se pentru ce o să urmeze.

— Nu vreau să te supăr, dar mi-am pierdut laptopul duminică.

Este conștientă că se înroșește și mai tare, și nimic nu detestă mai mult decât să recunoască un eșec. Și nu-i poate relata lui Charlotte ce s-a

întâmpnat cu adevărat, așa că se decide să-i prezinte o versiune editată, una fără vin roșu, vomă, barmani și pierderea cunoștinței pe o alee întunecată. Da, o poveste fără baruri. Charlotte afișează o expresie mirată.

— Poftim? Cum s-a întâmplat asta, Klara?

— Probabil că l-am uitat la aeroport sau în tren, minte ea. Am sunat la birourile de obiecte pierdute, însă – știi cum este – n-a apărut încă nimic.

Ridică din umeri și se simte mică și ne folositoare.

— Este în regulă, Klara, o s-o lămurim, desigur. O să-ți găsim un computer pe care să lucrezi. Totuși ai respectat instrucțiunile în privința documentelor?

Klara încuviințează cu hotărâre din cap, ușurată să poată afirma, în sfârșit, că făcuse ceva bine.

— Da, desigur. Am salvat pe server tot ce era legat de muncă.

— Exclusiv pe server? Întreabă Charlotte pe un ton insistent. Știi, având în vedere că mai este atât de puțin până la conferința de la Stockholm, e important să nu se afle nimic.

Klara consimte iarăși cu un semn din cap.

— Exclusiv pe server!

— Ești sigură?

— Da, categoric!

Și chiar este sigură. A respectat întocmai instrucțiunile lui Charlotte, a avut grijă să salveze fiecare document pe serverul parolat, mai cu seamă fiecare document legat de marea conferință UE de la Stockholm. Știe ce onoare este pentru Charlotte și ceilalți de la Centru să prezinte evaluarea oportunităților și a riscurilor legate de privatizarea închisorilor și a forțelor de poliție la cea mai mare reuniune anuală a miniștrilor Justiției din UE, care urmează să aibă loc peste aproximativ o săptămână. Tocmai acest raport a fost motivul angajării Klarei, cu un an în urmă. Charlotte a câștigat contractul nu pentru că s-a întâmplat să fie suedeză și că raportul va fi prezentat la Stockholm, ci datorită solidei sale experiențe academice, așa că avusese nevoie de cineva care s-o ajute cu organizarea și cu scrisul.

Oferta lui Charlotte apăruse brusc, exact când Klara se dădea jos din pat în casa bunicilor ei din Aspöja și se decidea să termine teza lui Mahmoud.

— Ce oportunitate grozavă! Firește că trebuie să accepți, Klara, îi spusese profesorul Lysander, îndrumătorul lui Mahmoud. Vei avea ocazia să lucrezi la teza lui și-i va prinde bine să pleci. Și, de fapt, este vorba de

King's College! Totul pare minunat.

Căutase informații despre Centru și, într-adevăr, aparținea de King's College London, era relativ nou și se concentra asupra cercetării chestiunilor legate de drepturile omului din zona cenușie aflată între piața privată și cea publică. Se ocupa exact de problemele vizate de dizertația lui Mahmoud, iar ea văzuse că unele dintre articolele lui Anderfeldt erau menționate în bibliografia lui Mahmoud. S-a gândit la asta o săptămână, apoi s-a dus s-o întâlnească pe Charlotte.

După cum s-a dovedit, la institut lucrau doar Charlotte, Patrick, doi cercetători și, ulterior, Klara. De-a lungul ultimului an li se alăturaseră câțiva absolvenți și doi studenți, care făceau cercetări legate de diverse proiecte.

Klarei îi plăcuse de la bun început atitudinea inteligentă și relaxată a lui Charlotte. Era clar că avea ambiții atât pentru ea, cât și pentru nou înființatul Centru. Klara simțise un soi de entuziasm stârnindu-se în ea. Poate că asta avea să-i facă bine.

— Dar de ce eu? o întrebase ea pe Charlotte. De unde ai aflat totuși de mine?

Charlotte îi zâmbise.

— Cercetătorii buni sunt remarcați rapid, răspunsese ea și-i făcuse cu ochiul.

Klarei nu-i prea păsa cum o găsisese Charlotte, ci doar se bucura că pleca din arhipelag. Că pleca de-acolo și mergea mai departe. Iar când se întorsese la Stockholm, mai târziu în acea seară, deja semnase contractul.

•

— Tipic. Mă refer la faptul că ți-ai pierdut laptopul. Dar, după cum am spus, astfel de lucruri se întâmplă, zice Charlotte, apoi mângâie mâna Klarei și ia o cană pe care o umple cu ceai verde dintr-un termos aflat pe măsuta de cafea. Și altfel, cum merge treaba? Cum stai cu materialul despre constrângerea juridică?

Treaba Klarei este să redacteze un articol de fond despre problemele juridice ale privatizării în cazul instituțiilor democratic sensibile, cum ar fi poliția și sistemul penitenciarelor. A fost cât de precisă și de obiectivă posibil, deși are convingerea că-i îngrozitor că cineva ar putea crede serios că privatizarea poliției poate fi susținută democratic. Gândește că este mare noroc că o asemenea însărcinare sensibilă i-a revenit lui Charlotte. Șefa e

obiectivă și onestă atât în cercetare, cât și în viața privată. În același timp, este aproape amețitor gândul că cercetările institutului vor forma un soi de bază a unei discuții atât de importante la care vor participa țările din UE. Iar asta este exact genul de lucru capabil s-o acapareze pe Klara, s-o oprească să se gândească la trecut sau la viitor.

— Bine, cred, răspunde ea. Tocmai l-am recitit. O să-ți trimit un link în după-amiaza asta.

— În regulă, conchide Charlotte și bea o gură de ceai. Vorbește cu Dawn despre un laptop nou, ea știe ce trebuie să faci pentru a primi unul nou de la universitate.

Klara urcă ușurată scările scârțâitoare spre mansarda pe care o împarte cu Patrick. Charlotte și ceilalți cercetători lucrează la etajul de dedesubt. Restul clădirii cu trei etaje este ocupat de diverse birouri administrative ale universității, pe care Klara n-a avut niciun motiv să le exploreze. Charlotte a menționat că, în curând, vor mai primi un etaj și cel puțin încă trei cercetători. În orice caz, pare să existe bani, ceea ce înseamnă un nivel de siguranță neobișnuit în lumea academică.

Atunci când Klara ajunge la mansardă, capul îi vâjâie slab, așa că scoate o pastilă de Ibuprofen din geantă și o înghite fără apă. Exact când este pe cale să intre în biroul ei, spre marea sa surpriză observă că ușa biroului ocupat de Patrick e întredeschisă, ceva ce nu-și amintește să mai fi văzut vreodată. Se oprește, ezită. Ea și colegii ei au glumit atât de mult despre Patrick și ciudăteniile lui, încât tentația de a se furișa în biroul lui este copleșitoare.

Aruncă o privire spre ușa micii toalete și-și dă seama că e încuiată. Probabil că a intrat acolo și, pentru prima dată în viață, a uitat să închidă ușa biroului în urma lui.

Se mai uită o dată spre ușa încuiată și calcă încet pe parchetul care scârțâie, îndreptându-se spre biroul lui Patrick. Doar o privire rapidă, însă chiar e în regulă? Împinge cu atenția ușa care scârțâie încet.

Încăperea este surprinzător de întunecată, storul e coborât pe lucarna care dă spre curtea interioară. Nu este sigură la ce se așteptase – poate la nebunie creativă, la hârtii prinse pe perete și sfori colorate care să facă legătura între ele, ca în versiunea cinematografică a bolii mintale academice? –, dar nu așa arată biroul lui. Este minuțios organizat. Teancuri de hârtii ordonate sunt înșirate pe rafturile bibliotecii joase, din lemn negru,

care acoperă un perete. O singură hârtie e lipită pe alt perete, o coală A4 pe care sunt scrise doar câteva cuvinte, cu litere mari: *Un remediu primejdios*.

Încremenește. E ceva cu acele cuvinte. *Un remediu primejdios*. Au ceva familiar, ceva care-i ridică firișoarele de păr de pe brațe, iar ea se cutremură. Ce înseamnă acele cuvinte? Este numele cărții la care el lucrează?

Continuă să cerceteze camera cu privirea, însă singurul lucru ciudat pe care-l vede este un monitor de calculator – identic cu cel din biroul ei, cele standard ale universității – aflat pe podea, cu cablul strâns în spatele său. În loc de monitor, deasupra biroului atârână o mare tablă albă pe care este desenat ceva ce seamănă cu o hartă mentală, *mind map*, un fel de fotografie a gândurilor, un grafic care ne ajută să structurăm, organizăm, memorăm, să aranjăm unele informații într-un mod organizat. Klara se uită în sus temătoare, dar și curioasă: poate reușește să afle câteva detalii despre modul în care-și petrece Patrick timpul.

Camera fiind întunecată, este dificil să deslușească ce a scris el cu cerneală roșie pe fundalul alb, totuși în centrul hărții vede un dreptunghi în care scrie „Ribbenstahl”. Face o jumătate de pas peste prag. Într-un alt dreptunghi, vede ceva ce pare a fi numele companiei „Stirling Security”. O săgeată duce de la el la cel cu Ribbenstahl. Sub Stirling Security este un cerc în care scrie „Ambasada rusă?”

„Ce pune la cale?”, se întreabă ea în gând.

În clipa aceea, aude apa trasă la toaletă și aruncă o privire rapidă peste umăr înainte de a se uita la tablă. Toate săgețile par să treacă prin King’s Centre for Human Rights și să ducă spre un mare cerc zimțat aflat în partea de sus a tablei, în care scrie „Conferința de la Stockholm”. Iar alături: „Raportul lui Charlotte?”

Aude pași pe mocheta din spatele său și se retrage rapid, îndreptându-se spre biroul ei.

— Ce cauți aici?

Patrick tocmai a apărut de după colț. Prinsă asupra faptului, Klara tresare și simte cum se înroșește.

— Nimic, răspunde ea foarte calmă.

El trece pe lângă ea, intră în birou, se răsucesc pe călcâie și o privește furios.

— Credeam că mă respecti mai mult, spune el.

— Ia mai lasă-mă în pace! exclamă ea brusc iritată de atitudinea lui teatrală. Am aruncat o privire în biroul tău, asta-i tot. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

Patrick nu zice nimic, pur și simplu, se întoarce și-i închide brusc ușa în nas.

Capitolul 17

Stockholm

Marți, 18 august 2015

Stațiile de metrou din centrul orașului sunt răcoroase și curate, cu gresia lustruită, cu lumina difuză și caldă. Yasmine se așază pe un scaun albastru din trenul nu prea aglomerat care se îndreaptă spre Bergort și încearcă să-și adune gândurile. I se pare năucitor că se află din nou în Stockholm. Cândva, acest oraș a fost al ei, la fel și acest metrou, și șinele, și gresia. Dar acum, parcă nu-și mai are locul aici. Nu mai are nicio funcție aici, niciun sistem în cadrul căruia să funcționeze.

Desigur, ar fi trebuit să meargă cu o zi în urmă. N-are vreme de pierdut. Însă după întâlnirea cu Ignacio, oboseala provocată de diferența de fus orar o dărmase. Când se trezise, târziu aseară, își simțise trupul parcă plin de nisip și apă, prea greu și dificil de urnit din loc. Tot ce reușise să facă fusese să comande ceva la room-service, mulțumindu-le în gând celor de la Shrewd & Daughter pentru card înainte de a cădea din nou într-un somn cataleptic și cu întreruperi, având un vis în care alerga după Fadi prin zăpada din Bergort. Pantalonii lui scurți fluturau în vânt, râsul lui era vesel și strident ca al unui copil.

Acum, trenul înaintează încet spre sud. Zgomotul ușilor care se închid, deplasarea pe șine, hip-hop-ul care se aude din căștile tipului scund aflat vizavi de ea. Este exact așa cum își amintește, dar într-o formă inversată. Nu s-a mai întors niciodată în Bergort, nici măcar pe vremuri, când trenul mergea în această direcție, iar ea se afla în el. Chiar și atunci, ea se îndepărta de el, poate chiar mai mult decât acum. Întotdeauna, închidea ochii și visa la altceva. În zori, după ce pleca din cluburile aflate în subsoluri din suburbiile sudice, cobora poticnindu-se din tren și urca pe scările rulante ignorând împrejurimile, amețită de bere și de viitor. Nu se gândea niciodată unde era până nu băga cheia în broasca ușii Parisei sau a lui Abdul, sau a oricui o lăsa să doarmă la el. Visa la viitor până când viitorul a ajuns să facă parte, efectiv, din ea și ea să trăiască în el. Până când

viitorul s-a dovedit a fi altceva decât își imaginase, până când brusc s-a pomenit șezând pe scaunul albastru, străbătând aceste tuneluri, în sfârșit în drum spre casă.

Yasmine își ține răsuflarea și închide ochii pentru câteva clipe când trenul iese din tunel și gonește la suprafață printre brazi și tufe, și prin lumina după-amiezii de vară târzie. Șuieratul acela tremurat pe care-l scoate trenul când se smulge din întunericul subteran o bucura altă dată. Erau singurele momente când simțea cu adevărat viteza și direcția trenului – forța lui, faptul că putea merge înainte pentru totdeauna.

Acum, deschide ochii și vede Bergortul apărând ca o cenușie fortăreață cubistă lângă șine, blocurile înalte părând o pădure de turnuri de veghe în jurul centrului comercial, iar dincolo de ele aflându-se blocurile mai mici. Vede garajul suprateran, mașinile parcate în linii zimțate pe acoperiș, antenele de satelit întinzându-și brațele rugătoare spre cer. „Acasă”, chibzuiește ea, dar nu simte decât pieptul strângându-i-se și respirația devenindu-i anevoioasă.

Trenul se oprește în stație și pentru o clipă se gândește să rămână în el, însă, cu o secundă înainte de închiderea ușilor, se ridică și iese în căldura de afară. Abia ce a pășit pe peron, că și vede simbolul pe una dintre vechile coloane din beton care susțin acoperișul stației. Simplu și compact, proaspăt desenat, n-are mai mult de o săptămână vechime. Un pumn roșu în interiorul unei stele cu cinci colțuri.

Străbate încet pasarela dinspre gară care duce spre centrul comercial, spre Skutvågen și blocul Fregatten, spre Mistlursgången și Vasatorget. Toate acele nume suedeze de străzi li s-au părut copiilor atât de provocatoare și de exclusiviste, încât au rupt plăcile și au redenumit fiecare colț, făcând Bergortul al lor. Skutvågen a devenit Drumul Împușcăturii, Fregatten a devenit Strada Futaiului, Vasatorget a devenit Piața Piratului.

Trage adânc aer în piept încercând să-și găsească un ritm, o cale de a cuprinde toate aceste lucruri care-i sunt atât de familiare. Balustrada ruginită, însemnele pe care ea și Red le-au desenat cu spray pe tablourile electrice când aveau 13 ani încă sunt vizibile sub un nou strat de marcaje. Merge tot mai departe pe pasarelă, tot mai departe în trecut, tot mai departe în sine. Clădirile ponosite, iarba crescută între dalele din piață, panourile din fața magazinului alimentar, eternul pui, pizzeria lui Faruk, care pare să fi avut o tentativă neconvingătoare de a-i schimba numele în Paradise, dar

bețivii au rămas tot acolo. Bărbații din piață cu mătăniile lor de rugăciune și pantalonii lor de la costum, cu suedeza lor stricată și șomajul permanent, micii derbedei din fața magazinului sirianului, purtând șepci și maiouri, și fumând pe furiș în soare. Toate astea sunt ea. Din toate astea s-a creat, acesta este materialul din care și-a făcut aripile, toate astea sunt aerul prin care a zburat.

Parisa stă pe un scaun și fumează în fața salonului de coafură al mamei sale, are unghiile și genele lungi, și șoldurile puțin mai late, părul puțin mai mare. Altminteri este ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, ca și cum vara ar fi durat patru ani, iar Yasmine s-ar fi dus în oraș pentru o oră, ca să-și cumpere niște ghete noi.

Se uită de departe la Parisa și se oprește neștiind sigur cum să înceapă, cum să abordeze lucrurile. Însă felul în care Parisa se leagănă pe scaunul din plastic și tastează cu unghiile ei lungi pe telefon pare foarte inofensiv, foarte natural. Fără să știe cu adevărat cum, Yasmine se pomenește brusc lângă Parisa, inhalând fumul dulce și cu miros de mentă care se ridică din țigara ei.

— *Shoo, len*, spune Yasmine și se lasă pe vine lângă ea.

Parisa tresare, își mută privirea de pe telefon, întoarce capul, iar ochii lărgiți i se măresc tot mai mult.

— Vai! exclamă ea și se ridică în picioare, în timp ce scaunul cade pe spate pe beton. Yasmine!

Yasmine zâmbește, se ridică și ea și-și desface brațele.

— Yazz! Scumpo! țipă Parisa, apoi se întoarce spre micul salon în care mama ei se ocupă de părul cuiva. Mamă! strigă ea. Uite cine a venit! Yazz, *gahar* a mea, sora mea!

•

Puțin mai târziu, se așază pe o bancă de pe terenul de joacă. Yasmine ia o țigară mentolată de la Parisa și simte nicotina, aspră și nefamiliară, cum curge prin ea, amețind-o și făcând-o să tremure. Parisa o cuprinde cu un braț și o trage aproape de ea. Obrazul ei este neted, gras din cauza machiajului și a căldurii lunii august. Yasmine simte genele false ale Parisei fluturându-i ca o insectă pe tâmplă. Se întoarce spre ea și zâmbește.

— Deci încă ești cu Mehdi? întreabă Yazz.

Cu un an în urmă, a primit un e-mail lung, vesel, aproape fericit, de la Parisa. I s-a părut ciudat. Mehdi. Micul și grasul Mehdi. Prietenul lui Fadi.

Dar la naiba! A bucurat-o și pe Yasmine. A printat e-mailul și l-a salvat, însă n-a răspuns. Așa cum n-a răspuns la niciunul dintre e-mailurile trimise de Parisa în ultimii patru ani.

Parisa suspină, zâmbește pe jumătate, apoi se uită în altă parte și ridică din umeri.

— Cred că da. Multe s-au întâmplat, surioară. Atât de multe s-au întâmplat! Însă la naiba cu asta acum!

O împinge puțin pe Yasmine, o ciupește de braț și-i mângâie cu blândețe umărul.

— Ai slăbit, surioară! adaugă ea și se bate cu palma pe șold. Iar eu m-am îngrășat.

— Nu mai vorbi așa. Oricui îi place un fund sexy. De fapt, ai fost întotdeauna Beyonce, scumpo. Eu arăt ca un băiețoi, ca de obicei.

— Dar un *shuno* slăbănog, chicotește Parisa. Unde stai, Yazz? Aici? întreabă ea clătinând din cap.

— La un hotel drăguț din oraș, pe Riddargatan. E o poveste lungă.

Parisa fluieră.

— Ai făcut treabă bună, surioară, spune ea cu seriozitate.

Yasmine ridică din umeri și zâmbește.

— Nu eu plătesc.

Parisa încuviințează din cap și-și trece cu blândețe un deget peste umflătura de lângă ochiul stâng al lui Yasmine.

— Știam eu că nu e soi rău, zice ea încet.

Yasmine se ridică în picioare, se scutură, mai trage un fum din țigară, apoi o aruncă și calcă pe ea.

— Cu toți am știut, spune ea. Dar a fost acolo când am avut nevoie de el, nu?

— Ai fi putut drege lucrurile, Yazz. Însă ai fost atât de nerăbdătoare, încât n-ai putut aștepta. Pur și simplu, ți-ai dorit să pleci.

Ea ridică din nou din umeri. Măcar de-ar fi fost atât de simplu.

— Acum m-am întors, rostește ea.

Parisa consimte cu un semn din cap și-și stinge țigara. Se privesc în tăcere câteva clipe, cu trecutul planând ca o ceață între ele.

— Îmi pare rău de Fadi, continuă Parisa în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că a plecat. Că s-a transformat în aer, *bre*. Asta li se întâmplă când se lasă convinși. Devin ca aerul, nu-i mai poți atinge.

Yasmine încuviințează din cap și se lasă pe vine, lasă nisipul fierbinte să i se prelingă printre degete și-și mijește ochii privind reflexiile orbitoare ale soarelui în geamurile blocurilor înalte.

— N-ai mai auzit nimic altceva? întreabă Yasmine. De când au postat pe Facebook că a murit?

Parisa se așază lângă ea.

— Ce vrei să spui? Tot ce am aflat noi este ce au postat jihadiștii aceia pe Facebook. Ai văzut și tu? Echipa lui de-acolo se afla într-un soi de primă linie și a fost bombardată.

Yasmine clatină puțin din cap, își scoate telefonul, deschide fotografia, apoi i-l dă Parisei. Aceasta privește poza o vreme, o mărește, pe urmă întoarce capul spre Yasmine.

— El este, surioară?

— El este, confirmă Yasmine.

— De unde știi că n-a fost făcută înainte de a pleca?

— Mama mi-a trimis-o. Și a spus că a fost făcută săptămâna trecută.

Parisa privește din nou fotografia, mai îndeaproape. Ridică nesigură din umeri.

— Probabil că nici măcar nu-i el. Mai bine, pur și simplu, accepti că el nu mai este, surioară. Oricum, nu mai putem face nimic, nu?

Yasmine o privește surprinsă. Oare ce anume n-a înțeles Parisa? Ea stă doar cu poza lui Fadi în mână.

— Voi doi ați fost atât de apropiați când erați mici, continuă Parisa. Avea obiceiul să te aștepte după ore, nu? Încă nu știați să vorbiți suedeză. Dar toată lumea vă remarcă. Aveați ceva deosebit chiar și pe-atunci, scumpo.

— Încetează! exclamă Yasmine.

Nu mai suportă să audă asta, nu mai îndură s-o audă vorbind despre trecut. Îi ia telefonul și-l bagă în buzunar.

— Oricum, de ce ați rupt legătura?

Yasmine se ridică și-și scutură nisipul de pe genunchii blugilor.

— De ce se sfârșește totul? La început, am fost supărată pe el. După treaba cu Benzile Piratului, care a fost o prostie colosală. Așa că nu i-am răspuns la mesaje. N-am răspuns nimănui. Am plecat imediat. În dimineața de după mizeria aia. David a cumpărat biletele și am zburat la New York. A fost...

Tace, își dă seama că nu-și va mai putea stăvili lacrimile, își drege

glasul.

— A fost ca un basm. *Wallah*, jur. Tot ce am visat, știi? Pur și simplu, n-am mai putut să am de-a face cu Fadi. Nici cu Bergortul și cu părinții...

Lacrimile deja îi curg pe obraji, iar ea se urăște pentru asta. Detestă că nu le poate opri, nu merită ușurarea adusă de plâns. Parisa se apropie de ea, o cuprinde în brațe, o strânge la piept. Yasmine o lasă câteva clipe, apoi se desprinde de ea. Brusc, simte din nou cum betonul se apleacă spre ea, închizând-o în el.

— Nu contează, spune ea și-și șterge obrajii cu palmele, simțind firicelele de nisip rămase pe mâini cum îi zgârie fața. El n-a murit, Parisa.

Însă Parisa nu spune nimic, ci continuă să privească betonul și acoperișurile, evitând ochii lui Yasmine.

— Nu mai vorbi despre asta, zice ea la un moment dat. Nu-ți face bine, surioară. Nu e sănătos.

Yasmine scoate din nou telefonul din buzunar și deschide fotografia pisicii spânzurate. I-l dă Parisei, care privește poza surprinsă, cu ochii măriți.

— Știi ce-i asta? întreabă Yasmine.

Parisa îi dă aproape imediat telefonul înapoi, ca și cum ar vrea să scape de el cât mai repede posibil.

— N-am mai văzut așa ceva.

Yasmine pune o mână pe brațul ei.

— Dar asta?

Trece la următoarea imagine, a simbolului, și pune telefonul pe genunchiul Parisei, însă aceasta aruncă doar o privire rapidă înainte de a închide telefonul și a i-l înapoia.

— Habar n-am! răspunde ea sec. Nici așa ceva n-am mai văzut.

Yasmine simte cum frustrarea i se intensifică. Mai întâi, Ignacio a încercat s-o prostească, și acum, Parisa?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Yazz. Simbolul ăsta e desenat peste tot, cum poți să zici că nu l-ai văzut?

Parisa se ridică, își scutură nisipul de pe coapse și-i aruncă lui Yasmine o privire piezișă și întunecată.

— Am spus că nu l-am văzut niciodată, bine?

•

Întoarsă în oraș, Yasmine este atât de obosită, încât abia poate face cei

câțiva pași de la metrou până la hotel. Oboseala pricinuită de diferența de fus orar și consumul nervos cauzat de revederea Bergortului au secătuit-o.

După ce își luase rămas-bun de la Parisa în fața salonului, picioarele lui Yasmine o purtaseră parcă din voință proprie către blocul în care crescuse. Aceleași ziduri murdare. Aceleași jaluzele și geamuri murdare.

Ar fi trebuit să urce la părinți, la mama ei, să afle ce știau și să verifice vechea cameră în care stătuseră ea și Fadi. Dar fusese ca și cum o forță invizibilă ar fi împiedicat-o. Ca și cum încă nu era suficient de puternică pentru asta. Totuși stătuse pe o bancă din parcare aflată în fața blocului până când soarele dispăruse în spatele clădirilor înalte, iar epuizarea o silise să se întoarcă la metrou.

•

În oraș, în lumina delicată de la etajul trei al hotelului Story, scoate bilețelul cu codul ușii pe care i l-a dat recepționarul, tastează cifrele și deschide ușa. Are imediat senzația că este ceva în neregulă. Luminile sunt aprinse, iar ea e aproape sigură că le-a stins dimineață.

Cu grijă, aproape pe vârfuri, înaintează în cameră. Una dintre veioze este aprinsă și îndreptată spre peretele de deasupra patului. Urmărește fasciculul de lumină și vede că cineva a desenat un pumn în interiorul unei stele cu cinci colțuri. Pe pernă se află o fotografie.

O ia încet. Este o versiune mărită a pozei care i-a fost trimisă – o pisică ce atârna într-un laț legat de un felinar. Întoarce fotografia și citește scurtul mesaj de pe spate.

Nu te apropia de Bergort, târfă!

Capitolul 18

Bergort

Februarie 2015

Toamna se transformă în iarnă, Crăciunul vine și trece fără să bag de seamă. Îmi spun acasă rugăciunea de dimineață, *Fajr*, deoarece nu voi ajunge la serviciu dacă mă duc să mă întâlnesc cu frații acasă la imam, care stă într-un bloc scund. Rostesc rugăciunea de prânz, *Zuhr*, și pe cea de după-amiază, *Asr*, în camera frigorifică de la muncă, dar nu mă mai ascund. La naiba cu acei ticăloși de suedezi, n-au decât să spună ce vor! Însă este ca și cum își dau seama că nu voi mai înghiți nimic de la ei, așa că mă lasă în pace, nu mai fac glume cu teroriști, cămile și deșert. Pur și simplu, își țin gura și-și mestecă nenorociții de cârnați uscați. Sunt atât de slabi, chiar mai slabi decât mine, cu unsuroasele lor cutii pentru mâncare, cu mirosul de nespălați și cu decorațiunile lor de Crăciun.

De obicei, după program vine unul dintre frați și mergem în centrul comercial, unde bem o cafea la cafenea și vorbim în șoaptă despre Siria, cu capetele apropiate. Cel mai mult îmi place fratele al-Amin. Este tăcut și calm, mă lasă să vorbesc și să întreb despre tot ce n-am înțeles încă, despre tot ce încerc să învăț. Despre reguli și rugăciuni, despre *Shari'a*, legea islamică, și *Haram*^[28]. Însă cel mai mult vorbim despre eforturi și despre frații noștri care luptă. Despre cum Allah, fie El slăvit, i-a răsplătit pe frații noștri din Siria oferindu-le posibilitatea să devină martiri.

Fratele al-Amin spune că-și dorește să fi fost mai tânăr, că este prea bătrân și prea lent pentru a lupta efectiv, totuși este recunoscător pentru rolul care i s-a dat. Zice că de oameni ca mine e nevoie în Siria, că oameni ca mine vor construi Statul Islamic.

Iar asta mă umple de mândrie și de încredere. Îmi face aripile să crească din nou. Sunt mari acum. La fel de mari și de negre ca steagul profetului. Și este foarte ușor să uit că mâna Domnului este atât de rece încă. E foarte ușor să evit a mă gândi la ochii tăi, la ce ai spune dacă m-ai vedea acum.

Într-o după-amiază rece de pe la mijlocul lunii februarie, fratele al-Amin mă așteaptă la ușa blocului când mă întorc de la muncă. Asta nu este ceva neobișnuit, frații știu că părinții mei nu simpatizează cu lupta lor, că e mai bine să nu-i provoace, prin urmare mă așteaptă întotdeauna afară.

Mă bucur să-l văd pe fratele al-Amin acolo. Mai devreme în săptămâna aceea, mi-a spus cum este organizată instanța în Statul Islamic și mi-a promis că, data viitoare, îmi va povesti mai multe despre viața de zi cu zi. Câteva dintre rudele lui s-au alăturat luptei, iar el primește vești despre minunată lor viață în fiecare săptămână, prin Skype.

Însă astăzi, încă de pe pista pentru biciclete văd că este ceva diferit la el. Are ceva solemn în atitudine, stă drept, iar ochii lui mă caută în beznă ca smoala a iernii, cu toate că încă nu este ora 4 după-amiază. Când mă vede, se îndreaptă spre mine și-mi face nerăbdător semn să mă grăbesc. O iau la fugă pe pista pentru biciclete, plin de speranță.

— *Salaam alaykum*, frate Ajam, rostește el și mă sărută pe obraz. N-avem vreme de pierdut, fratele Dakhil ne așteaptă deja.

Inima mi se oprește o clipă și-mi simt trupul umplându-se cu ceva carbonatat, ceva efervescent și exuberant.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Haide, vei afla curând! îmi răspunde el și pornește înaintea mea prin parcare.

Ne îndepărtăm de casa în care am crescut, către un viitor la care nici măcar n-am îndrăznit să visez.

•

Fratele Dakhil stă în zăpada din mijlocul crângului unde i-am întâlnit prima dată, cu câteva luni în urmă. Este atât de întuneric, încât îl văd doar fiindcă fața îi e luminată de ecranul telefonului. Când ne observă pe mine și pe fratele al-Amin urcând panta, se îndreaptă spre noi zâmbind, cu brațele deschise pentru o îmbrățișare.

După ce ne salutăm și-i slăvim pe Allah și pe Profet, iar el mă sărută drăgăstos pe obraji, de câteva ori, întinde o mână spre mine.

— Telefonul, frate Ajam, spune el. Ca să fim în siguranță.

Îl scot din buzunarul gecii și i-l dau surprins. El îl închide și-l pune în buzunarul lui.

— Frate al-Amin? zice el apoi.

Fratele al-Amin scoate din buzunar o cutie mică și neagră, de

dimensiunea unui pachet cu țigări, din care ies trei antene ce par din cauciuc. Apasă un buton și un mic bec roșu luminează cutia. Schițează un semn din cap spre fratele Dakhil, că poate continua.

Imamul se uită la mine cu un mic zâmbet pe chip. Fulgi de zăpadă cad între noi și mă întreb de ce a trebuit să venim aici, de ce nu puteam face asta în apartamentul lui, ca de obicei. În ciuda întunericului, barba lui mare și roșcată pare să strălucească în timp ce el o mângâie încet.

— Niciodată nu poți fi prea prevăzător, adaugă el și arată spre cutiuța din mâna fratelui al-Amin. Ăla-i un sistem de bruieră a tuturor frecvențele pe o rază de 25 de metri în jurul nostru. Niciun telefon mobil n-are semnal și nimeni nu poate trage cu urechea.

Arată spre o pătură groasă, pe care a întins-o pe zăpadă, iar noi ne așezăm. Fratele Dakhil mă privește fără a spune nimic și nu știu ce să zic sau ce se așteaptă de la mine. Așa că rămân tăcut și-mi ațintesc privirea spre șinele de tren, care par reci și tăcute în lumina electrică de pe pista pentru biciclete. Dincolo de ele se află niște mesteceni costelivi și turnurile din beton negre, amenințătoare și înghețate în lumina de la centrul comercial.

— Frate Ajam, ești un musulman devotat, spune fratele Dakhil în cele din urmă. Credincios și nerăbdător.

Râde, se apleacă în față și-mi mângâie obrazul.

— E bine, continuă el. Ești tânăr și-ți dorești cu pasiune să-l servești pe Domnul tău, așa cum este și normal.

Se oprește din nou și mă privește calm. Simt seriozitatea din ochii lui verzi și mici. Nu zic nimic, doar încerc să mă uit în ochii lui foarte calm, prin întuneric.

— Era mai ușor cu un an în urmă. Acum, trebuie să fim mai prudenți. Iată motivul pentru care ne-am întâlnit aici și fratele al-Amin bruiază telefoanele cu micul lui dispozitiv. Congregația noastră este mică deocamdată și nu credem că am atras atenția cuiva. Iar tu ești, de asemenea, curat. Câteva incidente cu poliția în fosta ta viață, dar cine n-a avut parte de asta? Credem că nu va fi nicio problemă dacă vom acționa rapid.

Îmi dreg glasul.

— Scuză-mă, spun eu cu gura uscată. Ce anume se va întâmpla rapid?

Fratele Dakhil nu zice nimic preț de câteva clipe. În schimb, scoate ceva

din rucsacul din nailon care se află la picioarele lui acoperite de caftan. Sunt trei coli A4 pe care le pune pe pătură în fața mea. Fulgii de zăpadă plutesc și aterizează formând buline mici pe pagina de deasupra. Îi îndepărtez și iau hârtiile pentru a citi textul. Le parcurg rapid – sunt rezervări pentru două zboruri cu două companii aeriene. De la Stockholm Skavsta la Londra. Apoi de la Londra la Istanbul. Plecarea este mâine-dimineață la ora 7:35. Simt cum rămân fără aer. Fratele Dakhil nu mă slăbește din priviri.

— Datorită lui Allah, fie El slăvit, visul tău s-a împlinit. Pleci mâine și cineva te va aștepta cu mașina ca să te ducă până la graniță. Altcineva te va ajuta s-o treci. Până la sfârșitul săptămânii, vei fi în Siria.

Înghit în sec și sper că lumea își va recăpăta curând culorile reale, că totul va înceta să salte și să se legene.

— Vei intra într-o brigadă scandinavă. Fratele al-Amin ți-a explicat totul. Dar nu mai aud ce spune, văd doar biletele.

— Fratele al-Amin te va duce la aeroport, mâine-dimineață. Este un zbor matinal, precizează imamul, pe urmă se oprește și mă studiază calm. Frate, adesea e mai bine să nu spui familiei dacă nu ești sigur că susține lupta.

•

Fratele al-Amin mă conduce înapoi în parcare de la poalele dealului, peste câmpul acoperit cu zăpadă, unde un vânt rece ne biciuiește cu cristale de gheață. Mașina lui este un Volvo V70 surprinzător de nou și de un albastru strălucitor. Vreau să-l întreb despre ea, însă sunt atât de șocat de cele întâmplare și de cele care urmează să aibă loc, încât am impresia că mi-am pierdut abilitatea de a vorbi. Deschide portbagajul și scoate o geantă neagră cu roțile, asemănătoare celor folosite în călătorii de afaceri.

— E a ta. Nu-ți lua multe lucruri, frate.

Apoi se lasă tăcerea, iar el scoate din geanta lui ceva ce pare a fi un telefon Nokia vechi și butucănos. În ochii lui se citește aproape o durere de moarte când mi-l dă.

— Este un telefon prin satelit, explică el și pune o mână pe umărul meu. Ești important pentru noi, frate Ajam. Vrem să te contactăm și să ne ții la curent cu progresele pe care Allah, fie El slăvit, îți va îngădui să le faci.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc că faceți asta pentru mine, că-mi oferiți șansa de a-l sluji pe Allah, fie El slăvit!

Mă privește adânc în ochi, se apleacă spre mine și-și coboară vocea.

— Trebuie să știi un lucru – în Siria există trădători, șoptește el.

Nu sunt sigur că am înțeles bine, așa că fac un pas spre el și clatin puțin din cap.

— Ce-ai spus?

— Există un trădător în brigada în care vei lupta. Este formată din frați din Suedia, Fadi. Toți provin din comunități de arabi de-aici. Dar unul dintre ei este *khain*, frate. Unul dintre ei e trădător și furnizează informații trupelor lui Bashar al-Assad. Înțelegi?

Clatin din cap, având impresia că mi se învâрте și zumzăie, și simt greutatea telefonului în mână.

— Nu știm cine este, continuă al-Amin. Însă au fost prea multe coincidențe, frate. Prea multe operațiuni importante când frații se pregăteau să atace, dar trupele lui Bashar al-Assad erau deja pregătite să-i oprească. De prea multe ori a părut că dușmanul știa ce plănuiam. Înțelegi?

Încuviințez din cap, neîncrezător.

— Mai rău, nu știm cine este trădătorul, ci doar că există. Și e bine să știi și tu.

Ia mâna de pe umărul meu și-mi cuprinde chipul în palmele lui calde și puțin umede. Îi simt mirosul de usturoi și de mentă al respirației când mă trage spre el.

— Trebuie să ai mereu telefonul la tine, frate, ca să ne informezi dacă se întâmplă ceva neobișnuit. Este singura cale. Ai înțeles?

Încuviințez iarăși din cap.

— Și cel mai important dintre toate este că nu le poți zice fraților de-acolo.

Ia mâinile de pe fața mea și mă sărută pe obraz.

— Sunt mândru de tine, frate! încheie el zâmbind. Allah te va răsplăti din plin.

Capitolul 19

Londra

Marți, 19 august 2015

Geamurile garsonierei Klarei sunt deschise. S-a trezit din cauza mașinilor care se hurducăie pe asfaltul spart, făcând livrări matinale pe Navarre Street. Întinde mâna spre telefon și constată ușurată că e 6:30, o oră total rezonabilă la care să se deștepte. Noaptea a fost dificilă, cu vise incoerente în care zăcea pe o stradă rece, incapabilă să se miște, în timp ce voci șoptite se apropiau de ea. Se trezise îngrozită de mai multe ori, simțind respirația cuiva care se apleca spre ea.

Când se ridică în șezut, își dă seama că măcar durerea de cap pare să fi trecut. S-a culcat devreme aseară, după doar două pahare cu Chardonnay și câteva țigări fumate pe scara de incendiu care dă spre curte. Dar are impresia că abia dacă a dormit, iar când întinde brațul o durere o străfulgeră în cot. Se strâmbă și masează ușurel, în timp ce străbate podeaua din lemn a micuței bucătării pentru a porni cafetiera.

Întâmplarea petrecută pe alee, în acea seară, nu-i dă pace. Cum de fusese atât de iresponsabilă? I s-ar fi putut întâmpla orice pe aleea aia întunecată. Ceva mult mai rău decât să fie jefuită – adică admitând că doar fusese jefuită.

Se așază la mica masă. Este aproape sigură că a mai fost cineva pe acea alee. E mai mult decât o senzație. Își amintește respirația și brațele care o trăgeau.

De ce ar fi vrut cineva s-o răpească sau să-i ia laptopul? Nu era posibil să fi fost doar un drogat care a văzut-o zăcând acolo și a profitat de ocazie pentru a-i lua geanta?

— La naiba, la naiba, la naiba! murmură ea pentru sine. De ce dracu' a trebuit să mă îmbăt atât de tare?

Clatină din cap și deschide laptopul pe care l-a împrumutat de la institut.

Accesează ultimul site pe care s-a uitat aseară. Fusese suficient de curioasă pentru a căuta Stirling Security, unul dintre numele pe care Patrick

le scrisese pe tabla albă din biroul lui. Existau multe referiri la companie, însă nimic care s-o ajute să facă unele conexiuni. După aceea, oboseala o copleșise.

Însă acum, simțindu-se mai plină de viață, vede în partea de jos a paginii de căutare ceva care ar putea fi interesant și dă click pe link:

Stirling Security este una dintre cele mai mari companii de securitate din lume. Oferim consultanță și servicii complete de securitate pentru persoane fizice, companii și guverne din întreaga lume. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este: „Ești în siguranță deplină?”

Deschide o nouă pagină și tastează „Ribbenstahl”, al doilea nume de pe tabla lui Patrick. Trebuie să caute pe Facebook și pe LinkedIn până să găsească ceva care ar putea fi interesant. Pare a fi o bancă privată, pe nume Ribbenstahl & Partners, din Liechtenstein.

N-a mai auzit niciodată de Stirling Security, dar știe că există sute de companii mai mult sau mai puțin asemănătoare. Se ocupă cu orice, de la analiza informațiilor la misiuni în zone de război și la asigurarea securității pentru companii din Occident. Lucrarea de doctorat a lui Mahmoud fusese mai mult sau mai puțin despre asemenea companii. Singurul lucru nou era săgeata îndreptată spre King's Centre for Human Rights. Și săgeata către ambasada rusă. Oare nu era mai bine să-l întrebe, pur și simplu, pe Patrick?

Își toarnă o cană de cafea înainte de a deschide televizorul pe un post suedez, pentru a se gândi la altceva. Este un obicei care i-a rămas după anii petrecuți la Bruxelles, unde o parte a slujbei sale de secretară în domeniul politicii era să fie la curent cu ce se discuta pe canapelele emisiunilor matinale. Acum, este doar un reflex, face parte din rutină – nici măcar nu-i place acea artificială atmosferă intimă, totuși e prea devreme pentru obiectivitatea rece a televiziunii publice.

Se întoarce cu spatele la laptop și deschide ușa frigiderului gol. La naiba, a uitat să se ducă la cumpărături. Nu vede decât cutia cu tablete de ciocolată pe care a cumpărat-o de la aeroport.

Când revine la computer, cu gura plină de ciocolată dulce și cu greața revenindu-i, un polițist, faimos pentru că participase la emisiunea *Swedish Idol*, vorbește despre demonstrațiile care sunt de așteptat să aibă loc în

timpul întâlnirii miniștrilor Justiției din UE. Ideea realizatorilor emisiunii este de-a dreptul cretină – ce să știe un polițist-cântăreț despre demonstrații și UE? –, totuși discuția îi accelerează pulsul. E legată de o întâlnire la care va participa și ea. Desigur, va fi undeva la periferie, dar tot i se pare colosal că va fi acolo.

Ia telefonul pentru a-i trimite un mesaj Gabriellei. I s-a făcut brusc tare dor de ea, iar polițistul-cântăreț care bălmăjește fără pic de jenă despre un subiect pe care n-are de unde să-l cunoască, susținut cu veselie de cei doi prezentatori bronzăți și grăbiți, este exact genul de lucru pe care ea l-ar considera ilar.

Dacă n-ar fi fost Gabriella, Klara nu s-ar fi aflat astăzi aici, nu s-ar fi dat jos din patul din casa bunicilor.

Gabriella a fost cea care a convins-o să se întoarcă la Stockholm, care a făcut-o să-și dea demisia de la slujba din Bruxelles și să termine dizertația lui Mahmoud, și tot Gabriella a fost cea care a convins-o să accepte serviciul de la Londra, când s-a ivit ocazia.

Iar Klara ce a făcut pentru ea de când se cunosc?

Doar s-a folosit de ea. Mai întâi, i-a pus viața în primejdie de Crăciunul trecut, apoi a silit-o să-i rezolve toate problemele cu care se confrunta. Nici măcar nu i-a mulțumit.

„Asta am devenit, se gândește Klara. Asta am fost în ultimul an. Cineva de care alții au grijă, care-i rezolvă problemele, pe care îl cocoloșesc”. Întunecimea o cuprinde din nou și alungă momentul de bucurie pe care-l simțise când se gândise la Gabriella. Închide aplicația de mesaje.

Sunt atât de multe pe care vrea să i le spună Gabriellei, atât de mult vrea s-o răsplătească. Dar are impresia că este prea slăbită. Trebuie să devină mai puternică, însă s-o facă singură, fără ajutor. Exact când pune telefonul pe masă se aude un *ping*. A primit un mesaj pe Facebook de la Pete. Nu i-a dat numărul ei de telefon, dar, într-una din acele seri încetoșate când s-a dus la el, Pete a avut grijă ca ei să devină prieteni pe Facebook.

Mesajul este scurt:

Sper că te simți bine. Ți-am găsit laptopul aseară. Când poți, vino pe la bar să-l iei.

Pune telefonul pe masă și privește zidul din cărămidă roșie aflat de

cealaltă parte a curții. Din locuință, aude traficul și vocile din stradă. O adiere caldă trece prin garsonieră și o rază de soare reușește să intre din Navarre Street și să se aștearnă pe parchet, aproape ajungând în bucătărie. Fragmentul de amintire al întâmplării de pe alee îi pâlpâie în minte. Este sigură că avea laptopul la ea când a plecat de la bar. Ceva nu-i în regulă. Nu era la bar, i-a fost furat.

Iar pe ecranul computerului aflat în spatele ei apare o filmare de arhivă de la o demonstrație, unde tineri cu măști reprezentându-l pe Guy Fawkes mășăluiesc printr-o capitală necunoscută, flancați de jandarmi cu căști într-un teatru al absurdului în care rebeliunea este la fel de impersonală ca și oprimarea.

Capitolul 20

Stockholm

Miercuri, 19 august 2015

Yasmine a uitat cât de multă lumină este aici, că pare a nu se întuneca niciodată. În lumina cenușie, vede vapoare trase la cheiurile din jurul hotelului. Multe dintre ele sunt frumuseți străvechi – îmbătrânite, cu urme de lovituri, ruginite și prost vopsite. Totuși, au o anume măreție. Ca și cum ar reprezenta o categorie specială de oameni, de care ea nu știuse că există, o categorie pentru care era perfect normal să aibă un loc chiar în centrul Stockholmului, unde să-și țină vechile matahale plutitoare. Se întreabă ce s-ar întâmpla dacă cineva ar incendia unul dintre acele vapoare, dacă ar fi ars ele, și nu mașinile aflate în parcare din Bergort.

Stă în șezut pe așternutul egiptean al hotelului Lydmar. Aici a ajuns. După cele întâmplate, n-ar mai fi putut să stea nici măcar o secundă la Story. Îl întrebase pe taximetrist unde stau vedetele hip-hop când vin la Stockholm. El îi sugerase Grand Hotel sau Lydmar. Grand i s-a părut prea vechi, așa că a ajuns aici, în camera plătită cu cardul de la Shrewd & Daughter, înregistrată cu un nume fictiv și după ce primise asigurări repetate de la băiatul blond și slăbuț de la recepție că nimeni nu va intra în camera ei, nici măcar cameristele.

Se tot foiește și se răsucesce. Există o mie de gânduri de care nu poate scăpa, o mie de lucruri care nu-i permit să se relaxeze, o mie de pași imaginari prin coridorul din fața ușii, o mie de gânduri care-i înțepă pielea ca niște ace.

Când trupul său nu mai are energie pentru a lupta, are senzația că se prăbușește de pe o stâncă. În timp ce cade, imagini cu pisici și stele zboară pe lângă ea, imagini cu Fadi când era mic, în spatele călinilor, cu mâna lui în mâinile ei și gura ei lipită de urechea lui.

„N-o să te părăsesc niciodată”.

•

Camera este întunecată când se trezește, dar își dă seama că e târziu,

simte în oase că a dormit adânc și mult. Abia când dă draperiile la o parte, privește apa sclipitoare și clatină din cap văzând absurditatea care i se pare a fi Palatul Regal, ce se înalță de partea cealaltă a golfului, își amintește unde se află. Este ca și cum ar fi trecut ca printr-un sinopsis prin Tokyo, prin cartierul Crown Heights, a luat avionul și apoi s-a cazat la hotelul Story pentru a ajunge în cele din urmă aici, la această fereastră, privind superba dimineață de august.

Constată că este aproape ora 12, iar micul dejun s-a terminat oficial de câteva ore, însă se pare că există niște avantaje dacă stai la hotelul Lydmar și ai un card de la Shrewd & Daughter. Poți căpăta micul dejun oricând dorești. Comandă ouă Benedict dintr-un meniu pe care i-l prezintă un tânăr de 20 de ani cu chip serios și o barbă bine îngrijită. Le comandă mai ales pentru că el i le-a recomandat, că ea habar n-are ce sunt.

Salonul pentru micul dejun arată ca o bibliotecă dintr-un castel modern și elegant, iar ouăle sunt „ochiuri”, după spusele cinstitului chelner. Sunt servite cu un soi de pâine și un sos ușor și gălbui, atât de cremos și de fin, încât lui Yasmine i se taie răsuflarea. Aici, în acest scurt moment, simte că cineva are grijă de ea și că poate chiar este în siguranță. Se gândește că nu-i de mirare că toți suedezii le adoră. Nimeni nu mănâncă ouă Benedict în Bergort. Și, în plus, nu sunt ouă englezești, ci americane!

Oricum, pentru ea nu reprezintă nimic mai mult decât o frântură din existența ei, o iluzie, și se află din nou la metrou înainte ca ospătarul să apuce a-i lua de pe masă farfuria curățată lună.

•

Atinge hârtia groasă a fotografiei pe care a găsit-o pe pernă și care acum se află în buzunarul ei. De ce a păstrat-o? Și, mai ales, cine i-a lăsat-o în cameră?

Vede ochii lui Ignacio în fața ei. Felul cum au privit telefonul când i-a arătat simbolul. Cum în ochi i-a apărut altceva, ceva mult mai dur și mai rece. În ciuda tuturor alianțelor și legăturilor din Bergort, a căilor sinuoase ale loialităților, ea crezuse că putea avea încredere în el având în vedere ce fusese între ei. Crezuse că putea avea încredere măcar în el. Prima ei iubire.

Numai că ea fusese plecată mult timp, iar în Bergort, loialitatea are viață scurtă. Este evident că cineva se simte amenințat de faptul că ea pune întrebări despre simbol. Nu știe sigur de ce, dar cumva Fadi e implicat în asta. Și se pare că și Ignacio. Însă nu se așteptase s-o amenințe sau ca

altcineva s-o amenințe. Nu se gândise că se expunea unui risc luând legătura cu el. Pasiunea tăcută pe care o simțise pentru Ignacio se transformă într-un alt soi de înflăcărare. A trădat-o! Ar trebui să plătească pentru asta.

•

După ce metrourile pornește clătinându-se înapoi în timp, către Bergort, ea scoate fotografia pisicii. O rupe în bucățele și le aruncă în primul coș de gunoi pe care-l vede în stația din Bergort.

A stat aici chiar cu o zi în urmă, exact în acest loc, ezitând, conștientă că n-o putea face, că era prea mult. Dar somnul i-a dat forță, așa că în clipa asta nu mai ezită.

Lucrul spre care au fugit, lucrul de care a fugit este un bloc de apartamente înalt, cu patru intrări. Intrarea lor fusese marcată atunci și este marcată și acum. Alte cuvinte și desene, alți copii, aceleași case din beton, aceiași brazi golași, aceleași cuvinte și desene.

Traversează calmă asfaltul și ajunge la ușă, trage de ea sigură că nu e încuiată, tastaturile pentru codul ușii se strică atât de des, încât nimeni nu se mai deranjează să le repare, este mai ușor să lași ușile descuiate, să permiți oricui să intre.

Liftul nu funcționează, ca întotdeauna. Anunțul de pe ușă pe care scrie că este stricat ar putea foarte bine să fie cel din urmă cu patru ani, îngălbenit și zdrențuit, având marginile arse cu bricheta.

Urcă pe scări și fiecare treaptă îi trezește o amintire. Cum alergau pe aici în primele câteva luni – sus, jos, sus, jos. Când Fadi se împiedicase, iar ea crezuse că și-a pierdut un dinte, însă era doar buza, care a sângerat și a tot sângerat, și oricât de tare i-a frecat tricoul cu acel mizerabil detergent de o marcă obscură, n-a reușit să scoată acele pete maronii. Își amintește cum a ascuns puloverul la fundul coșului cu rufe și cum ei tot l-au găsit, și cum ea s-a ghemuit în colțul bucătăriei, iar tatăl ei dădea scaunele la o parte pentru a ajunge la ea. Și după asta, nimic. Întotdeauna, totul se termină exact când începe.

•

Nici măcar nu ezită când pășește pe palierul lor. Cu doar câțiva pași înainte de a ajunge la ușă, privește numele de pe celelalte – Ahmadi, Ghazemi, Lehtonen. Apoi al părinților ei – Ajam. Așa cum a fost mereu. Nici măcar când se postează în fața ușii apartamentului nu ezită, nici măcar

când trebuie să apese butonul soneriei, nici măcar când aceasta nu funcționează, nici măcar nu bate la ușă, ci doar își ridică mâna la gât. Apucă lăncișorul și trage o cheie peste sutien, printre sâni, pe urmă o îndreaptă spre ușă. Nu ezită nici măcar atunci, ci o introduce în broască, o răsucesce și deschide ușa.

Apartamentul este întunecat și miroase a săpun. Însă în același timp e înăbușitor și vechi, de parcă geamurile n-ar fi fost deschise niciodată, de parcă nimeni n-ar trăi cu adevărat aici. Și probabil că este adevărat. Părinții ei locuiesc aici. Dorm aici. Dar, oare, chiar trăiesc?

Oare simte vină? Rușine? Fiindcă Yasmine nu și-a sunat mama de când a plecat din Bergort, nici măcar după dispariția lui Fadi. Dacă da, sunt bine ascunse, pentru că așa e mai ușor.

Yasmine nu se ostenește să aprindă lumina, doar străbate holul întunecat și intră în sufragerie. Jaluzelele sunt coborâte, ca întotdeauna. Totul este mai curat decât era înainte. Mai îngrijit. Mai în ordine. Pe masa de cafea nu mai sunt farfurii, facturi sau cești goale. Se apropie de biblioteca pe rafturile căreia se aflau fotografiile. Ale ei și ale lui Fadi făcute în vechea lor țară, înainte de a veni aici. Chiar și atunci, pe plaja aceea și cu soarele strălucitor bătându-i în ochi, Fadi părea speriat.

Însă acea poză a dispărut. Sunt numai fotografii vechi ale rudelor, ale unei bunici și ale verilor, ale surorii tatălui ei. Oricum, nu pentru asta a venit aici, așa că se răsucesce pe călcâie, pornește pe parchetul zgâriat și se oprește câteva clipe. Trage adânc aer în piept, pentru a se calma, apoi deschide ușa camerei pe care a împărțit-o cu Fadi și pășește peste pragul învechit al ușii scunde.

La fel ca restul apartamentului, și această cameră este întunecată și încinsă. Și aici, jaluzelele sunt coborâte, dar o rază de soare se strecoară printre ele și desenează picățele pe mocheta cenușie. Vede că patul ei arată exact așa cum l-a lăsat, poate că nici măcar n-a fost atins. E acoperit cu o cuvertură albă de la IKEA. În afară de asta, camera nu mai este deloc așa cum fusese. Televizorul a fost împins lângă perete, consola de jocuri a fost luată din drum, pe podea nu mai sunt haine, pe birou nu mai sunt doze de Red Bull băute pe jumătate, iar lângă pat nu mai sunt farfurii. Patul lui Fadi este făcut cu aceeași minuțiozitate ca al ei.

Se apropie fără zgomot de ferestre și ridică jaluzelele, se uită la pista pavată pentru bicicliști și la micul crâng de dincolo de ea. Lumina soarelui

transformă încăperea din mormânt în altceva, în ceea ce este – o cameră abandonată dintr-o parte uitată a lumii. Deschide absentă uşile şifonierului, trage sertarele de la mobilierul mic. Totul e gol şi curat. Ca şi cum nici ea, nici Fadi n-ar fi locuit niciodată aici. Cu grijă – de parcă s-ar teme să nu lase ceva în urmă, nici măcar cute pe cuvertura netedă –, se aşază pe fostul ei pat.

Iniţial, are impresia că patul scârţâie, însă apoi aude zgomotul din nou, încremeneşte şi ascultă cu atenţie. Sunetul vine din cealaltă parte a micului apartament. Este făcut de o cheie băgată în broască şi răsucită. Cineva urmează să intre.

Capitolul 21

Bergort

Februarie 2015

Nu pot să dorm, cum să poți dormi când Domnul ți-a răspuns la rugăciuni, ți-a dat exact ce ți-ai dorit de atâta vreme? Trupul îmi tremură în așternutul curat. Am fost ales. Am arătat că am curajul și forța, și credința fraților mei. Pașaportul și telefonul prin satelit sunt în geanta pe care mi-a dat-o fratele al-Amin, pregătită și așteptându-mă pe dușumea.

Mă așez pe marginea patului. Lumina galbenă a felinarelor stradale face ca jaluzelele să arunce umbre obosite și slabe pe mochetă. Altminteri, totul este atât de întunecat. Sigur, nu te-aș vedea dacă ai fi ghemuită în patul tău. Și totuși, a trecut atât de mult timp de când nu mai dormi acolo, încât abia dacă îmi amintesc.

Mă ridic și mă îndrept spre patul tău, mă întind pe el fără să dau la o parte cuvertura. Cred că, dacă Domnul mi-ar putea intra în trup și ar șterge totul, în afară de dorința de a fi aproape de El, poate că m-aș putea umple cu tine. Închid ochii și am din nou nouă ani, te aștept lângă școală, în spatele călinilor. Mai târziu, stăm în fața televizorului, eu pe jumătate adormit, tu citind cu voce tare subtitrarea talk-show-ului american. Apoi râdem și ne luptăm pe podeaua sufrageriei pentru a ne încălzi în apartamentul înghețat. După aceea, mă iei de mână și-mi șoptești că nu există trol, că e doar un basm, nimic mai mult. Și chiar dacă ar exista, m-ai proteja de colții lor, i-ai împiedica să mă zgârie cu ghearele lor.

Deschid ochii și simt lacrimi prelingându-mi-se pe obraji, căzând pe perna ta. Nu mă mai poți proteja acum. Nimeni nu mă mai poate proteja acum. Nici măcar Domnul nu mă mai poate proteja acum. Stau în șezut, îmi șterg ochii, pe urmă mă ridic de pe pat și-mi trec mâinile prin păr. Mânerul genții zornăie, iar rotilele huruie înfundat pe podea când o trag în hol. Dar până să ajung în sufragerie, îi văd silueta desprinzându-se încet din întuneric și ațînându-mi calea.

Este în pragul ușii și a trecut foarte mult timp de când nu l-am mai văzut. E doar o umbră, nu este real. E doar aer și vinovăție, și balast, și ancoră grea.

Constat cât de scund este, cum s-a micșorat de-a lungul anilor, de parcă fiecare necaz și pierdere i-au scurtat picioarele centimetru cu centimetru, iar acum, nu-mi ajunge nici măcar până la bărbie.

— Întoarce-te în camera ta! spune el arătând cu o mână patetică și tremurătoare spre odaia noastră.

Mă opresc, însă țin în continuare mânerul genții.

— Las-o baltă! zic eu. Întoarce-te în pat!

Îmi simt inima bubuind – dintre toate lucrurile care s-ar fi putut întâmpla, asta era ultimul la care m-aș fi așteptat.

— O să vorbim despre asta mâine, adaugă el. Întoarce-te în camera ta!

Este atât de absurd! Îmi dă ordine și se așteaptă să mă supun. Clatin din cap în semn de refuz, fără a ști de câtă forță va fi nevoie pentru a rezolva asta. De câtă violență.

— Nu! Plec. Dă-te la o parte. Va fi mai ușor așa.

Face un pas spre mine și-și ridică arătătorul butucănos spre fața mea. Văd că obrazii îi sunt roșii de agitație și că ochii îi strălucesc, și asta îmi stârnește o tandrețe neașteptată.

— Știu unde te duci, Fadi. Știu unde crezi că te duci. Înțeleg, nu sunt idiot. Da? Ți-am văzut prietenii, Fadi! Bărbile lor și textele din Coran cu scrierea *Kufi*^[29]. Crezi că nu știu cine sunt?

În vocea lui se deslușește disperare, resemnare și pierdere. Mă întristează și mă face să fiu și mai hotărât să trec de el. Îmi concentrez privirea asupra lui, o golesc de tot ce simt și o fac să devină rece și violentă.

— Nu-mi pasă! replic eu. Nu dau doi bani pe ce crezi tu că știi. Da? Crezi că ai vreo putere asupra mea?

Fac un pas și-i simt degetul transpirat atingându-mi baza nasului înainte să și-l retragă.

— Nu însemni nimic pentru mine, înțelegi? Nimic! Ce mi-ai dat? Ce i-ai dat lui Yasmine? Ce?

Am ridicat vocea deja. Și o aud pe mama mișcându-se în dormitor, percep ușa deschizându-se, însă nu iese.

— Este de mirare că ea a plecat?

Tandrețea a dispărut. Nu simt decât ură când mă aplec spre omulețul din fața mea, iar el dă îndărăt până când se lipește de peretele subțire, ieftin și prost, din rigips.

— De la tine n-am primit decât bătaie, tată.

Scuip, efectiv, cuvântul *tată*. Saliva aterizează pe obrazul lui. O văd lucind difuz în întuneric.

— Nu ne-ai învățat decât să ne temem. Îți dai seama de asta?

Îl împing furios. El își ridică mâinile slăbite și bătrâne și mă apucă de antebrațe. Îl înșfac de gât. Furia scrâșnește în mine luptându-se cu autocontrolul. Degetele mele strâng gâtul gros și-i simt pulsul accelerându-i-se și mărul lui Adam săltând în timp ce strâng mai tare.

Îl simt luptându-se, simt cât de neajutorat este și cât de puternic sunt eu. Nu vreau s-o fac cu adevărat, dar este ca și cum ar trebui să isprăvesc o dată pentru totdeauna asta, ca și cum trebuie să închid această ușa, așa că strâng mai tare, iar el devine tot mai inert și mai greu în mâinile mele.

În cele din urmă, ea este cea care mă aduce la realitate. O aud țipând în spatele meu, întorc capul și-i văd ochii măriți și înnebuniți, gura deschisă din care iese un țipăt disperat, animalic, cum n-am mai auzit niciodată. Acel sunet mă sperie și mă silește să revin cu picioarele pe pământ, mă face să renunț la ce sunt pe cale să termin, așa că-i dau drumul omului pe care-l strâng de gât, iar el se prăbușește greoi și gâfâind. Țipătul încetează. Ea cade pe podea lângă el și-i ia capul în poală. Mă întorc cu spatele la ei, apuc mânerul genții și las trecutul în urmă.

Pe pista pentru biciclete cade o tăcută ploaie de iarnă. Mă scutur de tot ce a fost și fac câțiva pași. Apoi aripile mi se desfac, mă ridică prin ploaie și în lumina felinarelor, peste parcare goală și peste antenele de satelit, deasupra asfaltului și betonului. Am plecat!

Capitolul 22

Bergort

Miercuri, 19 august 2015

Mușchii ei se încordează și ea se cutremură când aude zgomotul acelei uși. Se ridică precaută, se apleacă pentru a asculta mai bine. Ușa apartamentului se deschide cu un sunet ca de aspirație. Este miezul zilei, așa că părinții ei n-ar fi trebuit să vină acasă încă.

Încet, cu prudență, face un pas spre ușa sufrageriei. Persoana care a intrat în apartament se află la mai puțin de zece metri de ea. Yasmine se gândește la simbolul de pe peretele camerei de la hotelul Story, la pumnul din interiorul stelei, apoi pune mâna pe clanța din plastic subțire a ușii. Oare a urmărit-o cineva? Dar nimeni nu știe că s-a mutat la Lydmar. Probabil că a văzut-o cineva în Bergort. Ignacio? Sau cel căruia Ignacio i-a spus despre ea?

Închide ochii și se roagă ca ușa să nu scârțâie în timp ce o trage încet spre ea. Se ascunde în spatele ei, lăsând-o doar puțin întredeschisă pentru a se putea uita în sufragerie.

Pașii din hol se opresc. În schimb, se aude un alt sunet, asemenea unui *galop* pe dușumeaua sufrageriei. Yasmine se sprijină de ușă așteptând ca persoana să apară în câmpul vizual. Și când în cele din urmă apare, simte cum întregul apartament se cutremură, trecutul și viitorul ei contopindu-se brusc.

Deschide încet ușa și intră în sufragerie.

Mama ei stă în mijlocul încăperii, încă purtând pantalonii și bluza de un gri-verzui de la serviciu, cu machiajul aproape șters după o tură dublă, sau poate chiar triplă, însă cu părul încă bine strâns într-un coc la ceafă. Când o aude pe Yasmine deschizând ușa, se răsucesc, dar nu foarte repede, nu de parcă ar fi șocată sau speriată, ci mai degrabă ca și cum așteptase această clipă.

Yasmine rămâne locului, tăcută, abia respirând. Se uită la persoana căreia ea și Fadi încetaseră să-i spună „mamă” cu mult timp în urmă. N-au

discutat niciodată despre asta, însă când au început să vorbească numai suedeză, cuvintele „mamă” și „tată” au dispărut, fiind înlocuite de „ea”, „el” sau „ei”. Ca și cum ea și Fadi trebuiau să lase anumite cuvinte și expresii în urmă, ca și cum nu mai era loc pentru ele.

— Yasmine, te-ai întors! zice ea în arabă.

Yasmine își drege glasul.

— Am primit e-mailul tău, spune ea.

Mama ei se apropie cu pași ezitanți. Yasmine simte mirosul steril al spitalelor, al dezinfectantului combinat cu un parfum floral.

— Yasmine, rostește mama ei cu o voce mai ușoară decât și-o amintește, nu foarte împovărată de speranțe spulberate.

Se lasă îmbrățișată, își pune fruntea pe bluza apretată și țeapănă a mamei sale. Pentru câteva clipe, este mică din nou și-si simte lacrimile umplându-i ochii, e atât de apropiată de ea, încât rămâne nemișcată și lasă timpul să-si urmeze cursul. A trecut atât de multă vreme de când n-a mai lăsat-o pe mama ei s-o ia în brațe! A trecut atât de mult de când mama nu s-a mai lăsat luată în brațe. Dar nu este suficient, s-au întâmplat prea multe între ele, așa că se desprinde și se uită în ochii mamei sale.

— Ai vorbit cu el după ce ai făcut fotografia? întreabă Yazz.

Ochii mamei sale sunt obosiți și confuzi.

— Nu eu am făcut poza, răspunde ea încet, ci Shirin, colega mea. Și ea locuiește aici, pe Briggvägen. Era în drum spre casă după o tură târzie și a văzut pisica. Nu știu de ce a fotografiat-o. Însă în timp ce o făcea, un băiat a început să deseneze pe perete.

Rămâne tăcută câteva momente.

— Apoi mi-a arătat-o, pentru că băiatul i-a amintit de Fadi. Și m-a ajutat să ți-o trimit. Nu știu ce-i asta, Yasmine. Nu știu ce să cred.

Mama ei se lasă pe podea și-si sprijină capul în palme.

— Seamănă cu Fadi, adaugă ea clătinând din cap. Însă Fadi e mort. Ei spun că este mort, că a murit cu o lună în urmă. Yasmine, nu înțeleg, nu suport, nu...

Tace. Yasmine ezită o clipă, pe urmă se așază pe dușumea lângă mama ei și o cuprinde în brațe. Stau așa, în tăcere, într-un răstimp care ar putea fi două secunde sau o după-amiază întreagă. În cele din urmă, Yasmine se ridică și o conduce în dormitor. Cu blândețe, aproape cu tandrețe, o întinde pe cuvertură și o acoperă cu un cardigan. Vede cât de grele sunt pleoapele

mamei sale, poate că deja a luat o pastilă de dormit în drum spre casă, așa cum face, de obicei, după turele lungi. Dar ea face eforturi să-și țină ochii deschiși și-și înalță capul spre Yasmine.

— A murit, Yasmine? Șoptește ea. A murit Fadi? Știi? Te rog, Yasmine, trebuie să știi.

Yasmine îi mângâie cu blândețe părul. N-a simțit pentru părinții ei decât ură și dispreț. Totuși, în mânia aceasta neînduplecată și neagră ca tăciunele există o fisură. O fisură care niciodată nu va putea fi astupată complet. Ia mâinile uscate ale mamei în mâinile ei.

— Nu știu, rostește ea. Însă o să aflu.

•

Mai târziu, Yasmine este singură în sufragerie. Mama ei a adormit în camera sa, ca de atât de multe ori în trecut, cu dopuri în urechi și cu pastile de dormit după 18 ore petrecute la spital. De atât de multe ori, Yasmine a stat singură în această sufragerie, așteptând ca ușa din față să se deschidă și ca el să vină acasă obosit și umilit, gata să-i sară țandăra din pricina oricui și a orice.

De atât de multe ori, el a străbătut acea cameră vorbind despre exagerări și bârfe, despre zvonuri despre ea sau Fadi, despre lucruri auzite de la prieteni în piață, la cafeneaua mizeră a lui Radovan. De atât de multe ori, ea l-a împins pe Fadi în spatele ei, încordată, pregătindu-se, așteptând.

De atât de multe ori, el și-a revărsat furia asupra ei, nu a lui Fadi, încât în cele din urmă s-a umplut paharul. Iar într-un final, nimic n-a mai contat. L-a sacrificat pe cel pe care trebuia să-l protejeze și a plecat cu cineva ca David.

Se duce la fereastră și privește în micul balcon, apoi deschide toate ușile și geamurile, lăsând soarele să inunde casa. După-amiază miroase a molid și asfalt încins. Simte același stres dintotdeauna. El e posibil să fie în drum spre casă. Poate că deja urcă scările. Yasmine nu vrea să stea aici mai mult decât este nevoie.

•

Se întoarce în camera ei, ridică și acolo jaluzelele, deschide ferestrele și se așază pe pat cu telefonul în mână. Nu-i mai pasă că deranjează cuvertura. Toate rafturile și sertarele sunt goale, până și lucrurile de pe birou au fost luate, iar paturile sunt făcute. Totuși e ceva care-i șoptește în camera asta.

Ceva care-i spune că el a fost aici – și nu cu mult timp în urmă. Dacă s-a

întors teafăr din Siria și se ascunde, atunci a fost aici. Yasmine aproape că simte asta. La fel ca ea, s-ar fi întors aici, de unde a pornit totul.

Se ridică în picioare și se apropie de patul lui. Brusc, își amintește că sub pat exista un spațiu unde el ascundea diverse lucruri. Pantofii lui scumpi și berea.

Se apleacă, ia salteaua și o așază pe podea. Ridică încet tăblia de jos și o trage peste saltea.

Și, într-adevăr, acolo este ceva – o geantă din nailon bleu, cu fermoar, e grea și mare, greu de scos. În cele din urmă, o ia de curea și o pune pe dușumea. Fermoarul se blochează inițial, însă reușește într-un final să-l deschidă suficient pentru a putea să ridice clapa. Sub ea, găsește ceva care-i face inima să-i stea în loc.

Două arme.

Prima, de deasupra, e un pistol negru zgâriat. Îl ia cu o mână tremurătoare. Este rece și solid, de parcă ar fi fost turnat dintr-o bucată. Îl pune cu grijă pe podea, apoi se uită din nou în geantă. A doua armă i se pare și mai ireală. Toată lumea a văzut așa ceva în filme, în fotografiile de război sau cu ocazia unor jafuri. Este o armă atât de înrădăcinată în cultură, încât e greu de crezut că este reală, că poate funcționa. Că poate ucide.

Deschide și mai mult geanta, pentru a o vedea mai bine. E un pistol-mitralieră Kalașnikov. Și el este vechi și zgâriat, cu un pat din lemn uzat și un încărcător curbat.

•

Simte cum i se învârte capul. Ce caută armele astea aici, în odaia lor, în camera ei? Ce pune la cale Fadi? Ce a devenit?

Se așază pe podea, își sprijină capul pe pat și simte lacrimile umplându-i, în sfârșit, ochii – nu mai are cum să și le rețină. Plânge pentru Fadi. Pentru arma de asalt din geantă, pentru pisica spânzurată de felinar, pentru fiecare lovitură primită între acești pereți. Plânge pentru că ea și Fadi n-au fost niciodată suficient de buni, așa că evadarea era singura soluție. Și mai ales plânge deoarece l-a abandonat, pentru că l-a trădat. Fiindcă nu l-a luat cu ea, departe de toate astea.

Își îngăduie să se cufunde în autocompătimire și regret, în a-și dori ca povestea să fi fost diferită, ca ea să fi fost altfel. Dar când deschide ochii, camera este neschimbată, ea, Yazz, e la fel. Nu poate modifica povestea.

Se ridică încet în picioare și ia Kalașnikovul.

„Asta se sfârșește acum! chibzuiește ea. Se sfârșește aici!”

Pistolul-mitralieră stă surprinzător de comod pe umărul ei. Pune mâna pe patul armei.

— Fadi, șoptește ea încet. Indiferent în ce te-ai băgat, indiferent ce se petrece, te voi găsi!

Capitolul 23

Londra

Miercuri, 19 august 2015

Direct de la serviciu, Klara se duce la barul Library puțin după ora 7 seara. Localul este plin de zumzete și murmure pe fundalul unui ritm inconstant care se aude dinspre difuzoare invizibile. Pete se află în spatele tejghelei, flirtând cu o fată cu picioare lungi și bronzate și cu un păr bogat și roșcat, la fel de lung. Își lasă capul pe spate și râde de ceva ce a spus Pete, dar el se scuză și-i face semn Klarei.

— Bună, Pete, spune Klara aplecându-se peste tejghea pentru ca el s-o audă, și fiindcă simte un soi de satisfacție superficială s-o vadă pe roșcata străduindu-se să nu se uite la ea.

Pete se apleacă și el peste bar, iar Klara îl sărută fugitiv pe obraz. Roșcata se întoarce ostentativ cu spatele și soarbe zgomotos din bere.

— Pentru ce a fost asta? întreabă Pete.

— Deoarece mi-ai găsit laptopul, răspunde Klara. Unde este?

Pete ia o sticlă cu vin roșu și se uită întrebător la ea, dar Klara clatină din cap în semn că nu.

— Chardonnay, precizează ea.

Pete se apleacă sub bar și scoate o sticlă cu vin alb. Îi umple paharul.

— Este evident că l-ai lăsat atârnat aici, pe margine, zice Pete arătând spre capătul tejghelei.

Ea se apropie de locul arătat de el și vede că sub tejgheaua ieșită în afară există cârlige pentru atârnat geți.

— Nu l-am pus acolo, spune ea după ce se întoarce la Pete.

Bea o gură de vin, iar lucrurile i se par imediat mai simple, lumea pare să se dezvăluie puțin, atenuându-i un pic senzația de claustrofobie. Pete ridică din umeri și-i zâmbește.

— Poate că vreun client l-a atârnat acolo după ce ai plecat. Cine știe?

Ea se uită la el, la părul blond și ciufulit, la mușchii puternici pe care maioul verde îi lasă la vedere, la relaxata atitudine de practicant de surf, la

felul lui de-a fi al naibii de nepăsător și de pozitiv. O face să-și dorească a-i azvârli vinul în față, însă se abține și, în schimb, bea o înghițitură zdravănă.

— Tu l-ai găsit? întreabă ea.

— Nu, un client l-a găsit și ni l-a dat.

Klara pune paharul pe tejghea, se apleacă și-l privește în ochi.

— Un client vi l-a dat? se arată ea neîncrezătoare. Cine?

Pete ridică iarăși din umeri, zâmbește, înclină capul și soarbe dintr-un *smoothie* de Kale^[30], băutura preferată de el când se află în spatele barului.

— De unde să știu? Cineva. Nu unul dintre clienții obișnuiți.

Klara respiră adânc pentru a se calma și mai bea o gură de vin.

Se gândește că el este ca un copil. E ca un nenorocit de copil! Se simte dezgustată la gândul că a făcut sex cu el – sau ceva asemănător cu sexul – de câteva ori în ultima lună. Câți ani are Pete? 22?

— Cum arăta? întreabă ea. Crezi că ți-ai putea aminti sau că ești capabil de asta, Pete?

El ridică mâinile și face un pas îndărăt, teatral.

— Hei, hei! Este un interogatoriu? Nu eu sunt cel care s-a îmbătat și și-a rătăcit laptopul, da?

Soarbe din nou din *smoothie*-ul lui stupid.

— Pete, cum arăta?

Acum, pare cu adevărat să se gândească: își ridică privirea spre tavan și dă din cap încet, în sensul că-și amintește ceva.

— Un mic tocilar. Un soi de tocilar heavy metal, știi? Slab, de-a dreptul sfrijit. Palid. Un tricou cu un monstru pe el sau ceva de genul ăsta. Blugi. Și stai...

Închide ochii și pare să-și forțeze cu adevărat memoria.

— Avea un tatuaj pe mână, adaugă el în cele din urmă. Un text, nimic neobișnuit. Parcă scris la o mașină de scris veche, știi?

— OK, OK, zice ea nerăbdătoare. Și ce scria?

— Doar patru cuvinte. *Nu uita, nu uita*, urmate de trei puncte de suspensie, ca și cum mai trebuia să fie ceva, știi?

Ea încremenește și se așază pe un scaun. Simte cum firișoarele de păr de pe brațe i se ridică. Visul pe care l-a avut noaptea trecută. Umbra, silueta, brațele care o trăgeau. Acele imagini trecătoare pe care ea încearcă să le rețină în memorie. Vocea aspră șoptindu-i la ureche în timp ce zăcea pe alee, pe cale să-și piardă cunoștința.

Pete se apleacă iarăși spre ea.

— E totul în regulă?

Ea clatină din cap pentru a scăpa de cumplitul sentiment de neajutorare care o cuprinde brusc. Apoi se ridică, ia de pe bar geanta în care se află laptopul și și-o pune pe umăr.

Nu uita, nu uita de 5 noiembrie.^{31}

Cineva i-a șoptit asta pe alee, în timp ce-i smulgea laptopul din brațe.

— Ne vedem mai târziu? întreabă Pete.

Klara ia paharul cu vin de pe tejghea, bea ultima gură, lasă paharul jos, pe urmă se îndreaptă spre ușă.

— Nu, Pete, răspunde ea peste umăr. Nu ne vedem.

După ce iese din bar, evită s-o ia pe alee și-și strânge mai tare laptopul la piept. Pe Shoreditch High Street, intră la Tesco și cumpără o sticlă cu vin Chardonnay australian și un telefon mobil cu cartelă preplătită. În vreme ce plătește, tastează un număr pe care nu și l-a notat niciodată, doar l-a memorat. Sperase să evite a o suna pe Blitzie o perioadă mult mai îndelungată – se înțeleseseră s-o sune doar în caz de urgență. Iar asta, categoric, începea să semene a urgență.

Capitolul 24

Turcia

Februarie-martie 2015

În beznă ca smoala de dincolo de micul geam rotund, ei dau cu un spray pe aripi și presupun că despre asta vorbise căpitanul, sau cine tocmai fusese la intercom. Apa ricoșează de metal și stropește în jur în timp ce recită în gând versetele din Coran pe care le-am memorat cu fratele al-Amin, rugându-mă din toată inima ca asta să fie ceva normal.

Prima oară când am urcat într-un avion a fost când ne-am mutat în Suedia, cu 15 ani în urmă. Îmi amintesc doar că și atunci era întuneric, că mi-a fost frig în autobuzul de la aeroport și că stăteai lângă mine. M-ai luat de mână și mi-ai zâmbit. Suedia mirosea a motorină și a dușumele proaspăt ceruite, și am fost foarte ușurat că erai cu mine, chiar dacă era liniște și atât de întuneric, încât credeam că am murit.

Amintirea mă copleșește acum. Alungă orice altceva. Face să dispară ziua de ieri, mâinile mele pe gâtul lui, urletul ei, picioarele mele ieșind pe ușă. Înlocuiește propozițiile arabe memorate și visul meu despre califat. Alungă Bergortul și pe frații mei. Mă face să nu mă mai gândesc la Domnul.

Închid ochii în timp ce avionul accelerează și apoi decolează de pe pista înghețată, și nu-i deschid decât când ajung pe bancheta unui taxi din Istanbul, alături de un bărbat mic și rotofei, îmbrăcat într-o cămașă cenușie. Are o barbă lungă și-l cheamă Ali – iar întreaga lume încetinește, se oprește, apoi pornește din nou. Mă sprijin de spătarul banchetei îmbrăcate în vinilin și privesc pe geam micile mașini prăfuite. De undeva de dincolo de ritmurile de pop turcesc care se revarsă din difuzoarele sparte ale taxiului se aude un muezin. Abia atunci se produce declicul care face trecerea de la trecutul la viitorul meu. Abia atunci încetez să mă mai gândesc la tine și mă reped cu capul înainte spre destinul meu.

•

Cât stau în Istanbul? Suficient de mult pentru a înceta să număr zilele și

a afla de unde cumpără soția lui Ali roșiile și vinetele. Suficient de mult pentru a nu mă mai simți ca un copil cu ochii măriți de spaimă, prins în trafic sau printre vocile ridicate din cafenele. Suficient de mult pentru ca arabă mea să se îmbunătățească atât cât să înțeleg ce vorbesc Ali și familia lui la masă. În fiecare zi, îl întreb dacă plecăm curând. În fiecare zi, Ali îmi răspunde la fel.

— *Bukra, inshallah* – mâine, cu voia lui Allah.

Îl ajut pe Ali la treabă, să livreze ceea ce par a fi cutii cu articole de papetărie prin tot acest oraș nesfârșit și încâlcit, și mă rog la moscheea lui, unde bărbații îmi strâng mâinile cu putere și-mi vorbesc despre onoarea pe care mi-a făcut-o Allah îngăduindu-mi să mor pentru credința mea.

Apoi, într-o zi de pe la mijlocul acestei primăveri ploioase, se face mâine.

•

Un microbuz mă ia devreme într-o dimineață umedă. Ali mă trezește și ține ușa deschisă în vreme ce soția lui îmi dă o pungă din hârtie plină cu cutii din plastic în care se află pui rece, taboule^[32] și humus. Mă pomenesc pe drum înainte de a fi apucat să deschid bine ochii.

Când în cele din urmă o fac, îmi dau seama că nu sunt singur în microbuz, că suntem cinci, cam de aceeași vârstă, răspândiți în habitacul. Mă uit la ei și mă văd pe mine. Suntem cinci tineri din diferite părți ale Europei, dar toți avem în ochi aceeași indiferență studiată, aceleași amintiri despre bastoanele poliției și apartamente goale. Toți am furat din magazine aceiași blugi, am incendiat aceleași mașini, am visat aceleași visuri. Suntem din orașe diferite, însă din aceleași suburbii sărace, din aceleași comunități.

Drumul prin Turcia durează două zile pline, iar noi abia dacă vorbim, încă nesiguri de araba noastră, limba noastră comună. Este seara târziu când unul dintre șoferi se întoarce spre noi și ne arată pe geam siluetele cenușii ale sacilor cu nisip și vehiculele militare turcești. Îmi simt tâmpile vibrând când el deschide gura. Preț de câteva clipe, am impresia că o să vomit din pricina tensiunii.

— *Al-Dawla*, rostește el. Califatul. Este acolo, de partea cealaltă a sacilor cu nisip.

Capitolul 25

Londra

Joi, 20 august 2015

Încă este întuneric afară când sună telefonul mobil. Klara se răsucesc pe o parte, își simte gura uscată și amară și se întinde spre el. Pe ecran nu este afișat niciun număr. Ia paharul cu apă aflat pe podea lângă pat și alungă gustul de vin din gură. Abia dacă o doare capul, cu toate că, aseară, a băut două treimi din sticla cu vin. Trage adânc aer în piept și se uită la telefonul care sună. În cele din urmă, răspunde.

— Două sute de euro, spune ea la telefon.

— Trei sute de euro, răspunde vocea metalică.

Scurtul dialog reprezenta codul pe care-l conveniseră.

Trei sute de euro era prețul pe care Blitzie, o hackeriță adolescentă, i-l ceruse pentru a o ajuta cu un alt computer, cu ceea ce uneori i se părea a fi cu o eternitate înapoi în timp, iar alteori, săptămâna trecută. În urma evenimentelor petrecute cu un an și jumătate înainte, Blitzie ajunsese să aibă acces la informații care puteau răsturna guverne și stârni revoluții.

Pe urmă, se înțeleseseră să rupă legătura, să devină invizibile, pentru a nu atrage atenția forțelor puternice pe care le puseseră pe jar la vremea aceea. Așa că Blitzie crease un sistem care consta din două conturi de e-mail anonime. Dacă una dintre ele avea cu adevărat nevoie s-o contacteze pe cealaltă, îi transmitea pe e-mail numărul unui telefon cu cartelă. Apoi cealaltă o suna tot de pe un telefon cu cartelă. Din spusele lui Blitzie nu era sută la sută sigur, ci doar suficient de sigur.

Odată codul rostit, Klara simte că se blochează. Cu ce să înceapă?

— Ce... mai faci? întreabă ea în cele din urmă.

— Bine, răspunde Blitzie. Presupun că n-ai luat legătura cu mine pentru a mă întreba ce mai fac, nu?

Klara zâmbește amintindu-și de lipsa abilităților ei de a socializa.

— Nu, spune ea. S-a întâmplat ceva. Unde ești?

— Fii serioasă!

— OK, OK, dă Klara înapoi. Scuze!
— Zi mai departe. Putem flecări altă dată. Ce s-a întâmplat?
— Cineva mi-a furat laptopul, răspunde Klara după ce inspiră adânc. Pe urmă l-am primit înapoi.

O aude pe Blitzie trăgând și ea adânc aer în piept. „Probabil că fumează un joint, reflectează Klara. Fără îndoială”.

— Fumezi? întreabă ea.

I se pare că Blitzie chicotește.

— Lasă asta acum. Ce dacă fumez? În concluzie, cineva ți-a furat laptopul?

— Circumstanțele au fost foarte dubioase. Inițial, am crezut că l-am pierdut.

— OK, zice Blitzie după ce trage un fum. Ai instalat ce trebuia pe computerele tale?

Klara intră în bucătăria întunecată. Deja este foarte cald, un zăduf cumplit, de parcă o furtună e pe cale să izbucnească. Se așază la masă și deschide vechiul laptop.

— Desigur, spune ea. După tot ce s-a întâmplat, cum aș putea fi altfel decât paranoică?

— Paranoia e bună, zice Blitzie. Salvează vieți. Deschide programul. Ar trebui să fie ascuns în folderul de documente, nu printre celelalte programe. Seamănă cu un program de calcul tabelar. Quarter Q3 2013. L-ai găsit?

Klara derulează lista din folderul de documente până îl găsește. Dă dublu click pe el, iar pe ecran se deschide o pagină de calcul plină cu cifre și litere în combinații de neînțeles.

— Dă dublu click în celula G 17, o instruiește Blitzie.

Klara o ascultă și se deschide o căsuță de dialog. Tastează codul de acces, apoi un mic program se deschide în altă fereastră.

— Dă dublu click pe *Threat*, continuă Blitzie.

Numele unui fișier apare în căsuța de căutare.

— A apărut ceva care seamănă cu un fișier executabil. După el sunt o dată și o oră. Ce-i asta?

— Este un software de *psihing*, iar data și ora arată când a fost instalat. Dacă e în perioada în care nu l-ai avut, poți fi sigură că atunci a fost infectat laptopul. Asta dacă nu cumva te-ai ales cu el intrând pe site-uri porno.

Klara zâmbește și verifică data. 17 august. Cu trei zile în urmă. Laptopul

îi fusese luat deja. Se cutremură. N-a fost doar beată. Nu mai poate ignora realitatea faptului că cineva i-a furat geanta pentru a-i accesa computerul.

— Mda, rostește ea. Cineva a instalat ceva.

Bea o gură de apă și scoate o aspirină din cutia de lângă laptop.

— În ce te-ai băgat de data asta? întreabă Blitzie.

Vocea îi pare groasă – poate, din pricina marijuanei –, dar și sincer îngrijorată.

— Chiar nu știu, răspunde Klara. Habar n-am. Poate că nu-i nimic. Nu știu.

— Cum ai dispărut? o iscodește Blitzie după ce trage un fum. Ai fost jefuită?

Fragmente de amintiri neclare se perindă prin mintea Klarei.

— Da, răspunde ea. Sau cel puțin asta cred.

— Nu știi dacă ai fost sau nu jefuită?

— Băusem, zice ea încet. Nu prea știu ce s-a întâmplat. Mi-am pierdut cunoștința. Iar când mi-am revenit, laptopul dispăruse.

Blitzie rămâne tăcută câteva clipe.

— Țsta nu pare a fi genul tău, spune ea. Nu că te-aș cunoaște foarte bine, însă pari puțin cam prea rigidă ca să bei până nu mai știi de tine.

— Multe s-au întâmplat de-atunci, rostește Klara încet.

— Oricum, de ce ar vrea cineva să-ți ia computerul? Lucrezi la ceva anume?

Klara bea o gură de apă și-și masează încet fruntea.

— Scriu un raport pentru UE. Împreună cu șefa mea. În esență, despre privatizare. Ar trebui să constituie un soi de fundament pe care miniștrii Justiției din UE să-și bazeze deciziile, dar partea alocată mie nu este deosebit de delicată. Și încă n-am văzut-o pe cea la care lucrează șefa mea, și n-am niciun document salvat pe laptop.

— Nu crezi..., începe Blitzie. Nu crezi că este posibil să caute cineva acele documente pe care noi...? Știi tu, cele de anul trecut?

Se lasă tăcerea. La același lucru se gândise și Klara, însă nu dorise să recunoască. De fapt, ce altceva putea să fie?

— Nu știu, spune ea încet. Dar n-am nimic. Ești singura care are acces la acele documente. Așa a fost înțelegerea. Și dacă voiau să-mi verifice calculatorul, n-o puteau face din exterior?

— Poate că nu se pricep, adaugă Blitzie. Plus că programul pe care ți l-

am dat conține un firewall foarte solid. Poate că au încercat să intre în calculator din exterior, însă n-au reușit, așa că ți-au instalat personal mizeria aia. Apropo, programul ăla are o funcție care o să-ți placă. Dă click pe *Location*.

Klara se conformează și se deschide o hartă a nordului Europei. Există puncte care marchează ceea ce pare a fi Londra, dar și orașe de pe coasta estică a Suediei.

— Programul are un sistem de detecție prin GPS. Poți introduce data și ora, iar el îți indică unde s-a aflat computerul atunci. E o bună protecție antifurt. Însă te și ajută să afli unde a fost computerul cât a lipsit.

— Mulțumesc foarte mult. Măcar acum știu că se întâmplă ceva cu adevărat ciudat.

— Pari să atragi necazurile. Să sperăm că se rezolvă de la sine. Ai grijă și caută-mă mai târziu, bine?

— Sigur, o să am grijă. Stai! Nu închide. Mai e ceva. Ai idee ce înseamnă: *Nu uita, nu uita de 5 noiembrie*?

— *V de la Vendetta*, răspunde Blitzie. Știi, acel film distopic thriller despre un Guy Fawkes din viitor? Sfântul tuturor hackerilor. Cei din Anonymous și niște anarhiști îl folosesc ca un soi de motto. Internetul este plin de oameni care vorbesc despre revoluție. De ce întrebi?

— Nimic important. E ceva ce am văzut undeva. Ținem legătura, Blitzie. Sloganul unui hacker tatuat pe brațul unui hoț. Despre ce dracu-i vorba?

•

După ce se încheie convorbirea, Klara se simte singură. În ciuda căldurii matinale, îi este frig, așa că se târăște înapoi în pat și se învelește. Durerea de cap cedează încet în timp ce dă click pe cuvântul *Location* din programul lui Blitzie. O hartă se deschide imediat și un punct roșu apare în vestul Londrei. Mărește la maximum.

Formosa Street numărul 3. Se pare că laptopul ei a petrecut câteva zile în Little Venice.

Închide computerul și privește lumina zorilor de pe stradă. Little Venice. Nu este tocmai zona despre care ai crede că-i plină de anarhiști și hackeri. Dar cel puțin e un loc de unde să înceapă.

•

— Vii?

Klara tresare și-și ridică privirea de la monitor. Au trecut cinci ore și

este foarte aproape de finalizarea raportului. A fost atât de cufundată în muncă, încât n-a remarcat că cineva a apărut în pragul ușii de la biroul ei.

Charlotte se află acolo și este îmbrăcată într-una din obișnuitele ei rochii lungi și vaporose. Are cercei mari, iar părul negru și cârlionțat este strâns la ceafa într-un coc zburlit. Nu pentru prima dată, Klara se gândește că există ceva încurajator în faptul că șefa ei pare a arăta întotdeauna ca și cum ar fi în drum spre o convenție de yoga. Însă sub aspectul ei boem se ascunde o coloană vertebrală din oțel.

— N-ai uitat că astăzi luăm prânzul împreună, nu? întreabă Charlotte zâmbind.

Klara privește ecranul. Este deja 12:30?

— Nu, răspunde ea cu vinovăție în glas. N-am uitat, doar că nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

Salvează documentul exact când primele picături grele de ploaie lovesc ferestrele mansardei. În timp ce se ridică, un fulger strălucitor brăzdează cerul întunecat.

— Dumnezeu mare! exclamă Charlotte. Sper că ți-ai luat umbrela.

Este ceva eliberator în acea furtună declanșată subit. În plus, Klara n-are nicio obiecție împotriva ploii calde care-i udă picioarele în vreme ce ele aleargă pe Catherine Street către micul restaurant italian la care Charlotte a făcut o rezervare.

Chelnerii par s-o cunoască pe Charlotte, așa că le iau repede umbrelele și le găsesc o masă lângă geamul de la stradă. După ce se așază, Charlotte își șterge cu grijă fața cu un șervet de pânză și zâmbește.

— Am reușit să-mi întind rimelul pe toată fața? întreabă ea.

O linie groasă s-a prelungit puțin la coada ochiului șefei, dar n-arată rău, ba dimpotrivă. În combinație cu ochii ei mari și căprui, cu pomeții înalți și cu cocul zburlit, pare chiar sexy. Klara clatină din cap în semn că nu.

— Deloc.

Charlotte se apleacă peste masă și-i face cu ochiul.

— Luăm un pahar cu vin? Știu că trebuie să termini partea ta de raport, însă un pahar nu strică, nu?

O anticipare plăcută se trezește în corpul Klarei.

— Mi-ar face plăcere. Dacă tu bei, o să beau și eu.

Își comandă pastele de vară târzie, cu hribi și trufe albe, și-și beau vinul. Senzația de ușurare dată de vinul care-i intră în sânge face ca stresul

muncii și cel cauzat de laptopul furat să dispară pentru câteva clipe. Se simte atât de relaxată, încât brusc se decide să-i povestească totul lui Charlotte, însă este prea complicat acum, mai ales după ce a mințit în privința celor întâmplate duminica trecută. Mai întâi, se va duce la acea adresă din Little Venice. Poate că-i va relata după aceea. În funcție de ce descoperă acolo.

— Deci ce zici? Aproape că ai terminat cu secțiunea ta, nu? Mai sunt doar câteva zile până la prezentare.

Klara soarbe puțin din vinul sec și bogat în minerale. Simte nevoia să închidă ochii și să evadeze o vreme în acea senzație – dintr-un anumit motiv, gustul îi amintește de diminețile de vară timpurie de la Aspöja, când cerul era senin și cald, iar iarba, încă umedă de rouă sau de o ploaie ușoară. Vrea să uite un timp de raport și de computer. În schimb, încuviințează din cap.

— Da, desigur. Tu cum stai? Că ai partea cea mai grea.

Charlotte bea și ea puțin vin și privește strada, unde picăturile de ploaie ricoșează pe caldarâm.

— Ei bine, probabil că va fi în regulă, răspunde ea dând din cap gânditoare. Dar, cu siguranță, nu este ușor.

— Mulți oameni au opinii ferme în privința asta, zice Klara studiind chipul șefei sale.

— Categoric, este Charlotte de acord și-și mută privirea de la stradă către Klara, uitându-se drept în ochii ei. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, murmură ea încet și mai bea o mică gură de vin, apoi rupe o bucățică de pâine albă și o cufundă gânditoare în bolul cu ulei de măsline aflat între ele.

— Ce vrei să spui? întreabă Klara și pune bucățica ei de pâine pe farfurie.

Ceva din felul în care a vorbit Charlotte îi amintește de întâlnirea pe care a avut-o cu Patrick în curte, cu o zi în urmă. El a zis exact aceleași cuvinte. În fața ochilor îi apare harta minții alcătuită de Patrick. Toate săgețile și numele.

Însă Charlotte clatină din cap, parcă încercând să se trezească, pe urmă o concentrare nouă îi apare în ochi când se uită la Klara.

— Nimic, serios, spune ea. Doar că treburile de genul ăsta sunt... complicate.

Chelnerul le pune în față două farfurii aburinde, iar micul lor univers de lângă geam se umple cu mirosul minunat al trufelor. Charlotte răsucesce niște spaghete cu furculița, le bagă în gură și începe să le mestece cu poftă în timp ce întoarce capul spre fereastră privind ploaia care ropotește afară.

Zilele de după întoarcerea Klarei de la Aspöja au fost confuze – furtul laptopului și comportarea ciudată a lui Patrick. Iar acum, această conversație vagă cu Charlotte – s-a săturat de atâtea semne de întrebare. Bea o înghițitură zdravănă de vin și-și adună curajul.

— Cunoști o companie numită Stirling Security? întreabă ea.

Charlotte întoarce repede capul spre ea și bea o gură de apă pentru a înghiți mai repede mâncarea din gură. Ceva îi licărește în ochi, însă dispare rapid, o expresie neutră, uimită luându-i locul.

— Ce-i asta?

— Stirling Security, repetă Klara încet. Nu știu, e doar un nume pe care l-am văzut undeva, într-un context.

— În ce context?

Charlotte se sprijină de spătarul scaunului, cu paharul de vin în mână, și se uită calmă la Klara. În tonul ei a deslușit indiferență și amenințare, iar Klara își dă seama instinctiv că a pășit pe gheață subțire, că, probabil, n-ar fi trebuit să pomenească de asta.

— Nimic, spune ea. Este doar un nume pe care mi se pare că l-am văzut într-un raport. N-am mai auzit de el. Dar bănuiesc că nici tu n-ai auzit, nu?

Charlotte clatină din cap, însă nu-și ia ochii de la Klara. Soarbe încet din vin.

— Dar, firește, raportul este tocmai motivul pentru care am vrut să luăm prânzul împreună astăzi. Klara, este timpul să-l termini. Îl prezentăm duminică. Ar fi trebuit să primesc partea ta alaltăieri. Este vremea să te concentrezi asupra lucrului.

Obrajii Klarei se înfierbântă. Este prima dată când aude o critică din partea lui Charlotte. Și nejustificată pe deasupra.

— Da, știu, dar mi-am pierdut laptopul. O să-ți dau partea mea de raport în după-amiaza asta... Practic, am terminat.

— Da, însă, de obicei, ești cam neglijentă și pătinitoare în ce scrii, continuă Charlotte. Iar de data asta în mod deosebit este important ca toate faptele și formulările să fie clare, așa că s-ar putea să fii nevoită să rescriu o parte din text. Asta-i motivul pentru care aș prefera să mi-l trimiți *pronto*,

în loc să mai zăbovești asupra lui. Ne-am înțeles?

Capul Klarei începe să vâjâie, i se pune un nod în gât și simte că nu mai are aer. „Neglijentă și părtinitoare”? De parcă obiectivitatea n-ar fi fundamentul raționamentelor ei? Oare există ceva mai rău de care-l poți acuza pe un avocat?

Încuviințează din cap, dar nu este gata să cedeze complet.

— Încă n-am văzut secțiunea ta, rostește ea încet. Este puțin cam dificil să închei fără a ști ce vei recomanda.

— Klara, spune Charlotte, iar vocea ei e dură ca oțelul. Acesta este raportul meu. Tu ești asistenta mea, nimic mai mult. Dacă nu-mi poți da ce-ți cer, poate că ar trebui să regândim aranjamentul nostru. E nevoie să mă exprim mai limpede de-atât?

Klara clatină din cap și simte lacrimile adunându-i-se în spatele pleoapelor.

— O să-ți trimit partea mea după prânz, spune ea încet.

— Bine, zice Charlotte zâmbind.

Capitolul 26

Stockholm

Joi, 20 august 2015

Când Yasmine dă la o parte draperiile grele de la ferestrele camerei din hotelul Lydmar și privește dimineața cenușie, vede o ploaie de vară târzie perforând suprafața golfului ca și cum mii de ace minuscule ar găuri o folie din aluminiu.

Televizorul din spatele ei prezintă știrile. A fost o noapte agitată în Bergort. Polițiștii echipați pentru revolte și adolescenții în maiouri sunt atât de departe de camera de luat vederi, încât abia dacă par reali. Yasmine a urmărit cu atenție povestea prima dată când a fost difuzată, cu o jumătate de oră în urmă, cu inima bubuindu-i, cu ochii încercând să-l găsească pe Fadi sau ceva, pe cineva. Însă reportajul a fost scurt și lipsit de informații reale. Cineva din conducerea poliției a declarat că nu cunoștea motivul revoltei și că „a observat de mult timp indicii că se pregătea ceva”.

„Indicii, își spune Yasmine. Tot Bergortul este plin de indicii. Stele și pumni. O pisică spânzurată de un felinar. Simboluri despre care nimeni nu vrea să vorbească, nici Ignacio, nici Parisa. Simboluri pentru care ești amenințat dacă întrebi de ele”.

Când se răsucesc pe călcâie spre încăpere, privirea îi cade pe arma pe care a luat-o din apartament și pe care a pus-o pe biroul din fața patului. Pare o nebunie și mai mare aici, pe biroul din lemn natur, sub oglinda strălucitoare cu ramă mată, în acest mediu curat, specific celor din clasa superioară.

Niciodată nu s-a simțit atât de mult ca o infractoare ca atunci când a băgat armele într-o veche geantă de fotbal, și-a pus-o pe umăr și a ieșit pe ușa din față.

Dar care era alternativa?

Nu putea lăsa armele în casa în care a copilărit, ca să fie folosite pentru ceva inimaginabil. Și nici să cheme poliția. Nu poliția de care se ascuseseră în copilărie și adolescență. Cea care îi dislocase umărul lui

Red, care-i zburase dinții lui Karim și-l lăsase pe un câmp din Botkyrka. Poliția îi băga în dube și-i numea târfe, negri de nisip, futători de cămile, maimuțe. Poliția l-ar ucide pe Fadi dacă l-ar găsi. Iar ea deja l-a trădat destul. Dacă era ca lucrurile să fie reparate, ea trebuia s-o facă.

Ar fi vrut să ia ambele arme cu ea în metrou, însă în ultima clipă s-a decis să ascundă Kalașnikovul într-o tufă deasă de măceșe din crângul aflat în spatele școlii, unde obișnuiau să-și dosească lucrurile când erau copii. Considerase că era suficient să aibă un pistol la brâu.

Lăsase un bilet sub salteaua lui Fadi. Doar numărul ei de telefon. Nimic altceva. O mitralieră nu dispare, pur și simplu. Nici măcar în Bergort. Mai ales în Bergort. Va trebui s-o sune.

Între timp, va afla cine vorbise despre ea și făcuse să fie amenințată de cineva. Apoi îl va ademeni pe micul turnător afară din vizuina lui.

•

Ignacio pare calm și relaxat la telefon, bucuros s-o întâlnească după muncă. Dar la dracu'! Nu contează cum pari la telefon. Să minți este primul lucru pe care-l înveți în Bergort.

Abia așteaptă să afle de ce Ignacio n-a vrut să-i spună ce înseamnă acele simboluri. Și este și mai nerăbdătoare să afle de ce el i-ar face pe unii s-o amenințe.

Ce naiba se petrece? Chiar e posibil ca el să fi devenit un mare laș?

Nu te apropia de Bergort, târfă!

La televizor încă se derulează imagini din Bergort, iar ea este sigură că simbolul are o legătură cu revoltele. Și e sigură că Ignacio este implicat. Întrebarea e cum este Fadi implicat.

Se ridică și se uită în oglinda de deasupra pistolului. Toată lumea zice că a slăbit și poate că e adevărat. Umflătura de lângă ochi a devenit mov. Pare să-și schimbe culoarea precum lumina din sala de conferințe de la Shrewd & Daughter.

Trage adânc aer în piept și ia încet, cu ambele mâini, pistolul mare și greu, pe urmă face un pas îndărăt, spre pat. Primăvara trecută, David a silit-o să meargă la un poligon din Flatbush. Au tras cu diferite arme, iar ea a avut un neașteptat sentiment de eliberare. În următoarele săptămâni, s-au mai dus de câteva ori: în perioada aceea David a încercat s-o lase mai moale cu petrecerile, bând doar seara și fumând puțină „iarbă”, nimic mai mult.

Ridică încet arma și o îndreaptă spre propria reflexie. Vede gura țevii

mare și întunecată și fața ei încordată din spatele pistolului. Simte forța din ea. O singură direcție. În ciuda tuturor mizeriilor. În ciuda lui David, a mamei sale și a nenorocitului de Bergort. În ciuda trădării lui Ignacio. Se gândește că în prezent numai despre asta este vorba. Despre Fadi. Există doar un singur lucru la care trebuie să se gândească. Un singur lucru pe care să-l întreprindă. Să-l găsească și să facă ce ar fi trebuit să facă de la început – să-l protejeze pe Fadi de el însuși.

•

Când în cele din urmă iese din cameră, pe la ora 5, îl vede pe suedezul tăcut de la recepție, atât de îngrijit și de curat, cu mica lui mustăcioară și papionul cu buline, încât trebuie să-și reprime impulsul de a-i spune că are un mare pistol negru înfipt la betelia blugilor. Și-ar fi ridicat vocea auzind asta? Ar fi fost compromisă atitudinea lui perfectă?

În schimb, îl roagă să-i comande un taxi și se așază în unul dintre elegantele fotolii din hol pentru a aștepta. Arma este rece și pare surprinzător de sigură la spatele ei.

•

Încă plouă sau plouă din nou în timp ce ea urcă pe rampa de încărcare din parcare de lângă Kärrtorp Centrum, apoi se lasă pe vine adăpostindu-se sub un ieșind și-și trage gluga pe frunte pentru a nu fi recunoscută. În taxi, a întrebat cum se ajunge de la Johansson's Moving Company, unde lucrează Ignacio, la stația de metrou și bănuiește că va traversa această parcare. Iar aici, pe această alee, îi va aține calea.

Se gândește la numele Johansson's Moving Company. Ar fi foarte surprinsă dacă cineva cu acest nume de familie ar lucra acolo. Se sprijină de peretele din cărămidă și privește parcare pe jumătate goală în care ploaia a făcut ca asfaltul să fie strălucitor și neted, în vreme ce senzația pe care o are de când s-a trezit continuă să se intensifice. Nu este nici teamă, nici anxietate. Nu, e resemnare, ceea ce o face să bănuiască faptul că s-ar putea să fie prea târziu. Este posibil ca Fadi să fie deja pierdut, poate că l-a pierdut când l-a părăsit, cu patru ani în urmă. Totuși, există un soi de putere în această senzație. Dacă singurul lucru care contează e deja pierdut, atunci ea ar putea foarte bine să sacrifice și ce a mai rămas. Nimeni nu este mai primejdios decât cineva care a pierdut totul.

Când întoarce din nou capul spre alee, vede trupul mare al lui Ignacio, îmbrăcat într-un hanorac ud cu emblema unei facultăți, cu o șapcă Braves

pe cap, cu blugi lălâi și adidași Nike Air Max, apărând de după colț și intrând pe alee. Simte arma rece și dură lipită de șira spinării și se ridică în picioare. Trădătorul dracului! Inima începe să-i bubuie în timp ce înaintează pe rampa de încărcare. Lui Ignacio i-a sunat ceasul.

Capitolul 27

Siria

Martie 2015

În cele din urmă, rămân singur în praf și frig. Noaptea este tăcută, se aud doar greierii și zgomotul microbuzului care se îndepărtează pe pietrișul dintre clădirile pe jumătate construite și abandonate. Nu m-am simțit niciodată atât de singur și de confuz, nici măcar după ce ai dispărut. Nici măcar atunci.

Când am început să simt asta, erai demult plecată, plus că Bergort era o cușcă pe care o cunoșteam bine. Însă asta? Mă uit în jur și ascult, mă las pe vine în țărână. Asta este singurătatea.

Ridic privirea și văd un cer plin de stele atât de magnific, încât îmi pierd echilibrul și cad pe drum.

Nu știu cât stau acolo întins, dar la un moment dat aud pași apropiindu-se de ceea ce, după ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, pare a fi un sat. Poate chiar un orașel pustiu. Mă ridic repede în șezut, îmi apuc geanta și mă salt în picioare.

În același timp, aud un clinchet metalic din întuneric, acoperind țârâitul greierilor. Cocoșul tras al unei arme.

— Cine ești? întreabă cineva într-o arabă stricată.

— *Assalamu alaykum*, rostesc eu, iar vocea îmi este atât de pițigăiată, încât trebuie să-mi dreg glasul. Sunt Fadi Ajam din Suedia. Imamul Dakhil m-a trimis.

Asta mi-au zis să spun când ajung aici. Că va fi suficient, dar am senzația că mă agăț de un fir de pai aici, pe întunericul din care se aud pași, greieri și arme pregătite să tragă.

— Fadi din Stockholm? se aude iar vocea.

Vorbește suedeză de ghetou, însă nu a ghetoului din Stockholm, ci de undeva din zona rurală. Îmi simt mușchii începând să se relaxeze și inima revenind la normal.

— Da, da, răspund eu. Fadi din Bergort. Imamul Dakhil m-a trimis.

Clinchetul metalic se aude din nou – probabil că-și securizează arma. S-a apropiat, este suficient de aproape pentru a-i desluși silueta, eșarfa înfășurată în jurul capului, cum au mujahedinii, pantalonii militarești negri băgați în ghete.

— Da, da, zice el și râde. Te-am auzit de prima dată.

Se oprește în fața mea. Văd că este somalez și că are o barbă rară și păr lung, iar dinții îi lucesc în lumina Lunii.

— Bun venit, frate Ajam. Datorită lui Allah, fie El slăvit, ai ajuns cu bine. Sunt Abu Umar.

•

Abu Umar mă conduce pe o stradă din sat. Văd că toate ferestrele arată ca niște găuri negre, deși abia dacă este ora 8 seara.

— Unde este toată lumea? întreb eu. Nu locuiește nimeni aici?

— E război, frate, răspunde Abu Umar și-mi aruncă o rapidă privire piezișă plină de condescendență. Credeam că de asta ai venit aici, *ey*?

— Dar..., încep eu. Ce vrei să zici? Că sunt morți?

Abu Umar clatină din cap și pare obosit.

— Morți? Noi nu-i ucidem decât pe dușmani și pe trădători, frate. Și-au luat tălpășița când lupta s-a înrăutățit. Înainte ca noi să eliberăm acest sat, cu ajutorul lui Allah, fie El slăvit!

— Ai participat la acea bătălie?

Știu că n-ar trebui să pun atâtea întrebări, pentru că nu fac decât să dovedesc cât de neștiutor sunt. Însă chiar nu știu nimic. Totul este nou. Și sunt curios.

Abu Umar ridică din umeri.

— La acea bătălie, nu, frate. Dar am participat la multe altele. La fel cum vei face și tu dacă Allah, fie El slăvit, îți va îngădui.

În timp ce coborâm un mic deal către ceea ce pare a fi o piațetă tristă, văd două case unde arde o lumină slabă. Simt un miros de mentă și de vinete la grătar.

— Însă câțiva au rămas aici?

— Nimeni n-a mai rămas în această parte a orașului, frate. Nu suntem decât noi. Și aici locuim. Tot aici vei sta și tu.

Străbatem o mică alee și intrăm pe ușa unei clădiri de apartamente cu scări noi și late. Doar o mică lumină galbenă cade pe scări în timp ce urcăm în tăcere. Îmi amintește de cea a felinarelor de-acasă și înghit ceva sărat și

umed, probabil lacrimi.

Abu Umar se apropie de o ușă și, fără a se deranja s-o deschide cu o cheie, apasă clanța și o deschide spre un apartament modern și întunecat. Trece pragul și văd o lumină slabă în ceea ce pare a fi sufrageria.

Doi bărbați stau pe dușumea lângă flăcăriuța albastră a unui mic aragaz de camping. Se ridică atunci când intrăm în cameră.

— *Shoo*, frate! rostește vesel cel mai mare dintre cei doi și întinde mâna.

Este înalt și masiv, nu gras ca Mehdi, dar nici foarte musculos. Doar o versiune mai mare a unei persoane obișnuite. O barbă bogată și îngrijită îi acoperă bărbia lată, iar părul îi este ascuns sub un turban asemănător celui pe care-l poartă Abu Umar.

— Sunt Shahid, spune el. Bun venit, frate!

Bărbatul mai scund și mai suplu îmi strânge mâna. N-are barbă, însă este neras și părul îi e acoperit cu o șapcă militărească.

— Bun venit, zice el. Sper ca Allah, fie El slăvit, să-ți ofere o moarte onorabilă.

Mă privește cu seriozitate. Simt un disconfort atât de intens, încât mă surprinde. Îmi amintesc brusc tot ce am vorbit cu fratele al-Amin. Despre martiriu. Despre cât de mult tânjeam noi după el, despre faptul că abia așteptam să ajungem în paradis. În această cameră întunecată din mijlocul unui oraș-fantomă nu mai pare ceva atât de dezirabil. În loc să fie ceva curat și frumos, pare murdar și mult prea real.

— Dar nu vom muri în seara asta, *brus*, precizează Shahid și scoate o pernă pe care să mă așez. În seara asta, vom bea ceai și-l vom cunoaște pe noul nostru frate, pe Fadi.

Se întoarce spre mine.

— Fratele Tariq este nerăbdător, adaugă el. Abia așteaptă să le întâlnească pe virgine. Asta pentru că nu-i însurat.

Shahid râde de propria glumă și toarnă apă clocotită peste frunzele de mentă dintr-o cană din cositor ciobită, pe care mi-o dă. Tariq nu zice nimic, doar privește în cana lui și bea în tăcere.

•

Tariq mă trezește înainte de răsărit și ne rostim rugăciunile până când soarele se ridică undeva în spatele clădirilor. Apoi Tariq dispare înainte să apuc a mă ridica.

Tariq și cu mine împărțim același apartament, fiindcă nu suntem

căsătoriți. Ceilalți locuiesc cu familiile, cei care sunt aici de peste un an și au deja copii.

Nu înțeleg cine suntem, câți suntem și nici care este misiunea noastră. Însă se pare că războiul este treaba fraților. Se duc să lupte, își fac tura de opt ore, iar după căderea întunericului, merg acasă, la familiile lor. Ca și cum ar fi o slujbă normală, la fel ca aia pe care am avut-o la depozit. Soldații sunt în majoritate sirieni și irakieni și sunt răspândiți aproape în tot cătunul părăsit, pentru a fi mai dificil de bombardat. Dar se pare că noi, suedezi, stăm împreună.

Într-un borcan este ceai. Mă străduiesc să aprind aragazul de camping. Găsesc două bucăți de pâine plată și niște humus într-un borcan din plastic. Încă nu mi-e foame, însă mă silesc să mănânc pâinea uscată. Nici nu termin bine, că aud ușa deschizându-se și fratele Shahid intră în cameră.

— *Assalamu alaykum*, frate, spune el. Vino cu mine, e vremea să ne apucăm de treabă.

De îndată ce mă ridic în picioare, îmi pune o armă în mâini. Este grea și rece și simt cum sângele începe să-mi gonească prin vene. Este un Kalașnikov cu pat din lemn și încărcător curbat. Nu știu încotro să-l îndrept, dar fratele Shahid deja a ieșit pe ușă și coboară scările.

Ajungem în curtea prăfuită și pornim pe aleea cu pietriș care duce spre parcare în care se află doar câteva mașini arse. Tremur în lumina cenușie a zorilor, iar Shahid îmi spune să aștept și se duce la o mașină aflată la vreo 20 de metri distanță. Am o mie de întrebări, însă mă abțin, mă silesc să fac doar ce mi se spune.

Shahid se întoarce și-mi cere arma. I-o dau. O întoarce pe toate părțile și o verifică din diferite unghiuri înainte de a o propti de umăr și a trage o salvă în niște borcane pe care le-a pus pe capota mașinii. Zgomotul este asurzitor.

— Da, da, murmură Shahid și ocheste ceva prin dispozitivul de ochire al pistolului-mitralieră.

Trage alte două focuri spre borcane. Apoi se aude un sunet sacadat de mitralieră urmat de un șuierat, iar o explozie se produce nu prea departe. Mă las instinctiv pe vine și caut din priviri un loc unde să mă protejez, simțind sângele cum îmi năvălește în cap. Acum începe, exact așa va fi.

Dar Shahid întoarce capul și rânjește când mă vede ghemuit lângă perete.

— *Ey*, ce faci acolo? *Wallah*, ești al naibii de caraghios!

Coboară țeava armei și se apropie de mine.

— Ți-e frică de asta? întreabă el și îndreaptă Kalașnikovul în direcția din care se auzise răpăit de mitralieră. Asta-i prima linie, frate, nu pleacă nicăieri!

Mă ridic, cu picioarele încă tremurându-mi.

— Și explozia? întreb eu.

— Bombe-rezervor^[33] pe care nemernicii lui Bashar al-Assad le aruncă din elicoptere. Obișnuiește-te cu asta, că așa se aude aici toată ziua.

Îndreaptă arma spre cerul cenușiu al dimineții.

— Bine, haide să vedem dacă te pricepi, spune el și-mi dă Kalașnikovul.

•

Shahid nu poate sta toată ziua cu mine, până la urmă trebuie să se ducă la luptă. Când anunță asta, simt entuziasmul și anticiparea începând să mă cuprindă din nou. Sunt aproape acum, foarte aproape de ceea ce-mi doresc. Însă Shahid râde de mine.

— Astăzi, n-o să ai parte de luptă, nou-venitule. Mai întâi, te ocupi de treburi gospodărești, apoi mai vedem.

Acestea fiind spuse, se urcă într-un Fiat vechi, își pune arma pe locul pasagerului și dispare după ce mașina scoate puțin fum și lasă în urmă un nor de praf.

Deci treaba mea este să mă duc la cumpărături cu nevestele, într-un oraș aflat mai departe de prima linie a frontului, și să încerc să readuc curentul electric în una dintre case, împreună cu un sirian al cărui dialect este atât de ciudat, încât nu pricep niciun cuvânt. De îndată ce mă întorc cu spatele, le aud pe femei chicotind, le simt privindu-mă și arătându-mă cu degetul. Când temperatura scade, iar soarele coboară spre dealurile de lângă oraș, mă întorc în camera mea și-i aștept pe ceilalți să vină. Mă simt inutil și bun de nimic. Nici măcar n-am reușit să facem curentul electric să funcționeze.

•

Deja dorm pe salteaua mea, când bâzâitul unui telefon mă trezește. Am nevoie de câteva minute pentru a conștientiza că sunetul se aude din geanta mea, aflată sub o fereastră care dă spre strada pustie.

— Fadi, răspund eu după ce scot telefonul prin satelit din buzunarul exterior al genții.

— Frate Fadi!

Este vocea fratelui al-Amin, caldă și distorsionată de electricitatea statică, pornind din Bergort și străbătând spațiul pentru a ajunge în singurătatea mea aflată la câțiva kilometri de front.

— N-avem mult timp, convorbirile astea sunt scumpe! zice fratele al-Amin. Ce mai faci? Ai ajuns cu bine?

Sunt atât de bucuros să-l aud, încât ochii mi se umplu cu lacrimi. Mă așez pe pervazul șubred și-i spun totul cât de repede pot. Despre călătoria cu microbuzul prin Turcia, despre trecerea graniței și despre cât de întuneric este noaptea aici. Despre frații mei și despre ziua irosită. Și fratele al-Amin mă lasă să vorbesc, să-mi vărs tot amarul, deși convorbirea e scumpă.

— Va fi mai bine, mă asigură el în cele din urmă și râde. Ai ajuns abia ieri. Relaxează-te.

Obrajii mi se încing și mă simt oarecum rușinat. Este adevărat, am ajuns abia ieri, ce credeam că o să se întâmple? Nici măcar nu știu să trag cu arma. Cum m-ar fi putut trimite în prima linie?

— Sigur, spun eu. Scuze! Voi avea răbdare și voi aștepta ca Allah să-mi ofere un rol.

— Foarte bine, frate, zice el. Altminteri, bănuiesc că n-ai nicio veste, nu? Legat de ce am discutat. Îți amintești?

Trădătorul. Firește că-mi amintesc.

— N-am aflat nimic încă, spun eu cât de încet pot.

— Nu s-au discutat planuri importante? N-au apărut vizitatori?

— Deocamdată, nimic.

— Știi că așa ceva l-ar interesa pe un trădător, adaugă fratele al-Amin. De îndată ce auzi ceva, vom pune mâna pe el. Cel mai important este să caști ochii și urechile și să fii pregătit când va veni momentul.

Aud ușa apartamentului deschizându-se și ceea ce par a fi pașii târșâiți ai lui Tariq pe dușumeaua din piatră.

— Și nu uita că nu le poți spune asta fraților, Fadi, mă atenționează el. Nici măcar celor care țin legătura cu noi. Chiar și faptul că ai acest telefon le-ar putea stârni suspiciunile.

Îl aud pe Tariq apropiindu-se de camera mea, pașii lui devenind tot mai zgomotoși.

— Trebuie să închid, șoptesc eu și apăs butonul roșu.

Tocmai am băgat telefonul în buzunarul pantalonilor militarești, când

Tariq împinge ușa cu Kalașnikovul. Este murdar și plin de praf de pe front, iar pe chip are o expresie epuizată și posomorâtă.

— Cu cine vorbeai? întreabă el.

Înghit în sec și simt căldura telefonului în buzunar.

— Cu nimeni, răspund eu. Cu Allah... Mă rugam.

Se uită la mine preț de câteva clipe, fără să zică nimic. Nu mă crede, dar minciuna este impecabilă. Se răsucesc fără o vorbă și mă lasă singur.

Aștept până când îl aud intrând în camera lui, apoi mă trântesc pe salteaua de pe dușumea. Expresia de suspiciune de pe chipul lui Tariq, furișarea ca de vulpe, aroganța. Care-i problema lui? Este îngrijorat? În legătură cu ce? Se teme să nu fie deconspirat?

Capitolul 28

Londra

Joi, 20 august 2015

Klara pleacă devreme de la birou. S-a simțit pustiită și obosită după vinul băut la prânz și din pricina stresului de a termina raportul, dar după ce l-a pus în folderul lui Charlotte, energia i-a revenit.

După toată agitația legată de computer, i se pare aproape eliberator să aibă o misiune, un plan sau măcar o direcție. Să descopere ce se ascunde în Formosa Street nr. 3 din Little Venice.

Motiv pentru care nu se urcă pe bicicletă pentru a merge imediat acasă, în Navarre Street, cum face de obicei, ci pornește în altă direcție, către fluviu. Ploaia bruscă și puternică din această după-amiază s-a dus mai departe și a luat cu ea căldura înăbușitoare. Simte că poate gândi din nou.

•

Urcă pe Waterloo Bridge până în locul de unde poate vedea enormul oraș întinzându-se pe malul celălalt al fluviului care face un cot acolo.

Își aprinde o țigară și o fumează sprijinindu-se de balustrada lată și umedă, picăturile de ploaie rămase pe ea părând inexplicabile în soarele strălucitor al după-amiezii. Țigara arde până la capăt, apoi o aruncă peste balustradă și se apleacă pentru a o privi cum cade în apa maronie. După ce n-o mai vede, închide ochii.

•

Se înroșește amintindu-și de prânzul cu Charlotte. A fost o greșeală să pomenească de Stirling Security. Reacția șefei sale a fost incredibilă și aproape ostilă, așa cum n-o mai văzuse niciodată. Categorie, ceva este în neregulă. Iar două întrebări rămân: Ce face Patrick în biroul lui întunecat? Ce legătură este între Stirling Security, Ribbenstahl și ambasada rusă de pe hartă?

Pleacă de pe pod și merge pe Lancaster Place și Bow Street, trece pe lângă turiști cu halbele lor de vară târzie din apropiere de Covent Garden, cu râsetele și pungile lor de cumpărături. Renunță la ideea de a se opri

pentru a bea un pahar cu vin. O va face după ce va termina ce trebuie să facă. Abia atunci, când îl va merita.

O ia pe șerpuitele străzi cu magazine de lângă Covent Garden, pe Seven Dials, apoi pe Old Compton Street și se îndreaptă spre stația de metrou de pe Oxford Street. De undeva de departe, aude tobe și fluiere și ceva ce aduce a scandare. O altă demonstrație, o revoltă fără sens. Toată vara s-a întâmplat așa.

N-a mai fost niciodată în Little Venice – exceptând Kensington Gardens, n-a fost niciodată la nord de Westway – și, deși știe că zona este faimoasă pentru frumusețea ei, canalele și verdeața i se par surprinzător de pitorești. Aici nu sunt nici discursuri, nici tobe. Străzile sunt aproape tăcute, doar câte un taxi sau câte un BMW ocazional apar când și când, nu sunt turiști, nu se vede niciun desen al măștii lui Guy Fawkes sau A-ul anarhiștilor. Cartierul pare un sanctuar pentru pătura de sus a clasei mijlocii care are slujbe în domeniul creației, programe de lucru flexibile și copii la școala Montessori. Subculturile și nemulțumiții n-au ce căuta aici. Astfel de cartiere o fac întotdeauna să se simtă nervoasă. Vanitatea acestor stejari, a acestor canale cu micile lor case plutitoare bine ancorate, a acestor străzi goale. Undeva în acest „sat al lui Potemkin” se ascunde persoana care i-a furat laptopul.

•

Nu-i ia mult să găsească Formosa Street nr. 3. Ușa se află între o cafenea elegantă și un magazin de confecții în vitrina căruia se văd o colecție de eșarfe din mătase portocalie și fuste din materiale colorate natural pentru bogata clientelă boemă din zonă. Încă de când se uitase pe hartă, se decisese că pubul de pe partea cealaltă a străzii avea să fie locul perfect pentru a aștepta.

Ce să aștepte? Nu este sigură. Judecând după faptul că sunt trei sonerii la intrare, casa pare să aibă nu doar un apartament. Nu îndrăznește să se apropie pentru a vedea mai bine. Nu încă. S-a decis să fie prudentă, să înceapă prin a supraveghea ușa în această seară. Să vadă cine intră și cine iese. Nu știe sigur ce va face cu aceste informații.

Aflat pe partea cealaltă a străzii, pubul Prince Alfred se încadrează bine în peisaj. Sau mai degrabă peisajul se potrivește bine cu Prince Alfred, ca și cum zona a fost concepută pentru a oferi fațadei victoriene a tavernei o suprafață suficient de bine lustruită în care să se oglindească. Oriîncotro te-

ai întoarce există sticlă gravată, câte un stâlp negru din fier și ceva din lemn sculptat. Intră pe ușa barului și ezită o clipă înainte ca pe buze să i se formeze cuvintele „suc de portocale”. Însă în ultima clipă, le înghite și comandă un pahar cu vin alb. Se așază lângă geamul care dă spre Formosa Street. Se gândește că-i doar un pahar cu vin cât așteaptă, nu sfârșitul lumii.

Dar seara se dovedește lungă și lipsită de evenimente. Pubul se umple treptat cu reprezentanți ideali ai clasei mijlocii englezești, în vreme ce un superb întuneric albastru se așterne încet pe stradă.

Felinarele se aprind unul câte unul. Este la al treilea pahar cu vin și tocmai a lăsat nesupravegheată pentru o clipă ușa de pe Formosa Street nr. 3, când în cele din urmă se întâmplă.

Mai întâi, vede o siluetă cu coada ochiului și întoarce capul rapid. O persoană înaltă și slabă se află în fața ușii și se scotocește în buzunarul pantalonilor din pânză. Îi ia o clipă să-și dea seama cine este și n-are nicio îndoială. Cel aflat vizavi este Patrick Shapiro.

Capitolul 29

Stockholm

Joi, 20 august 2015

Yasmine se oprește brusc și se lasă pe vine în timp ce aruncă o privire rapidă prin parcare. Ploaia este bună, îi ține pe oameni departe de locurile deschise, sub un acoperiș. Face ca treaba ei să fie mai ușoară.

Se ridică tăcută, cu privirea ațintită asupra silutei calme și care pășește legănat a lui Ignacio. Are căștile puse și fredonează în surdina o melodie rap, cufundat în lumea lui, părând a nu-i păsa nici măcar de ploaie. Ea simte cum furia i se intensifică din nou.

El, dintre toți oamenii. După tot ce a fost între ei. După atâtea nopți petrecute împreună în studio și în sufrageria din apartamentul lui Red. După atât de multe zile de visare și chiul de la școală, și nepăsare. Poate că fusese singurul pe care contase cu adevărat. Iar el o pune să treacă prin asta. Când tot ce-și dorește ea este să-l găsească pe Fadi.

Simte greutatea pistolului împingându-i blugii mai jos pe șolduri.

Când Ignacio se apropie, Yasmine sare de pe rampa de încărcare și se apropie calmă de el, cu gluga încă trasă pe frunte. El n-o remarcă imediat, însă probabil a înțeles că cineva se apropie, fiindcă maxilarele încetează să i se miște, jenându-se, probabil, să fie văzut fredonând.

Yasmine îl lasă să treacă pe lângă ea, se oprește, își dă jos gluga și simte ploaia slabă prelingându-i-se mai degrabă ca o peliculă subțire pe frunte.

Respirația i s-a accelerat, adrenalina este ca mercurul în sângele ei, iar în gură are gust de fier și rugină. Înainte de a-și da seama, are arma în mână, grea și păstrând căldura trupului ei.

Ignacio continuă să meargă, încă în lumea lui. Ea face trei pași în urma lui. Pe ultimii doi îi face mai repede, apoi se răsucesc și îi trage cu toată forța un șut în spatele genunchiului, în stil Bergort, întotdeauna în genunchi, întotdeauna cu toată forța. Ignacio țipă, își pierde echilibrul, apoi cade năucit în genunchi. Se răsucesc, își smulge căștile din urechi și o privește furios.

— Ce mama dracului?! țipă el ridicându-și mâinile. Yasmine? *Que pasa, len?* Ce faci?

Dar ea nu-i răspunde, ci privește în jur. Este pustiu, nu-i acolo nimeni, doar ei. Fără să ezite, strânge mai tare arma, cu ambele mâini, și se apropie încet de el. Vede în ochii lui că a priceput că nu-i o glumă. Se oprește în fața lui, cu pistolul la un metru de capul lui.

— Cui dracului m-ai turnat, *sharmuta?* întreabă ea. Ești un ticălos. Am avut încredere în tine.

Ea scuipă pe asfaltul ud, însă gura îi este atât de uscată, încât aproape că n-are deloc salivă.

— *Ey, Yazz!* exclamă el. Ce-i asta? Nu te mai prosti!

Respirația lui este superficială, iar vocea, subțire și fragilă. Știe că ea nu glumește.

— Asta nu-i o glumă, spune ea. E o treabă al naibii de serioasă! Lipește pistolul de obrazul lui, ca într-un film, și vede frica autentică din ochii lui. Și încă ceva.

— Ce? Șuieră Ignacio. Despre ce vorbești, Yazz? Despre ce dracu'?

Se uită în ochii lui, în care nu vede o privire rugătoare, ci numai o nedumerire sinceră. Dar ea nu este gata să accepte asta, ci doar predarea, nimic altceva.

— Înțelegi ce-ai făcut? întreabă ea. Au venit după mine imediat, nenorocitul dracului! M-au găsit imediat. Știai unde stăteam, *bre*. Știai ce căutam. Iar acum a venit vremea să-mi spui cine sunt ei, ai înțeles? Răspunde!

Apasă pistolul mai tare în obrazul lui, însă confuzia din privire îi slăbește convingerea, îi face mâinile să tremure.

El rămâne în genunchi, cu mâinile uriașe pe lângă trup, cu privirea ațintită asupra ei. Nu este prima dată când cineva îl amenință cu o armă.

— Serios, Yazz, bâiguie el. *Wallah!* Jur, Yazz, habar n-am despre ce vorbești.

Ea își dă seama că e sincer, dar nu poate accepta franchețea lui, așa trebuie să fie. Cum altfel s-ar fi putut întâmpla?

Îl simte pe Ignacio aplecându-se spre armă, vede că nu face nimic ca să scape sau s-o atace. Și ochii lui sunt atât de sinceri, încât pistolul îi devine din ce în ce mai greu în mână, până când ajunge prea greu, iar ea îl scapă și arma cade cu o bufnitură între ei.

Este ca și cum toată energia din ea ar fi secat brusc și ultima săptămână, ultimii patru ani, toată viața ei o copleșește, și ea se prăbușește – picioarele ei parcă nu mai sunt picioare, ci niște surcele sau iarbă incapabilă s-o susțină. Undeva în altă lume, simte brațele lui puternice cuprinzând-o, strângând-o la pieptul lui mare, iar un obraz bărbos se sprijină pe capul său și o voce îi șoptește:

— E-n regulă, Yazz, ești bine!

•

După aceea, ajung într-o cafenea de lângă metrou. Este pe cale să se închidă, iar înăuntru mai sunt doar câțiva suedezi în vârstă, care au chifle în mâinile tremurânde. Nici măcar nu-și amintește cum au nimerit aici, cum de s-a pomenit cu o ceașcă de ciocolată fierbinte și cu un sandviș cu brânză în fața ei. Pistolul este iarăși înfipt la brâu, iar Ignacio nu spune nimic, doar o privește în tăcere din partea cealaltă a mesei, cu firimituri în barbă și cu o cană cu cafea în mână.

— Nu era încărcat, rostește ea încet, privind în jur pentru a se asigura că n-o aude nimeni. Vreau să știi asta, *len*.

Ignacio râde.

— E bine de știut, spune el și mușcă dintr-o prăjitură Mazarin, pe urmă încuviințează fericit din cap. Chestiile astea sunt delicioase!

Tac amândoi. Yasmine soarbe din ciocolata ei. În cele din urmă, se apleacă peste masă și-i povestește despre amenințarea primită la hotelul Story și că fusese sigură că el o turnase. Însă nu-i pomenește nimic despre Fadi și despre arme. Este mai bine să nu pui toate cărțile pe masă.

— Și de unde ai pistolul? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— E o poveste lungă.

Ignacio consimte cu un semn din cap, își linge glazura de pe degete și bea ultima gură de cafea.

— Dar pozele astea..., începe ea.

El dă încet din cap, se apleacă peste masă și-și coboară vocea.

— Speram să renunți la asta, Yazz. Am încercat să te avertizez. Oamenii se tem. Am început să vedem mizeria aia cu câteva săptămâni în urmă. Simbolul ăla. Mai întâi, în Piața Piratului, apoi pretutindeni. Într-o dimineață au apărut alte 20. Numai în Bergort. Într-o singură noapte.

— Și pisicile?

Ignacio ridică din umeri.

— N-am văzut. Cred că a fost doar cea pe care mi-ai arătat-o. Însă poza aia este acum pe tot internetul. Dezgustătoare, *ey*? Cum adică să spânzuri pisici? Numai un psihopat face așa ceva.

Yasmine încuviințează din cap.

— Categoric. Dar ce semnificație are?

— Nu știu, Yazz. Însă ai văzut știrile din dimineața asta?

— Revoltele? întreabă ea. Se întâmplă numai în Bergort?

— Cred că tocmai acolo au început. Dar se răspândesc. Am auzit că unii au văzut simbolul până și în Fittja. Însă Bergortul pare să fie epicentrul. Acum sunt incendiate mașini aproape în fiecare noapte. Chiar și înainte de ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Se uită în jur pentru a se asigura că nimeni nu ascultă și-și coboară vocea și mai mult.

— Ceva se petrece, *bre*. Și rahatul ăsta e mai mult decât ce fac puștii de obicei, mai mult decât nemulțumirile obișnuite.

— De unde știi?

Ignacio se sprijină de spătar ca și cum s-ar simți ofensat.

— Nu crezi că mi-aș da seama? Serios, acordă-mi puțină încredere. În sfârșit, asta-i altceva. E ceva organizat. Există un soi de plan. Inițial, au fost simbolurile. Oamenii au început să posteze pe internet pisica aia. Apoi mai multe mașini au fost incendiate. Unii au aruncat cu pietre în polițiști. După aceea a fost liniște câteva zile. Pe urmă, în weekendul ăsta, a început din nou. La dracu', jur, acum tot Bergortul e plin de simbolurile alea. În ultimele câteva nopți, zece mașini au fost incendiate.

Se uită în jur și-și coboară din nou vocea.

— Trebuie să merg acasă. Vino cu mine și-ți voi spune tot ce vrei să știi, OK?

Se ridică și ies pe ușa, iar clopoțelul de deasupra ei răsună prietenos când o închid. Ploaia a încetat și cerul nopții a început să se limpezească.

— Luni, când m-ai întrebat de pozele alea, nu ți-am răspuns nimic, fiindcă mă temeam pentru tine, *querida*. Acum ești o străină. Măcar îți amintești cum stă treaba aici? Oamenii te consideră o trădătoare. Pur și simplu, ai plecat și nimeni n-a mai știut nimic de tine. Au circulat multe zvonuri despre tine. Noi am știut că nu erau adevărate, dar oamenii care nu te cunoșteau ziceau că ai furat o grămadă de lovele de la Red și ai plecat.

Știi că lumea are obiceiul să facă din țânțar armăsar.

Ea încuviințează din cap. Știa acest lucru când a plecat. Că avea să-i fie greu să revină acasă.

— Așa că n-am vrut să te bag în asta. Însă acum înțeleg că e ceva serios. Crezi că are vreo legătură cu Fadi? Că el desenează pumnul în stea în poza pe care mi-ai arătat-o?

— Știu că are o legătură cu Fadi, zice ea.

Merg în tăcere în direcția din care au venit.

— Deci..., începe el. Este o treabă organizată, Yazz.

Întoarce capul și se uită la ea.

— Puștii fac ce fac întotdeauna, știi? Desenează cu spray-uri, dau foc și alte prostii de genul ăsta. Dar de data asta, cineva e în spatele a ceea ce fac. Cineva le spune ce anume să întreprindă, cum și unde. Au un simbol. Rahat, *bre*! Ți se pare că sunt prostiile obișnuite? Ei abia dacă știu cum să incendieze o mașină.

— Crezi că cineva răspândește acel simbol sau ce?

— Da, cineva o face. Și cineva aduce oameni cu autobuzul pentru acele revolte, fiindcă oamenii aceia nu sunt din Bergort. Tipi experimentați, cu căști și praștii, și alte alea.

— Totuși cine o face? întreabă Yasmine. Cine organizează asta? Și de ce, ce vor?

Ignacio pare să se gândească o clipă înainte de a răspunde.

— *Ey*, Yazz, știi cum este. Mereu se vorbește foarte mult. Jur că, într-o zi, oamenii de-aici or să vorbească până o să cadă morți. Unii zic că e o conspirație. Că cineva face asta pentru ca noi să rămânem în mizerie, știi? Alții susțin că au văzut un Audi scump în parcare de lângă școală și că unul dintre mascați primea ordine de la tipul din mașină.

Ignacio râde și clatină din cap.

— Iar cei care fumează prea multă marijuana vorbesc ca de obicei. Cică evreii și Illuminati sunt de vină pentru tot.

— Dar de ce au intrat în camera mea de la hotel și au desenat simbolul ăla nenorocit pe perete? Ce treabă am eu cu toate astea?

Aproape că au ajuns la metrou.

— Cineva te-a pârât, răspunde el. Cineva le-a spus că pui întrebări, însă nu eu am fost acela. Probabil că și altcineva știe. Cred că ai mai vorbit și cu altcineva despre asta.

Se uită unul la altul în tăcere.

— Dar o să-ți zic un lucru, continuă el. Sau nu știi dacă ar trebui să ți-l spun, fiindcă aș prefera să uiți de povestea asta, Yazz.

— Zi-mi ce știi, Ignacio. O să aflu oricum.

— Știu, rostește el părând îngrijorat. OK! Noaptea trecută, au fost niște revolte demente, da?

Yasmine încuviințează din cap.

— Am ajuns acolo înainte să înceapă. După ce noi doi am stat de vorbă. Și am vrut să aflu mai multe. Așa că i-am oprit pe niște puști pe care-i cunosc. Pe fratele mai mic al lui Ali Five și pe prietenii lui. Ei stau mereu afară până târziu și au întotdeauna la ei pietre și sticle. Mi-au zis că primesc ordine de la un tip mascat. De fapt, nu de la un tip, ci de la un bărbat. Nu știau cine era, însă erau mai mulți ca el care le spuneau puștilor ce să facă. Și, de obicei, se întâlneau la Camp Nou, la terenul de fotbal, știi tu unde. Așa că, dacă vrei să afli mai multe, de acolo trebuie să începi. Numai că aș vrea să n-o faci, Yazz.

Ea consimte.

— Mulțumesc. O să fiu prudentă.

— Ai grijă cu trădătorul ăla și nu-ți flutura arma prea mult. Data viitoare, s-ar putea ca ei să nu se limiteze la un avertisment. Și ar putea fi oricine.

Yasmine se apropie de el și-l îmbrățișează.

— Știu deja cine este, șoptește ea.

Capitolul 30

Siria

Mai-iunie 2015

Zilele trec. Pozițiile noastre rămân stabile, deoarece nici noi, nici Bashar al-Assad nu suntem suficient de puternici pentru a ne distruge adversarul, iar lupta este lentă și din ce în ce mai mașinală. Printre saci cu nisip și grenade artizanale, și ochi strălucitori, dăm atacuri rapide, nu foarte entuziasmate, și ne retragem și mai repede. Îmi amintește de adolescență, când alergam spre polițiști, în toridele nopți de vară, cu mâinile pline de pietre și capetele pline de sărăcie și de supraaglomerare, și de testosteron. Dar acum, țelurile noastre sunt mai mărețe, motivația și perseverența sunt de altă natură. Acum, suntem mai bine înarmați, iar dușmanul răspunde cu bombe și cu lunetiști, nu cu bastoane.

Fratele Shahid mă duce pe front la un moment dat, când simte că sunt gata să cedez. Când vede că nu mai suport să lustruiesc ghete și să mă duc la cumpărături cu nevestele.

— Acum, tragi mai bine, spune el deschizând portiera pasagerului din față. Poate că astăzi te-am putea folosi.

Iar când zice asta, simt cum mândria și anticiparea mă cuprind, umerii mi se ridică, pieptul mi se umflă, intru repede în mașină alături de el și pornim în tăcere spre câmpul de luptă.

Însă când ajungem acolo, nu mi se dă nicio sarcină sau, mai exact, nu știu să-mi găsesc o sarcină. Frații sunt coordonați ca niște actori sau dansatori. Fiecare are locul lui sigur unde stă, o gaură în zid prin care trage, se ferește, apoi iarăși trage și se ferește. Au locuri unde își aruncă grenadele artizanale, au tipare și ritualuri. Iar eu n-am nimic. Doar mă simt ciudat acolo, n-am niciun fel de abilitate și de echilibru. În schimb, fierb ceai și-i ajut să construiască un zid, să umple saci cu nisip și să înșire mortierele artizanale.

Ăsta este Jihadul meu. Nu e ca o sabie, ci mai degrabă ca o perie cu care fac pantofii fraților mei. Nu este ca un glonț care zboară spre capul

dușmanului, ci ca un cartuș gol lăsat în țărână, fără nicio importanță. Dar îmi spun rugăciunile și citesc din Coran. Îmi procur satisfacția din ce discutăm seara, la lumina aragazului de camping – suntem implicați împreună în asta, luptăm pentru frații și surorile noastre, construim o societate care va fi pe placul lui Mahomed, pacea fie cu el!

Iar în unele nopți în care zac pe salteaua rece, simt că mă umplu cu asta, simt că-i pot atinge însăși esența, ca și cum aș putea s-o țin în mâini și în inimă. În alte nopți, nu este deloc suficient. Atunci, mă așez la fereastră și privesc în întuneric, numărând stelele până când distanța și pustietatea amenință să mă distrugă.

Nu-i pomenesc nimic din toate astea fratelui al-Amin în timpul scurtelor și neregulatele noastre conversații la telefonul care pâraie. În schimb, îi zic despre eroismul de pe front, punându-mă în locul protagoniștilor din poveștile fraților mei. Iar fratele al-Amin ascultă și mă laudă, și îmi spune cât de bine m-am integrat și cât de mândru de mine trebuie să fie Allah, fie El slăvit! Pomeniște adesea de trădător și-mi zice mereu să am grijă să nu dezvălui ce vorbim. Nu este sigur că se poate avea încredere nici măcar în fratele Shahid. Însă mă asigură că împreună vom rezolva asta. Între timp, e important ca el să aibă o imagine clară despre cum trăim aici. Îl interesează detaliile, îmi cere să-i trimit fotografii ale camerei mele și ale împrejurimilor, ceea ce fac bucuros. Pe urmă nici măcar nu mai trebuie să mint, ci doar să-i trimit poze și să-i povestesc.

— Șansa noastră va veni, zice el adesea. Trebuie să veghezi. Am un plan. Uneori, cineva important vine pe front să verifice trupele. Ei dorm în paturi diferite în fiecare noapte, în așa fel încât câinii și lacheii care spionează pentru Occident, arză-i-ar focul iadului pe vecie, să nu-i ucidă cu bombe și drone. Când se va întâmpla asta, ne vom pune planul în practică.

— Și care-i planul? întreb eu simțind cum crește entuziasmul în mine. Ce anume pot face?

— Doar ai grijă să-mi spui când se va întâmpla asta, răspunde fratele al-Amin. Iar eu voi avea grijă să-i putem salva pe liderii noștri și să-l expun pe acel *murtadin*^[34], care face asta.

•

Cândva în iunie, puțin după prânz, văd mașina fratelui Tariq gonind pe strada acoperită cu praf roșu din fața casei noastre. Este deja la fel de cald ca într-o zi de vară din Bergort. După ce am încercat să repar o țevă de apă

din una dintre băi, stau sprijinit de perete, având în mână o cană cu ceai de mentă. Rar se întâmplă să vină cineva de pe câmpul de luptă în toiul zilei, așadar, bănuiesc că s-a întâmplat ceva. Poate că cineva a fost rănit sau ucis de acei câini, într-un atac mișelesc. Când văd că încetinește, mă ridic și alerg în direcția lui în vreme ce el iese din mașină cu arma în mână.

— Frate Tariq, ce s-a întâmplat?

Ca de obicei, se uită la mine cu un amestec de dispreț și suspiciune. Regret imediat că am alergat spre el ca un idiot, ca un servitor sau ca un sclav.

— Am o misiune pentru tine, Fadi.

Întotdeauna, Fadi. Niciodată, frate. Ca și cum ar crede că nu merit nici măcar asta.

— OK. Fac tot ce pot pentru a-l servi pe Allah, fie El slăvit!

— Știi casa de oaspeți?

Încuviințez din cap. Casa de oaspeți este un bloc gol, aflat lângă piațeta cătunului, singura parte a localității unde mai stau câțiva civili. Și noi am dormit în casa de oaspeți, este important să ne schimbăm locul, încât câinii și lacheii să nu afle unde suntem și să ne bombardeze noaptea.

— Desigur. De ce?

— În seara asta, avem oaspeți. Vreau ca tu și femeile să pregătiți trei apartamente, să puneți saltele și așternuturi pentru 12 oameni.

— Vor veni 12 oaspeți?

Rar se întâmplă să avem chiar și un oaspete. Uneori, câte un grup călătorește către o altă linie a frontului, către o altă luptă eternă și poposește pentru o noapte, dar asta nu s-a întâmplat decât o dată sau de două ori de când am venit. Și niciodată n-au fost atât de mulți odată.

— Da. 12 oaspeți. Crezi că poți aranja?

Din nou îi apare acea expresie de superioritate în ochi, acel zâmbet infatuit pe chip. Înghit în sec și mă gândesc că poate despre asta vorbea fratele al-Amin. Poate că exact asta așteaptă trădătorul. Oaspeți importanți despre care să poată raporta trupelor guvernamentale.

— Categorie. Desigur. Cine vine?

— N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta, Fadi. Doar asigură-te că vor fi pregătite saltele și apă. Și roag-o pe sora Mona și pe celelalte să cumpere un miel de la piață.

— Un miel întreg?

— Asta am spus, nu?

Tariq se răsucește pe călcâie și se întoarce la mașina lui, azvârle Kalașnikovul pe locul de lângă el și pornește în direcția din care a venit.

Aștept până când praful se așază din nou pe drum. Singurul lucru pe care îl aud este tirul neregulat și nesfârșit al armelor de pe front. Scot din buzunar telefonul prin satelit. Cu inima bubuind, îl sun pe fratele al-Amin.

Capitolul 31

Londra

Joi, 20 august 2015

Klara se simte paralizată timp de câteva clipe privindu-l pe Patrick Shapiro făcând eforturi pentru a deschide ușa care pare că s-a blocat. Abia după ce reușește în cele din urmă și dispare înăuntru, ea trece la acțiune, nu înainte de a termina mai întâi vinul.

Fără a-și lua privirea de la clădire, străbate localul și iese în stradă pentru a vedea mai bine toate etajele. Își aprinde o țigară și rămâne aproape de intrarea în pub, pentru ca, în cazul în care Patrick se uită pe geam, să fie mai puțin evident că-l urmărește.

Durează cam un minut până să se aprindă lumina la etajul al doilea. Este prea sus pentru ca ea să vadă interiorul camerei, totuși deslușește umbrele de pe pereți.

Oare Patrick i-a luat laptopul? El a fost pe alee duminică seară? Desigur, este un ciudat, însă ei tot nu-i vine a crede că a fost implicat în furtul computerului.

Poate, din cauza vinului, dar se simte puternică și concentrată, aproape furioasă. Ce dracu-i în neregulă cu nenorocitul ăla de tocilar? Cum a putut să-i fure laptopul și să-i instaleze un blestemat de spyware? Oare să fie un hărțuitor?

Sau la mijloc să fie ceva banal, cum ar fi gelozia că ea o ajută cu raportul pe Charlotte? Din ce alt motiv ar fi scris „Conferința de la Stockholm” pe tabla din biroul lui? A auzit ea cum merg lucrurile pe la universități, despre oameni care fură munca altora și că se sapă unul pe altul. Dar asta? Să furi și să intri în computerul unui coleg? Și să-l infectezi cu un virus?

Ce spera el să afle? Sau, pur și simplu, dorea s-o distrugă, ștergând tot ce lucrase ca s-o facă să pară incompetentă în ochii lui Charlotte?

Se temuse că povestea asta are o legătură cu Crăciunul din urmă cu doi ani, cu scandalul internațional, cu serviciile secrete. Și, când colo, este ceva atât de meschin. Ceva atât de meschin ca o gelozie academică. Ceva atât de

meschin ca Patrick Shapiro.

Înainte de a se mai gândi la altceva, lumina din apartament se stinge și ea se retrage în umbră. În curând o lumină difuză se revarsă pe ușa din Formosa Street nr. 3 și ea vede silueta lui Patrick în prag. Închide ușa cu grijă și pornește repede spre stația de metrou de pe Warwick Avenue.

Klara ezită o secundă, îl lasă să se îndepărteze puțin în vreme ce încearcă să se calmeze.

Înainte de a apuca să facă zece metri, se oprește și se retrage din nou în umbra de lângă clădire. De undeva de pe partea cealaltă a străzii au apărut două siluete care-l urmăresc pe Patrick. Și e ceva în blugii lor prespălați. Este ceva în gecile lor din piele strălucitoare și în umerii lor largi. E ceva în felul în care se mișcă, în modul în care se încadrează în peisaj și în același timp ies în evidență. Ceva care-i sugerează că povestea asta s-ar putea să fie mai complicată decât crezuse. Că nu este vorba doar de Patrick și de o gelozie academică.

Totuși, nu poate sta deoparte. Vinul și concentrarea abia dobândită o fac să meargă mai departe pe Warwick Avenue, plutind pe un mic val de nesăbuiță și nepăsare. Și, preț de o clipă, se simte plină de viață, fără niciun trecut.

Nu-l mai vede pe Patrick, în schimb, se concentrează asupra gecilor din piele și rămâne atât de mult în urma lor, încât aproape că-i pierde din vedere. Iar când ajunge la stația de metrou, este sigură că le-a pierdut urma. Însă în ultima clipă zărește o tunsoare militărească dispărând pe scări. Nu-l vede pe Patrick nicăieri. Probabil că a ajuns deja pe peron.

Coboară cu grijă scările. Dar nu ajunge nici la jumătate, când un scrâșnet cumplit, de oțel frecându-se de oțel, se aude dinspre peron. Este ca și cum un tren care vine e pe cale să deraieze, ca și cum un dezastru urmează să se întâmple.

Instinctiv, își îndreaptă trupul, își simte capul învârtindu-i-se și lumea începând să se rotească în jurul ei. Ce se petrece? Nu poate rămâne aici, trebuie să afle, așa că o ia la fugă, coborând câte două trepte odată, până când, în cele din urmă, ajunge pe peron.

Mirosul de umezeală și metal o izbește. Zgomotul făcut de tren se stinge. În schimb, izbucnesc țipete isterice. Își dă seama că prin vis că trenul s-a oprit pe jumătate în stație, ca un dragon *manga* neted și alb, și epuizat.

Sunt cam 30 de oameni în stație, unii încremeniți cu mâinile la gură sau la urechi, deși între timp s-a lăsat o liniște ciudată.

Brusc, cineva țipă. Un bărbat și o femeie aleargă spre partea din față a garniturii. Scena este ireală, de parcă s-ar fi deschis o fereastră între lumea reală, în care aștepți calm metroul, și o lume a haosului, în care oamenii țipă din toți răunchii, iar trenurile arată ca niște dragoni și intră în stație doar pe jumătate.

Se uită în jur, însă nu vede pe nimeni: nici pe Patrick, nici gecile din piele. Se îndreaptă spre persoana cea mai apropiată, un negru în costum, cam de vârsta ei. Pare calm, nu țipă, privește tăcut trenul oprit, care seamănă cu un uriaș adormit, deși în jur e haos.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

Își dă seama că bărbatul încă este șocat, gura îi e pe jumătate deschisă și nu-și poate lua ochii de la botul trenului. Întoarce încet capul spre Klara, ochii parcă nedorind să-i dea ascultare, parcă privind dincolo de ea sau prin ea. Arată spre metrou cu un gest ezitant de surpriză și confuzie.

— Cineva a căzut pe șine, răspunde el. Un tip.

Capitolul 32

Bergort

Joi, 20 august 2015

Dacă n-a fost Ignacio, nu există decât o singură altă posibilitate, o trădare chiar și mai mare, și mai surprinzătoare.

„Parisa”, se gândește Yasmine în timp ce se strecoară printre navetiștii din stația de metrou Slussen. Dar de ce ea?

De ce ar trăda-o Parisa? Sinceritatea oamenilor din Bergort este greu de înțeles chiar și când faci parte din Bergort. Dar după ce a lipsit atât de mult, nu mai știe cum stau lucrurile. Totuși, crezuse că prietenia lor era mai puternică de-atât.

Însă cine știe? Poate că Parisa, pur și simplu, i-a spus lui Mehdi că s-a întâlnit cu Yasmine. Poate că el a tras propriile concluzii. Rămâne totuși întrebarea de ce ar amenința-o Mehdi. Tot ce-și dorește este să-l găsească pe Fadi. Să afle dacă trăiește. Dacă s-a întors.

Nu poate gândi normal la metrou, în praful acela și cu toată gresia din jur, așa că trece prin unul dintre turnicheți și iese în burnița din Södermalmstorg. Gamla stan – Orașul Vechi – se întinde în fața ei ca un tort pastelat. Când spui că ești din Stockholm, la asta se gândesc oamenii? La un Stockholm înconjurat de ape și cu tencuială galbenă? La un Stockholm cu insule verzi și cafenele cu terase? Nu s-a gândit niciodată că asta ar fi Stockholmul. Stockholmul ei este Bergort.

Traversează strada și se sprijină de gard, privește apa și orașul. Ce anume se petrece? Fadi trăiește. Gândul îi trezește o tandrețe ciudată. Aproape fericire sau speranța fericirii. Dar și pustietate. Ce-i cu armele pe care le-a găsit sub patul lui? În ce s-a băgat?

Brusc, i se face dor de David. Nu de acel David pe care l-a părăsit cu o săptămână în urmă, la New York, nu de acel David al cărui pumn încă îi face tâmpla să-i zvâcnească. Ci de acel David care a ajutat-o să înțeleagă că nu mai poate rămâne între betoane, nu între acele betoane, nu în Bergort. Acel David care a făcut-o să conștientizeze că Bergortul o trăgea în jos și o

ținea captivă în tiparele sale și în loialitățile inegale și disfuncționale. Îi este dor de acel David care muncea toată ziua și picta noaptea, pentru ca amândoi să poată evada. Acel David avea atât de multă energie și atât de multă iubire, încât nici dacă îți mijeai ochii nu vedeai vidul din el. Și cum și-a plătit ea datoria? Cum l-a răsplătit pentru că a ajutat-o când avea cea mai mare nevoie? Părăsindu-l când el avea cea mai mare nevoie de ea.

Se prelinge pe lângă gard, lăsându-se pe vine, și suspină prelung. Timp de aproape o săptămână, a reușit să evite aceste gânduri. Însă știa că, până la urmă, va ajunge la asta. Că situația pe care a provocat-o în Brooklyn era doar o vrajă trecătoare, care n-o putea proteja pentru totdeauna. Însă nu-și permite să se lase copleșită de aceste gânduri acum.

Trebuie să se oțelească.

Se ridică încet. David și Fadi. Mama ei. Toate lucrurile de care a fugit. Toate lucrurile de care trebuie să fugă în continuare. Cum poți trăi când în permanență ești tras în direcții opuse?

Dar ea a făcut o alegere. O știe de când Fadi a dispărut, de când a primit vestea morții lui. De când a primit vestea că el s-a întors în Bergort.

I-a mai fost acordată o singură șansă să nu-l trădeze din nou. Se răsucesc încet pe călcâie și se întoarce la metrou.

•

Este ceva în aerul Bergortului. Simte asta de îndată ce coboară din tren. Ceva care pâraie și trosnește la periferia simțurilor. Un persistent iz de gaz lacrimogen și acetonă, de bastoane și cauciuc ars. Vede sticlă spartă pe peron, simbolul desenat pe fiecare coloană, îl întrezărește în ochii navetiștilor. Bergort se umple cu ceva toxic. Cineva a lăsat gazul pornit și nu este nevoie decât de un chibrit aprins.

Yasmine îl recunoaște din celelalte veri, din verile plictisitoare, când n-avea ce să facă. Și când frustrarea se înălța din locurile de joacă ale copiilor pline cu nisip, și frigiderele goale, din centrele de recreere închise și din meciurile de fotbal pierdute. Din nemulțumirea că verile acelea erau prea scurte, din plictiseala că erau prea lungi, din lucrurile repetitive și lipsa banilor, a voinței, a puterii. Verile în care revoltele izbucneau aproape din nimic.

Simte acest ceva acum, în timp ce străbate pasarela spre centrul comercial. Îl percepe în două mașini incendiate în parcare, în ochii puștilor aflați în fața magazinului sirianului, în felul în care-și țin țigările în lumina

după-amiezii, scuipând și suflând fumul spre norii trecători. Îl simte în ochii lor și în concentrarea maximă. Îl deslușește în chicotitul lor scurt. A început deja. Fitulul este aprins.

•

Parisa nu este la salon, iar Yasmine nu vrea ca mama Parisei s-o vadă, așa că grăbește pasul când trece pe-acolo în drum spre Piața Piratului. Vede simbolul desenat pretutindeni. Are ceva neplăcut, ceva care-i amintește de propaganda totalitaristă.

Piața este goală, iar dalele care amintesc de o tablă de șah sunt netede și alunecoase din pricina ploii. Trece pe lângă stupidul panou cu un pui congelat și totala lui lipsă de imaginație o înfurie brusc, făcând-o să-l lovească cu toată forța. Însă panoul abia dacă se clintește, doar scârțâie și se clatină în cadrul ruginit. Își ridică privirile spre betonul blocurilor și antenele de satelit.

— Fadi, șoptește ea. Unde ești, frățioare?

•

Blocul Parisei arată ca întotdeauna, așa cum au arătat mereu și celelalte clădiri. Nouă etaje de tencuială crăpată, balcoane în culori pastel care se cojesc – jalnica tentativă de a lumina cenușiul este iritantă. Ușa e descuiată, așa că o împinge ușor și urcă pe scări șase etaje, pentru că liftul este stricat, ca de obicei.

Urcatul scărilor e ca o călătorie înapoi în timp – ecoul pașilor pe trepte, aerul rece, mirosul de usturoi și de hamburgeri prăjiți undeva, plânsul estompat al unui bebeluș. Se gândește la serile de iarnă când n-aveau unde să meargă, când stațiile de autobuz deveneau prea friguroase, iar centrul de recreere se închisese de mult. Deschideau ușa unui bloc în care nu locuia niciunul dintre ei și beau berea slabă pe care o cumpăraseră de la sirian, și fumul țigărilor lor era albastru și dens în timp ce se revărsa în frig, pe ușa întredeschisă, în lumina felinarelor. Nu se poate decide dacă are impresia că s-a întâmplat cu mult timp în urmă sau ieri.

Când ajunge la etajul șase, răsuflarea îi este întretăiată, iar ecoul propriilor pași zăbovește în urma ei. Pistolul mare se freacă între betelia blugilor și piele. Se apropie de ușa Parisei și apasă butonul soneriei în timp ce acoperă vizorul cu un deget.

Cineva se mișcă înăuntru, picioare sunt târșăite pe dușumea, o voce susură ceva, parcă încercând să liniștească un copil mic. Pașii s-au oprit de

cealaltă parte a ușii, trece un moment în care persoana probabil că încearcă să se uite pe vizor, apoi se aude sunetul broaștei descuiate. Ușa se întredeschide, lanțul încă e pus. Yasmine vede un copilăș în brațele Parisei.

— *Sho*, Parisa, rostește Yasmine.

Parisa întoarce capul, se uită prin deschizătură și zâmbește palid.

— Yasmine? se arată mirată Parisa, iar în ciuda luminii difuze, Yazz îi vede neliniștea intensificându-se.

— Trebuie să vorbim, *surioară*, spune Yasmine, cu o voce rece, evident ironică.

Parisa mângâie nervoasă obrazul copilului și-și ferește privirea. Se uită peste umăr, după aceea își apropie capul de deschizătură.

— Nu aici, șoptește ea. Nu acum.

Yasmine se simte nervoasă și frustrată, iar furia crește în ea. Îi vine s-o înșface pe Parisa, s-o tragă pe palier, s-o trântască pe ciment și să țipe la ea: „Cine dracu’ ești, târfă? Ce vrei să-mi faci?”

Însă bebelușul din brațele ei o împiedică să facă asta, iar Yasmine își stăpânește furia.

— Atunci, când? șuieră ea.

— Mâine, răspunde Parisa coborându-și vocea și mai mult.

În ochii ei licărește ceva. Arată aproape imperceptibil cu capul spre apartament.

— Știu ceva despre Fadi, așteaptă până mâine, vorbește ea tot în șoptă, apoi se uită din nou peste umăr. Pe terenul de joacă. La ora 3.

Capitolul 33

Siria

Iunie 2015

Aud motoarele de la distanță, curmând liniștea în vreme ce stau la fereastra deschisă, care dă spre stradă. Este aproape Lună Plină, orașelul e argintiu în lumina difuză și umbrele sunt lungi și negre. Frații sunt la casa de oaspeți, simt mirosul de miel fript ajungând până aici, în apartamentul în care Tariq și cu mine dormim adesea.

Și eu ar trebui să fiu la casa de oaspeți, dar, în timpul conversației febrile pe care am avut-o mai devreme cu fratele al-Amin, mi-a cerut să aștept aici, să fotografiez mașinile și să-i dau de veste când se apropie.

Mai trece un minut până când văd farurile primei mașini apărând la capătul străzii. Se apropie repede. Număr patru vehicule care n-au nicio legătură cu rablele noastre, sunt două SUV-uri negre cu geamuri fumurii și două camionete în ale căror bene sunt instalate mitraliere mari. Iau telefonul și fac câteva poze, apoi i le trimit fratelui al-Amin înainte de a mă duce la casa de oaspeți.

Mă aflu la jumătatea drumului, când simt telefonul vibrând în buzunar. Îl scot și văd poza unui arab cu ochi gravi, obosiți și cu o uriașă barbă căruntă, care are vreo 50 de ani.

„Dacă el e liderul oaspeților voștri, vom pune planul în aplicare, scrie al-Amin. El este înțelept și puternic. Confirmă-mi după ce-l vezi. *Inshallah*, în curând vom pune mâna pe trădător, frate!”

Îmi simt sângele gonind prin vene, strâng mai tare Kalașnikovul și studiez fotografia cu atenție. Nu înțeleg cum anume va rezolva asta fratele al-Amin, însă sunt sigur că trădătorul acela va fi pedepsit curând și asta mă umple de bucurie în timp ce grăbesc pașii.

Oaspeții au coborât din mașinile lor și stau în picioare, împreună cu frații mei, lângă grătarul pe care l-am pregătit mai devreme. Sunt doar două blocuri din ciment și un grătar din fier între ele, dar mirosul mielului pe care Mona l-a ținut la marinat timp de mai multe ore se împletește cu cel al

mirodeniilor și usturoiului. De obicei, nu mâncăm prost, doar modest și simplu, ca să nu fim distrași de la rugăciuni și Allah. De când am ajuns aici, n-am mai mâncat bucăți mari de miel fraged la grătar, iar acum constat cât de înfometat sunt.

Oaspeții sunt îmbrăcați la fel ca noi, cu haine de camuflaj ponosite și turbane. Pe umăr au pistoale-mitralieră Kalașnikov. E ceva la ei, în atitudine, în felul cum stau în picioare, care sugerează evident că fac parte din altă grupare. Mă gândesc la Red, la Blackeye și la tine. La faptul că toți arătăm la fel, chiar dacă ești mai în vârstă. Dar nu suntem la fel. A fost clar de la început cine va muri în prima linie și cine va pleca în SUV-uri cu geamuri fumurii.

Fratele Shahid mă vede și-mi face semn să mă apropiu.

— Iată-l pe fratele Fadi Ajam, se adresează Shahid grupului în arabă. Cel mai nou membru. La fel ca mine, e din Suedia și s-a repatriat – Allah fie laudat! – pentru a ne ajuta să-i eliberăm pe frații și surorile noastre.

— *Assalamu alaykum*, spun oaspeții.

— *Walaikum assalam*, răspund eu.

Și atunci, îl văd. Pe bărbatul din fotografia trimisă de fratele al-Amin. La lumina focului, îi disting barba căruntă și ochii obosiți. Pare să aibă cel puțin 50 de ani sau poate că este mai în vârstă. Brusc, fratele Umar apare lângă mine.

— Știi cine este? șoptește el în suedeză.

Clatin din cap în semn că nu.

— Este din Yemen. Răspunde de taberele de instrucție și de soldații străini, explică el, coborându-și vocea și mai mult. Se spune că este foarte nemilos.

Întorc capul pentru a mă uita la fratele Umar, dar el privește în altă parte. Nu criticăm nimic în serile în care bem ceai și vorbim. Însă citind printre rânduri, îți poți da seama că mulți dintre frați nu sunt împăcați cu anumite decizii. Cu atacurile din Europa. Cu execuțiile în masă. Știu că Umar și Shahid gândesc ca mine, că este o abordare greșită, barbară și inutilă. Lupta e aici. La fel și eliberarea. Aici, putem trăi ca musulmani. Restul poate aștepta. Totuși, nu zicem nimic. Lăsăm totul în seama lui Allah, fie El slăvit!

Mă uit din nou la bărbatul cu barbă căruntă. Fratele al-Amin a scris că este înțelept, că ne va ajuta să-l descoperim pe trădător. Asta-i lucrul cel

mai important acum. Mi-e groaznic de foame, însă asta nu contează, iar când fratele Umar pleacă de lângă mine, mă îndepărtez încet de foc, până sunt sigur că nimeni nu se uită la mine. De ce le-ar păsa? Practic, sunt un servitor, un nimeni.

Mă furișez după colț și mă duc în spatele unei clădiri. De pe front se aude câte o împușcătură răzleață. Serile sunt tăcute, frații care sunt acolo nu fac decât să mențină poziția noastră. Scot precaut telefonul din buzunar și formez numărul fratelui al-Amin. Îmi răspunde după primul apel.

— Frate Fadi. Este omul nostru?

— Da. Este bărbatul din fotografie. Liderul. Ce să fac?

— Du-te înapoi lângă foc. Mănâncă și poartă-te ca de obicei. O să iau legătura cu tine în curând.

Și cu asta, închide. Nu tu *assalamu alaykum*. Nu tu Allah, fie El slăvit! Rămân acolo tăcut, cu telefonul în mână.

De unde știa că stăteam lângă un foc?

Dar n-am timp să-mi continui gândurile, că aud pași pe pietrișul din spatele meu. Iar înainte să mă întorc, percep sunetul metalic făcut de tragerea siguranței unei puști.

Capitolul 34

Londra

Joi, 20 august 2015

Klara se întoarce din nou către șine. Este ca și cum peronul și marele dragon alb tremură în lumina galbenă care se revarsă din tavan, ca și cum oamenii din jurul ei merg clătinându-se, stângaci, iar ea face eforturi pentru a-și veni în fire. Vede câțiva oameni, doi sau trei – se pare că nu mai știe să numere –, mișcându-se în fața trenului, îl zărește pe mecanic deschizând ușa și ieșind din cabină, însă i se pare că el se deplasează cu încetinitorul, are ochii îngustați și pumnii încleștați.

Ezită, dar picioarele ei se mișcă parcă singure spre micul grup de oameni adunat la marginea peronului. O femeie a sărit pe șine, altcineva se apleacă peste marginea peronului. Vorbesc tare, țipă unul la altul, însă vocile lor sunt ciudat de stinse, Klara abia le poate distinge. Mecanicul a ajuns în fața grupului.

— Ce idiot nenorocit! spumegă el extrem de furios. Să se arunce în fața trenului meu!

Vocea lui este stridentă și oribilă, iar el lovește cu atâta putere trenul, încât fibra de carbon sau metalul, sau din ce-o fi făcut, bubuie. Apoi se răsucesc și se prăbușesc ca un balon dezumflat, cu spatele la tren. Se pare că plânge, că se cutremură din pricina suspinelor. Cineva se lasă pe vine lângă el și-l face să șadă pe peron cu picioarele întinse, ca un copil.

În acest timp, Klara se apropie tot mai mult și mai mult de marginea peronului, aparent fără să știe că dorește să rămână pe loc sau să se întoarcă și să dispară. Dar se pomenește brusc chiar în fața șinelor și, cu toate că vrea să închidă ochii și să plece de-acolo, nici ochii, nici gâtul nu par s-o asculte. Se apleacă spre șine.

Și apoi, îl vede. Și nici măcar nu bagă de seamă că țipă, până când n-o cuprinde cineva cu un braț și n-o ia de lângă margine, conducând-o spre mijlocul peronului și așezând-o pe o bancă din lemn verde și zgâriată.

Când deschide ochii, constată că peronul este plin de pompieri și paramedici, de tărgi și genți care par a conține instrumente importante de salvare a vieții. Însă e mult prea târziu pentru a salva o anumită viață.

Alături de ea, cineva vorbește cu un ofițer de poliție, dar nu cu unul de la circulație, dintre cei care poartă căști, ci cu un ofițer de poliție adevărat, cu caschetă și cu o curea plină de buzunare, însă neînarmat.

— Și atunci, el a pășit chiar în fața trenului, spune vocea. A fost de parcă s-ar fi împiedicat, ca și cum și-ar fi pierdut echilibrul și ar fi sărit cumva din greșeală.

— Ați văzut tot ce s-a întâmplat? întreabă ofițerul.

— Cred că da, răspunde vocea. Cu coada ochiului.

Vocea este foarte încântată de sine, foarte satisfăcută că e o martoră atât de grozavă. Klara se răsucesce spre ea și vede că aparține unui bărbat de vreo 50 de ani, îmbrăcat în costum și având perciuni scurți. Vorbește cu convingere, este clar că e obișnuit să fie ascultat. Numai că el n-a văzut incidentul. Ce declară el nu este adevărat.

— Cineva l-a împins, rostește ea, la început încet.

Bărbatul cu perciuni scurți pierde șirul gândurilor și se întoarce spre Klara.

Și ofițerul se răsucesce spre ea, cu sprâncenele ridicate deasupra ochilor căprui și prietenoși.

— Ce-ați zis? întreabă ofițerul.

— Cineva l-a împins, repetă Klara remarcând cât de greu îi este să vorbească, aproape forțându-și cuvintele să-i iasă din gură. Doi tipi în gecii din piele. Tunși militarește.

Bărbatul cu perciuni scurți pare confuz inițial. Pe urmă zâmbeste nesigur și caută privirea polițistului. Însă ofițerul se uită la Klara.

— Ați văzut dumneavoastră asta?

Se deslușește interes în vocea lui. Klara își cuprinde brațele cu mâinile, simțind brusc că-i este frig. Era atât de cald înainte, cum de poate fi atât de frig acum? Clatină din cap că nu.

— Am ajuns imediat după ce s-a întâmplat.

— Deci, nu l-ați văzut pe bărbat căzând în fața trenului?

— După cum am zis, n-a căzut. A fost împins de gangsterii ăia nenorociți.

— Dar n-ați văzut?

Klara se ridică în picioare. Ce anume nu pricepe el?

— Nu. N-am văzut întâmplându-se, însă știu ce s-a întâmplat. Știu că era urmărit.

În ochii ofițerului se aprinde o altfel de lumină. Alt soi de zâmbet apare pe chipul bărbatului cu perciuni scurți. Omul legii pune o mână pe brațul ei, un gest protector, condescendent, liniștitor.

— Înțeleg. O să vorbim mai târziu, bine?

— Ați auzit ce-am zis? Ei l-au împins!

Se apleacă atât de mult înspre ofițer, încât aproape că-i atinge cozorocul caschetei prostești. El se retrage puțin și o împinge cu blândețe, punându-și mâinile pe umerii ei. Ea i le dă la o parte cu un gest violent.

— Domnișoară, ați băut în seara asta?

— Dacă am băut? se arată mirată Klara. Ce legătură are asta?

Ofițerul îi aruncă o privire bărbatului cu perciuni scurți. Se uită semnificativ unul la altul, iar ofițerul clatină din cap. Klara face iarăși un pas spre el, simte un iz de săpun și de transpirație. Un sentiment vag îi induce o stare pe care, ciudat, o asociază cu ceva roșu și primejdios.

— Nimeni altcineva n-a raportat ceva similar cu ceea ce tocmai ați declarat, spune polițistul. O să vă ascult și pe dumneavoastră, dar trebuie să vă calmați, bine?

— La naiba, ascultați ce vă spun! exclamă Klara. Am văzut doi gangsteri coborând după el pe peron. Bărbați la vreo 40 de ani, cu tunsori militarești. Est-europeni.

Nu vrea să-și ridice vocea, însă expresiile lor binevoitoare o provoacă.

— N-aveți decât să credeți că sunt isterică. Dar știu foarte bine ce am văzut. Îl cunosc pe tipul care zace pe șine. Îl cheamă Patrick.

Țipă deja și observă că pe peron s-a lăsat o tăcere ciudată, că betonul pare să absoarbă orice alt zgomot, cu excepția vocii ei. Ofițerul se uită din nou la ea. Privirea lui caldă a devenit dură.

— Domnișoară! Vă rog, domnișoară. N-aveți niciun motiv să țipați. O să vă iau declarația, promit! De îndată ce termin cu acest domn.

Arată către „Perciuni”, care-i aruncă Klarei o privire atât de îngăduitoare, încât simte că o ia razna. Plus acel mic zâmbet.

— Așezați-vă acolo și cineva vă va ajuta imediat, o sfătuiește polițistul, o ia cu blândețe de cot și o conduce înapoi către bancă. Așteptați aici puțin.

Apoi se întoarce la „Perciuni”.

— O să continuăm acolo, adaugă el arătând către o coloană groasă din beton.

Ea simte gustul vinului și al adrenalinei. O vor ignora. Nimeni altcineva nu i-a văzut pe cei doi bărbați. O consideră isterică, o femeie care vede lucruri. Și-au format părerea deja.

Își sprijină capul în mâini, privește betonul de pe jos și rămâne așa câteva minute. Nimeni nu vine la ea. Brusc, are din nou acel sentiment vag. Furia i se intensifică. Ei nu fac decât să te liniștească, să vorbească și să dreagă niște lucruri. Însă când vine vorba de ceva cu adevărat important, ești singur. Întotdeauna, ești complet singur. Se uită spre coloana lângă care ofițerul și „Perciuni” încă discută. Îl vede pe „Perciuni” gesticulând și arătând spre șine în timp ce dă declarația incompletă și incorectă. Nu contează, cei ca el sunt crezuți întotdeauna.

Aruncă o ultimă privire către coloană, pe urmă se ridică fără zgomot și se îndreaptă spre scările rulante, care nu funcționează. Este singură în povestea asta. Nimeni altcineva nu știe ce s-a întâmplat.

•

Pe la jumătatea scărilor, își simte picioarele molatice, abia mai poate sta dreaptă, iar când ridică mâna, vede că-i tremură incontrollabil.

Patrick a fost împins în fața trenului. Ei l-au împins în fața trenului.

Simte că i se face rău. El i-a luat laptopul, apoi a fost ucis.

Capitolul 35

Siria

Iunie 2015

— Cu cine vorbeai, câine?

Vocea lui Tariq este calmă și rece. Aproape la fel ca întotdeauna. Mă răsucesc pe călcâie și am impresia că nu mai am oxigen și că, oricât de tare m-aș strădui, nu pot inspira aer în plămâni. Pur și simplu, stau și mă holbez la el cu telefonul în mână. Mă uit la gura mare, rotundă și neagră a țevii Kalașnikovului îndreptată spre mine. El este gata să tragă, are arma sprijinită în umăr, piedica e trasă și-mi privește pieptul prin cătare. Este o liniște stranie. Nu se mai aud împușcături de pe front și nici vocile fraților noștri. Suntem doar Tariq și cu mine.

Totul îmi năvălește în minte. Vocea fratelui al-Amin. De unde știa că stăteam lângă un foc? Iar gura perfect rotundă și neagră a țevii mitralierei se apropie de mine.

În clipa asta, telefonul sună din nou. Îl simt vibrând și văd ecranul aprinzându-se în mâna mea, ca o lanternă în întuneric. Tariq face un semn nerăbdător cu țeava armei.

— Cine este? Cu cine dracu' vorbești, câine?

— Cu nimeni. Cu imamul de-acasă.

— Răspunde! Pune-l pe difuzor sau jur pe Allah că te împușc.

Ezit. Orice aș face, voi muri. Este asta o moarte de martir? Să fii împușcat în piept din cauza unei neînțelegeri, în curtea prăfuită a unei case abandonate?

Telefonul vibrează în mâna mea. Nu vreau să mor. Nici ca martir, nici ca altceva. Pur și simplu, nu vreau să mor. Nu acum. Nu din cauza asta.

— Ușurel. Ai grijă ce faci.

Ridic telefonul în fața mea cu un gest teatral. Apăs butonul verde, apoi pe cel pentru difuzor și aud vocea șoptită și agitată a fratelui al-Amin.

— Te-ai întors lângă foc, Fadi? întreabă el fără să mă salute. Trebuie să te întorci la liderul tău, înțelegi? Altfel, nu-l vom putea expune pe trădător.

Mă uit la telefon, pe urmă îmi îndrept privirea spre Tariq. Acesta a coborât puțin țeava armei și ascultă cu o expresie confuză pe chip.

— Mă... Mă duc imediat la el.

— Grăbește-te! îmi ordonă fratele al-Amin. Avem doar un scurt interval pentru a dovedi cine este! Du-te acum!

— Vreau să-mi spui ceva, bâigui eu și înghit în sec. De unde știai că stăteam lângă un foc?

Se așterne tăcerea câteva clipe și doar respirația lui al-Amin se aude.

— Tu mi-ai zis, frate Fadi, răspunde el. Tu mi-ai spus că o să faceți un grătar. Nu-ți amintești?

— Nu. Nu ți-am zis asta.

— Las-o baltă, frate. Doar du-te la lider imediat, ca să putem termina cu asta.

Mă uit la Tariq, care încuviințează semnificativ din cap. A coborât țeava armei și pare să se gândească o secundă. Apoi întinde mâna cu viteza fulgerului și înșfacă telefonul. Țipă în receptor:

— Cine ești? Pentru cine dracu' lucrezi?

Aud câteva voci în fundal, pe urmă un clic, când fratele al-Amin închide. Tariq pare să rămână paralizat câteva clipe. Pur și simplu, a încremenit cu telefonul în mână.

— A spus că e un trădător printre noi, șoptesc eu. Că trebuie să-l expunem.

Tariq își ridică privirea spre mine și-mi dau seama brusc, din ochii lui, că a înțeles.

— Are dreptate, zice el. Tu ești trădătorul, Fadi.

•

Apoi totul se petrece prea repede. Tariq își pune cureaua pistolului-mitralieră pe după umăr. Face câțiva pași de lângă casă și studiază cerul întunecat, care sclipește în lumina Lunii, pe urmă pare să asculte. Auzim amândoi în același timp și ne uităm unul la altul, și conștientizez că viața mea s-a schimbat în clipa asta. Că totul se prăbușește în jurul meu. Că nimic nu este ceea ce pare. Nimeni nu e ceea ce pare.

La început, parcă suntem paralizați. Doar acel sunet aproape imperceptibil. Un bâzâit discret, de sus, care se apropie tot mai mult. O insectă mare coboară. Nu poate fi decât un lucru. Cel de care ne ascundem și ne temem în fiecare zi.

O dronă.

Și totul se prăbușește asupra mea în timp ce stăm neclintiți acolo. Fratele al-Amin este trădătorul.

Toți sunt trădători. Fratele Dakhil și fratele Taimur, și fratele Tasheem. Toți sunt trădători. Înțelegerea acestui fapt mă lovește ca o bombă, despre asta a fost vorba mereu. De asta au avut grijă de mine, de asta m-au ajutat și m-au susținut. De asta m-au lăsat să vin în Siria. Asta au avut în minte tot timpul. Că într-o zi aveam să le ofer ocazia de a-și pune în aplicare planul de a trăda.

Gândul este năucitor. Toate acele rugăciuni și întâlniri din Bergort. Vreme de un an întreg. M-au înșelat. S-au folosit de mine. Pentru ce?

Cine sunt ei? De partea cui sunt?

Ura și resemnarea mă cuprind ca un ocean, ca un tsunami, măturând totul în cale, toată cucernicia mea și dorința de a face ceea ce este corect. Totul!

Cad în genunchi. Deasupra noastră, zgomotul dronei devine tot mai puternic. Ce-ar trebui să facem? Simt pietrișul rece sub palme când mă las în patru labe. Ce-ar trebui să facem?

Însă Tariq mă ridică apucându-mă de umeri.

— Vino! se răstește el. Trebuie să plecăm de-aici! Nu pricepi? Ne vor rade de pe fața pământului!

Prima explozie îmi face urechile să țiuie, capul îmi vâjâie și se învâрте amețitor. Simt pietrișul sub piept și sub stomac, sub picioare. Deschid ochii exact când a doua rachetă lovește dincolo de clădire, în locul unde ceilalți frați stau și mănâncă. Întreaga lume este albă și asurzitoare. Fosfor și anihilare.

Mă întind pe burtă. Mă răsucesc pe spate. Mă ridic în șezut. Simt că cineva mă trage, întorc capul spre stânga și-l văd pe Tariq. Fața îi este plină de praf și de sânge. Îi întrezăresc ca prin ceață buzele mișcându-se, mă ridic în picioare și o iau la fugă pe urmele lui, traversăm curtea și intrăm pe ușa uneia dintre clădiri. Ne împiedicăm și cădem unul peste altul pe scările care duc în pivniță. În spatele nostru, lumea explodează când o altă rachetă lovește în locul unde ne aflaserăm cu câteva clipe în urmă. Mortar și coji de vopsea cad pe noi în timp ce zăcem cu fața în jos pe betonul rece.

Pe urmă se lasă tăcerea. O tăcere mormântală, în care nu-mi mai aud nici măcar inima bătând.

Capitolul 36

Stockholm

Joi, 20 august 2015

Se află în metroul care se îndreaptă înapoi spre oraș. Yasmine abia dacă bagă de seamă. Apoi coboară din vagon, urcă scările stației centrale și iese în înserarea înmiresmată. Nu poate înceta să se gândească la singurul lucru care contează.

Merge încet pe malul apei către hotelul Lydmar. O face aproape automat, n-a decis conștient să se întoarcă la hotel, pur și simplu, se întâmplă.

Parisa știe ceva despre Fadi.

Alungă gândurile despre trădarea prietenei sale, despre copil și despre privirea neliniștită a Parisei. Conexiunile și motivele celor din Bergort sunt imposibil de înțeles. Mai ales dacă ai lipsit atât de mult ca ea.

Yasmine încă simte oboseala pricinuită de diferența de fus orar. Trebuie să doarmă câteva ore înainte de a se întoarce în Bergort, pentru a verifica detaliul pe care i-l menționase Ignacio și a se lămuri ce se întâmpla pe iarba artificială de la Camp Nou.

Gândurile încep să i se învâlmășească în minte. În afară de Ignacio, Parisa era singura care știa unde stătea ea. Probabil că i-a zis cuiva care avea o legătură cu revoltele, sau cu ce naiba se petrecea. Poate că n-a făcut-o intenționat. Oare cine se străduiește atât de mult s-o țină departe de Bergort? De ce este atât de grav dacă întreabă de Fadi și de acele simboluri?

Iar acum, Parisa știe ceva despre Fadi. Ceva ce n-a vrut să spună prin deschizătura ușii.

Yasmine se oprește pe podul Strömbbron și privește zidurile bej și murdare ale Palatului Regal, apoi pornește mai departe peste apa argintie, vede bărcile legate la mal, iar mai departe, verdele insulei Skeppsholmen. Se gândește că e foarte frumos. E o versiune a Stockholmului care-ți taie respirația de frumoasă ce este.

Totuși ceva o face să se simtă neliniștită, așa că-și ia privirea de la apă

și de la palat și o îndreaptă din nou spre Operă și Grădina Regelui. Mașinile stau nemișcate la semafor, însă printre ele vede trotuarul de vizavi. Un bărbat într-un trening albastru strălucitor și cu gluga trasă pe cap se află acolo. Poartă adidași albi, are capul ras și nasul turtit, de boxer, iar de sub bluză îi urcă spre gât niște tatuaje tribale verzi. Se uită direct la ea și când vede că și Yasmine îl privește, îi zâmbește calm și arogant, rămânând pe loc.

Culoarea semaforului se schimbă în verde și mașinile pornesc încet. Ea rămâne la fel de încremenită precum asfaltul, în vreme ce o dubă cenușie care înaintază cu viteză mică o împiedică să-l mai vadă pe individ. Simte pistolul frecându-i-se de șale.

După ce duba trece în cele din urmă, constată că bărbatul a dispărut. Ca și cum nici nu fusese acolo. Ca și cum nici nu se uitase la ea. Yasmine se cutremură în ciuda căldurii. Oh, Doamne, chiar devine paranoică?

Începe să meargă grăbită către Lydmar. La fiecare zece pași, aruncă o privire peste umăr, însă nu vede decât turiști obișnuiți, care se bucură de o plimbare de vară târzie pe malul apei, și localnici care, cu tenacitatea unor insecte, își împing cărucioarele spre magazinul Svenskt Tenn. Când intră în hotel, schițează un semn scurt din cap spre portar și se îndreaptă direct către lifturi.

Ajunsă pe coridor, se oprește în fața ușii. Ceva legat cu o ață subțire atârână de clanță. Se apropie încet. Se gândește că măcar e bine că nu-i o pisică strangulată. În schimb, este un pliculeț.

Desprinde ața de clanță, deschide ușa și intră în cameră. Cu inima bubuind, se așază pe patul nefăcut, cu plicul în mână. Închide ochii, pe urmă îi deschide, se uită în plic, vede o coală simplă de hârtie împăturită și o scoate.

O desface încet. Iarăși este o fotografie, o poză printată. De data asta, înfățișează un bărbat mascat, cu o armă mare și neagră îndreptată spre aparatul foto, spre ea. Are umeri largi, iar între tricou și mască se vede un tatuaj tribal verde. Întoarce hârtia pe partea cealaltă. Scrie doar atât pe spate: „Du-te la geam”.

Pune hârtia pe pat și-și simte capul contractându-se. Fără să vrea, fără să fie capabilă să se abțină, se ridică fără zgomot și face câțiva pași spre fereastră. Îngăduie ochilor să admire priveliștea înainte de a-și coborî privirea spre strada dintre hotel și apă.

Și iată-l! La vreo 30 de metri distanță, pe stradă, cu spatele spre apă și cu privirea îndreptată spre ea. În trening albastru lucios, cu gluga pe cap, în adidași albi și cu un inconfundabil tatuaj verde urcând pe gât.

Când o vede la geam, își ridică un braț. Zâmbetul îi este înlocuit cu o expresie indiferentă, aparent neutră. Are brațul îndreptat direct spre ea. Își îndoaie degetele pentru a imita o armă și se preface că trage în ea. Pe urmă coboară brațul și rămâne nemișcat o clipă înainte de a se răsuci calm pe călcâie și de a dispărea pe chei.

Capitolul 37

Siria

Iunie 2015

Nu știu de cât timp zăcem pe dușumea fără a ne mișca sau a vorbi. Stăm încremeniți.

Afară e liniște. N-auzim decât bâzâitul monoton a una sau două drone care par a zăbovi ca să evalueze amploarea a ceea ce tocmai au distrus. În cele din urmă, dispar, iar liniștea este desăvârșită.

— Tariq?

El se mișcă sub stratul de mortar și tencuială, de coji de vopsea și sticlă spartă și se întoarce spre mine. Văd că fața îi este plină de sânge, cenușă și praf. Nu spune nimic, doar se uită la mine.

— Ești rănit. Ai sânge pe față.

Mă privește cu acei ochi reci, care înainte mă disprețuiau, iar acum, mă urăsc. Apoi se ridică, se scutură de praf și caută în jur până găsește Kalașnikovul. Picioarele îi sunt nesigure.

— Trebuie să ieșim, spune el. Și tu, *khain*, trădător blestemat. Mai ales tu.

Pornește înaintea mea pe scări și deschide ușa spre curte. O rază de Lună răzbate prin ușa deschisă. Mă ridic și eu. Iau arma și telefonul și-l urmez.

Chiar în fața ușii este un crater adânc, pare-se făcut de racheta pe care drona a lansat-o spre noi când am fugit. Chiar au vrut să ne distrugă pe toți.

•

Fratele al-Amin. Cel care a fost fratele meu. Pe care l-am *crezut* fratele meu. Până la urmă, n-a ezitat să mă trimită direct la moarte. M-a împins spre moarte.

Și de ce? Pentru cine lucrează frații? Pentru Bashar al-Assad? Pentru unul dintre dușmanii noștri? Pentru Jabhat al-Nusra? Însă numai americanii au drone, nu? Cumva, ne-au vândut americanilor. M-au *vândut* americanilor.

Înșelătorie și credulitatea mea. Gândindu-mă la asta, mă apucă brusc greața și vomit lăsându-mă pe vine lângă perete. Până să termin, Tariq a ocolit deja craterul și se află la jumătatea curții, la jumătatea drumului spre casa de pe cealaltă parte a pieței, unde se aflau frații noștri.

Nu vreau să văd locul unde au lovit rachetele. Nu știu dacă pot suporta să văd masacrul pe care *eu* l-am adus asupra noastră. Capul mă doare cumplit de tare, îl simt de parcă n-aș fi dormit de câteva zile, de săptămâni întregi, și o iau poticnindu-mă pe urmele lui Tariq, abia reușind să mă țin pe picioare.

Însă știu că nu există scuze. Este ceva cu care trebuie să mă confrunt. N-am cum să evit asta, așa că grăbesc pasul până îl ajung pe Tariq. Nu se uită la mine – se prefacă că nu sunt acolo – în timp ce străbate curtea cu pași calmi și fermi.

— Jur, Allah mi-e martor, jur că n-am știut nimic despre asta. M-au păcălit. Am crezut că urma să descoperim un trădător aflat în acest grup.

Lacrimi mi se preling pe obraz și am nevoie să-l aud pe Tariq zicând ceva, să admită că sunt aici, cu el. Am impresia că ar fi un soi de binecuvântare dacă măcar s-ar întoarce și s-ar uita la mine. Dar n-o face. Merge mai departe ca și cum ar fi singur, ca și cum aș fi doar aer, de fapt mai puțin decât aer, ca și cum aș fi nimic.

Ne oprim la colțul curții, pentru că auzim voci și motorul unei mașini. După câteva clipe, Tariq se lasă pe vine și aruncă o privire. Se pare că sunt oamenii noștri acolo, așa că se ridică imediat și pornește spre ei. Se aud voci în curte, oamenii aleargă spre el, îl imploră să se întindă, însă el refuză.

Rămân locului, abia respirând, nesigur dacă voi fi capabil să mă confrunt cu consecințele misiunii mele. Mă sprijin de betonul aspru al peretelui, închid ochii și trag aer în piept cât de adânc pot. Dar nu mă mai pot ascunde, așa că mă silesc să privesc după colț.

•

Întreaga curte a fost transformată într-o balastieră. Tot ce înainte a fost pământ și piatră acum este praf și pulbere, iar în locurile unde au lovit rachetele sunt gropi de peste doi metri. Două ambulanțe ruginite se află la intrarea în curte, cu motoarele huruind anevoie. Medici și soldați sunt răspândiți peste tot. Văd un bărbat în vârstă, cu mustață, îmbrăcat într-un halat alb pătat și ținând un pantof în mână. Abia după o clipă, îmi dau seama că din acel pantof iese glezna cuiva.

Ambulanțele sunt aici, însă n-au pe cine să salveze. Iar paramedicii probabil că sunt aici de ceva vreme, poate chiar de dinainte de plecarea dronelor, fiindcă observ că deja au aliniat trupurile neînsuflețite pe care le-au găsit. Încerc să evit a vedea detaliile. Dar nu pot. Văd torsuri fără picioare. Corpuri fără capete, fără brațe. Trupuri cu găuri în piept. Și câteva corpuri intacte, ceea ce este cel mai de neînțeles.

Mă simt atras de acele trupuri. Simt brusc nevoia să le văd. Trebuie să știu câți sunt acolo. Așa că mă apropiu de ele ca prin vis și le număr. Nu observ că cineva mi-a pus o pătură pe umeri decât abia atunci când ajung în fața cadavrelor, când încep să merg de-a lungul lor, numărându-le unul câte unul.

— Unu. Doi. Trei, număr eu cu voce tare, în suedeză. Patru. Cinci. Șase.

Uneori nu sunt sigur dacă anumite părți aparțin aceluiași trup. Care picioare însângerate aparțin cărui trup sfârtecat. Dacă, într-adevăr, acel cap cu un ochi este al acelui piept. E ca un puzzle.

— Șapte. Opt. Nouă.

Cineva mă cuprinde cu un braț, însă încerc să mă eliberez imediat. Îmi răsucesc umerii, desprinzându-mă din strânsoarea lui.

— Zece. Unsprezece. Doisprezece. Treisprezece. Paisprezece. Cincisprezece. Șaisprezece.

Brațul mă trage. Atunci, mă opresc și mă răsucesc spre cel de lângă mine.

— N-are rost, rostește Tariq. A fost voia lui Allah. Acum, ei își primesc răsplata. Ar trebui să ne bucurăm pentru ei.

Brațul lui mă cuprinde în continuare și mi se pare de neînțeles cum de face asta: Tariq mă consideră un trădător, știe că din cauza mea s-a întâmplat asta. Nu a lui Allah. A mea. Totuși, el mă ia de lângă cadavre și mă conduce spre ambulanțe.

— Sunt doar 16 cadavre acolo, îi spun eu bărbatului în halat alb care avusese în mână pantoful din care ieșea o gleznă. Dar noi am fost cel puțin 25.

El mă ajută să mă așez, îmi dă o sticlă cu apă și mă silește să beau câteva înghițituri.

— Nu găsești niciodată toate cadavrele, zice el. Unele s-au transformat în fum și pulbere.

Și în clipa în care spune asta, îmi dau seama. Știu că asta trebuie făcut.

Că este singura noastră opțiune.

Mai târziu, Tariq și cu mine stăm așezați pe marginea craterului. Duhoarea a devenit copleșitoare. Praf de pușcă și foc, și moarte.

— Trebuie să mă întorc în Suedia, îl anunț eu printre ruine. Trebuie să-i distrug pe cei care au făcut asta.

Tariq rămâne tăcut. Doar încuviințează din cap privind în jos.

— Nu pot scăpa nepedepsiți, adaug eu. *Wallah!* Jur! Trebuie să plătească pentru asta.

Tariq întoarce capul spre mine.

— Și cum o să faci asta, frate? întreabă el.

— Voi deveni fum, răspund eu. Voi deveni fum și pulbere.

Capitolul 38

Stockholm/Bergort

Joi, 20 august 2015

Când se trezește, zgomotul din cameră pare diferit, cu toate că a tras draperiile până la capăt, de parcă asta ar fi îndepărtat pe oricine ar fi privit-o sau amenințat-o. Se răsucesce pe o parte și privește ecranul telefonului. 7:34 p.m. A primit un e-mail. Se ridică în șezut. A dormit mai bine de o oră. Cum de poate să doarmă?

Deschide somnoroasă e-mailul. Este în engleză.

Bună, Yasmine! Vreau doar să aflu cum merge treaba în Stockholm. Avem un proiect la care simbolul pe care ni l-ai arătat s-ar potrivi perfect. Te rog, ia legătura cu mine cât de curând poți. Am început deja să ne gândim la campanii și am vrea să finalizăm investigațiile contextuale.

Yasmine clipește încercând să se concentreze. Este semnat Mark, iar adresa de la care a fost trimis e-mailul este *shrewdanddaughter.com*. La naiba, abia dacă s-a gândit la treaba pentru care a venit aici. Oamenii aceia așteaptă ceva de la ea. La urma urmelor, plătesc peste 400 de dolari pe noapte pentru această cameră.

Dar nici măcar nu se poate gândi la asta. Nu acum. Însă nu vrea ca ei să-i blocheze cardul, așa că trimite un e-mail scurt: scrie că-și face treaba și promite că va lua legătura cu ei după weekend.

Se ridică și se duce din nou la fereastră. Dă draperia la o parte cu o mână, iar cu cealaltă ține arma la spate. Se uită pe furiș spre chei. Însă bărbatul în trening nu se vede nicăieri, așa că trage draperia la loc. Indiferent ce motive are pentru a încerca s-o țină la distanță, este vremea ca ea să se întoarcă în Bergort.

•

— Mai aveți și alte ieșiri? îl întreabă ea pe funcționarul de la recepție.

Adică, în caz că cineva nu vrea să iasă direct pe chei, sau cum îl numiți.

Este același tip căruia i-a cerut să-i cheme un taxi, aceeași mustață.

— Probabil că aveți celebrități care stau aici și nu vor să se știe. N-aveți o ușă dosnică pentru ele?

El nu ezită, nici măcar nu-i pune întrebări. Doar iese de după tejghea și întinde o mână.

— Desigur. Intrarea personalului este pe-aici.

După tot stresul și tensiunea acumulate, amabilitatea simplă pe care i-o arată aproape că o face să-și dorească a-l îmbrățișa.

•

Este 8:30 când ajunge din nou în Bergort. Dacă în cursul dimineții starea ei de spirit era liniștită, acum a devenit magnetică, intensă, la fel de apăsătoare ca atmosfera de dinaintea unei furtuni. Grupuri de puști în blugi și în maiouri se află pe peron, fumând și scuipând pe șine. Numai că în seara asta lipsesc obișnuitele înghionteli și râsete, huiduielile și fluierăturile admirative. În seara asta, micile grupuri sunt ca niște baloane umflate în exces, având propriile câmpuri de forță, trosnind și scârțâind, gata să explodeze.

Dube ale televiziunilor sunt parcate în apropiere de baza pasarelei, în timp ce reporteri și cameramani entuziasmați își descâlcesc cablurile și-și pregătesc microfoanele. În partea cealaltă a pieței se află polițiștii, cu dubele, cu căștile, cu părul lor scurt și blond, cu uniforme îngrijite. Yasmine se gândește că este ca un meci de fotbal. Dar nu e clar care sunt echipele. Nu este clar care-i scopul.

Lângă marginea ierbii artificiale, totul e tăcut – doar doi băieței lovesc cu piciorul o minge, trimitând-o pe rând în gardul înalt. Zornăitul acestuia răsună printre blocuri. Yasmine își amintește cum arăta Fadi când era mic și venea acasă după ce făcuse același lucru – roșu la față, cu tricoul ud de transpirație și murdar, cu genunchii însângezați în urma căzăturilor pe iarba artificială. Mânca boluri întregi de cereale stând în bucătărie, dar cu gândul afară, la prietenii lui. Niciodată nu arătase mai mult decât atunci ca un frate mai mic.

Se așază pe o bancă înclinată și se sprijină de spătar. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, însă, când închide ochii, vocile copiilor de pe teren seamănă cu cea a lui Fadi.

În cele din urmă începe să se întunece și cineva îi strigă pe băieții de pe

teren. A venit vremea să intre în casă și în vocile mamelor este ceva care-i face pe copii să se supună imediat. Nu este o seară în care să rămâi afară, în care să nu-ți ascuți părinții, asta dacă nu faci deja parte din umbre, dacă nu ești un infractor, dacă nu ești iremediabil pierdut.

Yasmine știe că, dacă ea și Fadi ar mai fi fost copii, nimeni nu i-ar fi chemat în casă. Vede imaginea mamei sale, ochii obosiți și uniforma de spital. Se gândește că ea nu i-a strigat niciodată, nu le-a cerut niciodată să intre în casă. Pur și simplu, a muncit întruna. A avut grijă să fie mâncare pe masă și haine în șifonier. Și Yasmine conștientizează brusc adevărul: mama lor n-a fost niciodată alături de ei. Dar a făcut mereu totul pentru ei.

Terenul este pustiu. Yasmine se duce la chioșc pentru a-și cumpăra o cafea, în special ca să se miște puțin. Cu paharul în mână, merge printre blocuri și tufe în vreme ce lumina dispare dincolo de acoperișuri, apoi, dincolo de câmp și brazi, până când întunericul, sau cel puțin umbrele, învăluie balcoanele și șinele. În cele din urmă, se întoarce pe terenul de fotbal, își folosește geanta ca pernă, își pune picioarele pe bancă și se pregătește pentru o așteptare lungă.

•

La miezul nopții, se ridică simțindu-și corpul înțepenit și greoi. Întunericul s-a lăsat peste Bergort, adânc, greu și catifelat. Aerul încă este cald, însă vara e pe sfârșite. Își îndreaptă privirea spre iarba artificială, unde deslușește niște siluete întunecate prin gardul din sârmă. Încearcă să le numere. Sunt vreo 20.

Brusc, o voce se aude mai puternic decât celelalte.

— Ey, liniște! Ascultați-mă! În noaptea asta, o să dezlănțuim iadul! O să le arătăm din ce-i făcut Bergortul, nu-i așa?

Puștii încep să țipe și să fluiera. Trag de gard pentru a-l face să zornăie. Yasmine se furișează cu grijă printre niște tufe ca să se apropie de teren. Recunoaște vocea. Știe cine este cel care vorbește. Toate firele converg și se despart aici. Toate conexiunile și întreruperile. Se uită printre crengile și frunzele rare. Este mai în vârstă. Nu mai e gras. Poate, mai masiv și mai musculos. Însă are aceeași voce pițigăiată.

Mehdi.

Din vechea gașcă a lui Fadi. Bărbatul Parisei.

Ar fi trebuit să-și dea seama că de aceea Parisa păruse atât de neliniștită. Că asta era motivul pentru care pisica ajunsese pe peretele din camera ei de

hotel. Dar ce rost avea toată această dramă? Ce rost aveau amenințările și nebunia? Ce rost aveau pisicile moarte și gangsterii tatuați? Iar ceea ce nu înțelege cu niciun chip este ce legătură are Fadi cu toate astea.

— Stați! Stați, fraților! se aude vocea lui Mehdi dinspre terenul de fotbal. Avem aici un prieten care ne va ajuta așa cum ne-a ajutat ieri! *Wallah!* Jur! În seara asta, nemernicii o vor încasa!

Un bărbat apare din umbră în partea cealaltă a terenului și se apropie de Mehdi. Yasmine nu-i poate vedea fața – are o mască de schi însă poartă aceiași pantaloni de trening de un albastru strălucitor ca bărbatul pe care-l văzuse în față la hotelul Lydmar. În partea de sus a corpului are un maiou larg, iar ea îi vede tatuajele verzi de pe ceafă. Acum, cam toată lumea are asemenea tatuaje, nu sunt rare, dar este același om. E absolut sigură.

Însă cine este el? Ce se întâmplă aici?

— Ascultați cu atenție! spune bărbatul în pantaloni de trening. În noaptea asta, vom arde din temelii mizeria asta!

Aruncă pe jos în fața lor o grămadă de cagule.

— Acoperiți-vă fețele cu astea. Ați văzut că piața este plină de care de reportaje. Doar nu vreți să vă vedeți fețele la știri.

Puștii râd, se apleacă și fiecare ia o cagulă, pe care și-o trage pe cap. Din clipa aceasta, sunt transformați. Simplul fapt că-și acoperă fețele schimbă totul. Nu mai râd și nu se mai îmbrâncesc. Nu mai afișează plictiseală sau nepăsare. Nu mai sunt niște simpli puști.

Cu cagulele puse, au devenit bărbați, niște soldați fără chip. Nu mai sunt indivizi separați, ci un grup. Nu mai pot fi înțeleși sau protejați, constituie ceva împotriva căruia trebuie luptat.

Rămân tăcuți și tensiunea pârâie în jurul lor, trimițând impulsuri care par să se propage licărind albastre și roșii prin gardul din sârmă.

— Ce se va întâmpla în noaptea asta nu este un joc, fraților, continuă „Treningul”. În noaptea asta nu suntem doar noi. În noaptea asta, vom răspândi haosul nu doar în Bergort, ci pretutindeni. Toți frații de-aici s-au unit!

Grupul, care înainte era alcătuit doar din câțiva băieți, începe să urle, să tropăie și să bată în gardul din sârmă.

„Toți frații s-au unit, chibzuiește Yasmine. Sunt vreo 20. Poate 30. Câți oameni locuiesc în Bergort? 3 000? 4 000? Nici vorbă ca toți frații să se fi unit pe acest teren. Sunt doar o gașcă de tipi care nu vor să meargă acasă”.

„Treningul” pune în fața lor două genți mari și pare-se grele, pe care le deschide. Ia într-o mână o sticlă, iar în cealaltă, o canistră cu lichid.

— Cocktailuri Molotov. Aveți pâlnii, sticle și cârpe, precizează el și clatină canistra. Și benzină. Nu trebuie decât să le faceți.

Frații se împart și încep să umple sticlele. După ce termină, „Treningul” le dă unor puști ceva ce seamănă cu niște praștii metalice având benzi groase din cauciuc.

— Vom face ca ieri. Începeți cu parcare, adaugă el și arată spre un grup format din vreo cinci tipi. Cel puțin cinci mașini, *bre*. Ideal ar fi să fie mai multe. Când vor veni nemernicii, fugiți pe pasarelă. Apoi așteptați sub pod.

Alege vreo zece puști.

— Folosiți cocktailurile Molotov. Să plouă cu foc pe nenorociții ăia! Faceți-i să plătească pentru toate mizeriile pe care vi le-au făcut. Dați-le foc jigodiilor!

Puștii sunt agitați deja, abia dacă mai pot sta locului. Entuziasmul se înalță ca un abur din ei.

— Pe urmă incendiați magazinul alimentar, continuă „Treningul” arătând spre ceea ce par a fi două baroase aflate pe jos. Spargeți geamurile cu astea. Luați ce vreți și distrugeți restul! Apoi vom vedea ce se va mai întâmpla, bine? Fratele Mehdi va păstra legătura cu fiecare grup. Asigurați-vă că aveți numărul lui de telefon și faceți ce vă spune el, bine?

Soldații, care până de curând fuseseră băieți, tropăie și sar. Sunt gata s-o facă, sunt gata să dea foc și să fugă, sunt gata pentru haos.

Mehdi zice ceva, pe urmă ei pleacă în grupuri, unii cu măștile de schi puse, alții fără ele, pentru a nu atrage atenția. În cele din urmă, rămân doar „Treningul” și Mehdi.

— Te ocupi tu de asta, *len*? întreabă „Treningul”.

— Știi bine că da, răspunde Mehdi. E foarte tare, frate!

Își strâng mâinile, după aceea „Treningul” se întoarce și dispare spre capătul celălalt al terenului întunecat.

Gândurile lui Yasmine încep să gonească și-și simte picioarele tremurând de nervozitate. Să-l confrunte pe Mehdi acum? De fapt, nu poate risca să nu afle ce are de spus Parisa despre Fadi, a doua zi.

Și „Treningul”? Cine este acest om? Fără să ia cu adevărat o decizie, se retrage printre tufe și se apleacă și mai mult, cu ochii ațintiți asupra siluetei lui „Trening”, care se îndepărtează încet.

Se gândește la simbolul de pe perete, la avertismentul pe care el i l-a dat mai devreme, când se afla în fața hotelului Lydmar. Indiferent despre cine este vorba, ei n-o vor aici, asta este cât se poate de clar. Totuși, ea a reușit să ajungă atât de departe, a riscat atât de mult. A văzut că el este liderul revoltelor. N-are de gând să se oprească tocmai acum.

Încet, cu grijă, se îndepărtează printre tufe până când iese din câmpul vizual al lui Mehdi. Apoi își îndreaptă trupul și-l urmează pe „Trening” printre clădiri, cu cea mai mare prudență.

În timp ce trece printre blocurile înalte și o ia spre cele scunde, el își dă jos masca de schi. Ea rămâne la distanță, ca să n-o vadă dacă întoarce capul. Imaginea mâinii lui imitând un pistol îi apare în fața ochilor, însă ea o alungă cu imaginea lui Fadi și se gândește că toată povestea asta o poate conduce la el.

Bărbatul aproape că a ajuns în dreptul școlii. Barăcile încă sunt acolo, doar că ceva mai vechi, mai șubrede sub zăpadă, gheață și soare. Bărbatul cotește printre călinii unde Fadi obișnuia s-o aștepte, pe urmă intră în parcare în care se află doar un strălucitor BMW bleumarin parcat sub un felinar. Este diferit de cele câteva mașini de lux văzute pe-aici, cele ce aparțin fotbaliștilor veniți să-și viziteze familiile ori sârbilor sau suedezilor care și-au luat un vehicul blindat. Acele mașini sunt întotdeauna negre, au întotdeauna roți cromate și geamuri fumurii, întotdeauna țipătoare ca ale unui gangster sau superstar. Aceasta este aerodinamică și liniștită, discretă și anonimă, nu ahtiată după atenție.

„Treningul” se apleacă spre geamul șoferului și-i spune ceva celui aflat înăuntru. Din partea cealaltă a Bergortului se aude bubuitul estompat al exploziilor și se pare că o mașină a fost incendiată. „Treningul” pornește în direcția zgomotului. Pentru o clipă, se uită direct spre Yasmine, aflată pe panta care coboară spre școală, abia ascunsă după colțul unei clădiri, probabil la mai puțin de 30 de metri de el. Într-o străfulgerare, ea crede că a văzut-o.

Însă el se întoarce repede spre mașină și zice ceva, pe urmă întinde mâna. Când și-o retrage, are în ea un plic din care scoate ceea ce pare a fi un mic teanc de bancnote. Le numără rapid, apoi face un semn de rămas-bun și iese din parcare, îndreptându-se spre metrou.

Yasmine așteaptă neștiind ce să facă. Să-l urmărească? Este mare riscul ca el s-o vadă pe peron – știe cum arată ea.

În vreme ce el dispare printre clădiri, Yasmine aude motorul mașinii din parcare, farurile i se aprind, iar ea pornește către BMW. Poate că asta este ce trebuie să facă. ERG 525. Tastează numărul de înmatriculare în telefon fără a-și lua privirea de la automobil. Ieșind încet din parcare, acesta trece pe lângă ea la mai puțin de zece metri, răstimp în care Yasmine se apleacă pentru a se uita în habitacul. În lumina difuză a unui felinar, reușește să-l vadă pe șofer.

Probabil că are cu vreo zece ani mai mult decât ea. Este un suedez blond, cu părul pieptănat spre spate, cu nas drept, pomeți înalți și îmbrăcat cu un blazer. E atât de nepotrivit în context, încât pare ireal, ceva de science-fiction. Întoarce capul spre ea și privirile lor se întâlnesc pentru o clipă în lumina galbenă de pe stradă. Pare obosit.

Obosit și pustiit, și înfricoșat.

Capitolul 39

Bergort

Sâmbătă, 8 august 2015

Bergort. Totul e la fel. Betonul și iarba. Mirosul de brad și de kebab călduț de la furgoneta cu mâncare. Fiecare pas este unul pe care l-am mai făcut. Nimic nu s-a schimbat, nimic nu e nou aici. Nimic, cu excepția mea. Acum sunt fum și pietriș. Cu capul ras, cu haine murdare, nedormit de nopți întregi și cu 9 kilograme mai ușor. N-am aripi, doar mâini tremurătoare și imagini cumplite ale trupurilor fără capete, fără etichetele picioarelor, fără glezne, coapse, picioare, fără piepturi, umeri, brațe, fără palme. Aici, totul e neschimbat. Dar eu nu sunt decât amintirea morții, amintirea trădării. Nu sunt nimic. Sunt doar promisiunea răzbunării.

Aștept în crângul din spatele școlii până în amurg. Zvonurile se răspândesc repede, așa că trebuie să am răbdare. Iar când umbrele sunt suficient de lungi, îmi pun geanta pe umăr și mă îndrept spre centrul comercial. Doar puștii mai sunt acum afară. Parcă sunt niște pescăruși care dau din aripi și cârâie pe terenul de joacă, scuipă nisip și pietriș unul spre altul, țopăie de colo-colo și țipă. Îmi vine să mă duc la ei, să-i aliniez și să le spun. Simt nevoia să mă așez pe banca înclinată din fața lor, să le arăt brațele subțiri și capul ras și să le zic: „Uitați-vă la mine! Plecați de-aici cât mai puteți!”

Când ajung acolo, îmi las privirea să rătăcească pe zidurile crăpate ale blocului. Nici măcar nu știu care este apartamentul lui, însă știu că e aici.

Îmi scot telefonul și-i trimit un mesaj fără a mă mai gândi. Doar două cuvinte. „Vino afară!”

După aceea, aștept puțin mai departe de pista pentru biciclete, într-un loc unde nu pot fi văzut de la geamuri. Și nu trece mult până când el iese pe ușă, întinde gâtul și privește în jur. Mă ridic și rămân nemișcat. El își îngustează ochii, poate nerecunoscându-mă inițial. Apoi pornește încet spre mine, cu chipul palid.

— Incredibil! exclamă el. Nu poate fi adevărat!

Se oprește, ezită și-și trece mâinile peste față. Închide ochii și se uită din nou, ca și cum crede că aș putea dispărea, ca și când aș fi doar o peliculă în fața ochilor lui pe care o poate îndepărta.

Rămânem locului câteva clipe. Nu-mi iau privirea de la el. Știu ce vede. O umbră a trecutului. O hologramă tremurătoare și atât de slabă, încât este aproape transparentă.

— Fadi? întreabă el în cele din urmă. *Brush*^{35}, tu ești?

Nu zic nimic. A trecut mult timp de când Mehdi și cu mine n-am mai vorbit. Se apropie și pare speriat, ezită, se oprește, se uită la mine cu ochii mijiți, părând gata s-o ia la fugă la cea mai mică provocare.

Doar încuviințez din cap, încerc să zâmbesc, îmi deschid brațele. A trecut multă vreme de când nu mai am niciun drept să mă aștept la ceva de la el. Mehdi mai face un pas ezitant spre mine.

— Asta-i o nebunie. Frate... n-ai murit? Noi am auzit c-ai murit. Toată lumea te crede mort.

Tace, încă ezită, de parcă aș fi o fantomă. Încerc din nou să zâmbesc.

— Dar nu sunt mort, *len*, zic eu. Mulți dintre frații mei sunt, însă nu și eu.

Mă privește curios și surprins. Apoi face încă un pas spre mine, își deschide brațele și mă cuprinde.

— Fadi, jur că noi am crezut că ai murit în Siria. Au zis că v-a bombardat o dronă. Ca într-un film, știi? S-a vorbit despre asta pe internet. Că toți frații din comunitățile arabe care s-au dus în Siria au fost uciși împreună cu un lider ISIS.

Încuviințez din cap și mă uit în altă parte.

— Ai o țigară? întreb eu.

Mehdi mă privește încremenit, ca și cum încă nu-i convins că nu sunt o fantomă.

— Da, da, sigur..., răspunde el și scoate din buzunarul blugilor un pachet de Marlboro Red.

Aprind una și încep să tușesc după ce trag primul fum, gâfâind pentru a reuși să inspir aer în plămâni. A trecut peste o jumătate de an de când n-am mai fumat.

— A fost un atac, explic eu. Mulți oameni au murit, frate. Haide să mergem în altă parte, că nu-mi place să stau aici.

Traversăm asfaltul, ne îndepărtăm de mirosul de brazi, de copilărie și de

adolescență, de cine suntem. Terenul de joacă este întunecat și gol, și la fel de mizerabil ca de obicei. Ne așezăm pe nisip, ca pe vremea când eram copii. Îl lăsăm să ni se scurgă printre degete.

— De ce te-ai întors acasă? întreabă Mehdi. Parcă erai un *haddi*^{36}, frate, aveai barbă și toate alea. O barbă mare!

Râde. A trecut mult timp de când n-am mai auzit pe cineva râzând, așa că râd și eu și sunt uimit de felul cum sună, strident și sacadat, și necaracteristic mie, deci mă opresc.

Se uită la mine, se apleacă pentru a-mi studia chipul, însă gestul mi se pare atât de supărător, încât mă trag îndărăt.

— La naiba, ești numai piele și os, *len*. Și ochii tăi? La dracu', parcă sunt morți. Poate că totuși ești o fantomă.

— M-am întors acasă doar pentru un singur lucru, spun eu încet, pe urmă mă uit din nou în ochii lui, susținându-i privirea. M-am întors pentru a-i ucide pe ticăloșii care ne-au trădat.

•

Nu este frig, dar tremur în hainele mele subțiri în timp ce-i povestesc totul lui Mehdi. Despre falșii mei frați, despre călătoria făcută. Despre adevărații mei frați de pe nisipurile roșii, despre fratele Tariq. Despre capetele lor și despre piepturile și picioarele explodate. Despre pantoful din care ieșea o gleză. Totul.

— La naiba! exclamă Mehdi. Ce mama dracului?! Parcă-i un film, *ey*? Doar că ai supraviețuit.

„Un film de groază, reflectez eu. Un coșmar”.

— Unde o să stai acum? La părinți?

Clatin din cap.

— Trebuie să mă ascund. Toată lumea crede că sunt mort. Inclusiv ei. Și așa trebuie să rămână. Trebuie să fiu o fantomă, *len*. Trebuie să-mi promiți, OK? Promite-mi că pot să rămân o fantomă! Am crescut împreună. Apoi s-a întâmplat mizeria aia. Știu că te-am turnat. Știu că nu mi-am cerut iertare pentru asta. Dar te implor frate, ajută-mă acum!

Mehdi pune mâna pe umărul meu și se apleacă spre mine.

— Desigur. Te ajut cu tot ce pot, frate.

Tace câteva clipe, părând a se gândi la ceva.

— Și poate că și tu mă poți ajuta cu ceva.

Capitolul 40

Stockholm

Vineri, 21 august 2015

Strada Tegnérgratan este încinsă și prăfuită, cu toate că încă nu e ora 8 dimineața. Traficul este relaxat și constant, iar cărucioare de copii ies din frumoasele clădiri *fin-de-siècle*. I-a luat doar un minut să găsească nr. 10 și de aproape o jumătate de oră stă în soare pe partea cealaltă a străzii, bând încet cafeaua fierbinte dintr-un pahar din carton, pe care a cumpărat-o venind încoace.

A fost mai ușor decât crezuse să-l găsească pe proprietarul mașinii pe care o văzuse noaptea trecută în Bergort. De fapt, a fost și ușor, și greu. Căutase pe Google modul în care putea afla pe numele cui era înmatriculată o mașină. Găsise site-ul și tastase numărul mașinii la clasa mare de automobile. Singura problemă era că mașina era înmatriculată pe numele unei firme. Merchant & Taylor. Un fel de companie de relații publice – de pe website-ul său nu reieșea clar cu ce se ocupa. „Creăm climatul necesar schimbării” era scris în versiunea suedeză și se părea că firma avea filiale în toată lumea.

Dar un lucru era clar – erau mândri de cei care lucrau pentru ei, toate fotografiile și numele lor fiind postate pe site, iar la biroul din Stockholm erau trei tipi care semănau cu cel din mașină. Toți erau din clasa de sus, aveau dinți înălbiți și fețe netede. Oamenii care jucau golf și navigau cu iahturi, ceva de genul ăsta. Însă Yasmine l-a identificat imediat. A văzut teama din ochii lui, spaima pe care n-a reușit să și-o ascundă nici măcar într-o fotografie în care trebuia să pară sigur de sine.

George Löw. Avocat, se pare. Specialist în „relații guvernamentale” și „mobilizarea interesului”, indiferent ce însemna asta. La dracu’! N-o interesa decât adresa individului, pe care a găsit-o după o secundă de căutat pe Google.

Închide ochii și-și trece o mână prin păr.
„Cum naiba te-ai băgat în asta, Fadi?!”

Când deschide ochii, îl vede pe George Lööw ieșind pe ușa din față a clădirii. Este un adevărat *yuppie*⁽³⁷⁾ – în costum de culoare închisă, cu păr blond strălucitor. Cămașa lui albă are doi nasturi descheiați la gât, lăsând să se întrevadă pieptul musculos. În buzunarul de la piept și-a pus o batistă cu buline roșii, aranjată cu grijă.

— Un lup de pe Wall Street, rostește ea încet.

Se desprinde de zid și-l urmărește fără zgomot spre strada Döbelnsgatan.

George Lööw merge repede spre centru și uneori ea aproape că trebuie să alerge pentru a nu-l pierde. Însă el este înalt și coama lui ca de leu este ușor de urmărit pe lângă verdeața cimitirului Johannes.

Pe strada Malmskillnadsgatan, Lööw se oprește și intră într-un mic magazin. Yasmine se oprește și ea și așteaptă puțin mai departe pe trotuar, neștiind ce să facă, dar, după câteva minute, el iese având în mână ceea ce par a fi cele mai importante patru ziare suedeze. Ea n-a mai văzut niciodată pe cineva care să cumpere atât de multe ziare odată. Ochii lui parcurg prima pagină a unui tabloid, apoi îl împăturește și desface altul.

— La naiba! are ea impresia că-l aude exclamând.

Pe toate primele pagini sunt poze cu mașini arzând, băieți mascați și polițiști fără chip. Bergortul este pretutindeni, revoltele sunt atât de bruște și de intense, încât clasa mijlocie nu le poate ignora. Lööw grăbește pasul și Yasmine îl urmează calmă. Brusc, el profită de un trafic redus și traversează chiar înainte de podul Malmskillnadsgatan, de peste strada Kungsgatan. Ea ezită o clipă, apoi îl urmează, la vreo zece metri în spatele lui.

Pe stradă este un mare tomberon galben după care el se ascunde, iar ea nu-l mai vede, de parcă l-ar fi înghițit pământul. Să fi intrat în clădirea de birouri? Yasmine se uită în direcția aceea. Dar nu-l zărește pe tipul din clasa de sus. La dracu'! Unde este?

Pe urmă înțelege după ce vede scara care coboară de pe pod pe Kungsgatan. Fuge spre ea și-l zărește la jumătatea scărilor. Pornește după el.

Când ajunge jos, Lööw o ia la stânga. Strada este oarecum aglomerată, iar ea trebuie să coboare ultimele trepte câte două odată pentru a nu-l pierde. El trece pe sub pod, cu ea aflată la doar cinci metri în urma lui. Când iese de sub pod, cotește din nou spre stânga și dispare pe o ușa care pare să

dea spre interiorul podului. Yasmine se apleacă și studiază clădirea. Ușa nu dă spre interiorul podului, ci spre unul dintre cele două turnuri vechi aflate de o parte și de cealaltă a străzii. Ea se gândește că arată ca două orașe Gotham^{38} în miniatură, ca vechii zgârie-nori de pe Wall Street, însă având o treime din înălțimea lor. „Turnurile Regelui”, își amintește ea brusc. Parcă așa se numeau. Nu erau zgârie-nori, dar aveau cel puțin zece etaje.

Ezită un moment. Dacă tot l-a urmărit până aici, ar putea foarte bine să meargă până la capăt. Se grăbește să ajungă la ușă înainte ca ea să se închidă în urma lui Lööw.

Holul de la intrare este întunecat. Yasmine are nevoie de un moment pentru ca ochii să i se obișnuiască și să-l vadă pe Lööw într-un model vechi de lift făcut din lemn și oglinzi. Tocmai e pe cale să închidă ușa, însă o vede pe Yasmine intrând în hol și o așteaptă.

— Urcăți? întreabă el.

Pare iritat inițial, ca și cum, de fapt, n-ar vrea să-i ofere un loc în lift, dar politețea înnăscută îl obligă. Ea se simte imediat năpădită de un val de stres. Ce trebuie să faci când persoana pe care o urmărești ți se adresează brusc?

— Da... răspunde ea pe un ton ezitant și face câțiva pași nesiguri spre el.

— Nu știți unde mergeți?

Iritarea pare să i se fi risipit după ce a avut ocazia să se uite mai bine la ea. Îi zâmbește a flirt, un zâmbet increzător. Ea recunoaște acel zâmbet, este la fel pretutindeni, în Bergort și în Östermalm. În New York și în Tokyo. Se gândește la stângacea și evidenta formulă de agățat a lui Joey, din *Friends* (*Prietenii tăi*), serial, în reluare, pe care-l urmărea cu Fadi, după-amiaza – „Ce mai faci?”

Măcar o dată, s-ar putea ca asta să-i folosească.

— Ba da, minte ea și-i zâmbește la rândul său. Dar *dumneavoastră* unde mergeți?

Aproape că-l aude pe Lööw plescăind din buze de satisfacție că ea îi răspunde la flirt.

— La etajul 14. Mergeți mai sus sau mai jos?

El își trece degetele peste butoane, iar ea citește cât de repede poate numele companiilor de pe micul panou din lift. „Mai sus”, se gândește ea. Astfel, ar putea să vadă unde se duce el după ce coboară din lift. La etajul 15 este o firmă care se cheamă Stocktown Pictures. Ar putea însemna orice.

— La etajul 15, răspunde ea.

George apasă butonul și liftul începe să urce huruind. Yasmine privește numele trecute în dreptul etajului 14. Sunt două companii. Numele unei firme de avocatură este gravat pe plăcuța din aramă, iar alături este lipită o bucățiță de hârtie îngustă pe care este tipărit un alt nume.

„Stirling Security”, citește ea. Numele i se pare familiar, însă nu reușește să-l identifice.

— Sunteți avocat? întreabă ea făcând tot posibilul ca tonul să-i pară impresionat și lingușitor.

Löow își îndreaptă trupul și-și drege glasul.

— Nu chiar. Am o diplomă în Drept, dar cred că s-ar putea spune că lucrez în PR.

— Oh, credeam că vă duceți la firma asta de avocatură, spune ea arătând spre plăcuța din aramă.

— Nu. Ar fi fost posibil, însă mă duc la cealaltă companie. Este unul dintre clienții mei.

Îi face cu ochiul. Ochii lui scânteiază, dar ea vede și altceva în ei, încordare și stres. Cu certitudine, există ceva dincolo de acea strălucire. Are riduri surprinzător de adânci pe frunte, iar ochii îi sunt puțin roșii. Pe de altă parte, nu se poate abține să nu-i atingă ușurel brațul cu mâna în timp ce bătrânul lift urcă hurducăindu-se. Tipii sunt la fel pretutindeni.

Liftul se oprește clătinându-se scurt. Ziarele de sub brațul lui Löow foșnesc când el tastează codul pentru a deschide grilajul.

— La revedere! rostește el și-i adresează un ultim zâmbet.

Încă înainte de a deschide gura, ea știe că este un moment nepotrivit, totuși în acel zâmbet, în acea nesiguranță, pe acel chip neliniștit, în acele ziare de sub brațul lui e ceva care face să-i fie imposibil să tacă.

— De ce îi plătești pe tipii din Bergort ca să creeze haos? întreabă ea renunțând la formula de politețe.

Când spune asta, Löow deja a ieșit din lift, însă cuvintele ei îl fac să se oprească brusc, ca un leu sfrijit și înfometat lovit de o săgeată cu tranchilizant.

Se răsucesc pe călcâie, scapă două ziare pe podea și trebuie să se aplece pentru a le lua. Ea ține ușa liftului deschisă cu piciorul. Löow se ridică încet și se apropie de ea. Zâmbetul i-a dispărut, este o altă persoană față de cea cu trei secunde în urmă, dar nu e intimidant, ci doar speriat.

— Cine ești? șoptește el apropiindu-se mult prea mult de ea și renunțând, de asemenea, la formula de politețe.

— Ei sunt oamenii care plătesc pentru revoltele alea? întreabă ea arătând spre ușa modestă pe care se află logoul roșu al companiei Stirling Security.

— Ascultă ce-ți spun, Șuieră Lööw. Habar n-am despre ce vorbești.

Aruncă o privire nervoasă peste umăr. Ea aude deschizându-se o ușă departe jos în clădire și pași străbătând podeaua din marmură. Apoi cineva apasă butonul liftului, dar nu se întâmplă nimic, pentru că ea îl ține blocat la etajul 14.

— Am o întâlnire acum, continuă el. Și probabil că oamenii cu care mă întâlnesc sunt cei care tocmai au intrat.

Ea scoate telefonul din buzunar și deschide folderul cu pozele făcute noaptea trecută. Fără să se grăbească, îi arată fotografia în care el îi dădea bani tipului tatuat.

— Asta a fost făcută noaptea trecută, ticălosule, rostește ea. Este mașina ta, *len*.

Jos, cineva apasă butonul cu tot mai multă vehemență. Lööw înghite în sec și pălește.

— Nu e posibil așa ceva! La naiba! Șuieră el și se uită la ea, în ochi apărându-i un soi de disperare. Ești jurnalistă?

Ea clatină din cap.

— Doar caut pe cineva, răspunde ea. Pe cineva amestecat în povestea asta. Nu dau doi bani pe tine, George Lööw!

El tresare când își aude numele. Este neliniștit, fiindcă nu știe nimic despre Yazz, deși ea pare să cunoască multe despre el.

— Însă dacă nu vorbești cu mine, o să ai destui vulturi din presă pe urmele tale, *bre*. Pricepi? Le voi trimite pozele și jocul se va sfârși pentru tine, amice.

Arată cu capul spre zierele pe care George le strânge la piept ca pe un scut.

— Serios, șoptește el. Nu putem face asta. Nu aici. Nu acum. Nu este ceea ce pare, bine?

Colțul unuia dintre ochii lui zvâcnește – un tic din cauza stresului sau altceva, ceva mai profund. Teamă.

— Atunci, când?

— Lasă-mă până mâine, bine? Dă-mi numărul tău de telefon.

Yasmine se uită pieziș la el.

— Glumești? Spune un loc și o oră. Devreme.

— OK, OK. Atunci, scările din fața bibliotecii publice, la ora 9.

— Să nu întârzii, zice ea și, în cele din urmă, dă drumul ușii. Și nu uita că te-am găsit astăzi. Te pot găsi din nou.

Acestea fiind spuse, ascensorul începe să coboare din nou către holul întunecat.

Când ajunge acolo, un bărbat scund într-un costum negru și strâmt așteaptă liftul. Are, probabil, peste 60 de ani și o chelie înconjurată de o coroană de păr scurt. Este destul de slab, aproape suplu, ca un gimnast sau ca un practicant de arte marțiale. Ochii îi sunt reci și verzi, cu doze egale de intensitate și indiferență, ca ai unui dragon.

— De ce ați ținut liftul blocat? întreabă el într-o engleză cu un puternic accent slav.

— Scuzați, zice Yasmine și-și ferește privirea în timp ce trece pe lângă el.

Oare cu acest om se întâlnește Lööw? Dacă da, este de înțeles de ce ochiul îi zvâcnea.

Se simte ușurată când iese afară, în atmosfera plăcută a dimineții de vară. Un Mercedes negru este parcat pe jumătate pe trotuar. Pare la fel de diabolic și de indiferent ca bărbatul din fața liftului. Remarcă faptul că are un număr de înmatriculare neobișnuit. DL012B. Își scoate telefonul și-l notează. Cum poate avea povestea asta vreo legătură cu Fadi? Își simte disperarea intensificându-se.

Dar poate că asta este doar o fundătură.

Capitolul 41

Londra

Vineri, 21 august 2015

Este aproape 10:30 când Klara urcă scările spre intrarea institutului din Surrey Street. Își simte picioarele la fel de grele precum capul. Imaginile din ziua precedentă i se perindă prin minte – un pahar după altul la pub, în timp ce aștepta în fața casei unde s-a dovedit că stătea Patrick. Apoi cei doi bărbați. De ce a fost atât de sigură că-l urmăreau pe Patrick? Categorie, au apărut într-un moment convenabil. Dar, de fapt, nu existase nimic care să sugereze că-l urmăreau. Doar paranoia ei și prea multele pahare cu vin. Doar acea fărâmbă de intuiție care se află adânc în ea și nu vrea să-i dea pace.

Pe urmă vede fața lividă a lui Patrick pe șine. Ochii lui deschiși, fără viață și goi. Imagini ale polițistului care sugera că era beată. Închide ochii copleșită de remușcare și vină. Fusesse beată. Beată cu adevărat. Acesta era motivul pentru care Patrick era mort? Ea ar fi făcut altceva dacă n-ar fi băut acele ultime pahare cu vin alb?

— Nu, nu, nu..., șoptește ea și împinge ușa grea. Nu, nu, nu!

Pe palier, vizavi de ușa lui Charlotte, cineva a pus o măsuță pe care se află un mic buchet de crini și o lumânare aprinsă. Flacăra tremură ușurel, pentru că geamurile nu sunt bine izolate și se creează curent. O carte de condoleanțe este deschisă în fața lumânării și Klara vede că mulți dintre colegii ei deja și-au exprimat regretele pentru familia lui Patrick. Ezită un moment, pe urmă se apropie de măsuță și ia pixul albastru ordinar, dar ceva o răscolește și se simte nesigură pe picioare. Imaginea lui Patrick pe șine. Trebuie să se țină de măsuță pentru a nu-și pierde echilibrul.

— Klara! rostește Charlotte în spatele ei. Bănuiesc că ai aflat cumplita veste, nu?

Ea se răsucesc pe călcâie și o vede pe Charlotte stând în pragul ușii biroului ei. Pare obosită, cu ochii afundați în orbite; părul bogat și cârlionțat nu este prins, ci lăsat liber, plutind ca o aură în jurul ei.

Klara doar încuviințează din cap și rămâne tăcută. Vrea să-i relateze despre ziua de ieri. Despre laptop și despre bărbații în gecii din piele, și despre Patrick zăcând pe șine. Însă își amintește vocea șefei sale atunci când a pomenit de Stirling Security și brusc se simte prea înfricoșată. Face un pas spre perete și se sprijină de el, apoi închide ochii.

— Te simți bine, Klara?

Aude vocea lângă urechea ei și simte o mână pe umăr, părul lui Charlotte lângă obrazul ei. Întoarce capul, nu vrea ca șefa ei să-i simtă în respirație mirosul de vin rămas din seara trecută.

— E-n regulă, rostește ea domol și deschizând încet ochii. Mă simt bine. Doar că este atât de cumplit!

Charlotte consimte și se uită în ochii ei.

— Cine ar fi crezut așa ceva? spune ea. Poate că mereu este așa, dar el, deși era ciudat, nu părea deprimat.

— De ce-ar fi fost deprimat? întreabă Klara susținând privirea lui Charlotte.

În ochii șefei pâlpâie o undă de compasiune, însă dincolo de această compătimire, Klara simte un abis înghețat.

— Klara, adaugă Charlotte și o apucă de braț. Poliția mi-a zis că a găsit acasă la el o scrisoare printată în care scria că se va sinucide.

— Cum adică „printată”?

Charlotte ridică din umeri.

— De unde să știu? Asta au spus ei.

— Printată la o imprimantă?

— Da, așa au zis, dar nu asta este important.

Un fior rece o străbate brusc, făcând-o să încremenească. Dacă Patrick nu folosea computere, de ce și-a scris scrisoarea de adio la un calculator?

— Totuși, oricât de cumplit este, continuă Charlotte, nu putem îngădui ca asta să ne distragă. Măine, luăm avionul spre Stockholm. Raportul e gata. Asupra acestui lucru trebuie să ne concentrăm acum. De restul ne vom ocupa la întoarcere. Ne-am înțeles?

„Nu! ar vrea Klara să țipe. E al naibii de sigur că nu ne-am înțeles! Asta-i o nebunie totală!”

Dar n-o face. În schimb, încuviințează din cap.

— O să fac tot posibilul.

•

Așteaptă în fața biroului lui Patrick, pe podeaua care scârțâie, până când aude ușa biroului lui Charlotte închizându-se un etaj mai jos. Trebuie să afle ce făcea el aici. Să afle de ce i-a luat laptopul. Să afle ce este Stirling Security și de ce Charlotte se poartă atât de ciudat. Iar mai presus de toate, să afle de ce a murit.

Trage adânc aer în piept și apasă clanța ușii de la biroul lui.

Spre marea ei surpriză, ușa e descuiată și se deschide scârțâind. O împinge încet. Jaluzelele sunt coborâte, iar încăperea este întunecată ca de obicei. Face o jumătate de pas peste prag și ascultă cu atenție pentru a se asigura că nimeni nu urcă scările.

După ce constată că nu se aude nimic, aprinde lumina și se îndreaptă spre tabla albă pe care Patrick a desenat *mind map*-ul. Însă tabla este goală și strălucește albă în lumină.

Se oprește chiar în fața ei. Tabla pare nouă-nouță, nici măcar o singură pată nu se observă pe ea. Își îndreaptă privirea spre birou și vede că și acesta este gol. Nici măcar un blocnotes sau o foaie de hârtie nu se află pe el. Nici măcar un bilețel. Marți, era încovoiat sub greutatea teancurilor de hârtii ordonate și, evident, bine organizate ale lui Patrick.

Când se întoarce spre bibliotecă, observă că încă e plină cu cărțile lui Patrick despre drepturile omului. Însă bibliorafturile, care umpluseră cel puțin două rafturi, au dispărut.

Își amintește că a citit undeva că oamenii care au de gând să se sinucidă își lasă adesea treburile în ordine înainte de a-și pune planul în aplicare. Asta ar fi explicația lui Charlotte.

Dar ea nu este sigură că Patrick și-a golit biroul.

Capitolul 42

Bergort

Duminică, 9 august-duminică, 16 august 2015

Aștept ca magazinele să se deschidă în oraș, ca să fur niște blugi, tricouri, adidași și o șapcă a echipei de baschet Lakers. La mall, șterpelesc o șapcă pe care scrie „NY”, însă o pun la loc, pentru că îmi amintesc brusc de tine. Mă gândesc că, la fel ca toată lumea, crezi că am murit, iar asta mă face să mă simt cumplit de trist și de vinovat, dar și furios în același timp. Și nu știu ce să fac. Într-un fel, chiar *sunt* mort, trupul îmi este ca o cochilie goală. E ca și cum conștiința mea abia dacă mai funcționează, fiind concentrat asupra unui singur lucru: misiunea mea, singurul țel pentru care mai trebuie să trăiesc.

Iar în fiecare seară, în hainele mele noi, cu trupul meu nou și slab, cu capul și bărbia proaspăt rase, stau după colțul blocului în care se află apartamentul fratelui Dakhil, unde noi, frații, ne întâlnim aproape în fiecare zi, cu o eternitate în urmă, într-o altă viață, într-o altă lume, într-un alt corp.

Îi văd venind și plecând. Îi zăresc pe Dakhil și pe Tasheem, fratele cu barbă stufoasă și roșie, și pe fratele Taimur. Pe al-Amin nu-l văd.

De fapt, nu prea știu ce fac. Poate că-i supraveghez, poate că încerc să găsesc momentul potrivit pentru a-i ataca. Poate că doar îmi adun curajul sau încerc să găsesc o cale ca să ajung la substratul urii mele. Și ce-o să fac când voi ajunge acolo? Ce voi face după ce voi cunoaște toate mișcările trădătorilor?

Ce voi face atunci?

Îmi amintesc toate vorbele lor. Cum ne-am rugat și am plâns când orașul Kobane a fost pierdut. Cum am blestemat bombele americanilor și cruzimea kurzilor. Cum ne-am bucurat de atacul de la al-Hasakah și am apreciat forța războinicilor care se apropiau tot mai mult de Alep.

Cât de mândri au fost când, în cele din urmă, a venit vremea să plec.

— Ce-a fost mai rău s-a terminat odată cu pierderea orașului Kobane, au

spus ei. Kurzii sunt puternici, dar în Hasakah se află oamenii lui Bashar al-Assad. Iar ei sunt obosiți. *Mashallah*, vei simți gustul victoriei, frate.

Numai minciuni. Numai teatru. Au făcut toate astea doar pentru a-și distruge frații.

Deci, ce voi face după ce voi termina supravegherea lor? Ce voi face după ce-mi voi regăsi curajul? Ce voi face atunci?

Îi voi distruge.

•

Noaptea, dorm într-un spațiu de depozitare de lângă gheana din subsolul blocului în care stă Mehdi. Este una din acele încăperi la care toată lumea are acces. Un loc unde obișnuiam să bem în adolescență, sau să dormim când eram dați afară din casă, ori când eram prea beți ca să ne ducem acasă. Însă Mehdi e cineva aici, îi supraveghează pe copii și este singurul care are cheia ușii, așa că nimeni nu mă deranjează când stau întins pe saltea în întuneric, băgat într-un sac de dormit pe care l-am furat dintr-un magazin cu articole sportive, dimpreună cu o pereche de bascheți albi. Mehdi îmi aduce resturi de mâncare, iar uneori mergem la McDonald's împreună, dar nu în Bergort, nu în cartierul nostru, ci în altă parte, undeva unde nimeni nu mă poate recunoaște pe mine sau persoana care am fost.

Astfel trec câteva zile. Mehdi e liber și ne ducem la un lac cu o Mazda mică și rablagită pe care a împrumutat-o de la cineva. Este o zi călduroasă. Am lăsat în urmă debarcaderul și mica plajă, copiii și gălăgia și mergem în pădure desculți, cu acele de brad intrându-ne în tălpi. Stăm pe un bolovan de lângă groapa în care altă dată făceam grătare.

— La naiba, îți amintești? întreabă Mehdi. Aici, ți-ai făcut de cap cu Soledad! râde el și se plesnește peste șolduri. La naiba, jur, frate, nu prea aveai ce să vezi la ea! Însă erai atât de excitat! Ca un animal! Ca un iepure, *len!*

Nu pot să nu zâmbesc. A trecut atât de mult timp. Câți ani aveam? 13?

— *Khalas!* rostesc eu. Încetează, era sexy, frate.

Mehdi doar clatină din cap. Râsul i se stinge și rămânem tăcuți un timp, moleșiți de căldură. Apoi întoarce capul spre mine.

— Îți amintești că ți-am zis că ne-am putea ajuta unul pe altul? întreabă el.

Îmi ridic privirea spre el, îmi mijesc ochii pentru a-i feri de soare și dau din cap în sens afirmativ.

— Desigur. Orice, *brush*. N-aș fi aici dacă n-ai fi tu, zice Mehdi, se trage puțin mai aproape, pe urmă se apleacă spre mine și șoptește: știi că se petrece ceva în Bergort, *ey*? Ai văzut, nu? Simbolul desenat peste tot. Se simte în atmosferă, nu?

Soarele este fierbinte și plăcut pe fața mea, așa că mă las lângă bolovan, sprijinit de el și șezând pe acele de brad. Desigur, am văzut acele simboluri desenate pe beton, am văzut ceva în ochii puștilor, i-am auzit șoptind când treceam pe lângă ei seara, îndreptându-mă spre cămăruța de la subsol. Pe de altă parte, sunt atât de concentrat asupra lumii mele, încât nu mi-a păsat, doar am remarcat, atâta tot.

— Sigur, spun eu. Fără îndoială, îmi dau seama că se pune ceva la cale.

Mehdi încuviințează însuflețit din cap.

— Da, da, adaugă el. Se întâmplă uneori. Ceva se întâmplă. Poliția îl bate pe unul sau cineva moare. Și tot Bergortul o ia razna, nu? Am trăit și noi asta, nu-i așa, frate?

Consimt și-mi aduc aminte cum a fost cu cinci ani în urmă, în acea vară fierbinte când Bergortul a explodat câteva nopți. Poliția a venit cu scuturile și bastoanele sale nenorocite, dar n-a avut nicio șansă, noi eram ca mercurul și apa, mereu găseam alte locuri pe unde să ne prelingem. Însă nu-mi amintesc de ce, nu-mi amintesc cum a început și cum s-a sfârșit.

— Dar de data asta este altfel, continuă Mehdi. De data asta, e planificat. Înțelegi? Suntem ajutați de niște oameni care se pricep la chestii de-astea, care ne pot ajuta să începem un război. Începem cu asta, cu simbolurile. E ceva psihologic, frate, creăm o atmosferă de teamă, corect?

Ridic din umeri.

— Dacă spui tu, *len*.

— Apoi se va întâmpla. Sută la sută, frate! Nu doar noi, se vor implica și alte suburbii, și alte cartiere. O să fie un adevărat război! Și ne poți ajuta, *fantomo*! Ieși numai noaptea, nu-i așa? Așa că poți desena simbolul, nu?

Îmi amintesc cum era când făceam asta. Cât de îmbătător era gândul că luptam alături de frații mei împotriva opresiunii. Că le-o plăteam pentru fiecare lovitură de baston primită și strangulare cu brațul până aproape de sufocare, pentru fiecare noapte petrecută în închisoare, pentru fiecare seară pierdută fără niciun motiv în duba poliției. Că în cele din urmă îi puneam pe nemernici pe fugă, îi năuceam și-i făceam să intre în defensivă. Cât de grozav era sentimentul puterii! Cât de minunat era să le arătăm cine deținea

puterea în Bergort!

Însă acum nu mai simt nimic din toate astea. Doar pustietate și o absurditate care vibrează și îndoaie brazii spre mine, alungând lumina soarelui și amenințându-mă cu întunericul. Ce înseamnă câteva pietre aruncate în polițiști când frații noștri mor cu miile? Ce înseamnă câteva mașini incendiate când frații noștri sunt sfârtecați de drone? Nu înseamnă nimic, înseamnă mai puțin decât nimic. Dar îi datorez asta lui Mehdi. După tot ce-a fost, el încă îmi este alături, așa că mă silesc să-i zâmbesc.

— În regulă, frate, spun eu. Pot desena simbolurile alea, nu-i nicio problemă.

•

Se întunecă în timp ce ne întoarcem spre Bergort. Mehdi continuă să trăncănească despre nenorocita de revoltă și cât de uriașă o să fie. Vorbește despre cum o să umplem Bergortul cu un simbol pe care mi-l arată – un pumn în interiorul unei stele. Zice că toată lumea va fi îngrozită neștiind la ce să se aștepte și că totul se va face cu discreție, doar câțiva *shunos* cunoscând ce se petrece. Apoi îmi dă niște tipare ale simbolului și câteva spray-uri cu vopsea.

Când ajungem în Bergort este deja întuneric, iar felinarele aruncă o lumină difuză și galbenă în cenușiul din jur. Îi cer lui Mehdi să mă lase lângă fostul meu bloc. Pare surprins când cobor din mașină cu greaua mea geantă din nailon.

— Ce naiba vrei să faci acolo, frate? Credeam că te ascunzi.

— Ei dorm deja, spun eu și-mi ridic privirea spre geamurile întunecate.

— Ce ai în geantă? O tot cari după tine ca un catâr. E ceva important?

Ezit o clipă, însă nu pot să mă abțin. Nu pot rezista tentației de a-i arăta lui Mehdi cât de al naibii de serioasă este toată treaba. Așa că pun geanta pe scaunul pasagerului și trag cu grijă fermoarul. El se apleacă și ochii i se largesc până când am impresia că-i vor cădea, efectiv, în gură. Și asta n-are de-a face cu o eventuală oboseală, ci cu uimirea!

— Ce dracu', frate? Ce dracu'? De unde ai armele?

— Nu mă joc, zic eu ridicând un pistol, rece și greu în mâna mea. Ochi pentru ochi, frate. Oamenii care m-au înșelat vor plăti. Dă cu seriozitate din cap în timp ce vâr pistolul în betelia pantalonilor și închid fermoarul genții. Vreau să le ascund aici. Nu există loc mai sigur. Dacă vrei, te pot învăța să tragi cu arma.

•

Apartamentul este întunecat și tăcut – dacă ei nu sunt la muncă, se duc la culcare devreme. Geanta din nailon bleu este grea și-mi freacă umărul în vreme ce mă furișez prin hol. Aerul stătut îmi umple plămânii. Au trecut câteva luni de când am plecat de-aici. Era o altă viață.

Aș fi putut dosi armele în pădure, acolo unde obișnuiam să ne ascundem lucrurile când eram mici. Aș fi putut să sap o groapă și s-o acopăr cu ace de brad și frunze. Ar fi fost în siguranță acolo, poate chiar mai mult decât aici.

Ce anume mă atrage aici? Un sentiment de siguranță pe care l-am avut în trecut? Sau vaga speranță că o ușă se va întredeschide? Că o lumină se va aprinde, iar pași furișați vor veni din dormitor? Că voci șoptite mă vor întreba ce caut aici, ce am în geantă? Că va avea loc o confruntare care mă va sili să mă văd pe mine însumi în ochii lor?

Rămân nemișcat și ascult. Poate că ar fi fost suficient. Poate că o rază de lumină, pași estompați și o voce întrebătoare ar fi fost îndeajuns. Poate că ar fi fost destul pentru a mă opri din ce am de făcut.

Vechea noastră cameră arată exact ca atunci când am părăsit-o, doar că în clipa asta e mai curată. Trag fără zgomot vechea mea saltea, turtesc geanta și o vâr în locul de sub pat unde am ascuns atât de multe lucruri pe vremuri. Dar asta va fi ultima dată când dosesc ceva acolo.

În drum spre ieșire, mă opresc. Încremenesc și părul de la ceafă mi se zburlește. Aș putea jura că am auzit un zgomot din partea cealaltă a sufrageriei. Aș putea jura că am auzit un scârțâit.

Mă răsucesc încet pe călcâie. Sufrageria este întunecată, e aproape beznă din cauza draperiilor care acoperă permanent geamurile. Ușa dormitorului lor este închisă. Oare nu era puțin întredeschisă mai devreme? Rămân nemișcat, neștiind ce să fac, cu inima bubuindu-mi în piept. Însă nu mai aud altceva. Doar zumzetul unui ventilator de undeva de jos, de la subsol. Stau așa până mă apucă un cârcel, iar atunci, mă întorc încet și mă furișez spre ușă, apoi ies în seara caldă și cenușie.

Pe pista pentru biciclete, mă opresc, simțindu-mă și ușurat, și dezamăgit. Nimeni nu m-a văzut. Planul a fost perfect. Asta este viața mea acum, pentru asta trăiesc, cu asta trăiesc.

Capitolul 43

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Soarele după-amiezii este sus pe cerul albastru și senin de deasupra celor zece mașini incendiate răspândite prin parcare. Cioburi de sticlă acoperă asfaltul, iar geamurile de la magazinul sirianului sunt sparte. El se află afară, cu o mătură în mână, cu ochii întunecați și furioși în timp ce murmură:

— Afurisiții de copii! Dracu' să-i ia de copii proști!

Yasmine vede aceiași ochi goi și obosiți la toți cei pe care-i întâlnește. Mașinile lor au fost distruse în parcare. Alimentara lor a fost incendiată, copiii lor nu mai pot ieși seara afară și nici în timpul zilei nu este sigur să iasă. Iar pretutindeni este desenat pumnul roșu încadrat într-o stea. Pretutindeni există acel sentiment al amenințării, al asediului, al numărătorii inverse până la declanșarea haosului.

Yasmine se îndreaptă spre centrul comercial. Pistolul i se freacă puțin de piele, dar se miră cât de mult s-a obișnuit cu asta deja. De când l-a văzut pe acel gangster în fața hotelului Lydmar, îl ține încărcat.

A fost aici cu doar douăsprezece ore în urmă, însă, chiar și după distrugerile din noaptea trecută, este uimită de cât de diferite par lucrurile acum, cât de normale. Geamurile sparte ale magazinului alimentar, cutiile cu lapte vărsate pe dalele din beton ca o tablă de șah. Totuși nu se compară cu ce a văzut noaptea trecută. Nu sunt țipete, nu sunt focuri, nu sunt băieți fără chip care fugăresc polițiști fără chip.

Două mașini de poliție sunt parcate în fața alimentarei, o dubă și o mașină de patrulare, și patru polițiști stau sprijiniți de ele, având în mâini pahare din carton pline cu cafea și caschetele ridicate spre creștet. Fac tot posibilul să pară inofensivi, de parcă nu ei ar fi fost umbrele întunecate care alergau prin Bergort noaptea trecută. Dar, indiferent cât de mult se străduiesc, tot arată ca niște pifani în permisie. Ca niște fii de fermieri care au devenit o armată invadatoare fără a înțelege cum. Nu par intimidanți, ci

doar naivi, aproape inocenți, de parcă n-ar fi conștienți de ura din jurul lor.

Aproape că i-ar putea părea rău pentru ei, însă știe că, la venirea serii, își vor pune din nou cagulele. Se vor ascunde în spatele scuturilor, gardurilor mobile, bastoanelor și loviturilor.

Iar polițiștii știu că toată lumea știe. Așa că în atitudinea lor există o anumită încordare, ceva nefiresc. Ei văd simbolurile desenate în tot Bergortul, mașinile arzând. Își spun că pot proteja acest butoi cu pulbere de fitilul său. Dar în sinea lor se gândesc că este prea târziu.

•

Se așază pe o bancă, în lumina soarelui care se strecoară printre două blocuri. Ploaia a trecut, iar soarele după-amiezii este din nou fierbinte, însă nisipul de sub lopățelele uitate și roțițele desprinse ale mașinilor de jucărie este umed încă. Este aproape ora 3 când aude vocea Parisei din spatele ei.

— Yazz? Scuză-mă că am întârziat.

Când se răsuțește pe călcăie, o vede pe Parisa stând lângă poarta strâmbă a terenului de joacă și pornește apoi spre ea pe nisipul umed.

— E-n regulă, spune Yasmine.

După ce ajunge lângă Parisa, o privește în ochi și face un gest în direcția centrului Bergortului.

— Mare haos a fost noaptea trecută.

Parisa încuviințează din cap precaută, de parcă nu prea se gândise la asta.

— Ey, spune ea în cele din urmă. Așa merg lucrurile, *len*. Știi cum este. Polițiștii se iau de noi, iar noi le-o plătim.

Yasmine ezită. Oare Parisa nu știe că bărbatul ei este implicat în asta? Că e un soi de lider?

— Al cui este copilul pe care l-ai avut ieri în brațe? întreabă ea în schimb. Al surorii tale?

Parisa tresare, iar privirea ei trece peste terenul de joacă și piață, peste magazinele distruse de-acolo, scăldate acum în lumină. Clatină din cap.

— A mai făcut mama ta un copil?

Yasmine râde străduindu-se să alunge tensiunea dintre ele. Însă Parisa doar clatină iarăși din cap și se uită la ea, în ochi apărându-i ceva dur și rebel.

— Este a mea, Yazz. Nour e fetița mea.

Surprinsă, Yasmine face un pas îndărăt.

— Cum? Glumești? Tu...?

Tace fiindcă nu știe cum să continue.

— Este chiar atât de ciudat, Yazz? Întreabă Parisa. Ți se pare atât de *aberant* să am un copil?

— Nu, nu. Nu știi, Parisa.

— Nu toată lumea poate fugi! Nu toată lumea poate să dea totul dracului și să se mute la New York.

— Nu asta am vrut să spun, surioară. Ci doar că... De ce n-ai spus nimic?

— De ce n-am spus nimic? o ironizează Parisa și un mic zâmbet răutăcios îi apare la colțul gurii. De ce n-am spus nimic? Fiindcă nu erai aici, *surioară*. Doar nu m-ai sunat în fiecare zi, nu? Doar nu comunicam toată ziua pe Facebook, *surioară*, nu-i așa?

Felul în care rostește cuvântul „surioară” este identic cu cel pe care i-a spus Yasmine cu o zi în urmă, în fața apartamentului Parisei. Yasmine ridică din umeri, simte Bergortul târându-se peste ea, apăsând-o, copleșind-o. Îi simte tentaculele trăgând-o spre el. Nu contează cât de departe pleci.

— În sfârșit, adaugă Parisa. Este o scumpă, *len*.

Yasmine își coboară privirea. Ea a fost cea care a venit aici plină de o furie îndreptățită. Dar așa se schimbă lucrurile mereu. Nimic nu este permanent aici, cu excepția haosului.

— Este a lui Mehdi? El e tatăl ei?

Parisa nu spune nimic, doar încuviințează vag din cap.

— Haide, Yazz, vreau să-ți arăt ceva, zice ea apoi.

Yasmine se uită la ea.

— Ce?

— Vrei să afli ce-i cu Fadi? Asta ai zis. Că nu dai doi bani pe restul, că doar îl cauți pe el.

— Nu dau doi bani pe restul, indiferent ce dracu' se întâmplă, însă dacă trăiește, trebuie să-l văd. Înțelegeți asta, da?

Își simte furia intensificându-se din nou. Față de Parisa și de tot nenorocitul de Bergort. Față de toată mizeria asta și stagnarea, și legăturile misterioase, și vina, vina, vina.

— Haide, atunci! o îndeamnă Parisa, se răsucesc pe călcâie și o ia din loc.

Capitolul 44

Bergort

Luni, 17 august-joi, 20 august 2015

Următoarele zile sunt simple. Luni, ne urcăm în acea nenorocită de Mazdă rablagită și ne ducem într-un loc izolat. Doar Mehdi și cu mine. Parcăm mașina, apoi ascultăm melodii clasice de la Benzile Piratului, iar Mehdi cântă rap împreună cu interpreții, cu respirația lui astmatică, mereu cu o jumătate de măsură în urmă, mereu greșind cuvintele. Mă face să râd și pentru un moment aproape că uit cine sunt, cine am devenit.

Pe urmă pornim pe cărări înguste către mijlocul pădurii, exact ca niște culegători de ciuperci – jur, exact ca nenorociții de suedezi. Este liniște, se aude doar zornăitul pungii din plastic pline cu sticle goale și cutii de conserve pe care Mehdi o are în mână. După ce ajungem suficient de departe de micul drum forestier pentru a ne simți în siguranță, aliniem conservele pe niște bușteni și ne retragem vreo 20 de metri. Deschid geanta pe care am adus-o din Siria și scot uzata armă rusească.

Desigur, Mehdi a mai văzut arme. Îmi amintesc fața lui Răven când, cu mulți ani în urmă, ne-a arătat un revolver vechi și ruginit. Cât de mândru era! Dar deja știai că se pregătea să ne părăsească, vedeai heroina în ochii aceia morți, vedeai cât de aproape era, așadar, nici măcar nu ne-am entuziasmat, doar ne-am deprimat oarecum, iar peste doar câteva luni, sărmanul ticălos a murit.

Numai că asta-i altceva. Asta vine dintr-un război și mâinile lui Mehdi tremură când o apucă prima dată, ochii îi strălucesc.

— Rahat, *brush!* exclamă el. De unde le ai?

— Le-am luat când m-am întors. Acolo, nimeni nu ține socoteala tuturor acelor arme. A durat o săptămână până am ajuns acasă mergând cu diverse camioane și autobuze. Nu le puteam declara la aeroport, nu?

Ridică o armă și o îndreaptă către brazi.

— Ai participat la vreo luptă cu asta?

Se uită la mine cu o admirație pe care n-am mai văzut-o din partea lui,

gata să creadă orice i-aș răspunde. Așa că-i povestesc despre front, despre bombele lansate de nemernicii lui Bashar al-Assad asupra noastră, despre grenadele noastre artizanale, despre cum frații își ridicau armele deasupra capetelor și trăgeau prin golurile din betonul ruinelor, cum mirosea a sulf și a deșert, îi spun câți ticăloși au ucis frații. Și când mă întreabă dacă am omorât pe cineva, încuviințez ezitând din cap și mă uit în altă parte.

Deoarece singurii pe care i-am ucis sunt frații mei.

•

Ne așezăm pe doi bușteni. Mehdi începe să înfulece un baton de ciocolată Twix fără a-mi oferi și mie unul, ca de obicei, și asta mă irită, deși știu că a făcut atât de multe pentru mine. Dar când îl văd îndesându-și ciocolata în gură și plescăind din buze, mă înfurii. Ce dracu' căutam în pădure? De ce trebuie să învețe să tragă? Îi aud respirația șuierătoare venind dinspre buștean. Mă sprijin de trunchiul unui copac și mă uit la el.

— Ai de gând să-mi spui ce dracu' e cu treaba asta în care ești implicat? Îl întreb eu. Ce dracu' căutam în pădure, ca doi suedezi?

Se uită la mine și clefăie cumva, de i se scurge caramelul pe la colțul gurii.

— Ce naiba ai? se oțărește el. Te-ai supărat cumva?

Clatin din cap.

— În sfârșit. Dar sigur știi ce se petrece în Bergort, frate. Ce dracu' este cu revoltele?

El încuviințează tăcut.

— Începe să capete amploare. În weekendul ăsta, o să explodeze, frate. Avem un *shuno* care ne coordonează, știi?

Ridic din umeri.

— Și ce se va întâmpla, de fapt, frate? Care dracu' e treaba? Să nu te-
apuci să împuști pe nimeni, tâmpitule!

Nu că mi-ar păsa de polițiști, însă mi se pare inutil să împuști niște polițiști în Bergort. Mă gândesc la puștii pe care i-am văzut în prima seară când m-am întors, cârâind și dând din aripi lângă Camp Nou și terenul de joacă. Ce se va întâmpla cu ei dacă observă niște tipi ca Mehdi încercând să împuște polițiști?

— Nu, *relaxează-te*, zice Mehdi. Nu sunt prost. Și cum să nu mă intereseze asta? Sunt plătit de sârbi, știi? Cu o mie pe noapte, frate. Ca să creez ceva haos. Mai demult, o făceam pe gratis!

Râde, iar eu scuipe pe mușchiul din fața mea înainte de a mă uita la el. Și pricep. Este firesc. Așa am crescut noi. Avem asta în noi. Întotdeauna e agitație undeva. Întotdeauna mai există un strat, întotdeauna există o anormalitate, o posibilitate iluzorie sub straturile de rahat și haos. Întotdeauna mai există ceva care poate fi dat dracului. Niciodată nu vedem mai departe de ce-i sub nasul nostru. Niciodată nu vedem mai departe de următoarea plată.

•

După-amiază, Mehdi vine la ușa ascunzătorii mele, a peșterii mele. Pare stresat și ochii îi fug în toate direcțiile, ca niște iepurași.

— *Shoo*, frate, mă salută el dând mâna cu mine temător și îmbrățișându-mă fugitiv.

— Ce se petrece? Pari stresat.

Închide ușa metalică în urma lui, intră în cameră și mă privește cu seriozitate.

— Cineva te supraveghează. Cineva știe că te-ai întors. Știi cum se întâmplă – e doar o chestiune de timp până când va afla toată lumea.

Mă așez pe saltea. Este doar o chestiune de timp, deși am fost prudent. Lucrurile se mișcă repede aici.

— Cum ai aflat?

— Am contactele mele. Iar această persoană pune întrebări despre simboluri și mă îngrijorează. Știi și tu că se petrece ceva important aici. Oamenii implicați... Știi? Cei care plătesc. Or s-o ia razna dacă cineva dezvăluie ce se întâmplă înainte ca lucrurile să fie puse la punct, frate. Nu vrei să te pui cu ei, crede-mă! Și dacă te vede cineva, nu vei mai putea să te răzbuni. Trebuie să fii prudent.

— Cine m-a văzut?

Genele lui Mehdi flutură înainte ca el să mă privească enervat.

— Cineva pe care nu-l cunoști. Ar fi bine să nu mai ieși dacă nu vrei să se afle că te-ai întors. La naiba, ești *haddi*, frate. Ar putea fi *afurisitul* de Săpo^[39]. Nu vrem ca Săpo să dea târcoale pe-aici acum, cu doar câteva zile înainte să înceapă asta.

Sunt nedumerit.

— Dar ce dracu', frate? Cine este? Vreunul dintre trădători pune întrebări? Unul dintre oamenii care m-au trimis în Siria?

Simt cum mi se usucă gura. M-am ascuns, m-am furișat, abia dacă am

ieșit din cameră zile întregi. Cum să mă fi descoperit cineva?

— Nu contează. Trebuie să rămâi ascuns o vreme, apoi te poți răzbuna cum poțezi.

•

Așa că aducem un PlayStation și un televizor vechi la subsol. Conectăm aparatele la o priză de pe hol. Mehdi este prea zgârcit pentru a mi le împrumuta pe cele noi, deci îmi petrec vremea cu vechiul lui PlayStation 3, jucând vechile și plictisitoare jocuri *FIFA* și *Halo: Combat Evolved*. Marți, mergem în pădure, unde îl învăț să tragă cu pistolul, în vreme ce el trăncănește despre revolte și haos.

Mă uit la Mehdi, îi văd ezitarea, îi aud respirația șuierătoare, observ cum tresare când trage cu arma, închide ochii când apasă trăgaciul și ratează atât de mult, încât aproape că încep să râd. O mie pe noapte pentru a incendia Bergortul. Măști și bate de baseball, și pietre aruncate în polițiști. Nu mai suntem puști și asta mă întristează și mă face să mă simt pustiit. Nimic bun nu ni s-a întâmplat vreodată, n-am avut niciodată un răgaz.

•

Joi seara, stau vizavi de locul unde se întâlnesc trădătorii. Îi văd sosind unul câte unul acasă la Dakhil. Din partea cealaltă a centrului comercial și a Bergortului, aud gălăgia făcută de puștii care se pregătesc de revolta din noaptea asta. Încă este prea devreme. Va mai fi liniște o vreme, până să izbucnească exploziile. La fel ca în ultimele două nopți. Dar cu fiecare zi care trece, lucrurile capătă o amploare tot mai mare.

Nu știu ce caut aici în seara asta, șezând pe banca din fața blocului. De obicei, mă duc acasă de îndată ce văd că al-Amin nu este cu ei. Însă în seara asta, pur și simplu, nu pot pleca, în ciuda avertizării lui Mehdi.

Seara e călduroasă, sunt obosit și singur. Bănuiesc că n-am unde altundeva să mă duc. Poate că simt ceva nedeslușit. Totuși mă decid să aștept aici.

•

Aproape că am ațipit, când, în cele din urmă, îl văd pe asfaltul crăpat din parcare. Încuie portiera unei mașini mici, un Golf poate, se aude un clic și un bip, apoi pornește cu pași repezi spre bloc.

Fratele al-Amin. Aceleași haine, aceeași geacă din piele, același mic *kufi*. Are un telefon la ureche și vorbește încet. Încremenesc pe bancă, parcă lipit de ea, incapabil să mă mișc. Nu mă pot gândi decât la acel

telefon, dacă este același cu cel pe care l-a folosit pentru a mă suna cu câteva săptămâni în urmă. Dacă este același telefon cu care i-a ucis pe frații mei.

A intrat pe ușă înainte de a-mi veni în fire, de a-mi aduna gândurile.

Al-Amin n-a dispărut. Poate că vine mereu mai târziu acum. Sau poate că este prima dată când vine săptămâna asta. Sau poate că e ultima dată. Poate că a venit aici cu una dintre blestematele lui de misiuni. Adrenalina începe să-mi gonească prin vene. Să fie asta șansa mea? Toți frații sunt adunați aici. Trupul îmi vibrează. Nu m-am gândit niciodată dincolo de asta. Însă am visat scenariul ăsta. Iar acum este real.

Mă ridic de pe bancă, încerc să văd ceva pe fereastră, dar draperiile sunt trase.

Nu știu cât de mult stau acolo, paralizat, incapabil să gândesc, însă înainte să-mi revin, văd ușa deschizându-se și pe frați ieșind. Dispar unul câte unul, până când rămân doar imamul Dakhil și al-Amin. Sunt prea departe pentru a auzi ce vorbesc, dar par că au terminat, își dau mâna și se îmbrățișează fugitiv. Apoi imamul Dakhil se întoarce în apartament, pe când al-Amin se îndreaptă spre parcare. Înainte de a se despărți, aud:

— Ne vedem mâine, după rugăciunile de vineri.

Reușesc să mă adun, concentrarea revenindu-mi mai intensă decât oricând.

Ne vedem mâine.

„Da, ne vedem mâine!”, chibzuiesc eu.

Capitolul 45

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Ele trec pe lângă centrul comercial și se îndreaptă spre blocurile unde ea și Fadi au crescut, pe urmă spre micul câmp plin de măracini și pădăii. Dincolo de el este micul crâng unde ea și Fadi se jucau când erau mici, unde ea îi povestea despre Ronia, iar el se înfricoșa atât de tare de troli și hoți, încât începea să tremure. Unde, în amurg, se prefăceau că făceau hotdogi la grătar, apoi se furișau în casă înfrigurați și chicotind în liniștea și întunericul din apartament.

— Unde mergem, Parisa? întreabă Yasmine.

— O să vezi, răspunde Parisa încet. Aproape că am ajuns.

Iarba este înaltă și Yasmine, temându-se că s-ar putea afla șerpi acolo, grăbește pasul după Parisa. Odată ajunsese lângă crâng, se opresc.

— Acolo, spune Parisa, în tonul ei deslușindu-se ceva plin de forță și impetuositate. Du-te tu prima.

— Ce naiba? exclamă Yasmine. Tu m-ai adus aici. Tu ai spus că vrei să-mi arăți ceva.

— Cum vrei, suspină ea și urcă pe pietrele încălzite de soare.

Yasmine așteaptă o secundă, apoi o urmează.

•

De îndată ce intră în crâng, își dă seama că a fost înșelată. Doi bărbați în blugi largi și bluze negre, cu mâneci lungi se află în fața ei. Nu spun nimic. Yasmine nu vede decât ochii lor mici privind prin găurile măștilor de schi, identice cu cele purtate de puști cu o noapte în urmă.

Simte adrenalina năvălindu-i în vene și lumea se învâрте în jurul ei. Întoarce capul și observă că Parisa deja a luat-o la fugă în josul pantei, fără a se uita în urmă.

Bărbații se apropie de ea și Yasmine pășește îndărăt. Ei nu spun nimic, doar se îndreaptă încet spre ea, cu brațele întinse, cu mânușile din piele neagră pregătite s-o înșface. Într-un final, se răsucesc pentru a o lua la

goană, pentru a scăpa, pentru a lăsa toate astea în urmă, indiferent despre ce-o fi vorba. Dar vede un al treilea bărbat cu mască de schi venind spre ea dinspre baza pantei și-și dă seama că n-are pe unde să scape.

Constată că bărbatul care urcă panta poartă un trening lucios și că un tatuaj verde îi urcă pe gât, pierzându-se sub mască. Speriată, vede toate astea din exterior, stând într-un crâng difuz, sub un soare difuz, cu trei bărbați mascați în jurul ei. Țipă în urma Parisei:

— Ce mama dracului ai făcut, *sharmuta*?

Însă Parisa nu-i răspunde. Silueta ei deja a dispărut printre copaci.

Capitolul 46

Londra

Vineri, 21 august 2015

Cu toate că încă este după-amiază, aglomerația de vineri seară a început deja la barul Library și, când deschide ușa, incitanta muzică electronică franceză o învăluie. Klara se apropie de bar croindu-și drum printre trupuri zvelte în rochii subțiri, printre tricouri în dungi și bărbi asudate.

Înghesuiala de la bar este mare, dar ea e obișnuită cu acest loc și nu durează mult până când surprinde privirea lui Pete.

— Pari obosită, spune el pe deasupra muzicii, umplând până la buză un pahar cu Chardonnay și punându-l pe tejgheaua lipicioasă.

— Mersi, zice ea și bea o înghițitură zdravănă.

Asta face ca totul să fie puțin mai acceptabil. Căldura se răspândește în trupul său și închide ochii. Abia așteaptă să se întoarcă la Stockholm a doua zi dimineată, deși se simte vinovată că încă n-a luat legătura cu Gabriella. De câteva săptămâni, s-a gândit mereu la asta. Că o va vedea din nou la Stockholm. Însă apoi s-a întâmplat treaba cu Patrick, iar viața ei a fost întoarsă cu susul în jos.

„O s-o sun în seara asta”, chibzuiește ea în timp ce mai ia o înghițitură zdravănă. O jumătate de pahar. Când deschide ochii, îl vede pe Pete privind-o îngrijorat. Își dă seama că el consideră că ea bea prea repede. Probabil, se gândește la ce s-a întâmplat duminica trecută. Fără a-și lua privirea de la el, bea și restul vinului din pahar. „La naiba și cu el, și cu grija lui afurisită! La naiba cu toți!”

Se apleacă peste bar și-i face semn lui Pete să se apropie pentru a o auzi.

— L-ai mai văzut pe tipul care a lăsat aici laptopul meu?

Pete clatină din cap în sens negativ.

— Ți-am spus că nu era unul dintre clienții obișnuiți. Înainte de asta, nu l-am mai văzut niciodată. Te simți bine, Klara? Adică vreau să zic că arăți ca...

— Nu, îl întrerupe ea. Nu mă simt bine. Nu mă simt bine deloc.

Se răsucesce pe călcâie și-și croiește drum spre ieșirea din bar.

•

Se oprește la Tesco, ca de obicei, parcă fiind pe pilot automat. Cumpără aceeași sticlă de Chardonnay australian de 7,99 lire, luată de la frigider, și niște curry de încălzit la microunde. Plătește și iese în stradă. Brusc, i se pare că totul se petrece prea repede, ca și cum n-ar putea ține pasul cu gândurile ei, care apar și dispar înainte ca ea să apuce a le desluși.

De îndată ce este singură, are impresia că nu-și mai poate controla creierul, ca și cum acesta se gândește la trecut, apoi trece rapid mai departe, iar ea nu-l poate opri. Îl vede pe Patrick pe șine, ciudat de intact și fără sânge pe el, însă, evident, neînsuflețit. Este bucuroasă că imaginea dispare repede. Apoi gecile din piele, paharele cu vin alb, Stockholm, hainele pe care trebuie să le spele, Gabriella, bunicul, din nou Patrick. Oh, Doamne, peste două zile își vor prezenta raportul. De ce se întâmplă asta? Pe urmă, iarăși Patrick pe șine. Iarăși gecile din piele și biroul.

Gândurile o secătuiesc. Se simte prea epuizată pentru a mai face măcar un pas, cu toate că aproape a ajuns acasă. În cele din urmă, se așază pe marginea trotuarului. Dar uită ce are în mână, sticla din punga din plastic subțire se lovește cu putere de asfalt și se sparge, iar vinul se varsă pe stradă.

— La naiba! șuieră ea și sare într-o parte pentru ca vinul să n-o ude.

Se simte lipsită de orice putere. Are impresia că va începe să plângă, așa că își ascunde fața în mâini și se apleacă. Însă lacrimile nu vor să apară, iar printre degete, vede asfaltul fisurat, mucuri de țigări, ambalaje de bomboane și pietriș.

Când în cele din urmă deschide ochii, panica o copleșește, grea și sufocantă ca un val. Pe trotuarul de vizavi, la mai puțin de zece metri distanță, un bărbat se uită direct la ea. Are ceva familiar, ceva care-i zburlește părul de la ceafă. Îi ia o secundă să-și dea seama cine este. Dar apoi toate piesele puzzle-ului de așază la locurile lor – aleea din seara aceea, pierderea cunoștinței, laptopul. Este absolut sigură. Nu Patrick i-a luat computerul.

Ci bărbatul de vizavi.

Capitolul 47

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Bărbații s-au apropiat. Se opresc la patru-cinci metri de ea, cu brațele pe lângă corp, cu mânuși din piele neagră, cu măști negre. În fundal se aude zgomotul unui tren care iese în viteză din tunel, i se văd luminile strălucitoare. Ea pășește îndărăt răsucindu-se în așa fel încât să-i aibă pe toți în câmpul vizual.

— Vă rog, spune ea ridicându-și mâinile, însă își dă seama cât de găunoasă este vocea ei, cât de neajutorată și de patetică pare. Indiferent cine sunteți... doar îmi caut fratele.

Ei stau nemișcați, privind-o, părând complet neutri cu măștile pe fețe. Ea se uită de la unul la altul, încearcă să-i vadă cu adevărat, să stabilească un contact vizual. Cel tatuat și cu pantaloni de trening o studiază calm, ochii lui sunt ca niște pietricele, de un cenușiu întunecat și duri în spatele măștii. Cel din mijloc are ochi căprui, care par perfect calmi și indiferenți. Dar este ceva în ochii acelui om, ceva neclar. E ca și cum nu se poate concentra, iar privirea i se îndreaptă neconținut de la ceilalți spre ea și înapoi. Există ceva familiar în ei.

Yasmine încearcă să înghită, însă gura îi este uscată și lipicioasă. Se uită la ochii familiari încercând să le prindă privirea, să-i implore.

— Doar îmi caut fratele, repetă ea.

„Treningul” face un pas în față, întinde mâinile cu palmele în sus, ca și cum ar vrea să-i arate că nu intenționează să-i facă rău. Însă ea cunoaște acest gest, l-a văzut de o mie de ori.

Semnificația lui este inversă, înseamnă nu pasivitate, ci agresivitate. Ea face un pas în spate. Observă că picioarele omului cu ochi nervoși tremură și ea se uită la el.

— La naiba, sunt de-aici! exclamă ea. *Wallah*, sunt de-a voastră!

— Te-am avertizat, rostește brusc „Treningul”, cu o voce profundă și înăbușită ca un sunet din celula unei închisori. Ți-am zis clar să încetezi a-ți

mai băga nasul pe-aici. Dar nu ne-ai arătat niciun fel de respect, *len*. Așa că n-avem de ales.

Nu știe cum s-a întâmplat, însă el are acum un cuțit în mână. Lama strălucește, aruncând reflexii spre copaci și orbind-o.

— Vă rog, zice ea din nou. Doar îmi caut fratele...

— Serios? întreabă cel cu ochi nervoși și familiari. Noi ți-am spus...

— Destul! se răstește „Treningul” și întoarce capul spre cel care l-a întrerupt. Tacă-ți gura, nenorocitul!

Se uită din nou la Yasmine, lăsându-se un pic pe spate, sigur de sine de parcă este în elementul lui. Cuțitul strălucește în mâna lui. Yasmine face un pas în spate, simte acele de brad și pietrișul de sub picioare, simte începutul pantei, simte copacii din jurul ei.

— Se pare că nu înțelegi, zice el ca și cum i-ar explica un lucru unui copil. Trebuie să uiți de asta. Nu e nimic aici care să te intereseze. N-ai ce să afli. Fratele tău, *haddi*-ul, e mort. Noi nu existăm, înțelegi? Suntem fantome.

Ochii nervoși sunt ațintiți asupra cuțitului.

— Nu este mort, șoptește ea.

— Ce-ai spus, curvă? întreabă „Treningul”.

Aproape că a ajuns lângă ea, la un braț distanță, suficient ca s-o înjunghie. Însă în atitudinea lui, în felul în care a zis că Fadi e mort, în felul în care a făcut-o curvă este ceva care o trezește la realitate pe Yasmine.

E ceva în felul în care stă în fața ei cu tatuajele lui de rahat, afișându-și parcă ostentativ pumnalul nenorocit și lucioșii și dezgustătorii pantaloni Adidas. Oare de câte ori nu i-a văzut cu cuțitele și boxurile lor, cu capetele rase, cu nasurile sparte și cu viețile lor irosite? Exact ca David, exact ca toți cei de-aici. Cu propriile reguli și așteptări, cu propriile violențe și amenințări. Și se gândește că e destul, că nu mai poate suporta nici măcar o clipă. Că asta se va sfârși aici.

Iar înainte să-și dea seama ce face, pistolul ajunge în mâna ei. Înainte să-și dea seama ce face, trage piedica exact cum își amintește de la poligon. Înainte ca adrenalina să apuce a-i invada trupul, îl ține cu ambele mâini și-l îndreaptă spre fruntea bărbatului în trening.

Toată copilăria ei a luat bătaie în sufragerie și în bucătărie, și în dormitor. A suportat vânățile și rușinea. Dar a făcut-o pentru Fadi. A acceptat abuzul și loviturile lui David. L-a lăsat, i-a cerut s-o facă, l-a silit

s-o facă. Însă a făcut-o pentru ea. Dar acum, s-a sfârșit. Toată ura care s-a adunat în ea din cauza asta, din cauza lui Fadi și a lui David, din cauza mamei și tatălui ei, din cauza Parisei și a acestui loc jalnic, Bergortul, a ajuns brusc în mâinile ei. Este ca și cum ar ține în mâini ura, și este făcută din oțel și moarte.

Vede cum ochii din spatele măștii își schimbă expresia, cum ceva licărește în ei. Îi zărește pe ceilalți doi retrăgându-se, îl observă pe cel cu ochi nervoși ridicând mâinile și pășind îndărăt.

— Să nu-ndrăznești să mă faci curvă! rostește ea. Iar fratele meu nu e mort!

Licărul de teamă sau confuzie a dispărut.

— Și ce-o să faci cu ăla? întreabă „Treningul”. O să mă împuști, curvă?

Rostește ultimul cuvânt lent și cu voce joasă, însă ultima silabă este acoperită de bubuitul asurzitor care izbucnește când ea apasă trăgaciul.

Capitolul 48

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Mă trezesc înainte de ora 6. Văd cifrele de pe telefon și mă simt ușurat că, în sfârșit, este a doua zi, chiar dacă timpul reprezintă ceva mai complicat aici, la subsol, pe întuneric. N-am dormit noaptea trecută. Cum să dormi când toată viața ta se frământă în tine? Cum să dormi când, ori de câte ori închizi ochii, vezi chipul surorii tale, îi auzi vocea, vezi șirurile de frați morți, deciziile greșite pe care le-ai luat într-o viață scurtă și irosită?

Cândva în toiul nopții, am deschis ușa grea care dă spre hol, am urcat scările pe întuneric și m-am bucurat să descopăr că n-am avut nevoie de cheie. Mi-am amintit de acel moment din urmă cu o sută de ani când ne-am urcat pe acoperișul unuia dintre aceste blocuri și am simțit ca și cum era singurul lucru care conta. Să ajungi sus, cât mai sus posibil, cât mai aproape de cer. Așa că am urcat scările până la ultimul etaj și am intrat în pod pentru a ajunge la scara care ducea spre acoperiș.

Aerul din pod era greu și umed, iar peste tot erau doar ziduri din beton și vechituri abandonate, și am avut impresia că inspiram tot Bergortul, ceea ce m-a făcut să mă simt atât de rău, încât m-am grăbit să urc ultima scară. Câte două trepte odată, apoi am ieșit pe ușa, am ajuns pe acoperiș, la nouă etaje deasupra pământului, și vântul era cald și blând, și stelele abia licăreau pe cerul cenușiu al nopții de vară. M-am lăsat în patru labe și m-am apropiat încet de margine.

Școala parcă era chiar la picioarele mele, atât de mică, încât aș fi putut s-o bag în buzunar. Peste tot în jur erau blocuri înalte, ca turnurile unui castel, ale unei fortărețe sau ale unei închisori. Am văzut Camp Nou, care arăta ca un timbru, terenul de joacă și casele. Am întors capul și am zărit mașinile în parcare cea mare, arătând ca niște lumânări pe un tort de ziua cuiva, precum ceva lipsit de importanță. Vocile urcau până la mine, i-am văzut pe puști și pe polițiști prinși în dansul lor fără sens.

Când m-am târât în partea cealaltă, am văzut blocul nostru, care părea

foarte mic și identic cu celelalte, și m-am gândit: „Acolo a început, surioară. Acolo a început viața noastră. Ar fi putut să se sfârșească altfel, dar asta este”.

Așa a fost să fie.

Și mi-am întors privirea puțin, spre crângul unde ne jucam și unde i-am întâlnit pe frați, apoi, puțin mai departe, spre apartamentul imamului Dakhil. „Acolo se va sfârși, surioară, am chibzuit eu. La doar câțiva centimetri de locul unde a început.” Pe urmă m-am dus în mijlocul acoperișului și m-am întins pe spate. Am privit cerul, stelele și tot restul. Și am făcut o ultimă încercare. Poate, singura încercare sinceră pe care am făcut-o vreodată. Preț de o clipă, m-am gândit că atunci se va întâmpla, că, de fapt, ceea ce aștepți să se întâmple are loc tocmai când ai cu adevărat nevoie.

M-am ridicat, m-am întors în direcția corectă, am făcut mișcările corecte, am murmurat cuvintele corecte și am căzut în genunchi. Încet, m-am lăsat să cad în față, cu capul pe dalele aspre și uscate. În jurul meu erau lumina zorilor, mașini care ardeau, lemn și beton, și întreaga mea viață. Am reflectat că, dacă Allah exista undeva, atunci acolo era. Și am recitat versetele cu o sinceritate de care nu mai fusesem capabil. În locul acela, în clipa aceea, am implorat îndurare și iertare, și smerenie cu o intensitate mai mare decât o făcusem vreodată.

Nu știu cât de mult am zăcut acolo, cât timp am așteptat și m-am rugat. Destul de mult pentru ca, în cele din urmă, să mă simt atât de epuizat, încât să cad pe o parte în lumina cenușie și granuloasă. Suficient de mult pentru a-mi da seama că n-am primit niciun răspuns. Suficient de mult pentru a ști că eram singur.

•

Acum, stând pe betonul cald de la subsol, mă gândesc că, poate, singurătatea este cumva o ușurare. Tot ce-mi doresc este să mă împac cu trecutul. Ar fi trebuit să înțeleg cu mult timp în urmă că nu există altceva în afară de noi. N-a existat niciodată ceva care să umple golul pe care l-ai lăsat când ai plecat.

Dar nu-i adevărat, nu vreau doar asta. Mai mult decât orice, îmi doresc să nu te fi lăsat să dispari. Să nu-ți fi dat niciun motiv s-o faci, să nu te fi silit să pleci. Însă acestea sunt gânduri pentru care n-am putere acum. În schimb, mă silesc să mă concentrez asupra unicei sarcini care mi-a mai

rămas de îndeplinit. Trădătorii vor trebui să dea socoteală pentru ce au făcut. Dincolo de asta, totul e întunecat.

Bag mâna adânc în sacul de dormit și scot arma rusească, îi verific încărcătorul. Asta-i tot ce am luat din Siria. Două pistoale și o mitralieră. Instrumentele pentru a-mi pune în practică răzbunarea. Controlez de două ori dacă e pusă siguranța și vâr revolverul la betelia blugilor. Trag aer în piept și mă așez pe saltea.

A mai rămas doar un lucru de făcut. Rup o pagină din blocnotes și iau un pix albastru. Și încep să scriu.

Mai întâi, îi aștern câteva rânduri lui Mehdi. Îi mulțumesc pentru tot. Apoi îi cer să păstreze restul scrisorii. S-o ascundă și să te aștepte. În caz că te vei întoarce vreodată.

După aceea, încep cu începutul și scriu totul: despre cum te așteptam în spatele tufelor de lângă școală, despre cum dormeam pe podeaua din acel apartament rece. Despre frații mei și despre mașina sirianului, și focuri, și toată mizeria asta. Despre cum dădeam din aripi și cârâiam, și-ți căutam umbra prin tot Bergortul. Însă mai ales scriu că nu este vina ta, că nimic din tot ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Numai eu am fost de vină, doar betonul și frații mei, și cei care-și spun părinții noștri, și școala, și întunericul apăsător, și rugăciunile... dar mai ales eu am fost de vină.

Scriu despre Dakhil și al-Amin, scriu despre trădarea acestuia din urmă, despre bombe, despre picioare spulberate și despre șirul de cadavre. Umplu foaia, pe urmă rup încă una și încă una. Scriu până când nu mai am pastă în pix, până când textul devine tot mai palid și mai subțire, iar într-un sfârșit nu mai rămân decât urme pe hârtie.

Când n-a mai rămas nimic de scris, mă prăbușesc pe saltea golit de trecut, golit de ce m-a adus aici. Golit de tot, mai puțin de ceea ce mi-a rămas de făcut.

Capitolul 49

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Totul se întâmplă rapid. Totul încremenește. Sunetul se stinge și o clipă liniștea este deplină. Unul dintre bărbații mascați s-a răsucit pe călcâie și a rupt-o la fugă ca un iepure printre tufe, coborând panta și îndreptându-se spre câmpul plin de buruieni. Yasmine îl lasă să plece, abia dacă-i aruncă o privire, năucită de ce făcuse, năucită de liniște și încremenire.

Bărbatul în pantaloni de trening și cu tatuaje zace în fața ei, în iarba înaltă, ghemuit și scâncind ca un pisoiaș, apăsându-și cu mâinile coapsa în locul în care l-a împușcat.

Celălalt bărbat, cel cu ochi nervoși, este în genunchi, cu mâinile ridicate în fața lui.

— Yazz! Te rog, Yazz, nu-mi face rău! N-am știut, n-am vrut să...

Ea se uită la ei. I se pare ireal. Lumina soarelui. Bărbatul care scâncește. Bărbatul care imploră îndurare. Își dă seama că încă are pistolul în mână. Este îndreptat spre al doilea bărbat, spre capul lui. Și conștientizează că știe cine este el. Că a știut tot timpul.

— Dă-ți jos masca, Mehdi, *sharmuta* dracului! Îi cere ea.

El se supune, iar după ce și-o scoate, ea vede lacrimi curgând pe fața lui mare.

— Yazz, sunt tată, Yazz! Lasă-mă să trăiesc.

— Ești o mare jigodie, Mehdi, zice ea. N-am de gând să te împușc. Nu l-aș fi împușcat nici pe ăsta dacă n-ar fi scos cuțitul la mine.

Mehdi dă repede și patetic din cap.

— Jur, Yazz, n-am știut nimic despre asta.

Dar ea nu-l ascultă. Se apleacă spre omul pe care l-a împușcat și-i dă jos masca de schi.

— Ar fi bine să punem ceva pe rana aia, spune ea.

Însă el o privește cu o ură intensă și-și ridică o mână de pe rană, încercând s-o lovească. Ea se ferește.

— Să te ia dracu' atunci! zice ea. Tocmai ai fost împușcat, *bre*. Indiferent cât de mult te urăsc, nu vreau să mori.

Se întoarce spre Mehdi.

— Scoate-ți cămașa și leagă-i-o în jurul rănii. Ai un telefon?

Mehdi încuviințează din cap, își dă jos geaca și-și trage cămașa peste cap.

— Cheamă o ambulanță, *len*. Prietenul tău are nevoie de ajutor.

— Și *ce* să zic? Că a fost împușcat?

— Nu vreau nicio ambulanță! se vaită bărbatul împușcat și încearcă să se ridice într-o rână.

Dar se prăbușește pe spate, cu mâinile apăsate pe rană.

— Zi-le că a fost împușcat. Serios, nu-mi pasă. Însă nu mă băga în rahatul ăsta, să-ți fie absolut clar!

Mehdi se apleacă spre rănit și leagă strâns cămașa în jurul coapsei sale. Bărbatul nu-și ia privirea de la Yasmine.

— O să mori pentru asta, târfă! șuieră el. Nu știi cu cine te pui.

Încearcă să râdă, dar scoate doar un șuierat.

— Nu este vorba doar de Bergort, *sharmuta*. E ceva mare.

Yasmine se apleacă iarăși spre el.

— Atunci, spune-mi ce este. Despre ce-i vorba? Și ce legătură are fratele meu cu povestea asta?

— Tot ce știu e că o să mori, târfă, șuieră el printre dinții încleștați. Mehdi ridică din umeri.

— Trebuie să plecăm de-aici, zice el. Înainte să vină poliția.

— Nu plec nicăieri, se opune Yasmine.

Brusc, simte din nou greutatea armei și o îndreaptă spre bărbatul din iarbă, către celălalt picior al lui.

— Nu plec nicăieri până când nenorocitul ăsta nu-mi zice unde-i Fadi și ce legătură are cu toate astea. Este vremea să vorbești, *bre*, altminteri îți găuresc și celălalt picior.

Toată această scenă are ceva îmbătător. Ceva aproape excitant. După tot ce a trebuit să înghită, după toate bătăile și mizeriile. Acum, ea deține puterea. Violența este în mâinile ei. Într-un fel, speră că el nu va vorbi. Nu-și dorește decât să-l împuște și în piciorul drept, însă Mehdi o apucă suspinând de umăr.

— Nu, Yazz. Jur că nu știe nimic de Fadi. Jur! Nimeni nu știe. În afară

de mine.

•

Ei sunt în drum spre blocul în care Mehdi și Parisa locuiesc împreună cu mama sa în momentul în care aud sirenele răsunând dinspre autostradă, apoi încetinind și intrând în cealaltă parte a Bergortului.

— La naiba, repede s-au mai mișcat! murmură Mehdi.

Yasmine nu spune nimic, doar deschide ușa care dă spre scări. N-are vreme să-i pese de ceea ce s-a întâmplat. Nu se gândește decât că Fadi este aici, că Mehdi a fost cu el în tot acest timp. Se oprește în casa scărilor, care este umedă și unde ecourile se formează ușor, și se întoarce spre Mehdi.

— Și acum, încotro? întreabă ea.

El trece pe lângă ea, descurie ușa care dă spre subsol și o ia primul înainte. Ecoul pașilor răsună în urma lor. Coboară prin întunericul umed, pe lângă țevi ruginite și picurând, pe lângă o uscătorie din care se aude un bâzâit. În cele din urmă, se oprește în fața unei uși albe din oțel, similară cu toate ușile albe din oțel aflate acolo.

Yasmine simte că-i bubuie capul și-i este greu să respire. Mehdi se apleacă și bagă cheia în broască.

— Stai! îl oprește ea.

Se lasă pe vine și gâtul o ustură din cauza lacrimilor reprimite. Patru ani de trădare și de pustietate, și de viață fără el și Bergort. Cu doar câteva săptămâni în urmă, a aflat că a murit. Închide ochii și vede pisica spânzurată de un felinar, simbolurile de pe ziduri, mașinile arzând. Îl vede pe Fadi mic, adormit în brațele ei. Îi vede ochii din ultima noapte, când l-a părăsit, lăsându-l în voia sorții. Vede sângele de pe iarba din crâng, din urmă cu câteva minute. „Ce se va întâmpla acum? se întreabă ea. Ce vom face acum?”

Înghite în sec, se uită la Mehdi și-i face semn să deschidă ușa. El bate încetișor.

— Sunt eu, frate.

Deschide ușa camerei de depozitare de la subsol. Yasmine închide ochii având impresia că nu poate face asta. Când îi deschide, vede că Mehdi a aprins lumina într-o încăpere goală.

— A plecat, spune el.

Are însă ceva în mână, un mic teanc de hârtii scrise.

— Dar cred că ți-a lăsat ceva.

Capitolul 50

Londra

Vineri, 21 august 2015

Imaginea bărbatului de pe celălalt trotuar o paralizează pe Klara. Nu vede decât tricoul lui negru, blugii negri, părul negru și ciufulit. Brusc, își amintește mâinile lui vânoase din clipa în care i-a smuls geanta în care avea laptopul. Își amintește ce i-a șoptit.

După ce recapătă controlul asupra propriului trup și izbutește să se ridice, se retrage spre clădirea din spatele ei fără a-și lua privirea de la el. Îl observă ridicându-și mâinile de parcă ar vrea să-i arate că nu este înarmat.

O mașină trece încet pe stradă, despărțindu-i pentru o clipă. Dar imediat după asta Klara se simte din nou ca hipnotizată, nu-și poate lua privirea de la el, nu poate fugi, nu poate decât să se retragă încet spre perete.

Nu uita, nu uita de 5 noiembrie.

Asta i-a șoptit, asta are tatuat pe încheietură, iar acum traversează încet strada, cu mâinile încă ridicate, cu palmele în față, încercând să arate că nu reprezintă o amenințare. Însă el deja s-a dovedit a fi o amenințare, deja a dovedit de ce este capabil.

Nu uita, nu uita de 5 noiembrie.

Ea se dă înapoi până când spinarea i se lipește de vitrina unui butik vintage. El se apropie încet de ea, urcă pe trotuar, a ajuns la câțiva metri. Un grup de tineri spanioli iese râzând din magazinul aflat în spatele ei și dispare pe stradă.

El așteaptă până când ei se îndepărtează.

— Klara, rostește el calm.

Vocea lui are accent american, este surprinzător de prietenoasă și ciudat de stridentă, aproape copilărească, și alarmant de inofensivă.

— Klara, te rog, iartă-mă, însă trebuie să stăm de vorbă.

Este foarte aproape acum, mai că ar putea s-o atingă dacă ar întinde mâna. Este palid și pielea feței netedă ca Luna iarna, degetele îi sunt lungi și subțiri. Se pare că nu petrece prea mult timp în aer liber.

Ea ridică mâinile, indicându-i că nu dorește să se apropie mai mult – deja se află prea aproape.

— Nu știi ce știi, adaugă el. Eu am fost cel care ți-a luat laptopul.

Ea încuviințează din cap, se oțelește, își încleștează pumnii. Dacă face o singură mișcare dubioasă, îl va lovi între picioare așa cum l-a lovit pe Calle în clasa a șasea, când a încercat să-i atingă sânii. După aceea, niciun băiat n-a mai îndrăznit s-o ciupească. Iar acum, ea este cât pe ce să explodeze.

— Îmi pare rău, spune el. A fost o greșeală, OK? O greșeală stupidă.

Ea nu se relaxează, deși el pare sincer. Rămâne tăcută. Doar așteaptă ca el să continue.

— Patrick a murit, zice el. L-au împins în fața metroului.

Ea înghite în sec.

— De unde îl știi pe Patrick? șoptește ea în cele din urmă. Cine dracu' ești?

— Îmi poți spune Cross, răspunde el aruncând priviri nervoase în susul și în josul străzii. N-am mult timp, totuși te-ar deranja dacă am face o plimbare?

•

— A fost ideea mea, povestește Cross în timp ce merg încet pe Virginia Road, către umbrele lungi ale copacilor din Ravenscroft Park. O idee proastă. Patrick s-a enervat, desigur. Dar stătusem treaz atât de mult timp, dacă înțelegi ce vreau să zic. Ca să fac un program. Și luasem și pastile ca să nu dorm două nopți. Iar Patrick era pe cale să înțeleagă ce se întâmpla. Mi-am dat seama că aveam nevoie să accesez unul dintre computerele voastre, ceea ce el încercase înainte. Și eu la fel.

Klara clatină din cap și se oprește.

— Ce încerci să spui? întreabă ea. Despre ce dracu' vorbești?

Însă lui Cross nu pare să-i pese. Doar îi face semn să meargă mai departe. Ea stă cu ochii pe el, privindu-l pieziș, gata să-l lovească sau să fugă dacă devine necesar.

De fapt, face bine că merge alături de el?

— Weekendul trecut, Patrick a zis că te-ai dus în Suedia, așa că am verificat zborurile și te-am așteptat la aeroport gândindu-mă că o să lași geanta nesupravegheată o secundă. Dar n-ai făcut asta. N-ai făcut-o până nu te-ai dus la barul ăla de hipsteri. Aveam niște sedative la mine, pentru uz personal, luasem pastile ca să nu dorm, cum am menționat. Însă mi-a venit

altă idee când am intrat în bar. Așa că am așteptat o vreme, apoi ți-am pus două pastile zdrobite în băutură. Le-ai băut rapid, deci n-a durat mult până și-au făcut efectul.

Ea îl privește fix. Despre ce naiba vorbește?

— Stai! exclamă ea clătinând din cap. Ce dracu' spui? Mi-ai pus ceva în băutură? Asta-i o nebunie!

Cross încuviințează din cap evitându-i privirea.

— N-a fost cel mai bun moment al meu, trebuie să fiu de acord cu asta. Ar fi fost mai bine dacă l-aș fi lăsat pe Patrick să facă așa cum credea el. Poate că atunci el n-ar fi fost...

Ajung în parc și pornesc pe una dintre aleile cu pietriș către o bancă. Ea își scoate o țigară și și-o aprinde, dar nu-i oferă și lui una.

— Ai de gând să-mi explici despre ce naiba-i vorba?

Ochii lui Cross continuă să se uite în toate părțile prin parc. În cele din urmă, se calmează din nou și întoarce capul spre ea.

— Este vorba de treaba voastră, răspunde el. Are legătură cu cine vă plătește cercetările, oricine o fi el.

Ea încearcă să-i prindă privirea, însă ochii lui cercetează din nou parcul, apoi Cross se ridică rigid și nervos ca un copil agitat.

— Stirling Security? întreabă ea.

— A descoperit ceva, continuă Cross ca și cum n-ar fi auzit-o.

Își dă jos rucsacul și scoate un dosar gros și roșu.

— Poftim! spune el și-l pune în poala Klarei. Nu știu ce este. Patrick l-a ascuns în curtea din spatele institutului vostru. De îndată ce am aflat că a murit, m-am dus și l-am luat. Când am ajuns acasă, am constatat că cineva răscolise apartamentul.

Klara simte greutatea dosarului pe genunchi. Își pune mâinile pe el, îl trage mai aproape și-l ridică privirea spre Cross. În ochii lui au apărut lacrimi.

— A fost vorba de cultura noastră, știi? Anonymous. Rebeliune digitală. Dar nu mi-am imaginat că s-ar putea sfârși așa. Că el ar putea muri.

— Voi doi ați fost un cuplu? întreabă ea încet. A fost iubitul tău?

Cross încuviințează ezitând.

— El a fost motivul pentru care am venit la Londra. Știi că a primit această slujbă după ce a terminat Harvardul? Era atât de idealist. Cu drepturile omului și toate celelalte. Însă curând și-a dat seama că era ceva

în neregulă cu șefa voastră. Că era ceva în neregulă cu tot institutul.

Se ridică și Klara. Îl ia cu blândețe de mână.

— Ce-i în neregulă? Și de ce mi-ai luat laptopul?

El pare să se calmeze o clipă pe când ea îi ține mâna.

— Este ceva în neregulă cu raportul pe care-l faceți, precizează el. Și cu conferința de la Stockholm. Patrick era sigur că șefa voastră fusese cumpărată. Ea scria raportul așa cum îl voia cineva, un om de afaceri sau un lobbyist. El credea că raportul va avea o mare influență. Dar n-am reușit să aflăm ce a scris ea sau la ce concluzii a ajuns. Patrick mi-a mărturisit că și tu lucrezi la raport, deci m-am gândit că s-ar putea să-l găsim în computerul tău. Însă, desigur, nici tu nu-l aveai.

Klara clatină din cap.

— Șefa noastră nu m-a lăsat să văd ce recomandări a făcut, zice ea. Dar cum de ai încredere în mine? Poate că și pe mine m-au cumpărat.

Cross se uită în ochii ei și ridică din umeri.

— N-am pe nimeni altcineva, spune el. Nici măcar nu știu despre ce-i vorba. Știu doar că trebuie să plec. Nu mai sunt în siguranță aici. Iar dacă ei află ce ai, nici tu n-o să mai fi în siguranță.

Arată spre dosarul pe care Klara l-a pus pe bancă.

— Trebuie să plec. Să plec din Londra. Fă ce vrei cu asta. Oricum, pentru mine totul s-a sfârșit. Însă îmi pare rău pentru treaba cu laptopul tău.

Acestea fiind spuse, îi întoarce spatele Klarei și dispare în umbrele dintre copaci.

•

Puțin mai târziu, ea stă rigidă și dreaptă pe bancheta unui taxi. Pe genunchii ei se află dosarul roșu, pe care încă n-a îndrăznit să-l deschidă.

Ce să facă în continuare cu el? Ce îndrăznește să facă? Patrick e mort, probabil ucis. Măine, trebuie să plece la Stockholm. Nu și-a făcut bagajele. Lumea întreagă este din nou întoarsă cu susul în jos. Are nevoie de o băutură.

Taxiul oprește în fața barului Library, dar, când vede lumina caldă și oamenii râzând și distrându-se, se simte rău din nou. Se apleacă și-i spune șoferului să meargă mai departe, iar el suspină și pornește mașina. Klara vrea să se ducă în altă parte. Oriunde în altă parte. Unde nimeni n-o cunoaște.

Capitolul 51

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Este după-amiaza târziu când ajung din nou în fața clădirii în care am crescut. Este ca și cum timpul s-a oprit în loc. O secundă durează o oră. Un minut, o dimineață întreagă. Mai sunt patru sau cinci ore până la momentul așteptat. Încerc să nu mă gândesc la asta, alung gândul, însă adrenalina tot îmi face capul să se învârtă. Nu că mi-ar fi teamă de asta. Dimpotrivă. Abia aștept. Mă gândesc la expresia din ochii fratelui al-Amin când va îngenunchea în fața mea. Mă va implora să-i cruț viața? Oare cum va arăta omul care a încercat să mă distrugă când îl voi distruge eu pe el?

Părinții noștri nu sunt acasă, apartamentul este întunecat și tăcut, și curat. Mă opresc în sufragerie. Mă las pe vine. Aici, stăteam întinși, surioară. Pe dușumea, după-amiaza. Aici, îmi citeai subtitrările și-mi puneai întrebări din dicționar. Aici, ne luptam ca să ne încălzim. Aici, îmi luai capul în poala ta și aveam un sentiment de siguranță pe care nu l-am mai avut niciodată de-atunci.

Preț de o clipă, am impresia că voi începe să plâng, dar știu că nu mai contează, că nu există cale de întoarcere. Totul s-a sfârșit, s-a sfârșit de mult timp.

Însă când deschid ușa camerei noastre, mi se pare că lumea se cutremură, că întreg Universul ezită, se oprește în loc și începe să funcționeze din nou. Mă opresc în prag și-mi simt tâmpilele zvâcnind, sunt copleșit de un sentiment pe care nu reușesc să-l identific. Un sentiment că ceva s-a schimbat din temelii și că nimic nu mai este la fel. Lumina se strecoară printre jaluzele și se revarsă pe podea, ca întotdeauna. Patul tău e făcut și bine netezit, așa cum a fost de când ai plecat. Nimic nu este schimbat, însă totul e altfel. Privesc patul meu și cuvertura lui bleu. Și văd că este cutată, nu mai e netedă, cum a fost săptămâna trecută.

Încet, mă aplec spre saltea. O ridic, o trag de pe pat și închid ochii. Din nou, timpul se scurge altfel. Am impresia că două secunde sunt o oră, dar, în

cele din urmă, simt salteaua devenind grea în mâinile mele, căzând de pe pat pe podea.

Când deschid ochii, deja știu că geanta a dispărut. Inima îmi bubuie când mă apropiu de pat și mă aplec. O hârtie se află acolo. O coală A4 îndoită. O ridic și văd scrisul tău de mână pătrășos. Un singur rând. „Te voi proteja întotdeauna”. Și numărul tău de telefon. Nimic mai mult.

Capitolul 52

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Ea are impresia că nu se poate mișca și cade încet pe salteaua subțire, strângând scrisoarea la piept.

Scrisul cu întreruperi al lui Fadi. Disperarea ce reiese din rândurile scrisorii, confuzia care se intensifică de-a lungul textului până dispare de tot. Ultima pagină, unde pasta s-a terminat, iar cuvintele au fost așternute cu vârful uscat al pixului.

Undeva departe, Mehdi ridică lucrurile și le mută de colo-colo, ca și cum ar căuta ceva.

A crezut că Fadi era mort, însă a descoperit că trăia, dar era pe cale să moară, să-și aleagă moartea. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi luat de mână, în urmă cu patru ani. Dacă l-ar fi luat în brațe și l-ar fi strâns la piept. Dacă l-ar fi luat cu ea. Dacă el ar fi făcut ce-l ruga, în scrisoare, pe Mehdi să facă – să stea și s-o aștepte.

Însă poate că el asta încerca să facă. Dar Bergort nu-l lăsa. Legăturile erau elastice și-l trăgeau înapoi. Așa cum o trăseseră și pe ea înapoi. Îl simte pe Mehdi punând o mână pe umărul ei și deschide ochii.

— Yazz, spune el. Și-a luat pistolul. Și mai are unul și un Kalașnikov într-o ascunzătoare la părinții voștri.

Ea clatină din cap.

— Nu mai are. Am găsit armele și le-am luat.

Scoate pistolul de la brâu.

— De unde crezi că-l am pe ăsta?

Mehdi încuviințează din cap, se lasă pe vine și-și sprijină capul în mâini.

— OK, OK, zice el.

Ea îi privește capul aplecat, ochii care scrutează peste tot, blugii lălâi, adidașii. Arată ca pe vremea când era mic. Ca pe vremea când Fadi era mic. Toată atitudinea de superioritate i-a dispărut, dezvăluind ce fusese – fanfaronadă și bravadă. O fațadă care, de obicei, ascunde decizii proaste și

haos. Întreaga ei viață. Întreaga viață a lui Fadi. Numai decizii proaste. Numai haos.

Se ridică de pe saltea, îl apucă pe Mehdi de brațe, îi îndepărtează mâinile de pe față. El deschide ochii și o privește surprins.

— Ey, Mehdi, frate, trebuie să reparăm asta. Înțelegeți? Da?

Continuând s-o privească în tăcere, el încuviințează din cap.

— Cum? întreabă el.

— Trebuie să-mi spui tot ce știi. Să-mi zici tot ce știi despre ce s-a întâmplat adineauri în crâng. Despre simbolurile alea blestемate. Despre Fadi și ce are de gând să facă. Înțelegeți, *len*. A venit vremea să fii sincer, OK?

•

Mehdi îi povestește ce i-a spus Fadi. Despre Dakhil și oamenii care l-au recrutat. Îi zice tot ce știe despre misteriosul frate al-Amin și telefonul prin satelit, tot ce i s-a spus și tot ce a pus singur cap la cap. Pare ca un film. Dronele, frații morți pe nisipul din Siria. Ochii lui Fadi și armele lui.

— Jur! Dacă nu i-aș fi văzut ochii, *len*. Dacă n-aș fi văzut armele și cum trăgea. Dacă nu i-aș fi văzut ochii, Yazz, îți jur că aș fi crezut că era nebun, chiar aș fi crezut că era nebun.

Și-i relatează despre Bergort. Despre gangsterul Rado, pe care ea l-a împușcat în picior. Cum a apărut de nicăieri, cu două săptămâni în urmă, împreună cu câțiva tipi la fel ca el. Mehdi îi spune despre tatuajele și ochii lor morți. Sunt sârbi și primejdioși ca dracul.

— Îți jur, Yazz, parcă sunt scăpați direct de la Kumla^[40]. Sunt total psihopați. Rado a adus o pisică moartă, *len*. A spânzurat-o de un felinar. Dementă totală!

— Dar de ce, Mehdi? întreabă ea. Și de ce te-ai înhăitat cu el? Ce-i în neregulă cu tine? Ai un copil acum, frate!

El ridică din umeri și-și ferește privirea, își freacă fața cu palmele.

— La dracu', nu mai suport! Și nici Parisa nu mai îndură. Nu eram pregătiți, știi? Eu, în niciun caz. Locuim cu maică-sa. Într-o cameră, împreună cu copilul. Parcă am fi niște nenorociți de cerșetori. Acest *shuno*, Rado, tipul pe care l-ai împușcat, m-a pus șef, știi? Puștii se uită la mine ca la un rege! Și m-a plătit. La naiba, Yazz, Parisa și cu mine n-aveam niciun ban! O mie de coroane pe zi timp de două săptămâni sunt mulți bani pentru mine.

Tace și-și drege glasul, părând stânjenit. Dar Yasmine nu dă doi bani pe anxietatea lui nenorocită.

— Ești tâmpit, Mehdi. Jur că, dacă n-ar fi tot haosul ăsta, aș râde, frate. Chiar crezi că oamenii dau bani degeaba? Tare prost mai ești!

— Îmi pare rău, murmură el. Firește că a fost greșit ce-am făcut, Yazz. N-ar fi trebuit să te părăsc că-l cauți pe Fadi. Însă ne pregăteam pentru revolte și m-am gândit că, dacă stai potolită o săptămână, o să fie mai bine. Îmi luam banii, iar Fadi avea timp să se răzbune. Toată lumea câștiga dacă nu te băgai. Nu m-am gândit că or să-ți facă rău. Le-am spus doar că cineva pune întrebări despre simboluri și revolte și că trebuie să-l oprim. Iar ce s-a întâmplat astăzi... e vina Parisei.

Yasmine este surprinsă de asta și se apleacă spre el.

— Este vina Parisei? șoptește ea. Ce vrei să sugerezi?

— Am vrut să-i zic lui Fadi, jur. Adică merita să afle că-l cauți, nu? Dar Parisa s-a gândit că este prea primejdios. Nimeni nu trebuia să afle, nici măcar tu. Aveam nevoie de bani, Yazz. Și nu știu...

— Ce nu știi?

— Ai plecat, pur și simplu, răspunde Mehdi și se uită în ochii ei. N-ai răspuns la e-mailurile ei, ți-ai trăit viața grozavă. Poate că ea s-a răzbunat pentru asta...

Pare rușinat.

— Așa că am făcut cum a vrut ea, nu i-am zis nimic lui Fadi. Le-am cerut să te sperie. Însă ei mi-au promis că nu-ți vor face rău, Yazz.

— La dracu', Mehdi, la ce te așteptai? Singur ai zis că ei sunt *loco*, frate, niște țicniți.

Tac amândoi o vreme. Mehdi nu se poate uita în ochii ei. Timpul, de fapt, este prețios, dar sunt prea multe lucruri de asimilat. Prea mult Bergort de asimilat dintr-odată.

— Care-i treaba cu Rado și revoltele, și toată mizeria asta? Cine este el? Ce rost au toate astea, frate? Doar să creeze haos de dragul haosului? Asta n-are niciun sens.

Mehdi ridică din umeri și o privește fugitiv.

— Există niște zvonuri.

— Care?

— Lumea zice că e cineva în spatele acestei povești. Cineva care vrea să fie haos în Bergort.

Ea încuviințează din cap.

— Cine? Și de ce?

El ridică din umeri.

— Se zvonește că niște suedezi au dat bani în parcare de lângă școală. Se zice că o corporație uriașă este implicată în asta. Nu știu, Yazz. N-am pus prea multe întrebări, aveam nevoie de bani, bine?

— Da, știu ceva despre asta. Dar cine-i acest Rado?

Mehdi ridică din umeri.

— Probabil că-i ca mine. Un *shuno* care vrea să facă niște bani. Nu-l interesează revoltele, doar banii. Însă acum, o să fie groaznic de furios.

Se cutremură și pare că suspină neajutorat.

— Mă îndoiesc că Rado este un *shuno* care uită, continuă el. Este un gangster adevărat, nu un aspirant, ca mine. O să ne omoare din cauza a ce s-a întâmplat azi.

Yasmine știe că el are dreptate. Nu te poți apuca să împuști gangsteri. Nu le pui în pericol jocul. Știe care este prețul pentru asta.

— Nu contează, zice ea, se apleacă și-și pune mâinile pe brațele lui. Singurul lucru care contează în clipa asta e Fadi. De restul, ne vom ocupa mai târziu.

— Iisuse, sunt atât de prost! exclamă el. Cum am putut să fac toate astea? Ce rost a avut?

— Deocamdată, lasă asta. Trebuie să aflăm unde este Fadi, unde se duce. Și cine sunt acei jihadiști. Doar asta ne interesează acum.

În cele din urmă, Mehdi înalță capul și se uită în ochii ei.

— Știu unde se duce.

Capitolul 53

Londra

Vineri, 21 august 2015

Nu știe de ce-i cere șoferului de taxi s-o ducă la hotelul One Aldwych. A citit undeva despre el că este luxos și cumva anonim, și departe de locurile pe care le frecventează ea de obicei. După ce plătește cursa și coboară din mașină, vede prin geamurile barului bărbați în costume scumpe comandând cocktailuri sofisticate pentru femei machiate sobru și cu părul prins sus. Este perfect. Își vede reflexia în sticlă și se miră că, după o asemenea săptămână, nu este mai tupeistă.

Bea doar o jumătate de pahar cu vin și deodată îi revine energia sau curajul, sau ce o fi, așa că scoate dosarul roșu și-l pune pe masa de mahon joasă. Mai bea o înghițitură de vin. Apoi încă una. Simte cum o relaxează, cum stresul i se atenuează. Ia dosarul, se duce la bar și comandă încă un pahar. Se așază. Trage adânc aer în piept și-l deschide.

Este mai gros decât a crezut inițial. Pare să conțină aproximativ 30 de pagini. Ia paharul cu vin – acum, că se simte mai calmă, bea înghițituri mici, nu mai este lacomă – și se apleacă spre teancul de hârtii. Primele pagini par a fi printuri ale website-ului companiei Stirling Security. Site-ul pe care a intrat și ea. Aceeași descriere vagă a activității sale. Aceleași laude goale.

Își simte pulsul accelerându-i-se. Iarăși, Stirling Security, dar nimic nou pentru ea.

Următorul document este un print al website-ului Liechtenstein Bank. Ribbenstahl & Partners. „Lider de piață în servicii bancare private și confidențiale”. OK! Însă ea deja făcuse legătura asta.

Dă paginile repede, până ajunge la ceea ce pare a fi un articol publicat cu câteva luni în urmă într-o importantă revistă de business britanică. Titlul este: „Kremlinul corporatist intră în arena lobby-ului pentru UE”.

Scoate foile și se sprijină de spătarul scaunului, cu paharul de vin în mână. Articolul este o analiză a modului în care companiile care au legături

cu guvernul rus au început să ajungă la Bruxelles pe diverse căi. Conform autorului, cel mai clar exemplu este faptul că Gazprom și alte companii energetice rusești au angajat mari firme americane de lobby și de avocatură pentru a răzbate prin legislația europeană.

Klara suspină și mai bea o gură de vin. Nimic din toate astea nu este ceva nou pentru ea. Își amintește că aspectul ăsta s-a discutat la Bruxelles, cu câțiva ani în urmă. Întoarce pagina și parcurge pe diagonală comentariile cititorilor la acel articol. Pe la jumătatea celor aproximativ 30 de comentarii, zărește niște cuvinte familiare: Stirling Security. Se oprește și revine la comentariile anterioare până găsește din nou acel nume, în mijlocul unui text scris de cineva cu pseudonimul RedThreat99.

Citește repede comentariul prin care RedThreat99 avertizează că nu doar companii energetice având proprietari greu de identificat sunt active la Bruxelles și prin alte părți. Comentatorul se referă mai ales la firme din industria securității, care se dezvoltă tot mai mult, și în care RedThreat99 precizează că lucrează.

Într-o perioadă de acceptare crescândă a externalizării unor sarcini polițienești către contractori, este deosebit de important ca factorii de decizie politică să conștientizeze cine se află în spatele a diverse companii cum ar fi MRM, Viena Continental, precum și agresiva și plină de resurse Stirling Security, care, în ultimele luni, a intrat în câteva țări europene. Eu însumi am participat la ședințe la care reprezentanții acestei firme au fost însoțiți de diplomați ruși. Este important să nu cedăm cheile orașului din dorința de a economisi bani!

Klara dă pagina, însă nimeni n-a comentat scurtul text al lui RedThreat99. Pune foaia pe masă, în fața ei. Companiile de securitate deținute de ruși vor să intre pe piața europeană? Oare nu este nimic concret aici? Tot ce a citit până acum ar fi putut găsi pe internet.

Paharul cu vin este aproape gol, așa că se ridică pentru a comanda altul. Totuși, în dosar mai sunt câteva pagini, prin urmare se răzgândește, se așază din nou și scoate ultimele șapte sau opt foi, care par să fie copii ale unor chitanțe.

Împinge hârtiile sub veioza de pe masă. Ochii îi sunt atrași de suma de

pe prima pagină. Este o chitanță pentru 500 000 de coroane datată cu două luni în urmă. Trece mai departe și remarcă o plată similară cu data aceleiași zile din lună, însă cu doar două săptămâni în urmă. Dă paginile înapoi și vede că banii au fost virați într-un cont al băncii Ribbenstahl & Partners, adresa fiind în Vaduz, Liechtenstein. Plata a fost făcută de către Stirling Security.

Își simte pulsul cum se mărește și răsfoiește ultimele pagini din dosar. Par a fi printuri ale unor e-mailuri. Expeditorul primului are inițialele GL, iar adresa lui se termină cu @stirlingsecurity.com. Dar abia când vede cui i-a fost adresat încremenește și parcă murmurele din încăpere încetează brusc – Charlotte Anderfeldt.

•

Pe măsură ce citește corespondența dintre GL și Charlotte, totul i se pare din ce în ce mai ireal. Mesajele sunt scrise în suedeză, iar felul în care GL își formulează ideile are ceva care i se pare familiar, dar nu-și dă seama ce anume. Și nici nu se poate concentra. Primul e-mail a fost trimis de GL cu două luni în urmă:

Mulțumesc pentru încă o întâlnire constructivă la Londra! Mă bucur și eu alături de toți cei de la Stirling Security că vom lucra împreună și abia așteptăm să-ți susținem importanta cercetare. Îți atașez chitanța primei plăți care s-a făcut în contul deschis la Ribbenstahl. Evident, după cum am menționat anterior, nu pot să nu insist din nou asupra importanței ca buna noastră cooperare să rămână secretă. Te rog să ștergi corespondența noastră prin e-mail, după cum am convenit. Aștept cu nerăbdare să avem o colaborare productivă!

Apoi urmează două e-mailuri despre o întâlnire avută la Stockholm, cu o lună în urmă. Își amintește vag că șefa ei a fost în capitala Suediei, dar ea călătorește atât de mult, încât este dificil să-și amintească exact. După aceea, ajunge la ultimul e-mail de la GL, trimis cu două săptămâni în urmă.

Charlotte!

Iată dovada celei de-a doua plăți, bani pe care, cu siguranță, i-ai văzut deja în contul tău. După cum am vorbit la telefon, o întâlnire la biroul nostru din Kungsgatan nr. 30, în

preziua conferinței, ar fi perfectă. Sugerez ora 11:00 a.m. I-am dat ciorna ta lui Orlov, iar el o va trimite managementului internațional spre aprobare, dar a apreciat mult cea mai mare parte a raportului tău. Doar câteva detalii trebuie modificate, după cum bănuiesc că-ți dai seama. Ai făcut o treabă bună!

Toate cele bune, GL

Urechile încep să-i țiuiască. Ridică ochii și, brusc, are impresia că toți acei oaspeți bine îmbrăcați o privesc pe furiș. Bagă repede toate hârtiile în dosar și iese în stradă.

Aerul începutului de seară este cald și lipicios. Se sprijină de geamul barului, își scoate o țigară și simte un soi de calm cuprinzând-o după ce o aprinde.

O companie de securitate deținută de ruși. O bancă din Liechtenstein, unde Charlotte are un milion de coroane. Conferința de la Stockholm, în cadrul căreia Charlotte va prezenta recomandarea ei de expertă miniștrilor Justiției din UE despre posibila privatizare a anumitor activități ale poliției. Recomandare pe care Klara încă n-a citit-o.

Și trupul lui Patrick pe șinele din Little Venice. Conținutul dosarului din mâna ei probabil că este motivul pentru care a fost ucis. Bărbații în geaci din piele neagră îl urmăreau. Nu era nebună.

— Charlotte, șoptește ea încet, pentru sine. În ce te-ai băgat?

Capitolul 54

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Șed amândoi pe panta care duce spre șinele de metrou, mai sus de trotuar, iar soarele după-amiezii se reflectă în geamurile blocului scund pe care Mehdi i l-a arătat. În dreapta clădirii, Yasmine vede câmpul păărăginit pe care l-a traversat mai devreme în acea zi. I se pare de necrezut că s-a întâmplat cu doar câteva ore în urmă. Încă se văd urmele ambulanței și ale mașinilor de poliție care au străbătut câmpul.

Se uită la Mehdi și-și duce mâna streașină la ochi pentru a-i feri de soare.

— La naiba, Mehdi. Ești sigur de asta?

Stau acolo de aproape o oră și cu cât trece mai mult timp fără să se întâmple nimic, cu atât mai disperată se simte. Fadi este pe cale să facă ceva cumplit, ceva de neiertat. Ceva care îl va face să dispară pentru totdeauna — înainte de a se fi întors. Pe de altă parte, nu poate să nu înțeleagă. Ei l-au trădat și l-au transformat într-un ucigaș. Toți l-au trădat pe Fadi. În cele din urmă, ripostezi indiferent de consecințe. Ea pricepe asta prea bine. În final, nimic nu mai contează.

Mehdi încuviințează din cap, dar nu foarte convingător.

— Aici se întâlnesc bărboșii, spune el. Undeva la un etaj de sus.

— Fadi ți-a zis asta?

Mehdi ridică din umeri.

— Toată lumea știe asta. Dacă el vrea să atace niște bărboși din Bergort, atunci despre ei e vorba.

Yasmine se lasă pe spate. Își dorește să se facă ghem și să se cufunde într-un somn adânc până când toate astea se vor sfârși. Însă abia dacă apucă să închidă ochii, că Mehdi îi zgâlțâie piciorul.

— Ce ți-am spus? o atenționează el și arată spre trotuar.

Yasmine se ridică pe jumătate și privește în direcția în care este îndreptat degetul lui. Doi bărbați se apropie. Unul e nord-african, poartă o

cămașă lungă, pantaloni largi, un *kufi* și are o barbă lungă și neîngrijită. Celălalt este mai tânăr și poartă haine mai occidentale, însă și el are barbă. Vocile lor sunt joase, doar un murmur, și dispar după ce ei deschid ușa și intră în holul blocului.

— Par să se întâlnească aici, zice Yasmine încet.

Se apleacă spre geanta pe care a luat-o din tufele aflate în spatele școlii și scoate cu grijă Kalașnikovul ponosit.

Îl vede pe Mehdi întorcând capul spre ea. Ochii lui devin înspăimântați și nesiguri când observă arma.

— Ce dracu' ai de gând să faci, Yazz? Nu pricep.

— Nu-mi pasă ce faci tu, ratatule. Eu o să fac orice trebuie făcut, *len*. Asta-i tot.

Se uită în continuare spre trotuar, dar nu vede decât un bărbat masiv alergând spre clădire. N-are barbă, însă poartă un *kufi* pe cap.

— Uite încă unul, zice ea arătând cu capul în direcția lui.

Bărbatul dispare pe ușa din față, care se trănțește în urma lui.

Ea se târăște afară din tufiș pentru a vedea mai bine.

Nu-l zărește. Totuși, are impresia că simte prezența lui Fadi ca și cum ar fi o frecvență radio, o vibrație în aer pe care numai ea poate s-o perceapă. Se întoarce și se lasă în genunchi pentru a ridica arma și a o pregăti.

Abia apucă să pună mâna pe ea, când aude un trosnet de undeva de sus, urmat de țipete revărsate printr-un geam sau printr-o ușă de balcon deschisă. Zgomotul a ceva căzând pe dușumea și spărgându-se. Alte țipete și rugăminți. Se ridică rapid cu picioarele tremurând și cu mitraliera în mână.

— La dracu'! exclamă ea. El e deja acolo. Este înăuntru!

Capitolul 55

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Am biletul tău într-o mână și pistolul în cealaltă. Urc scările până sus, ies din pod. Brusc, mă simt foarte aproape de tine. La un telefon distanță. În același timp, sunt foarte, foarte aproape de îndeplinirea a ceea ce m-am întors să fac, singurul lucru pentru care am trăit în ultima lună. Mai sunt doar câteva minute, lumina deja cade pieziș prin geamurile murdare aflate la o jumătate de etaj sub mine.

Frații trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Desfac din nou biletul tău. Îți văd scrisul, cuvintele. De ce te-ai întors? De ce acum? Patru ani au trecut, surioară. De ce te-ai întors abia acum?

În unele seri, fratele Shahid ne povestea despre martiri și noi ascultam pe jumătate îngroziți, pe jumătate impresionați. Ne spunea cum se pregăteau pentru misiunile sinucigașe. Cum stăteau retrași, fără influențe exterioare. Cum, cu o săptămână înainte, cineva le aducea mâncare și ce mai aveau nevoie pentru ca ei să-și petreacă timpul rugându-se și gândindu-se la misiunea lor, și la paradisul care-i aștepta. Și cum, în cele din urmă, după ce bomba le era legată la piept, erau conduși până aproape de țintă. Pentru ca ei să nu se concentreze decât asupra mersului înainte, fără nimic care să-i distragă, fără alte gânduri în afara celor legate de paradis, pentru ca sarcina lor să fie simplă și curată.

Așa am fost și eu de când m-am întors. La asta m-am gândit în zilele petrecute la subsol. Că mă pregătesc, că-mi ascut sabia. Deși nu mă mai rog. Deși nu mai sper să ajung în paradis. Un ultim act de curaj. Un ultim act de haos și justiție. Apoi neantul.

Dar ai apărut tu. Țin biletul tău în mână.

Și prin minte mi se perindă gânduri pe care n-ar trebui să le am. Gânduri despre viața mea, despre mine. Gânduri pe care le-am tot alungat, pe care n-am dreptul să le am. Nu de când frații mei au fost spulberați. De atunci, n-am altă viață dincolo de asta. Strâng pistolul mai tare în mână. Îi privesc

încărcătorul pentru a mia oară. De atunci, nu-mi mai pot îngădui alte gânduri în afară de răzbunare.

Privesc din nou biletul. Mai citesc o dată cuvintele tale înainte să-l rup în o sută de bucățele și să-l arunc. Hârtiuțele cad pe scări ca niște confetti, ca zăpada, ca uitarea.

Aterizează fără zgomot pe treptele din piatră roase, exact când aud ușa din față a clădirii deschizându-se. Aud ecoul vocilor fraților reflectat de beton. Pistolul este greu și rece în mâna mea.

Închid ochii și ascult. Mai întâi, aud vocea fratelui Taimur, aproape ca o șoaptă printre betoane.

— Nu vreau să spun că mâinile nu sunt *awrah*^[41], frate, însă, dacă sunt atât de stricți, riscă să piardă oameni, știi?

Ca de obicei, discută despre viața din califat. Celălalt frate murmură ceva și presupun că este fratele Tasheem. El e mereu tăcut, îi lasă pe ceilalți să vorbească și să se plângă. Imaginile mi se perindă prin fața ochilor. Timp de o lună, i-am executat în minte în fiecare clipă. Unul câte unul. I-am pus să îngenuncheze în fața mea, cu mâinile pe cap. Apoi i-am împrăscat cu gloanțe. Dar acum sunt atât de aproape. Mă silesc să-mi amintesc fragmente din trupurile fraților de pe nisipul roșu, șirurile de morți. Ei merită asta. Și-au făcut-o cu mâna lor.

Inima îmi bubuie și scot al doilea încărcător din buzunar. Îl răsucesc. Mă uit la el. Am 14 gloanțe în total. Nu ăsta a fost planul meu. Trebuia să am mitraliera. Dar nu mai pot aștepta. Mai ales acum, după ce am găsit biletul tău. Nu știu cât va mai rezista hotărârea mea. Deja simt că se șubrezește.

Bărbații care au fost frații mei sunt la ușă. Aceeași prin care am trecut de nenumărate ori. Soneria tot stricată este. Îi aud bătând, aud ușa deschizându-se. Pe urmă vocea lui Dakhil.

— *Assalamu alaykum*, fraților. Intrați!

Și ușa se închide în urma lor. Sunt trei. Numai unul a mai rămas. Cel mai mare trădător dintre toți. Simt sudoarea șiroindu-mi pe gât, cu toate că este răcoare între acești pereți din beton. Simt sângele gonindu-mi mult prea repede prin vene și-mi doresc să-l pot face să încetinească, îmi doresc să-mi pot impune calmul.

După aceea aud ușa de la parter deschizându-se, pași rapizi urcând scările, câte două trepte odată. Cobor pe furiș două trepte și privesc printre zăbrelele din metal negru ale balustradei. Îi aud respirația tot mai

anevoioasă apropiindu-se. Aș putea jura că-i simt mirosul.

Brusc, apare în fața mea, cu spatele la mine, bătând cu pumnul în ușa lui Dakhil. Arată la fel ca întotdeauna. Cu umeri largi și o mică tichie pe cap. Cu blugi și ghete. Abia apucă să bată, că ușa se și deschide.

— Ai întârziat, frate, îl întâmpină Dakhil.

Nu reușește să mai spună ceva, pentru că mă năpustesc pe scări – câte două-trei trepte odată – ținând pistolul cu ambele mâini în fața mea. Nu reușește să mai spună ceva, deoarece deja mi-am înfipt arma în ceafa lui al-Amin și-l împing spre Dakhil. Nu reușește să mai spună ceva, fiindcă lumea începe să se învârtă în jurul meu, iar el țipă înspăimântat și începe să se retragă prin hol, în vreme ce-l împing pe al-Amin în fața mea și țip și eu ceva.

Îmi flutur arma, care se declanșează, și zgomotul este asurzitor. Îi aud țipând și plângând, apoi ceva se sparge pe dușumea. Și țip din nou, mai tare:

— Faceți ce vă spun! Faceți ce vă spun!

Iar și iar. Am impresia că-mi aud vocea din exterior și mi se pare stridentă. Al-Amin încearcă să se întoarcă spre mine, însă îl lovesc în cap cu țeava armei până când una dintre sprâncene i se sparge, iar sângele roșu și strălucitor i se prelinge pe față și pe gât, pe geacă și tricou. Dar nu-mi pasă, doar țip și-i împing spre sufragerie. Îi silesc să se adune în fața mea în camera în care *ședeam* altă dată. Îi silesc să se adune pe covorul gros și să se lase în genunchi, să-și pună mâinile pe cap, și ei îmi dau ascultare. Văd nebunia din mine și fac ce le spun. Mă uit la ei. Aud vocea lui Dakhil de undeva de sub a mea.

— Frate Fadi, asta-i casa mea, casa noastră, te rog, frate...

Îl lovesc și pe el cu țeava pistolului și se prăbușește pe podea, cu capul aplecat într-o parte.

— Taci! țip eu. Tăceți cu toții!

Pe urmă se lasă tăcerea, totul devine tăcut pentru o clipă.

Mă uit la ei: în ochii lor văd o surprindere totală, o asemenea teamă, încât, pentru un moment, mă cuprinde îndoiala. Însă nu mă pot opri acum, nu pot lăsa acel sentiment să dispară. Și ridic din nou pistolul spre ei. Însă în același timp, ceva n-are sens.

Sunt mai mulți oameni decât mă așteptam. Număr mai mulți de patru. Iar la margine este îngenuncheat un băiețel. Sau cel puțin arată ca un

băiețel, e mult mai tânăr decât mine. Privește drept în față și o lacrimă i se prelinge pe obraz. Îmi pierd din nou concentrarea, fac eforturi să mi-o recapăt, mă îndrept spre el.

— Cine ești? țip eu. Ce dracu' cauți aici?

Îmi flutur arma și-i văd buzele mișcându-se. Se roagă.

— Sunt fratele Firas, răspunde el. Frații mi-au arătat calea spre Allah, fie El slăvit!

Închide ochii și se roagă din nou, cu buzele tremurându-i, cu nările fremătându-i. Îmi simt pustietatea și nervozitatea intensificându-se. Fratele Firas sunt eu. Este altcineva ca mine. Încă cineva pe care l-au găsit ca să-l transforme în trădător.

Dar furia și disperarea m-au orbit. Îmi dau seama că este prea târziu abia când mă răsucesc pe călcâie și mă pomenesc privind gura țevii unei arme mult mai mari și mai moderne decât a mea. Îmi simt pistolul smuls din mâini. Și nu pot face nimic.

— Dă-mi-l! rostește al-Amin și se uită la mine cu ochii lui goi. S-a terminat!

Capitolul 56

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Aleargă pe pantă. Are impresia că zboară la vale, peste trotuar, prin ușa grea și în sus pe scările unde aerul este răcoros și umed. Se aud zgomote de deasupra, poate revărsându-se printr-o ușă întredeschisă. Mitraliera e grea și rece în mâinile ei. Urcă treptele câte două odată și aude afurisitul de şuierat al lui Mehdi undeva în spatele ei. Primul etaj. Al doilea. S-a făcut liniște. Nu se mai aud bubuituri, nici voci ridicate. Iar asta o sperie aproape la fel de mult.

Al treilea etaj. A mai rămas un singur etaj. Se oprește și ascultă, își ține respirația, încă aude pașii lui Mehdi și respirația lui şuierătoare undeva departe în urma ei.

Se adună și apucă mitraliera cu ambele mâini, trage piedica într-o parte, așa cum i s-a arătat la poligon, într-o altă viață, după cum i se pare acum. Arma este setată să tragă câte un glonț odată, nu foc automat. Își ridică privirea. Ce o așteaptă acolo? Ce va face când va ajunge acolo? Încet, fără zgomot, urcă prima treaptă spre etajul patru. Apoi urcă încă una. Și încă una.

Când ajunge pe palier, vede că ușa este întredeschisă. Niciun vecin n-a ieșit. Probabil, știu că este mai bine să nu se implice. Sau sunt la serviciu, ori la moscheea din centrul comercial. Când se apropie de ușă, aude vocile dinăuntru. Care devin brusc puternice. Deodată, cineva vorbește tare – nu Fadi, altcineva.

— S-a terminat! aude ea.

Apoi se aude o bubuitură, ca și cum cineva ar fi căzut pe dușumea. După care se disting voci confuze, agitate.

A ajuns la ușă. Se oprește cu spatele lipit de peretele rece, cu mitraliera sprijinită pe braț, cu țeava îndreptată în jos. Mehdi ajunge pe palier. Yasmine se uită la el și-i face semn să rămână locului – nu vrea să-și facă griji că el va strica și asta.

•
Vocile din apartament se aud din nou.

— Ce cauți aici? întreabă vocea gravă. Ești mort, câine. Ce cauți aici?

Pe urmă se aude ceva care pare o lovitură, urmată de un geamăt înăbușit.

„Fadi! chibzuiește ea. Fadi, Fadi, Fadi!”

— Este un câine nenorocit, rostește vocea gravă. Asta-i singura explicație. E un *takfir*, ba chiar mai rău decât atât, mai rău decât un apostat. Este un ucigaș!

O altă voce se aude. Încordată și reținută.

— Frate Fadi? Ce se petrece? Ce cauți aici?

Aude suspine, o respirație superficială, gemete. Apoi alte voci. Neîncrezătoare la început, pe urmă furioase și acuzatoare. Ține arma lipită de umăr. Își simte inima bubuind. A trecut pragul, este înăuntru pe jumătate, dar încă nu se poate hotărî să se facă văzută. Teamă și confuzie. Ce se petrece aici?

După aceea haosul izbucnește din nou. Zgomotele acoperă vocile. Cineva se rostogolește pe dușumea, dărmă ceva, trupuri se luptă, apoi voci din nou. Agitate și confuze.

— Ce face?

— Țineți-l!

Și pe urmă, aude vocea lui Fadi. Subțire și singuratică, și aproape imposibil de deslușit în hărmălaia celorlalte. Dar este el, iar ea simte cum forța cu care strânge arma slăbește.

— Liniște! strigă cineva din apartament. Lăsați-l să vorbească!

Toată lumea tace și ea deslușește acea notă din vocea lui, o recunoaște de pe vremea când era încolțit și acuzat. Când totul era împotriva lui, când nimeni nu era de partea lui. Aude cum scuipe cuvintele și acuzațiile.

— Voi ați fost! suspină el. Voi ați făcut asta. Voi i-ați ucis!

— Despre ce vorbești? întreabă cea mai calmă dintre voci.

Însă este întreruptă de vocea gravă.

— Am auzit destule, *takfir*. Ai venit aici cu un pistol și ne-ai amenințat. Cine te crezi? Știi care este pedeapsa pentru abandonarea credinței.

— Pedeapsa? scuipe Fadi cuvântul. Pedeapsa? Voi i-ați ucis pe frații noștri! A fost telefonul vostru. Voi ați trimis dronele. De la voi am primit telefonul!

Vocea calmă se aude din nou, lentă și plină de îndoială.

— Care telefon? Despre ce vorbești?

— Telefonul prin satelit al fratelui al-Amin, răspunde Fadi și, fiindcă nu i se replică imediat, continuă: Cum? Nu știți nimic de asta? De telefonul pe care mi l-a dat al-Amin?

O bufnitură surdă îl întrerupe. Yasmine tresare în spatele ușii.

— Taci! Șuieră vocea gravă. Minte! Este un ucigaș și un spion, jur!

— Despre ce telefon vorbește, frate al-Amin? întreabă vocea calmă.

De dincolo de el se aud vocile uimite și confuze ale celorlalți.

— Nu există niciun telefon, a inventat asta. Se teme să nu moară. Se teme că Allah îl va pedepsi așa cum merită, asta-i tot, frate Dakhil.

Dar vocea sună altfel acum, e nervoasă. Se deslușește disperare în ea. Și multă teamă, care o înspăimântă. Încet, cu picioarele tremurându-i, întinde mâna și deschide ușa apartamentului. Încet, bagă capul pe ușă și privește în holul întunecat. Tâmpilele îi sunt umede de sudoare, iar încheieturile degetelor, albe pe mitralieră. Ușa din capătul celălalt al holului este întredeschisă și ea vede spinări și umeri mișcându-se prin ceea ce pare a fi sufrageria. Spinarea cea mai lată este aplecată spre cineva care zace pe podea. Nu observă decât un picior al celui de pe jos, care s-ar putea să fie Fadi. Cu inima bubuind, respirând anevoie, Yasmine intră în holul îngust și întunecat.

— Nu mai minți! se răstește vocea gravă. Toată lumea știe că minți!

Celălalt pare să facă eforturi pentru a respira. Vocile țipă supărate. Însă ea n-aude decât ce spune vocea calmă:

— Lasă arma jos, frate al-Amin, și haide să lămurim asta!

Dar cel cu spinarea lată nu pare să asculte: stă cu picioarele depărtate, aplecat, cu brațele în fața lui. Ca și cum s-ar pregăti să tragă.

Se face liniște un moment. Apoi aude vocea lui Fadi, joasă, pe jumătate înăbușită:

— *Tu* ai fost, murmură el. *Tu* i-ai ucis!

— Taci! țipă vocea gravă. Termină cu minciunile!

Și pe urmă se aude împușcătura.

•

Zgomotul este asurzitor, șocant, sună înfundat în micul apartament. Lumea se contractă în ea, iar Yasmine are senzația că o să vomite în tăcerea care urmează, însă, în loc de asta, își sprijină mitraliera în umăr, își simte tâmpilele bubuind și pieptul zvâcnind și strângându-se. Face trei pași scurți

și repezi prin hol, trage aer în piept și lovește cu piciorul ușa subțire care dă spre sufragerie. Camera se leagănă și se răsucesc, un mozaic de fețe și de trupuri în mișcare, un caleidoscop de sânge și de confuzie. Nu vede decât un singur lucru. Îndreaptă mitraliera spre bărbatul care are un pistol în mână. Nu vede pe nimeni. Nu vede decât pistolul.

Până îl zărește pe Fadi. Zace pe covorul de pe dușumea, cu capul în jos. Iar când vede acea imagine, are impresia că totul se sfârșește. Ca și cum lumea ar fi făcută din cărămizi care cad în jurul ei. N-a mai rămas nimic. Lumea nu mai există. Își simte mâinile pe mitralieră. Își simte degetul pe trăgaci. Deschide gura și țipă.

Capitolul 57

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Abia când te aud, îmi dau seama că n-am murit. Abia când îți aud vocea, țipătul ca al acelei sirience când frații au sosit de pe front cărând trupul fiului ei mort. Sălbatic și nesfârșit, ca al unui animal sau al unui monstru. Exprimând o durere cumplită și bruscă, nimic altceva.

Dar eu nu sunt mort și încerc să mă mișc, încerc să spun ceva.

— Yasmine, șuier eu cu gura aproape lipită de covor, în care am gust de sânge și anxietate.

Îmi ridic privirea și-l văd pe Dakhil. Are în mână pistolul meu. Însă se apleacă și-l pune încet pe dușumea, cu ochii ațintiți spre ușa dinspre care ți-am auzit vocea. Mă gândesc că el trebuie să fie cel care a tras, care a tras în aer, poate, pentru a-l speria pe al-Amin. Al-Amin a cedat.

Când îmi dau seama că al-Amin nu mai are pistolul îndreptat spre mine, mă răsucesc spre tine ridicându-mă într-un cot. Te văd pentru prima dată. Îți văd ochii, sunt așa cum nu i-am văzut niciodată, lipsiți de orice sentiment, neomenești, ochi gata să ucidă, ochi cărora nu le pasă de consecințe. Văd cât de slabă ești, că ai o umflătură la tâmplă, că gura îți este întredeschisă, că buzele ți se mișcă fără a scoate vreun sunet. Și văd că ții mitraliera pe care am adus-o acasă, văd că este uriașă în mâinile tale, grotescă și că o ațintești spre omul de care aproape că am uitat pentru o clipă.

Văd că ești cât pe ce s-o faci. Că ești cât pe ce să tragi și să treci pragul unei lumi în care nu trebuie să intri niciodată, surioară. Al unei lumi în care nimeni n-ar trebui să intre.

— Yasmine! Trăiesc, Yasmine! Sunt aici! Țip eu.

Îți iei privirea de la bărbat și te uiți la mine o clipă, surprinsă, aproape înspăimântată. Ca și cum aș fi o fantomă, și poate că sunt. Clipești, iar expresia din ochii tăi se schimbă, nu mai sunt goi și indiferenți, ci în ei apare altceva, ceva de care-mi amintesc. Ceva ce am pierdut și fără de care n-am putut trăi. Lași țeava armei în jos și faci un pas nesigur și confuz într-

o parte.

Asta-i tot ce au așteptat, tot ce i-a trebuit lui al-Amin. Are mâinile goale – probabil că a lăsat jos pistolul când ai intrat –, dar se apleacă rapid, cu ochii ațintiți asupra ta. Ești atât de șocată sau de confuză, încât abia dacă reacționezi, gura îți este întredeschisă, mitraliera tremură în mâinile tale.

Mă răsucesc și mă reped spre arma pe care Dakhil a pus-o jos, pistolul pe care l-am avut. Este alunecos, însă îl țin bine, mâinile mi se încleștează pe el, sângele îmi este lipicios pe față. Nu gândesc, doar mă răsucesc cu mâinile întinse, la numai un metru de al-Amin. Închid ochii și apăs trăgaciul.

Capitolul 58

Bergort

Vineri, 21 august 2015

Yasmine cade în genunchi cu arma din nou sprijinită de umăr. Se uită la Fadi, îl vede ținând pistolul cu o mână și sprijinindu-se în cealaltă pentru a se ridica, îi vede fața acoperită cu sânge.

— Nu faceți nicio prostie! strigă ea și îndreaptă mitraliera spre bărbați. Duceți-vă în colț! Toți! Acum!

Ei se supun instantaneu, îndreptându-se tăcuți spre colțul apartamentului, cu ochii lărgiți și înfricoșați.

— Mehdi! strigă ea spre palier. Du-te și adu mașina!

El nu spune nimic, dar ea îi aude pașii grei coborând scările, răsunând în liniștea din cameră. Fadi s-a ridicat și se uită la ea.

— Yasmine!

Ochii lui sunt plini de ceva – poate iubire, poate altceva.

— Te-ai întors, rostește el.

Însă nu se apropie de ea. Se duce la bărbatul masiv care zace pe dușumea și pe a cărui față soarele ce se strecoară prin jaluzele a desenat dungii. Respiră și geme ușurel. Fadi se apleacă spre el.

— Cine ești? întreabă el. Pentru cine lucrezi?

Bărbatul își îndreaptă privirea spre Fadi și Yasmine vede că se ține de umăr.

— Nu știu despre ce vorbești, șuieră el.

Fadi îl privește cu un fel de zâmbet în colțul gurii. Încet, ridică pistolul și-l îndreaptă spre fruntea omului.

— Chiar nu mă interesează, să știi, spune Fadi. Nu-mi pasă. Tot ce contează este că mi-ai ucis frații. Iar pentru asta există o singură pedeapsă, frate.

Îl scuipă și chipul bărbatului se acoperă cu o peliculă subțire de sânge. Yasmine se uită de la Fadi la bărbații care stau în colț, apoi din nou la Fadi. Nu se poate sfârși așa.

— Fadi! S-a terminat, frățioare! Lasă-l!

— Pentru cine? repetă el. *Wallah*, nu-mi doresc nimic mai mult decât să te execut, câine!

— Fadi! Țipă ea. La naiba, Fadi, s-a terminat!

Bărbatul își ferește privirea, se uită spre podea și murmură ceva aproape inaudibil.

— Ce-ai spus? întreabă Fadi și se apleacă spre el.

Bărbatul închide ochii și-și drege glasul, tușește.

— Lucrez pentru poliție, murmură el.

— Poftim? Pentru poliție?

— Pentru Serviciul suedez de Informații, Săpo. Frate, jur că ăsta-i adevărul.

Fadi pare confuz, brusc nesigur.

— Pentru Săpo? Ai lucrat pentru ei în tot acest timp?

Bărbatul își îndreaptă privirea spre el și se uită drept în ochii lui.

— Fadi, intervine Yasmine calmă. Trebuie să plecăm. Nu putem rămâne aici. Mai ales dacă-i polițist.

Arată cu capul spre ușă și face o jumătate de pas spre ea. Fadi nu pare s-o audă, ține în continuare pistolul îndreptat spre bărbatul de pe dușumea.

— Cine a trimis dronele? întreabă el.

— Nu fi naiv! Nu-ți dai seama că tot Occidentul lucrează împreună?

— Deci am fost doar o țintă pentru voi? Un idiot pe care-l puteați uide pentru a ajunge la altcineva?

Fadi apasă țeava armei de capul omului și respiră anevoie. Yasmine vede apărându-i în ochi o sclipire atât de amplă și de neagră, încât întreaga încăpere pare să se întunece brusc.

— Fadi, asta nu s-a întâmplat. Ai supraviețuit! spune ea, apoi face un pas spre el și întinde o mână. Ai primit o nouă șansă. N-o irosi, te rog!

Fața lui se schimonosește în timp ce se apleacă și împinge capul polițistului în podea, cu arma.

— Am avut încredere în tine, șoptește el, iar Yasmine vede curgându-i lacrimi pe obraji.

Își pune încet mâna pe mâna lui Fadi și îndepărtează încet țeava pistolului de pe tâmpla omului, îndreptând-o spre dușumea.

— *Jalla*^[42], Fadi! șoptește ea. Vino cu mine!

Capitolul 59

Stockholm

Vineri, 21 august 2015

Am ieșit din Bergort. Am auzit sirenele poliției în timp ce ne îndepărtam, am văzut luminile albastre și dubele, dar, măcar o dată, Mehdi nu s-a panicat. A continuat să conducă fără a depăși viteza legală, ca un adevărat tată.

Am ajuns pe autostradă și suntem calmi. Mașina este plină cu arme, însă e în regulă, frații sunt confuzi și furioși, dar, cu siguranță, vor avea grijă ca al-Amin să nu aibă ocazia să ne toarne înaintea noastră ca noi să fim scăpați de-acolo.

Am văzut rușinea din ochii lui Dakhil în timp ce noi ieșeam din apartament. În ciuda tuturor precauțiilor luate, cineva s-a infiltrat în grupul lor. Iar dacă au sânge în vene, îl vor ucide. Însă ei nu fac decât să vorbească și să cumpere bilete de avion. În cele din urmă, ei sunt la fel ca toți ceilalți. Nu știu nimic despre război.

Soarele strălucește deasupra betonului și clădirilor industriale. Încerc să-mi șterg sângele de pe față cu niște șervețele umede pe care Mehdi le-a găsit într-o pungă cu scutece aflată pe banchetă.

Știu că te uiți la mine. Îți simt privirea pe obrazul meu, pe capul ras, în ochii mijiți pentru a-i feri de soare. Dar nu pot întoarce capul, nu mă pot uita la tine. S-au întâmplat prea multe între noi, a trecut prea mult timp, mi s-au întâmplat prea multe.

— Chiar tu ești, Fadi? întrebi tu.

Încuviințez din cap și privesc în continuare hornurile și depozitele, cărămizile maronii acoperite cu panouri publicitare și noile clădiri de birouri, subțiri ca hârtia, făcute din oțel și sticlă reflectorizantă. Apoi ajungem pe pod. Pe urmă totul este doar apă sclipitoare și fațade strălucitoare. Durează doar zece minute ca lumea să se schimbe, iar acum zburăm din nou și nu mă pot abține să nu mă uit la tine.

Soarele îți bate în păr. Ai capul întors spre geamurile murdare, spre oraș, spre priveliștea imposibil de ignorat. Îmi este cu neputință să înțeleg că te-

ai întors. Și șoptesc încet, în așa fel încât poate că nu mă vei auzi:

— Cum m-ai găsit?

Vocea nu-mi mai este ca un cârâit, ci firavă. Întorci capul spre mine și-ți întâlnesc privirea, pentru prima dată neferindu-mi ochii. Ochii tăi sunt obosiți și plini de ceva ce nu recunosc, ceva cu care nu știu ce să fac, nu încă. Ceva care pare a fi iubire.

— Fadi, spui tu. *Habibi*, ai vrut să fii găsit.

Mehdi conduce pe malul apei, trece de Operă și de acele ambarcațiuni albe care navighează printre insule, pe lângă Kungsträdgården, adică Grădina Regelui, apoi, tot pe țărm, pe lângă clădiri elegante și muzee. În cele din urmă, încetinește și oprește în fața unei clădiri mari care seamănă cu un muzeu. Dincolo de apă, de bărci și de cheiuri se află palatul cenușiu și sumbru. Mehdi se apleacă și privește o altă clădire, aflată puțin mai departe, în fața căreia se află copaci mari.

— Aici stai? La Lydmar? întreabă el peste umăr. E al naibii de luxos, surioară!

— Serios? întrebi tu.

— Cum dracu' ai ajuns să stai aici, Yazz?

— E o poveste lungă, răspunzi tu.

— Uitați-vă! zice Mehdi de pe locul din față.

Arată spre doi tipi care șed mai departe pe stradă. Doi *shunos* în blugi și cu glugile pe cap, cu cozorocul șepcilor tras pe frunte.

— Cine sunt? întrebi tu.

Mehdi ridică din umeri.

— Habar n-am, dar sigur nu par oaspeții hotelului, nu-i așa?

Telefonul îi sună, i-a sunat întruna pe drum încoace, însă el l-a ignorat. Acum, îl scoate și îl privește nervos.

— La dracu'! exclamă el. E Parisa.

Își lipește telefonul de ureche și expresia i se schimbă complet. Nu mai este un tip de pe străzi, ci un iubit drăgăstos, dornic să facă pe plac.

— Bună, iubito! rostește el, iar noi doi zâmbim privindu-ne surprinși.

Dar el nu mai zice nimic și-l văd în oglinda retrovizoare cum pălește.

— Nu știu unde sunt! spune el cu hotărâre.

Mai trec câteva secunde până închide telefonul. Rămâne tăcut, cu telefonul în mână.

— Mehdi? întrebi tu. Care-i treaba? Ce s-a-ntâmplat?

— Ey, frate? spun eu.

— O vor pe Yazz, zice el calm.

— Poftim?

Nu înțeleg absolut nimic. Am plecat de-acolo. Tu te-ai întors și m-ai salvat. Cu siguranță, nimic nu ne mai ține acolo. Suntem liberi. Nu pot pune mâna pe noi.

— Ce se petrece? întreb eu. Ce-i asta? Yazz?

Întorci din nou capul spre mine și ochii îți sunt obosiți.

— Gangsterii lui Mehdi, explici tu. Mizeria aia din Bergort, revoltele și toate cele. E o poveste lungă, dar Mehdi a încercat să-i facă să mă sperie ca să nu te gălesc. Este loial. Idiot, însă loial. În sfârșit, am ajuns să-l împușc pe unul dintre ei în picior.

Ridici din umeri ca și cum nu-i mare lucru.

— Iar acum, vor să pună mâna pe noi ca să ne facă să tăcem sau ca să se răzbune, sau dracu' știe de ce, continui tu.

Mă sprijin de spătarul banchetei și închid ochii.

— Ai împușcat pe cineva în picior? întreb eu.

Nu răspunzi, doar te apleci pentru a te uita la cei doi tipi care supraveghează intrarea hotelului. Clatin din cap în speranța că mi se va limpezi.

— Care-i treaba cu Parisa? întreb eu.

Mehdi trage adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Erau cu ea, răspunde el. Mi-am dat seama după vocea ei. Au pus-o să mă sune. Ăsta-i modul lor de a transmite un mesaj, nu?

Încuviințez din cap. Știm cu toții asta. Despre mesaje și alianțe, și amenințări, și nesfârșita inutilitate a toate.

— Am răgaz până mâine să vă gălesc, zice Mehdi.

— Ce naiba facem?

Rămânem tăcuți câteva clipe.

— Cred că știu cu ce să începem, spui tu în cele din urmă.

Capitolul 60

Stockholm

Vineri, 21 august-sâmbătă, 22 august 2015

Este deja seară când ei ajung pe strada Tegnérsgatan 10. Sunt atât de obosiți, încât sunt pe cale să se prăbușească. Ea se uită la Fadi, care abia mai poate sta drept pe banchetă și pare aproape străveziu, chiar mai fantomatic decât înainte.

Trec încet pe lângă adresă, apoi cotesc pe Döbelnsgatan. Este aproape ora 7. Când a trecut după-amiaza?

— Oprește acolo, spune ea și arată spre un spațiu gol dintre două mașini parcate pe celălalt sens.

Mehdi întoarce la următoarea intersecție, conduce înapoi și parchează Mazda în locul indicat. Apoi se sprijină de spătar și închide ochii. Desigur, stresul îl macină. Nu se așteptase la asta, nu se gândise că indivizii aceia aveau să-i amenințe familia și pe el.

Mehdi n-a fost niciodată din cale-afară de inteligent și mai toate necazurile lui au fost pricinuite de propria prostie, totuși lui Yasmine îi pare rău pentru el. Îi pare rău și pentru Parisa, deși a trădat-o. Își amintește cum stau lucrurile, mai bine zis cum stăteau, cum era cu toate acele alianțe și problemele pe care le cauzau. Iar acum, ei sunt într-o mare belea și Yasmine este singura care i-ar putea salva.

Se apleacă printre scaunele din față și privește prin parbriz strada Tegnérsgatan. Vede cu ușurință ușa de la numărul 10.

— Există un hostel lângă parcul Observatorielunden, zice ea răsucindu-se spre Fadi. Trebuie să dormi, *habibi*. Eu o să stau aici.

— Cum adică o să stai aici? se miră Mehdi și se freacă la ochi.

— Aici locuiește el, zice ea. Lööw, cel care-i plătește noaptea pe *shunos* ăia. E cumva șeful tău, Mehdi. Măine, urmează să mă întâlnesc cu el, însă vreau să-l supraveghez. Du-te cu Fadi și țineți-vă telefoanele deschise, OK? Ne vedem mâine.

Când Yasmine deschide ochii din nou, strada este tot pustie. Ceva mai departe, lângă parc, lumina e cenușie cu pete aurii și verzi, iar ea tremură în aerul rece al dimineții. Gâtul și spatelul i-au înțepenit din pricina poziției incomode. Se întinde și dinții îi scrâșnesc cu zgomot și în mod ritmic. Oare cât timp a dormit? Ecranul telefonului îi arată că mai sunt câteva minute până la ora 7.

Löow s-a întors acasă târziu, după ora 11, și, inițial, ea s-a gândit să-l ia prin surprindere. Dar, până la urmă, s-a decis să aștepte și să-l urmărească până la biblioteca publică, unde urmau să se întâlnească.

N-are încredere în el. Cine știe ce pune la cale?

Îi este frig și în mașină nu se poate încălzi. Nu poartă decât un maiou negru și o geacă scurtă și subțire. Se simte amețită după câteva nopți de nesomn. Deschide portiera și coboară din mașină. Este liniște și aproape de neimaginat că orașul poate fi atât de pustiu.

Pe podeaua mașinii, lângă scaunul pasagerului din față, este o șapcă roșie și veche. Strâmbându-se, încearcă să-și prindă părul lung într-o coadă de cal și-și pune șapca pe cap. Nu este cea mai sofisticată deghizare din lume, dar e tot ce are la dispoziție.

Începe să alerge încet spre Tegnérunden, pentru a se încălzi și a-și dezmoții trupul.

După aproape două ore, a izbutit să facă rost de o cafea și de un sandviș cu brânză de la o cafenea. S-a întors în mașină și frigul dimineții a fost înlocuit de ușoara căldură a verii târzii. Yasmine simte cum viața îi revine încet în trup.

Îi trimite un SMS lui Fadi.

Este totul în regulă? Te contactez după ce mă întâlnesc cu Löow, OK?

Privește telefonul pentru a vedea ce oră este. 8:35. Se gândește că, în curând, el ar trebui să plece pentru a se întâlni cu ea.

Totuși, mai are timp să picotească puțin, așa că se sprijină mai bine de spătarul scaunului șoferului, însă, în clipa aceea, vede cu coada ochiului pe cineva ieșind de la numărul 10 și îndreptându-se spre Sveavägen. Se trezește instantaneu și-și îndreaptă trupul. George Löow poartă pantaloni din pânză strâmți și țepeni, pantofi maronii și un blazer negru. Ca și în ziua

precedentă, părul îi este pieptănat spre spate.

Cu privirea ațintită asupra lui, iese din mașină, o încuie și pornește după el pe stradă.

Este conștientă că trebuie să fie mai prudentă, fiindcă el știe deja cum arată ea, deși e greu de crezut că s-ar aștepta ca Yasmine să-l urmărească pe drumul spre locul întâlnirii lor.

Dar când el își scoate telefonul și-l apropie de ureche, ea grăbește pasul și se apropie la câțiva metri de el. Strada este aproape pustie și dacă el ar întoarce capul, ar vedea-o. Însă ea se gândește că nu contează. I se pare mai important să încerce să audă ce vorbește el în drum spre întâlnirea lor.

Durează câteva clipe până când cineva răspunde.

— Sunt pe drum, spune el în engleză.

Câteva mașini trec pe stradă și nu mai poate auzi ce zice Lööw. Nu deslușește decât câteva cuvinte pe care el le repetă de câteva ori: „Nu-mi convine deloc asta”. În timp ce le rostește, își trece nervos mâna prin păr. Ca și cum, efectiv, îl deranjează fizic ce se pune la cale.

După ce, în cele din urmă, ia telefonul de la ureche și-l bagă în buzunarul pantalonilor, ea se retrage în spatele unei uși și-l lasă să se îndepărteze mult.

La Facultatea de Economie din Stockholm, traversează strada Sveavägen și-și continuă drumul mai departe pe trotuarul de vizavi. Acum, aproape că merg unul lângă altul, Lööw cu privirea ațintită înainte, Yasmine nescăpându-l din ochi. El e stresat și pare să caute din priviri ceva sau pe cineva pe trotuarul pe care se află, în vreme ce-și tot trece involuntar mâna prin păr, ca și cum, indiferent ce ar face, nu este satisfăcut de felul cum îi stă părul pe cap.

Lângă McDonald's, încetinește și-și scoate din nou telefonul. Este 8:50. Mai are zece minute libere până la întâlnirea lor. O dubă albă e parcată vizavi de aleea care duce spre intrarea în bibliotecă și ea se strecoară în spatele ei. Prin geamurile dubei, îl vede urcând treptele spre bibliotecă, vizibil din toate direcțiile. Este singur.

Timpul trece încet. 20 de minute par o întreagă dimineață. Aparent, și George Lööw simte același lucru, fiindcă îi este greu să stea locului pe partea cealaltă a străzii, privind mereu de la telefon la intrarea în bibliotecă și invers.

Zece minute. Apoi doar cinci. Este aproape 9:30 și se pare că agitația lui

Lööw a început să se transforme în apatie. Cât timp are de gând să aștepte până să renunțe dându-și seama că ea nu va apărea?

Își duce din nou telefonul la ureche și privește spre umbrele din laterala bibliotecii. Unde se ascund, indiferent cine ar fi aceștia? Își ridică resemnat brațele și-și întoarce încheietura pentru a se uita la uriașul lui ceas cenușiu. În cele din urmă, încheie convorbirea, ridică din umeri și pornește din nou pe Sveavägen. Traficul dimineții este deja intens, iar pentru o clipă, ea îl pierde din vedere. Încă se simte înțepenită după noaptea petrecută în mașină și aproape o oră de stat în spatele dubei albe. Când îl zărește din nou, el se află la jumătatea străzii Sveavägen, traversând înapoi pe trotuarul unde se află ea. Este mai calm și se întoarce în direcția din care a venit.

Ea așteaptă o clipă și-și îndreaptă privirea spre bibliotecă. Și-i vede coborând treptele. Sunt doi și merg unul în spatele celuilalt, nu unul lângă altul, dar este evident că sunt împreună. Yasmine îi examinează atent. Nu sunt gangsteri obișnuiți, însă au spatele drept și sunt masivi. Privirile lor indiferente cercetează strada. Unul dintre ei poartă o pălărie și aproape că seamănă cu un suedez. Nu contează. Este clar că ei sunt gorilele lui George. Un Volvo se oprește la bordură și cei doi tipi se așază pe locurile din spate.

Yasmine răsuflă ușurată. Lööw este singur. Simte greutatea liniștitoare a pistolului lipit de spatele ei. Fără zgomot, o ia la fugă în urma coamei lui. Acum, se poate întâlni cu el.

Capitolul 61

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Când Lööw intră în barul espresso Sosta, ea așteaptă în pragul unei uși aflate la vreo zece metri distanță pe Sveavägen. După câteva minute, el iese pe terasă cu un mic pahar în mână. Găsește un loc cu soare în care să stea și se sprijină cu spatele de un zid. Ține paharul într-o mână, cu cealaltă caută ceva în telefon, iar pe chip are o expresie încordată.

Ea privește în susul și în josul străzii, uitându-se după cei doi indivizi de la bibliotecă și după Volvo-ul cu care au plecat. Nimic. La naiba! Este vremea să acționeze.

Pornește fără zgomot spre cafenea și curând ajunge lângă Lööw fără ca el să-și fi ridicat privirea dinspre telefon.

— Am un pistol sub geacă, rostește ea calmă, uitându-se drept la el și ridicându-și discret geaca pentru a-i dovedi că a spus adevărul.

El tresare și varsă puțină cafea pe mâneca blazerului albastru.

— Cum? Ce dracu'?! exclamă el și se retrage un pas.

— Nu mișca! Șuieră ea. Pune naibii paharul ăla pe masă și vino cu mine!

El pare încordat, totuși se supune și, mergând alături, amândoi se îndepărtează de mica terasă.

— Nu e nevoie să faci asta, încearcă el. Stabilisem să ne întâlnim cu o oră în urmă, însă n-ai apărut.

Când ea întoarce capul și se uită la el, privirea lui se îndreaptă spre trafic, spre Facultatea de Economie din Stockholm și spre cer. Clipește atât de des, încât ea se întreabă dacă nu cumva va face o criză de epilepsie.

— Ți-am văzut gorilele, ticălosule, spune ea. Așa că o să facem altfel.

Îl conduce pe partea cealaltă a străzii, înapoi spre biblioteca publică.

La poalele Dealului Observatorului se află un mic teren de joacă pustiu, unde îi face semn lui Lööw să se așeze pe o bancă. Apoi se postează în fața lui, silindu-l să se uite în ochii ei.

— Chiar ai crezut că sunt atât de proastă încât să cad în capcana ta tâmpită? întreabă ea. Acordă-mi puțină încredere, imbecilule!

El se sprijină de spătarul băncii și se uită în altă parte.

— N-a fost ideea mea, murmură el. Oricum, ce vrei? Cine ești?

Se uită în ochii ei o clipă, pe urmă își îndreaptă din nou privirea spre leagăne și barele pentru copii.

— Nu dau doi bani pe tine, zice ea încet. Nu-mi pasă ce faci în Bergort, nu mă interesează ce-i cu Stirling Security. Pricepi? Dar fratele meu și cu mine am ajuns cumva să fim implicați în povestea asta. Iar tu o să ne scoți din ea. Nu știu cum o s-o faci, dar gorilele trebuie să ne lase în pace. Pricepi?

El clatină încet din cap.

— Eu..., începe el, însă apoi tace și iarăși își trece nervos mâna prin păr. N-am niciun control asupra a ceea ce se întâmplă. Sunt implicate forțe foarte puternice. Mai puternice decât îți poți imagina.

— Rusul cu care te-ai întâlnit ieri la Stirling Security? Ce este Stirling Security? Cine sunt ei?

Löow întoarce capul spre ea și se uită din nou în ochii ei, privirea fiindu-i mai calmă acum.

— Nu pot vorbi despre asta. Interesul lor este ca revoltele din Bergort să continue. Asta-i tot ce pot spune. Ei sunt în spatele acestei povești. De pildă, acel simbol. Steaua și pumnul. L-ai văzut?

Yasmine încuviințează din cap.

— Toată lumea l-a văzut.

— Ei l-au creat. Cei de la Stirling Security. Ei l-au făcut, iar eu l-am dat tipilor care coordonează revoltele. Dar crede-mă când îți zic că, în clipa asta, nu-ți pot spune mai multe.

— Și cu rusul ce-i? De ce are o mașină cu număr diplomatic?

Löow clatină din cap.

— El este, de fapt, capul companiei Stirling Security, răspunde el. Însă te implor, nu-ți mai băga nasul în asta. Miza este mare.

— Și care-i rolul *tău* în povestea asta?

— Fac ce mi se cere. Stirling Security este clientul meu.

O privește rugător.

— Dar nu totul e ceea ce pare, adaugă el. Sunt de acord, este o nebunie. Însă trebuie să înțelegi că deja ți-am zis prea multe. E al dracului de

complicat.

Se oprește și încearcă să se adune.

— Am o întâlnire peste vreo jumătate de oră, continuă el pe un ton rugător. O întâlnire care are legătură cu Stirling Security. Dacă nu apar...

— Ce se întâmplă?

El clatină din cap.

— Trebuie să mă lași să plec. Nu înțelegi că nu pot să nu mă duc la această întâlnire? Pur și simplu, nu e posibil să nu mă duc.

— Nu dau doi bani pe rahatul tău de întâlnire! Singura ta șansă este să ne scoți din mizeria asta. Noi n-avem nicio legătură cu asta.

— Înțeleg. Zău că înțeleg. Crede-mă că voi face tot ce pot, bine?

Este nevoie de mai puțin de zece minute pentru a merge pe Sveavägen până la sediul companiei Stirling Security.

— Îți dai seama că nu poți să urci cu mine, da? zice el nervos, oprindu-se în fața unei cafenele.

— Te aștept aici, spune ea. Și dacă încerci să mă păcălești sau să-mi întinzi o capcană...

Lasă propoziția neterminată și-l vede pe Löow ridicându-și precaut mâinile înainte de a se răsuci pe călcâie și a se îndrepta spre o femeie de peste 50 de ani care așteaptă în fața ușii. Exact după ce ei intră, Yasmine simte telefonul vibrându-i în buzunar. Se retrage în umbra clădirii și-l scoate. Este un mesaj care conține un filmuleț. Își scoate căștile și bagă una în ureche, iar când deschide filmulețul, simte că se prăbușește, că lumea se frânge și se năruie în jurul ei.

Capitolul 62

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Mă trezesc și-l văd pe Mehdi în pragul ușii. Pare dărâmat, ca și cum n-ar fi dormit deloc. Respirația îi este șuierătoare când își sprijină trupul masiv de cadrul ușii micii noastre camere de la hostel. Soarele strălucește printr-un spațiu dintre jaluzele.

— *Shoo*, Mehdi, rostesc eu și mă ridic. Unde naiba ai fost, frate?

El închide ochii și respiră repede – se pare că urcarea celor două etaje l-a terminat.

— N-am putut dormi, murmură el. Am făcut o plimbare.

Pare stresat și-și frământă telefonul în mână.

— Înțeleg, zic eu și-mi trag tricoul peste cap, apoi mă ridic și-mi îmbrac blugii. E nasol.

Îmi iau telefonul de pe noptieră și văd un mesaj de la Yasmine. Mă va suna după întâlnirea cu Lööw. Îi scriu repede că totul e în regulă și că vom vorbi mai târziu.

— Yazz e deșteaptă, frate, spun eu. Va soluționa asta. Ea rezolvă totul.

Mehdi ridică din umeri și se duce la fereastră, trage jaluzeaua și privește în stradă. Mâinile îi tremură când se întoarce spre mine cu ochii rătăcitori și plămânii șuierând: se pare că stresul îl macină teribil.

— Haide! zice el. Nu mai pot sta aici. Haide să mergem să mâncăm ceva.

•

În cartierul Vasastan e cald și soarele înmoaie asfaltul, cu toate că nu este nici măcar 9:30. Vara pare să facă o ultimă demonstrație de forță, iar în ciuda problemelor noastre, pe care nu prea le înțeleg, mă simt foarte calm, cum nu m-am mai simțit de mult timp.

Yazz s-a întors.

N-a fost vina mea că frații au fost uciși. Mai bine zis, n-a fost numai vina mea.

Nu vina mea în totalitate. Preț de câteva clipe, mă simt aproape liber. Noaptea, nici măcar n-am mai visat trupuri pulberate și lumini albe.

— Ai vorbit cu Parisa? întreb eu după ce ne cumpărăm câte o cafea și pornim spre locul unde a parcat mașina cu o zi în urmă.

Mehdi are privirea ațintită asupra telefonului și pare neatent și agitat. Mă enervează că este atât de absent, așa că mă opresc și-mi desfac brațele.

— Ey, frate! O să rezolvăm asta, OK? Îi scrii Parisei? Ce mai face?

El își ridică privirea spre mine și aruncă paharul pe jumătate plin cu cafea într-un coș de gunoi.

— Da, da, răspunde el. Scuze, face bine. E îngrijorată, atâta tot.

— Ce le-ai spus?

— Despre ce? Despre asta?

Ochii lui se uită oriunde, numai la mine nu.

— Da. Despre ce altceva?

Nu l-am mai văzut niciodată așa. Nici măcar când eram mici. Este ca și cum ultima săptămână – când era foarte macho cu poveștile lui despre revolte și haos – a fost cu mii de ani în urmă.

— Se pare că s-au descurcat și fără tine noaptea trecută, spun eu arătând spre un titlu mare, cu litere negre.

BERGORT ÎN FLĂCĂRI

Mehdi doar încuviințează din cap.

— Haide! zice el. Haide să ne plimbăm cu mașina cât o așteptăm pe Yazz.

•

Vechea Mazdă roșie se află unde am lăsat-o. Arată ca o jucărie ieftină printre SUV-urile și BMW-urile de pe stradă.

— Unde vrei să mergi? întreb eu. Yazz a zis să nu ne apropiem de Bergort până nu rezolvă asta.

Mehdi pare să nu mă audă, ci se duce direct la mașină, cu cheile în mână, profund concentrat. Grăbesc pasul și-l ajung din urmă lângă mașină. Deja a băgat cheia în broască.

— Frate, vorbește cu mine. Ce dracu' se petrece?

El deschide portiera și apleacă scaunul în față ca să mă așez pe banchetă. Încă mă întreb de ce trebuie să stau în spate, când el se întoarce

spre mine cu o expresie atât de tristă pe chip, încât mă nedumirește.

— Îmi pare rău, frate! spune el respirând șuierat. Îmi pare foarte rău, Fadi!

Este ultimul lucru pe care-l aud înainte să mă împingă cineva în laterala mașinii și să-mi tragă mâinile la spate. Ultimul lucru pe care-l aud înainte să-mi lege cineva mâinile și să mă împingă pe bancheta mașinii. Încerc să țip și să mă răsucesc, dar cineva mă lovește în ceafă cu ceea ce pare a fi un ciocan sau un pistol. Cu coada ochiului, văd o umbră, o siluetă tremurătoare. Umbra are o glugă în mână. Nu pot să mă opun când mi-o pune pe cap, iar întreaga mașină dispare în întuneric, întreg orașul dispare, întreaga vară.

•

Ei mă împing pe podea și mă țin cu capul jos în timp ce străbatem încet orașul. Întunericul din jurul meu este derutant și fac eforturi pentru a respira și a-mi menține respirația calmă. Aud voci frenetice, însă nu înțeleg ce spun. Mehdi îmi vorbește în arabă lui de mizerie, stupidă, cu accent prost, pentru ca persoana cealaltă din mașină să nu priceapă:

— Îmi pare rău, Fadi! Îmi pare foarte rău. Ei o vor pe Yazz. Și au promis că-ți vor da drumul.

Pe mine nu mă interesează deloc motivul, doar zac pe podeaua din spate. Simt gluga udându-se cu lacrimile mele.

Capitolul 63

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

După întâmplările din ultimele zile, ea se aștepta să se simtă mult mai rău decât îi este când se cufundă în fotoliul trenului expres de la aeroport spre Stockholm. Durerea de cap este vagă, abia o simte. A mâncat două *samosa*^[43] uscate cumpărate de la o tonetă și a băut preventiv aproape un litru de apă când, într-un final, s-a întors acasă de la One Aldwych, cu o seară în urmă. Dar n-a putut să doarmă, deși își simțea capul greu și amețit din pricina vinului și a oboselii. Așa că a zăcut trează, foindu-se și răsucindu-se până pe la ora 3, când a adormit, în sfârșit. În cameră fusese prea cald, zgomotele de pe stradă, prea puternice, iar mintea, plină de imagini cu Patrick pe șine, Stirling Security și misterioasele e-mailuri ale lui Charlotte. Se ridicase de vreo zece ori, probabil, pentru a verifica dacă ușa era încuiată, aragazul, oprit, pașaportul, în geantă...

Ar fi trebuit să plece după-amiaza, pentru că nu trebuia să fie acolo până la prezentarea de duminică dimineată, însă, plătind

O taxă de 50 de lire, izbutise să schimbe biletul ca să ajungă la întâlnirea lui Charlotte de la sediul Stirling Security, pe strada Kungsgatan. Dacă nu afla altceva, măcar să descopere cine era GL.

Își îndreaptă privirea spre micul ecran plat al expresului, pe care se transmit știri și reclame destinate celor care călătoresc cu afaceri. Se văd mașini în flăcări și tineri mascați care aruncă cu pietre în polițiști ce dau înapoi. Revoltele care au izbucnit în Bergort, mai devreme în acea săptămână, se pare că s-au extins și în alte suburbii ale Stockholmului, în cursul nopții. La fel ca la Londra, unde, toată vara, au avut loc revolte și demonstrații. Este o vară agitată.

Dar înainte să apuce a înțelege exact ce se întâmplă în suburbiile Stockholmului, locul știrilor este luat de o reclamă serioasă pentru o companie care oferă „securitate comprehensivă și holistică la nivel macro”. În vreme ce ecranul devine negru, numele familiar al unei companii apare

scris cu roșu: Stirling Security.

•

Nu e nici măcar ora 10 când ajunge pe strada Kungsgatan la nr. 30, care se dovedește a fi adresa unuia dintre Turnurile Regelui. Nu e deloc rău să ai sediul acolo.

La vreo zece metri de intrare este o cafenea. Găsește o masă la geam, de unde poate vedea cine intră și cine iese pe ușă.

Obosită, comandă la bar un croasant, un cappuccino și o apă minerală. După ce se așază la masa ei, își dă seama că, deși a mâncat pe sponci în ultimele zile, tot nu-i este foame și se gândește din nou ce săptămână cumplită a avut.

Singurul lucru pe care și-l dorește cu adevărat în clipa asta e un pahar cu vin alb rece. Se gândește că asta ar trebui s-o îngrijoreze. Un om n-ar trebui să bea în fiecare zi. Asta dacă nu vrea să aibă pierderi de memorie și să nu poată dormi până nu bea cel puțin o jumătate de sticlă. Și ea, categoric, n-ar trebui să tănjească după un pahar cu vin la ora 10 dimineață, chiar dacă este trează de la 5.

Își scoate telefonul pentru a vedea cât e ceasul. 10:15. Mai sunt 45 de minute până la ora întâlnirii.

•

La 10:40, vede un taxi apropiindu-se și oprindu-se în fața ușii. Se trage repede îndărăt când își dă seama că șefa ei este cea care coboară din spate și se îndreaptă spre intrare. Charlotte își scoate telefonul și pare să poarte o conversație scurtă. După ce termină, rămâne locului, așteptând pe trotuar.

Trec câteva minute, iar Klara își îndreaptă trupul pe scaun. Inițial, chibzuiește că, probabil, se înșală și se apleacă spre geam pentru a vedea dintr-un unghi mai bun. Nu există nicio îndoială, în fața intrării în cafenea, îl vede pe George Löow, în pantaloni din pânză proaspăt călcați, care-i cad perfect, cu un blazer bleumarin, din al cărui buzunar de la piept se ițește o mică batistă, și cu pantofi maronii bine lustruiți. Părul îi este puțin mai lung decât își amintește ea, pieptănat spre spate și decolorat de soare, ca urmare – este sigură de asta – a meselor luate în Sandhamn și a navigatului în largul coastei de la Marstrand. Însă privirea lui neliniștită este la fel de chinută.

Se gândește ce mare este coincidența că George a apărut aici chiar acum.

Văzându-l, își amintește tot ce s-a întâmplat de Crăciunul trecut în Sankt

Anna. George Löow, lobbyistul de la Bruxelles, care, fără să știe, aproape că a făcut ca ea să fie ucisă în arhipelagul unde locuiesc bunicii ei. George Löow, cel care, în ultima clipă, a găsit înțelepciunea morală și a salvat-o și pe ea, și pe Gabriella.

Închide ochii preț de câteva clipe și clatină din cap. I se pare că a fost un vis. Ninsoarea și viscolul. Tatăl ei – pe care n-a apucat să-l cunoască – murind în brațele sale. Iar George a fost cel care a salvat-o în cele din urmă.

De atunci, ținuseră legătura doar sporadic. El îi trimisese câteva e-mailuri și o întrebase cum mergeau lucrurile la Londra, dar în ultima vreme ea nu mai avusese chef să-i răspundă.

George se oprește în fața cafenelei și ea vede că este cu cineva, cu o tânără arăboaică îmbrăcată în blugi și cu o geacă scurtă, părul lung și cârlionțat strâns într-o coadă de cal ieșind de sub o șapcă roșie. Este sexy și degajă un soi de încredere în sine care face imposibil să-ți iei ochii de la ea. Tinerețea și atitudinea ei par diametral opuse față de conservatorismul cu lustru clar al lui George – categoric, sunt un cuplu ciudat.

Stau în fața ușii cafenelei și George pare a încerca s-o convingă de ceva. Klara îl vede gesticulând, trecându-și mâinile nervos prin păr. În cele din urmă, se desparte de fată și pornește mai departe pe stradă. Făcând asta, trece chiar pe lângă geamul dincolo de care se află ea – dacă n-ar fi fost sticla, ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă.

Este pe cale să se ridice și să dea fuga după el, însă își amintește că șefa ei se află la mică distanță pe stradă. Iar în clipa asta, își dă seama în cele din urmă încotro se îndreaptă el.

Fără să ezite, George se duce direct la Charlotte, dă mâna cu ea, urcă amândoi treptele, apoi el deschide ușa și dispar înăuntru.

Își amintește ușor adresa de e-mail din dosarul lui Patrick: gl@stirlingsecurity.com. GL. George Löow. Nici după toată mizeria asta bizară prin care a trecut nu s-ar fi așteptat ca George Löow să reprezinte Stirling Security. Pe de altă parte, nu este deloc surprinsă. Știa despre el doar că frecventa cele mai tenebroase unghere ale lumii oricum întunecate a lobby-ului.

Își îndreaptă privirea spre stradă, către tânăra aflată în fața cafenelei, cu telefonul în mână, părând să privească ceva de pe ecran și având o cască în ureche.

Apoi tânăra face un pas îndărăt, către clădire, și se prăbușește ca și cum

ar fi primit o lovitură în stomac.

Capitolul 64

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Videoul are doar 15 secunde și nu este deosebit de violent. Cineva care are pe cap o glugă neagră, mâinile legate cu o sfoară albă și picioarele încătușate zace pe un pat. Două mâini trag gluga și apare Fadi. Buzele lui sunt crăpate, obrajii supti. Își îngustează ochii pentru a-i feri de lumină după întunericul de care a avut parte purtând gluga. Scui pă, se rostogolește în cealaltă parte a patului și țipă:

— Să nu faci ce spun ei! Dă-i dracului!

Cineva îl plesnește cu forță peste obraz. Apoi camera video este îndreptată spre alt chip mascat. Sunt măștile pe care le-a văzut în Bergort, cu două nopți în urmă. Și la fel cum purtau Mehdi și gangsterii ieri.

— Ai timp până la ora 5, târfa! spune bărbatul. Șase ore. Sau poate că te găsim noi până atunci. Dacă nu apari în fața școlii la ora aia, s-a încheiat cu frățiorul tău. Ai priceput?

Yasmine închide telefonul, face un pas îndărăt și se sprijină de zid. Ochii nu i se mai pot concentra și se lasă pe vine temându-se să nu vomite. E prea mult. Prea multe fire și noduri. Prea multe îi trag pe ea și pe Fadi înapoi. Prea multe pentru a scăpa vreodată din Bergort.

Cum l-au găsit pe Fadi?

Mehdi?

Trădările se adună. Numai Mehdi i-ar fi putut trăda. Din nou. Este singura explicație.

•

Lacrimi i se preling pe obraji și ea nu poate face nimic pentru a le opri. Este doar ea, și nimeni altcineva. Ca de obicei, e singură.

Și nu bagă de seamă că nu mai este singură decât atunci când aude o voce joasă de undeva din dreapta ei. Întoarce încet capul în acea direcție. O femeie zveltă, cu ochi mari, căprui și păr negru tuns paj s-a lăsat pe vine lângă ea. Îi întinde un șervețel. Yasmine îl ia din reflex, dar rămâne cu el în

mână, ca și cum n-ar ști la ce să-l folosească. Apoi simte că femeia brunetă pune o mână pe umărul ei.

— Te pot ajuta cu ceva? întreabă ea. Cum te cheamă?

Capitolul 65

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Se uită la fata care plânge pe trotuar, cu șervețelul în mână. Pare confuză, de parcă n-ar ști sigur unde se află, ca și cum o sârmă din oțel care a ținut-o în picioare s-a rupt brusc sub povara unei greutate enorme și ea a căzut pe ciment.

Nu e sentiment pe lume care să-i fie mai familiar în clipa asta. Klara pune cu blândețe mâna pe umărul slab al fetei.

— Te pot ajuta.

Fata nu răspunde, dar Klara o ridică în picioare și o sprijină de perete.

— Nu pot rămâne aici, murmură ea. Nu pot...

Fata se desprinde din îmbrățișarea vagă a Klarei. În același timp, un soi de scânteie i se aprinde în ochi și se uită la Klara ca și cum n-ar fi văzut-o cu adevărat până acum.

— Mi-e bine, o asigură ea. Îmi poți da drumul.

În tonul cu care spune asta se deslușește o agresivitate automată, reprimată. Nu pare genul care să accepte ajutorul cuiva. Nu e genul care se bazează pe intențiile bune ale cuiva. De parcă s-a obișnuit să fie dezamăgită. Se răsucesce pe călcâie și pornește rapid spre Stureplan.

— Stai..., strigă Klara.

Rămâne locului o clipă, cântărind opțiunile. Pe George Lööw îl poate găsi și altă dată. Însă fata asta are ceva care o face să vrea să afle mai multe.

— Hei! strigă ea din nou. Stai!

Fata se uită peste umăr, dar nu încetinește.

Din câțiva pași rapizi, Klara o ajunge din urmă și pune o mână pe umărul ei. Însă fata i-o dă la o parte.

— Nu mă atinge, cățea! Scuză-mă! Îți mulțumesc pentru șervețel, dar acum mi-e bine, OK?

— Și eu îl cunosc pe George Lööw. Te-am văzut cu el.

— N-am timp de spectacole. Crede-mă, e cu totul al tău, cucoană!

Probabil că este un fustangiu, însă n-am nicio treabă cu el.

Klara nu se poate abține să nu zâmbească.

— Probabil. Și cum l-ai cunoscut?

— Zău că nu mă interesează. Pa!

Se întoarce și pleacă mai departe.

— Știi ceva despre Stirling Security? strigă Klara făcând o ultimă încercare disperată.

Fata se oprește și se răsucesc pe călcâie spre ea. Se uită la Klara o clipă. Apoi pornește încet spre ea.

— Ce-ai spus?

— Stirling Security. Știi ceva despre ei? Îți jur că este important.

— Cum adică e important? Ce dracu' știi despre ce este important?

Klara înghite în sec, dar nu-și ferește privirea, reacția fetei are ceva care o face să continue, în ochii ei este ceva care o convinge că se află pe o pistă bună.

— Știu că au murit oameni, spune ea încet. Și că are legătură cu ei. Iar cumva, are legătură și cu George.

Ceva se petrece, ceva se schimbă în ochii fetei. Disperarea răzbate prin masca dură.

— Ce știi? Am foarte puțin timp.

— Numele meu e Klara. Bănuiesc că aș putea afirma că l-am cunoscut pe George cu ocazia unor întâmplări din trecut și știu că frecventează zone întunecate. Știu că Stirling Security pune la cale ceva cumplit. Ceva legat de Rusia sau de o companie rusească.

Își dă seama cât de neclar pare tot ce a zis și bagă mâna în buzunar pentru a scoate o țigară și bricheta. Gura îi este uscată din pricina tensiunii, iar fumul pare amar când trage prima dată din țigară.

— Cred că are legătură cu întrunirea miniștrilor Justiției din UE care începe mâine, adaugă ea. Și cu un raport scris de șefa mea.

Mai trage un fum. Mașinile trec pe lângă ele pe stradă. Câțiva turiști și cumpărători de sâmbătă trec pe lângă ele pe trotuar. Lumea funcționează ca de obicei, însă ele sunt izolate într-o bulă ireală.

— Un coleg a fost ucis, continuă ea. Deoarece a început să investigheze asta.

Își coboară vocea până devine o șoptă, moment în care fata se apropie de ea. Se uită la Klara cu o privire intensă, cercetătoare, în timp ce frământă

telefonul pe care-l ține în mână. Pare că încearcă să ia o decizie. Apoi vorbește:

— Fratele meu a fost răpit, zice ea cu o voce cavernoasă.

— Oh, Doamne! Șoptește Klara. Și crezi că are legătură cu George?

Fata încuviințează încet din cap.

— Cumva. Are o anumită legătură.

— Ai sunat la poliție? Adică poți să suni la poliție?

Fata o privește lung.

— Glumești?

Klara clatină calmă din cap în semn că nu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea. De ce a fost răpit?

— E o poveste lungă, răspunde fata. Fadi, fratele meu, a dispărut. S-a dus în Siria. Noi l-am crezut mort, însă el s-a întors și a ajuns cumva să fie implicat în revolte.

— În revoltele din suburbii?

— În Bergort. Prietenul lui era amestecat și l-a convins și pe Fadi să fie complice. Iar acum a fost răpit.

— De cine?

— De oameni implicați în asta. De cei aflați în spatele revoltelor. Sau de gorilele angajate de ei.

Arată în lungul străzii.

— Stirling Security sau care dracu' o fi numele lor, continuă ea. Aia pentru care lucrează Löow. El este cel care-i plătește pe puști pentru a crea haos noapte de noapte. Iar în spatele companiei Stirling Security e un nenorocit de rus. Are o mașină cu număr diplomatic și șofer.

Klara vede în fața ochilor tabla din biroul lui Patrick. Ambasada rusă. Vede confirmările plăților către Charlotte. Banca din Vaduz. Și în mijlocul a toate astea, George Löow.

— Și ce vor în schimb? întreabă Klara. Mai exact, ce vor răpitorii?

— Pe mine, răspunde fata încet. Mă vor pe mine. Am doar câteva ore.

Și în clipa asta, stând pe stradă alături de cineva care are nevoie de ajutor chiar mai mult decât ea, Klara își dă seama că n-o să meargă așa. Nu poate face asta de una singură.

— Avem nevoie de ajutor, spune ea. Tu ai nevoie de ajutor. Iar dacă mă lași, cred că știu pe cineva care s-ar putea să ne ajute. Nu-ți pot promite nimic, totuși e o șansă.

Masca fetei cade cu totul și lacrimi i se preling pe obraji. Încuviințează încet din cap.

— Nu știu ce să fac, zice ea. Habar n-am.

— Vino! o îndeamnă Klara și o trage spre Stureplan.

Are de gând să dea un telefon și asta trebuia s-o facă de mult.

Capitolul 66

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Apa din golf este atât de strălucitoare și de cenușie, încât seamănă cu o stâncă lustruită, de parcă ar putea merge pe ea de la Skeppsbron până în camera ei de la hotelul Lydmar. Însă camera din acel hotel este de domeniul trecutului și nu va mai pune niciodată piciorul în ea.

A lăsat acolo o veche versiune a ei. A început când pumnul lui David a lovit-o în tâmplă, cu o săptămână în urmă, amintire care deja este crăpată și îngălbenită, părând a i se fi întâmplat altcuiva. În ultima săptămână, strat după strat a fost decojit până când din ea n-a mai rămas decât miezul. Prototipul. Cel care supraviețuiește. Cel care protejează.

Se uită la femeia care merge alături de ea, Klara, care încă are telefonul la ureche. Cine este? De ce are încredere în ea? Poate datorită acelor ochi căprui, cu mici riduri la colțuri? Poate datorită felului cum vorbește, cu acel ciudat accent rural, și atingerii blânde? Poate pentru că ei îi pasă? Sau poate fiindcă, pur și simplu, nu mai este în stare să facă asta singură.

Este 11:30. Mai au cinci ore la dispoziție pentru a face ceva. Cinci ore până când va trebui să ia metroul spre Bergort pentru ultima dată.

În cele din urmă, Klara închide telefonul. De pe strada Kungsgatan, trecând prin Grădina Regelui și până au ajuns în celălalt capăt al Orașului Vechi a vorbit non-stop cu cineva.

Yasmine a încercat să n-asculte, dar a fost clar că discuția a început ezitant și cu neliniște. Klara părea că trebuia să-și ceară scuze pentru ceva. Însă apoi vocea ei s-a schimbat și a devenit mai însuflețită și mai fericită, deși vorbea despre cineva care a fost împins în fața unui metrou, despre bănci misterioase, iar în cele din urmă chiar despre Yasmine.

Acum, Klara întoarce capul spre ea.

— Gabriella, cea mai bună prietenă a mea, este avocată, spune ea. Și nu numai atât, e foarte deșteaptă. Și are relații pretutindeni.

Yasmine încuviințează din cap precaută. Simte nevoia să țipe: „La

dracu'! Cum naiba o să mă ajute o avocată cu asta?"

— De asemenea, continuă Klara, poate rezolva diverse probleme. Dacă există cineva care te-ar putea ajuta acum, ea este aceea.

Yasmine se oprește și se întoarce spre apă. Privește acele nenorocite de ambarcațiuni albe, cu catargele lor înalte, legate la țărmul insulei Skeppsholmen, aflată în partea cealaltă a golfului. Are impresia că se prelinge ceva din ea, simte cum energia o părăsește. Se lasă încet pe vine.

— La naiba! murmură ea. N-o să mergă, nu pricepi... Cum ar putea să mergă?

Klara se lasă pe vine lângă ea și o cuprinde cu un braț.

— Poate că n-o să mergă, rostește ea încet. Poate că totul o să se ducă dracului.

Yasmine întoarce încet capul și privește chipul serios al Klarei, ochii ei oblici, care privesc spre stâncile insulei Södermalm înainte de a se uita din nou la ea.

— Nu-ți pot promite nimic, spune Klara. Cum aș putea? Dar uneori trebuie să te relaxezi puțin, să închizi ochii și să sperii. Uneori, asta-i tot ce ai.

Capitolul 67

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Ele stau pe treptele de la intrarea în clădirea de pe strada Skeppsbron nr. 28, unde își are sediul firma de avocatură Lindblad & Wiman, când un taxi încetinește pe stradă, pe urmă oprește în fața lor. Picioarele lui Yasmine tremură. De când au ajuns acolo, Klara a văzut-o uitându-se la ecranul telefonului din 15 în 15 secunde, pentru a vedea ora.

Când Gabriella coboară de pe bancheta taxiului, Yasmine este deja în picioare, cu telefonul încă în mână.

— Ea este? întreabă Yasmine peste umăr.

Klara confirmă, se ridică ceva mai încet și pornește prin soare spre mașină. Gabriella este îmbrăcată în blugi strâmți de culoare închisă și într-o cămașă de in cu dungi albastre, care îi ajunge aproape până la genunchi. Părul ei cârlionțat și roșcat este împletit lejer în două cozi prinse pe creștet. Pare mai degrabă o hipiotă curățică decât o avocată de Drept penal parteneră la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Suedia.

Când Klara se uită la Yasmine, nu poate să nu zâmbească văzându-i expresia sceptică.

Gabriella ajunge în fața lor. O ia pe Klara în brațe și când o strânge la piept, aceasta din urmă este învăluită de mirosul familiar al parfumului avocatei. „Santal și magnolie, chibzuiește ea. Mirosul prieteniei”.

— Îmi pare atât de rău, murmură ea la urechea Gabriellei. M-am gândit de foarte multe ori...

— Ssst, ssst, șoptește Gabriella. Și eu, Klara. Și eu.

O împinge cu blândețe la o parte și întinde mâna spre Yasmine.

— Tu trebuie să fii Yasmine, nu? Numele meu este Gabriella. Știu că s-ar putea să nu arăt așa acum, dar chiar sunt avocată.

Scoate din buzunar un mănunchi de chei și un card de acces care pare de ultimă tehnologie.

— Uite! Am chiar și cheile acestui loc.

•

Gabriella descuie ușa, oprește alarma cu ajutorul cardului și le conduce pe o impresionantă scară întunecată până la etajul al doilea, unde se află biroul ei. Privește într-o micuță cameră video și se aude un mic țiuit când scanarea retinei sale este acceptată. Descuie cu o cheie și le poștește să intre pe o ușă frumoasă, dar în mod surprinzător acoperită cu o oglindă, care se deschide fără zgomot. Când Gabriella ciocăne în ea, abia dacă scoate un sunet.

— Are plăci din oțel în interiorul panourilor de stejar, explică ea cu satisfacție în glas. Un element ultramodern într-un străvechi palat din Orașul Vechi. Îmi place la nebunie!

— Uau! exclamă Klara. Nu era așa data trecută.

Gabriella râde și se uită la ea.

— Ultima dată când ai fost aici, făceam o stagiatură de-o vară într-o debara de la etajul unu. Multe s-au întâmplat de-atunci.

Coridorul pe care-l străbat este luminat slab, de la o sursă nevăzută, care se aprinde automat când Gabriella deschide ușa. Pe pereți se află mai multe fotografii alb-negru artistice ale unor bărbați tatuați dintr-un soi de instituție. Lumina caldă și blândă face ca biroul să pară mai degrabă o casă de discuri modernă decât o firmă de avocatură. Gabriella se oprește în fața ușii înalte și albe de la capătul coridorului și o descuie. Încăperea nu este uriașă, însă e spațioasă. Suficient de mare pentru o canapea modernă pusă lângă ușă și un masiv birou antic, din lemn întunecat. Iar dincolo de birou se află un geam mare prin care se vede golful.

— Uau! exclamă Klara din nou și se duce la fereastră. Nu pot să cred că ești parteneră.

Klara se răsucesc pe călcâie și-i întâlnește privirea. Gabriella pare brusc puțin întristată.

— N-au prea avut încotro după cele întâmplate în arhipelag, precizează ea. Plus toată treaba pe care am făcut-o înainte. A fost rândul meu să primesc ceva.

Klara doar încuviințează din cap. Gabriella a fost cea care-și dăduse seama cum să rezolve totul. Ea negociase cu șefii cei mari de la CIA. Ea izbutise să calmeze lucrurile, să facă în așa fel încât nimeni să n-aibă de pierdut. Ea convinsese CIA că ea și Klara nu vor dezvălui informațiile pe care le aflaseră, ci dimpotrivă, le vor păzi. Ea negociase un echilibru al

terorii.

Klara nu-și putea imagina pe nimeni care să merite mai mult decât Gabriella această priveliște. Totuși știe că și Gabriella se gândește în fiecare zi la Mahmoud, că nu poate evita complet gândul că-și datorează cariera morții lui.

Când se îndepărtează de la geam, Gabriella stă deja pe canapea, alături de Yasmine, și are un laptop în poală.

— Deci, zice ea pe un ton liniștit, neutru, fratele tău a fost răpit? Spune-mi cum ai aflat asta și o să pornim de-acolo.

Capitolul 68

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Biroul e o nebunie, ca dintr-un film, chiar mai grozav decât Lydmar. Deoarece e real, nu un decor pe care-l cumperi cu un card.

Îi amintește lui Yasmine de serialul, în reluare, *Ally McBeal* pe care ea și Fadi îl urmăreau de pe dușumeaua sufrageriei din Bergort. Cine să știe că, în tot acest timp, se întâmpla aieva tot ce știe ea, la distanță de o călătorie cu metroul?

Îi este greu să stea locului, să nu se uite întruna la ceas, așa că se așază pe canapeaua cenușie.

Nu-și poate astâmpăra impulsul de a-și mișca picioarelor. Vremea zboară. Vrea să țipe la ele că e timpul să facă dracului ceva, orice, dar Gabriella se așază imediat lângă ea, arătând în continuare ca un soi de hipiotă din centrul orașului, ca și cum s-ar ocupa de olărit sau de pictură, sau de așa ceva. Însă ochii ei sunt atenți și reci, și profesioniști, iar asta o face pe Yasmine să se relaxeze pentru o clipă.

— Deci, fratele tău a fost răpit, zice Gabriella. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Așa că Yazz începe să-i povestească rapid, cu voce tremurată, rostind cuvintele de-a valma, pentru că sunt în criză de timp și ele deja au irosit atât de mult. Le spune despre filmulețul primit, apoi despre fotografiile trimise de mama ei. Despre simbolurile de pe zidurile din Bergort și despre armele din geantă. Despre revolte și George Löow, și banii dați de el în parcare școlii.

Când pomenește de el, vede cum Klara și Gabriella schimbă o privire rapidă, ca și cum ar ști mult mai multe decât ea despre asta, despre el. Însă ea continuă, povestind despre trădare și crângul din spatele câmpului cu păpădii, unde l-a împușcat în picior pe gangster, numele lui fiind pare-se Rado.

Pe urmă le relatează totul despre Fadi, despre călătoria făcută de el în

Siria și că s-a întors pentru a se răzbuna. Despre cum Fadi a izbutit să-l împuște în umăr pe un frate, iar acesta a zis că lucrează pentru Säpo, Serviciul suedez de Informații. Despre cum au fugit în oraș și Fadi probabil că a fost trădat de Mehdi. După aceea le spune ce știe despre George. Ce i-a zis despre simboluri și bani, și Stirling Security.

Și în încheiere vorbește despre filmulețul primit – a uitat că a început cu el.

Între timp, Gabriella este tăcută, doar privește ecranul laptopului și tastează atât de repede și neregulat, încât pare că cineva face popcorn.

Dar când Yasmine vorbește din nou despre filmuleț, Gabriella pune cu blândețe o mână pe brațul ei.

— Ne putem opri.

Apoi tace o clipă, aruncând o privire prin ce a scris, pe când Yasmine se uită la Klara, care s-a aplecat pentru a urmări și ea textul.

— Mai spune-mi o dată despre bărbatul care zicea că lucra pentru Säpo. Zi-mi tot ce știi.

Yasmine clatină din cap și simte că picioarele încep să i se miște din nou. Pierd timpul. Se concentrează asupra a ceea ce nu trebuie. Cum ar putea asta să ajute pe cineva?

A fost o greșeală să accepte asta. Se ridică și-și apasă tâmpilele cu mâinile.

— Serios? întreabă ea. Zău că nu Serviciul suedez de Informații l-a răpit. Nici jihadiștii. Au făcut-o pentru a se asigura că-mi țin gura. Și ca să se răzbune pentru că l-am împușcat pe Rado. Sunt gangsterii pe care Stirling Security i-a angajat ca să declanșeze revoltele. Ei l-au luat pe Fadi. Dacă Stirling Security știe sau nu despre asta, este o altă poveste. Nu pricepeți? În Bergort, dacă împuști pe cineva, nu scapi nepedepsit.

Tace, iar ochii îi sunt întunecați de stres și de frustrare.

— Ne putem concentra asupra salvării fratelui meu, îl loc să vorbim despre prostia asta cu agentul secret?

Gabriella se apleacă și ia mâna lui Yasmine între ale ei, pe urmă o trage înapoi pe canapea.

— Crede-mă, asta fac.

Și în ochii ei, în camera aceasta este ceva care o face pe Yasmine să nu mai protesteze. Așa că-i spune din nou. Însă nu știe decât ce i-a zis Mehdi și ce a scris Fadi în scrisoare, până i s-a terminat pasta pixului și a gravat,

practic, literele pe hârtie. Nici măcar n-a avut vreme să vorbească despre asta cu el.

— Și apoi? întreabă Gabriella. Ieri, când te aflai în apartament cu jihadiștii, cum le spui tu, v-ați dat seama că numai acest al-Amin este răspunzător de trădare?

— Da, răspunde ea. A recunoscut că lucrează pentru Săpo. Ceilalți păreau total șocați.

— Deci impresia ta este că al-Amin s-a infiltrat în grup și că el l-a trimis pe Fadi la acei soldați din Siria pe care apoi i-a anihilat? Și că a dorit și ca Fadi să fie ucis?

Yasmine încuviințează nerăbdătoare din cap.

— Ai fi dispusă să vorbești cu presa despre asta? întreabă Gabriella.

Yasmine clatină din cap.

— Serios? Știu că încerci să mă ajuți, dar vreau doar să-l salvez pe Fadi, OK?

— Însă dacă asta l-ar ajuta pe Fadi, ai accepta să vorbești cu cei de la ziare? Nu cred că va fi necesar, totuși trebuie să știu.

— Dacă l-ar ajuta pe Fadi, categoric! Desigur. Aș face orice.

Gabriella îi zâmbește și-i mângâie mâna.

— Bine. Atunci, avem cu adevărat ceva cu care putem lucra. Lasă-mă să dau câteva telefoane înainte de a continua, bine?

Capitolul 69

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Gabriella lipsește un sfert de oră și, cu fiecare minut care trece, Klara o vede pe Yasmine închizându-se tot mai mult în sine. Abia dacă mai verifică ora, doar privește drept în față și răspunde monosilabic la încercările Klarei de a face conversație.

Este dificil de asimilat tot ce le-a relatat Yasmine, chiar și după ce Klara ia laptopul Gabriellei și-i parcurge notițele. Citește despre fratele care a fost radicalizat și exploatat cu brutalitate. Simte un nod în stomac când se uită la Yasmine. Dacă ar fi citit într-un ziar că Serviciul suedez de Informații împreună cu americanii au infiltrat pe cineva într-un grup de jihadiști și că asta a dus la moartea unui lider al ISIS, cum ar fi reacționat? Poate că ar fi ridicat o sprânceană, dar, probabil, s-ar fi gândit că părea o operațiune de succes. Însă acum, după ce Yasmine le-a zis povestea tristă a fratelui ei, se simte dezgustată de ce a făcut Säpo. Este posibil ca ei să fie atât de nemiloși, încât să recruteze și să sacrifice un cetățean suedez?

Mai mult, au apărut George Löow și Stirling Security.

Se sprijină de spătarul scaunului pe care stă. Încearcă să înțeleagă despre ce-i vorba. Este posibil ca o companie să meargă atât de departe? Cumpărarea unui cercetător nu este nimic nou și deosebit, deși în acest caz pare ceva extraordinar având în vedere sumele uriașe virate în contul de la banca din Liechtenstein. Însă să asasinezi pe cineva pentru că a încercat să asambleze piesele puzzle-ului? Este miza atât de mare?

Se gândește din nou la povestea lui Yasmine. La faptul că revoltele din suburbii par a fi orchestrate de Stirling Security. Că simbolurile de pe ziduri au fost concepute de această companie. Până și măștile de schi pe care puștii le purtau noaptea proveneau tot de la ei. Încet, își dă seama ce descoperise Patrick.

•

Intenția celor de la Stirling Security era să creeze o piață nouă pentru

companiile de securitate – o piață pe care, desigur, sperau s-o domine. Dacă reușeau să obțină susținere politică pentru privatizarea unor activități ale poliției, puteau obține mulți bani vânzându-și serviciile. Și tocmai de aceea raportul întocmit de Charlotte, ca profesor universitar neimplicat, era atât de important.

Iar dacă pare că poliția nu este în stare să facă față sarcinilor sale, dacă oamenii tot văd mașini incendiate și hoarde de protestatari fără chip... Ei speră că oamenii se vor sătura și vor începe să creadă că nu există altă soluție decât privatizarea unor activități ale poliției.

Este posibil ca despre asta să fie vorba?

Vede în fața ochilor ecranul din Arlanda Express, știrile despre haosul din suburbii întrerupte de o reclamă care oferea o soluție: Stirling Security. Și ca și cum n-ar fi fost de ajuns, Stirling Security pare să aibă legături cu Kremlinul.

Trebuie să ia legătura cu Charlotte, să-i spună că știe cum se îmbină toate elementele, s-o împiedice să-și prezinte raportul a doua zi.

Totuși Patrick a fost ucis pentru asta. Iar Yasmine e și ea în primejdie. Și cum o afectează pe ea povestea asta? Este și ea în pericol?

N-are altă alternativă decât să stea de vorbă cu Charlotte. Și cu George Löow.

Își scoate telefonul, dar n-apucă să sune, pentru că Gabriella apare în pragul ușii.

— Yasmine, spune ea încet și se așază lângă ea. Lucrurile se vor derula foarte rapid de-acum și vor fi foarte neplăcute. Însă îl vom salva pe fratele tău, OK?

Capitolul 70

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Gabriella abia are timp să explice care este planul, când Klara anunță de lângă fereastră:

— Cred că au venit.

Apoi Gabriella mângâie obrazul lui Yasmine, se ridică și se duce la parter pentru a deschide ușa din față și a-i primi pe oamenii care au venit s-o ia pe Yazz.

Dar aceasta este foarte neliniștită. Totul e al naibii de în neregulă. Gabriella și Klara au preluat controlul și au cele mai bune intenții. Ele cred în ordine când Yasmine știe că totul este haos și vrea să protesteze: „Ascultați-mă! Nu pricepeți cum funcționează asta!”

Însă cuvintele îi rămân în gât. Fiindcă știe că singurul lucru care ar funcționa ar fi să se predea răpitorilor și Bergortului. Este vorba de o răzbunare – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Nu există scurtături. Bergortul nu se va mulțumi cu altceva decât cu sânge. Știe asta și se urăște pentru că le-a permis acestor cucoane din clasa mijlocie să preia controlul. Ele nu știu nimic despre asta. Și le urăște pe Klara și Gabriella deoarece au aprins acea mică lumină la orizont, lumina unei alte soluții. Le urăște fiindcă i-au redat speranța și au abătut-o de la calea ei întortocheată și sumbră către acasă.

Oricum, acum este prea târziu, polițiștii se află în biroul care amintește de cel din *Ally McBeal*, cu blugii lor călcați și gecile din piele, cu părul grizonant tuns scurt, cu tocuri pentru telefon la curele. Ei deschid gura și, cu accente provinciale, se prezintă ca fiind Bronzelius și Landeskog de la Săpo. Vorbesc calm și se așază lângă ea pe canapea, prefăcându-se că-i sunt prieteni, că nu-i urăsc nicidecum pe cei ca ea.

— Deci, din câte am înțeles, spune cel pe care-l cheamă Bronzelius, mai sunt doar câteva ore până expiră termenul-limită.

Ea nu zice nimic, ci doar privește undeva în față. Gabriella trage un

scaun și se așază lângă ea.

— Yasmine, spune ea. Înțeleg că n-ai încredere în mine și în ei. Dar îți promit că nu-ți vor face nimic. I-am explicat lui Bronzelius prin ce a trecut Fadi și, dacă este adevărat, va fi un scandal uriaș. I-am spus că, dacă vi se întâmplă ceva, orice, vom lua imediat legătura cu presa. Și îți jur că este ultimul lucru pe care ei îl doresc. Așa că nu-i nevoie să ai încredere în ei pentru că sunt drăguți, însă poți fi sigură că nu doresc ca greșelile lor să fie făcute publice. Noi avem mai multe atuuri decât ei. Înțelegi? Ce i s-a întâmplat lui Fadi ar fi un scandal pentru ei.

— Dar nu va fi de niciun folos, nu înțelegi, murmură Yasmine.

Întoarce capul și se uită la Gabriella. Vrea să aibă încredere în ea. Însă în același timp, vrea să-i spună să se ducă la dracu', să le zică asta tuturor. Însă acea lumină dansează la orizont. Acea mică speranță că, pentru prima dată, ei pot câștiga fără să aibă cineva ceva de pierdut. Că pot câștiga pe deplin. Știe cât de falsă este această speranță, dar care e alternativa? Să se ducă și să se predea unor gangsteri duri? Să riște ca și ea, și Fadi să fie uciși?

— La dracu'! exclamă ea încet. Ce avem de făcut?

— În primul rând, avem nevoie de telefonul tău, zice Bronzelius. Apoi te vom aresta și ne vei relata în detaliu tot ce știi.

Ea suspină când aude că o vor aresta, totuși își scoate telefonul și i-l dă.

— Deblochează-l, te rog, zice el, și arată-mi filmulețul de care ne-a spus Gabriella.

Ea se conformează și el tastează pe telefonul lui numărul de la care a fost trimis și pe urmă îl expediază cuiva.

— Să sperăm că tehnicienii noștri pot găsi telefonul, spune el.

Apoi se apleacă și scoate o pereche de cătușe din buzunarul de la spate. Le pune pe măsuta din fața lor, iar ea are o mișcare de recul.

— Ești înarmată? întreabă el.

Ea ezită o clipă înainte de a pune pistolul lui Fadi lângă cătușe. Vede cum ochii Klarei, care se află în partea cealaltă a încăperii, se largesc de surpriză.

— Pentru ca treaba asta să meargă, adaugă Bronzelius, trebuie să-ți pun cătușele. Este doar teatru. Dacă cineva te urmărește, e mai bine să pară că ai fost arestată decât că mergi de bunăvoie. Înțelegi?

Ea întoarce capul și se uită în ochii Gabriellei.

— Ce dracu' e asta? întreabă ea. N-am discutat nimic despre cătușe!

Gabriella o privește încrezătoare.

— Sunt pentru siguranța ta, o asigură ea. Dacă cineva te-a urmărit până aici, ei vor crede că ai fost arestată. Asta va explica de ce n-ai ajuns la școala din Bergort la ora 5. Înțelegeți?

„Nu! Nu înțeleg nimic din toate astea! N-am încredere în niciunul dintre voi! Și nu poate să dea greș! Nu poate!”, vrea Yasmine să strige.

Totuși nu țipă. În schimb, înclină capul și întinde mâinile pentru ca Bronzelius s-o înlănțuie ca pe un animal și s-o conducă pe holul tăcut, pe scările unde se formează ecouri, iar pe urmă, s-o instaleze pe bancheta unui Volvo parcat, pe trotuar.

„Fadi, reflectează ea. *Habibi*, ce se petrece?”

Capitolul 71

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Klara și Gabriella stau în soarele după-amiezii, în fața ușii clădirii de pe Skeppsbron, iar Klara își aprinde o țigară. Fumul plutește aproape nemișcat în aerul din jurul lor.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întreabă ea. Chiar vor rezolva ei asta?

Au trecut doar câteva minute de când Volvo-ul negru a pornit spre Slussen.

— Cred că da, răspunde Gabriella ridicând din umeri.

— Și dacă vor rezolva, dacă izbutesc să-l scape pe fratele ei, ce se va întâmpla cu ei doi? El este, în fond, un jihadist, iar amândoi au comis câteva infracțiuni în ultimele zile. Adică, negreșit, ar fi avut motive să se ferească de poliție, nu?

— Da, spune Gabriella. Exact despre asta-i vorba. Copiii ăia au avut atâtea de tras din cauza Serviciului de Informații suedez, încât este mai bine pentru Săpo să-i lase în pace după ce toate astea se vor termina. Când le-am pomenit de presă și de martori oculari, a părut suficient pentru a-i convinge să evite poliția.

— Chiar crezi povestea aia? Pare o nebunie totală, zice Klara.

— Multe mizerii se petrec în spatele ușilor închise, murmură Gabriella. Foarte multe mizerii.

Întinde mâna spre Klara, cerându-i o țigară.

— Este ultima, spune Klara.

Gabriella trage câteva fumuri, apoi i-o dă înapoi.

Preț de o clipă, pare ca pe vremuri. Ca atunci când fumau împreună pe treptele bibliotecii Universității Uppsala, veșnic leftere, veșnic împărțind puținele țigări pe care le aveau. Asta a fost cu mult timp în urmă. De atunci, multe s-au întâmplat.

— Cred că este adevărat, continuă Gabriella. Fiindcă Bronzelius a reacționat atât de prompt. Însă sunt de acord cu tine – e greu de crezut. Să

colaboreze cu americanii pentru a infiltra pe cineva într-o celulă jihadistă și a elimina un lider terorist... Practic, au ignorat toate regulile și toate convențiile legate de drepturile omului, pe care trebuie să le respecte.

— Măcar a fost treaba lor? întreabă Klara. Adică... treaba lor este să protejeze Suedia, nu să se implice în Orientul Mijlociu, nu? Crezi că ministrul Justiției știe despre asta?

Gabriella ia din nou țigara și după ce trage din ea, expiră încet fumul.

— Poate sau poate că nu. Dar ei au reacționat puțin cam prea repede după ce am luat legătura cu Bronzelius. Din păcate, asta sugerează că astfel de activități sunt cunoscute și de restul organizației. Și dacă face parte dintr-un plan mai amplu? Dacă există mai mulți ca Fadi?

Gabriella mai trage un fum din țigara Klarei și se sprijină de perete.

— Îți poți imagina titlurile?

Klara încuviințează din cap. Se gândește la întâlnirea lor cu Bronzelius de după întâmplările din arhipelagul Sankt Anna. Un om total neremarcabil, în geacă din piele și blugi, cu părul grizonant tuns scurt. Ca un tată. Dar se dovedise un fel de păianjen în rețeaua Serviciului de Informații suedez, plin de secrete și resurse. El a fost cel care le-a făcut legătura cu serviciile de informații americane, care le-a ajutat să iasă din cumplita situație care a dus la moartea lui Mahmoud și a tatălui ei.

Faptul că Gabriella l-a contactat pe Bronzelius a fost o lovitură de geniu și Klara nu înțelege cum de nu s-a gândit la asta. Însă tocmai acesta este motivul pentru care Gabriella este parteneră la o firmă de avocatură, deși are doar puțin peste 30 de ani, în vreme ce ea, Klara, este o catastrofă permanentă, distrugând mereu totul pentru toți.

— Îmi pare rău, zice Klara și strivește țigara pe trotuar, ferindu-și privirea de cea a Gabriellei.

Nu se uită în ochii ei. Nu suportă gândirea rapidă și eficiența ei. Pe de altă parte, se pare că nu se descurcă fără ea.

— Pentru ce? întreabă Gabriella.

— Pentru tot, răspunde ea sprijinindu-se de perete. Nu ți-am răspuns la e-mailuri și nu te-am sunat. Și niciodată nu ți-am mulțumit cu adevărat pentru ce ai făcut Crăciunul trecut. Îmi pare rău pentru că m-am ascuns, de fapt. Dumnezeu, nu mi-aș fi revenit dacă n-ai fi fost tu! Iar acum, apar din nou și creez probleme.

Gabriella se sprijină de zid lângă ea, umerii atingându-li-se, și amândouă

privesc cu ochii mijiți spre cer.

— Încă nu s-a terminat, zice ea. Să sperăm că Bronzelius va rezolva situația cu Yasmine și Fadi. Dar în ceea ce privește raportul și pe George, depinde de tine.

Klara încuviințează. În ciuda unei ușoare dureri de cap, se simte cumva în siguranță. Aici, cu Gabriella. În ciuda a tot ce s-a întâmplat. În ciuda a tot ce se mai întâmplă.

Își pune capul pe umărul Gabriellei.

— Nu mă simt bine, Gabi, spune ea.

Gabriella îi mângâie obrazul, părul.

— Știu, Klara, zice ea încet. Însă putem face asta. Ți promit!

Capitolul 72

Bergort

Sâmbătă, 22 august 2015

Ei nu mă lasă să-mi dau gluga jos, deși, oricum, știu unde suntem. Nu contează că nu văd, chiar și dacă mi-ar scoate ochii, tot mi-aș găsi drumul prin Bergort. Cunosc fiecare ecou, fiecare aromă de chimen, de *harissa*^[44] sau de cârnați. Știu scările blocurilor și ușile din față, recunosc tonurile vocilor dintre clădiri, simt crăpăturile din asfalt și știu câți pași sunt între parcuri și ușile blocurilor. Cunosc totul despre Bergort. Totul!

Acum, ne aflăm într-un bloc înalt, într-un apartament de la ultimul etaj, care miroase a marijuana și a popcorn ars. M-au încuiat în dormitor, în timp ce ei stau în sufragerie, joacă *FIFA* și vorbesc sârbește. Uneori, aruncă o privire pentru a vedea dacă mai sunt aici, de parcă aș avea unde să mă duc.

După ce m-au filmat, m-au lăsat singur. La început, am numărat secunde. *1 001, 1 002, 1 003*. Nu știu de ce, bănuiesc că doar ca să fac ceva. Doar ca să alung întunericul din spatele pleoapelor, să-l împiedic să pătrundă în mine.

Apoi mi-am amintit ce mi-a spus fratele Shahid în Siria, într-o seară pe când ședeam lângă aragazul de camping din apartamentul rece. Vorbeam despre încarcerare și martiriu – și toate celelalte care acum par atât de îndepărtate, ca un vis, ca o altă viață –, și el a zis că, dacă ești luat prizonier de câinii lui Bashar al-Assad, până la apusul soarelui devii martir. Dar dacă te prind rebelii, s-ar putea să fii ținut prizonier săptămâni de zile, luni sau chiar ani. Și cu cât mai repede uiți de lume și te duci la Allah, cu atât ai șanse mai mari să nu-ți pierzi mințile.

Însă acum, nu-l mai am pe Allah, nu mai am nici măcar visul despre justiție și Jihad. Nu mai am nimic, cu excepția unei bruște dorințe de a trăi.

Am ars toate podurile în urma mea și-n clipa asta nu-mi doresc decât să mă întorc. Dar acele idei sunt prea mărețe pentru întunericul de sub glugă. Dacă nu pot să mă împac cu moartea, atunci trebuie să mă împac cu viața.

Așa că mă gândesc la tine. Mă gândesc că ai știut asta de mult și că ai

încercat să-mi explici. Mă gândesc ce însemnau acele dicționare pentru tine, graffitiul, muzica și acele cluburi din oraș. Și, poate, chiar și ratatul ăla de David.

Însemnau viața!

Iar eu credeam că fugeai. De Bergort. De mine. Însă tot ce făceai era pentru a trăi. Tot ce făceai era pentru a avea o viață mai bună. Totul era pentru a crea ceva mai mare și mai bun decât ce am primit la naștere. Iar tot ce am făcut eu a fost să mă adaptez, să am așteptări minime.

După-amiaza este lungă și fac tot posibilul ca să mă concentrez asupra a ceva simplu, în loc să mă gândesc la ce faci acum, la ce plănuiești. Așa că mă silesc să cred că vom scăpa. Nu se poate termina așa, trebuie să fie altceva, ceva mai mare și mai frumos. Un cer mai albastru prin care să zburăm până devenim niște puncte ce dispar pentru totdeauna. Undeva trebuie să existe o mare cu o barcă ce ne poartă pe amândoi.

•

Mai întâi, aud ceva lângă fereastră, poate pe balcon. Este un sunet ca de zgârietură. Întorc capul spre el, deși nu văd nimic, doar din reflex. Mă gândesc că s-ar putea să fie o pasăre, un porumbel sau un pescăruș care a aterizat pe balustradă. Apoi îl aud din nou. O dată. De două ori. Nu știu de ce, dar mă face să mă simt nervos. Poate din cauză că sunt atât de vulnerabil cu gluga pe cap și cu mâinile legate. Sunetul mă neliniștește, iar inima începe să-mi bată mai repede. Apoi urmează câteva secunde de liniște, poate chiar minute.

După care se întâmplă. Întreaga cameră explodează, întregul apartament, o nebunie cu o intensitate și un volum care-mi zgâlțâie capul, și țip. Urmează câteva explozii rapide, una după alta, atât de asurzitoare, încât, efectiv, îmi pierd auzul. Pe urmă, o izbucnire luminoasă foarte intensă: am impresia că trece prin glugă, că sunt în mijlocul exploziei, în interiorul bombei. Nu știu ce fac, habar n-am de mine, totuși cred că mă ghemuiesc în pat ca un copil.

Tot ce aud este țiuitul din urechi, dar îmi imaginez că încăperea este plină de oameni. Și simt cum cineva mă înșfacă de umăr și mă trage pe podea. Simt că cineva țipă la mine. Apoi țiuitul se oprește, sau se domolește puțin, și aud strigăte, lucruri spărgându-se. Aud pe cineva țipând la urechea mea:

— Poliția! Stai pe loc! Nu mișca! Poliția!

Urlă asta la nesfârșit și nu înțeleg de ce, pentru că zac nemișcat.

Pe urmă cineva îmi trage gluga de pe cap și întunericul dispare. Trag aer în piept și-mi mijesc ochii pentru a-i feri de lumina orbitoare.

•

Este liniște acum, se aud doar zgomote de ghetete pășind și ordine rostite în camera cealaltă.

— Nu mișca!

— Uită-te la mine!

Când deschid ochii, văd un bărbat cu cagulă și cască, îmbrăcat în kevlar bleumarin, lăsându-se pe vine lângă mine. Îi văd pistolul și masca de gaze pe podea, lângă el. O etichetă bleumarin este cusută în partea stângă a pieptului și pe ea scrie cu auriu „Poliția”.

Își desface încet casca, își dă jos cagula și-mi zâmbește. Este smeard, aproape negru, și asta n-are niciun sens. Nu este blond, ca un polițist. Seamănă cu noi. Sudoarea i se prelinge pe obraji.

— Liniștește-te, frate, spune el zâmbind. S-a terminat. Te-am scăpat.

În spatele lui, prin ușa deschisă care dă spre sufragerie, văd alți bărbați cu cagule identice pe față și cu căști similare pe cap târându-i pe parchet pe cei care m-au capturat și ducându-i în hol. Închid ochii. Când îi deschid din nou, au plecat toți, însă un trup zace nemișcat pe dușumeaua sufrageriei.

Lumea pare să-și încetinească mișcarea și am impresia că trec minute până mă ridic în genunchi, până fac un pas spre ușă, până când polițistul se ridică și el, pune mâinile pe umerii mei și mă împinge cu blândețe înapoi în cameră, după aceea închide ușa în urma lui, cu piciorul.

— E-n regulă, spune el. S-a tras un glonț. Dar ești în siguranță acum.

Însă deja am văzut lucrul de care el încearcă să mă protejeze. Am văzut deja fața albă a lui Mehdi, ochii morți, care nu mai aveau nimic viu în ei.

Capitolul 73

Stockholm

Sâmbătă, 22 august 2015

Deci ei au mințit, firește, și acum ea zace pe pat într-o celulă, privind tavanul cenușiu. Au mințit, așa cum mint mereu, și ea este cuprinsă disperare și de neliniște, și de gândul că totul s-a sfârșit.

Închide ochii, îi apasă cu pumnii, îi apasă cât de tare poate, și țipă.

A avut încredere în ei. Cum a putut? De câte ori n-a văzut aceeași naivitate la un profesor de liceu sau la un profesor universitar care făcea muncă de teren? La suedezi bine intenționați, dar care n-aduceau decât distrugere cu promisiunile lor deșarte și cu speranțele false. Și-a petrecut toată copilăria evitându-le minciunile și cuvintele goale, „credința lor în individ”, și compătimirea lor nenorocită. Ca și cum viețile lor triste sunt cu ceva mai bune, când își lasă mereu copiii la creșă sau la grădiniță și beau vin la cutie. Vin în Bergort cu teoriile și cu metodele lor și au impresia că există vreun procedeu, vreo cale de a merge mai departe. Când tot ce avem noi este haosul.

Însă de data asta, și-a dorit atât de mult să creadă! S-a silit să creadă, deși planul era plin de fisuri și presupunea ca ea să-și încredințeze viața, și pe a lui Fadi, în mâinile dușmanilor dintotdeauna. Și acum, zace aici încercând să nu se gândească la ce se va întâmpla cu ei.

Tot ce știe este că au interogat-o în legătură cu Mehdi și gangsterii care-i sunt prieteni. Le-a spus tot ce știa, fără a pomeni de George Lööw. I-a zis Gabriellei că n-o va face. Asta era ceva de care urmau să se ocupe mai târziu, pentru ca poliția să nu fie derutată și să se concentreze mai întâi asupra salvării lui Fadi. După ce i-a relatat pe scurt povestea lui Bronzelius, el a dispărut și a lăsat-o singură într-o sală de interogatorii până când un polițist obișnuit, cu o atitudine de polițist obișnuit, a luat-o de-acolo și a adus-o aici ignorându-i întrebările și protestele. Pur și simplu, a trântit-o pe pat, în ciuda țipetelor și loviturilor ei. A încuiat ușa și a lăsat-o singură.

Nu știe de cât timp stă în celulă, apoi, brusc, aude sunetul zăvorului tras.

Când ușa se deschide, deja s-a ridicat în picioare. Este polițistul de mai devreme și încă are firimituri pe uniformă.

— A venit vremea interogatoriului, o anunță el. Ridică-te! Întinde mâinile!

— Poftim?

Yasmine vede că el are o pereche de cătușe într-o mână.

— N-ai auzit? Mergi la interogatoriu. Întinde mâinile.

Umilința o copleșește, amestecându-se cu îngrijorarea pentru Fadi. Însă n-are de ales, orice este mai bine decât această celulă, așa că întinde mâinile și el o încătușează din nou, ca pe un animal sau ca pe o sclavă, apoi pornesc încet prin sterilul coridor verzui-cenușiu ce duce spre sala de interogatorii în care a fost mai devreme.

— Cât e ceasul? întreabă ea.

Dar polițistul cel gras se preface că n-o aude, deschide ușa încăperii și o împinge încet înăuntru.

— Stai jos, zice el. Or să vină în curând.

Dar durează ceva vreme și cătușele i se freacă de încheieturi. Camera aceasta este atât de aproape de disperare, încât o secătuiește până și de energia necesară ca să stea dreaptă, pentru a nu-i îngădui minții să rățăcească prea departe. În cele din urmă, aude ușa descuindu-se și-și îndreaptă trupul pe scaun, se oțelește, se pregătește pentru ce va urma, pentru ce-i mai rău. Însă refuză să se întoarcă, să le ofere asta, așa că rămâne țeapănă și dreaptă, cu spatele la ușă.

— Unde-i fratele meu? întreabă ea încet, privind peretele din fața ei.

Aude pe cineva intrând în cameră și ocolind masa. Cu coada ochiului, vede că Bronzelius s-a întors.

— Cine dracu' ți-a pus cătușe? întreabă el.

Dar ea nu-l aude. Panica se intensifică în ea ca un motor cu reacție, turându-se scăpat de sub control.

— Unde-i fratele meu? Unde-i Fadi? țipă ea.

Bate în masă cu cătușele și se ridică.

Bronzelius face un pas spre ea și încearcă s-o calmeze.

— Fadi e teafăr, o anunță el. L-am dus la spital pentru a ne asigura că n-are nimic. Asta-i rutina, n-ai de ce să-ți faci griji.

Ea are impresia că el vorbește dintr-un borcan sau dintr-un tunel, vocea fiindu-i estompată și răsunându-i ciudat, iar ceea ce zice este imposibil de

crezut. Se prăbușește, brusc prea slăbită pentru a se mai ține pe picioare, și simte plasticul rece și alunecos al scaunului pe care aterizează. Bronzelius se lasă pe vine lângă ea.

— Respiră adânc! zice el. Fratele tău este în siguranță.

Se ridică și deschide ușa.

— Să vină cineva aici și să scoată naibii cătușele astea! strigă el.

•

O jumătate de oră mai târziu, stă din nou la masa aceea, de data asta fără cătușe și cu Gabriella alături. Cu câteva ore în urmă, când au pus la cale acest plan, ochii ei erau foarte calzi, însă acum sunt atât de duri, încât par să-l străpungă pe Bronzelius.

— Consider că este total inimaginabil! rostește Gabriella cu un asemenea calm și concentrare, încât aerul pare că vibrează. Chiar nu există nicio limită a incompetenței tale? Cum ați putut s-o închideți? Să nu-mi permiteți s-o văd? Să-i puneți cătușe? După toate prin câte a trecut clienta mea! Cum de a fost posibil?

Fiecare cuvânt pe care-l spune pătrunde direct în trupul lui Yasmine. Fiecare cuvânt o face să se lupte și mai tare pentru a-și împiedica lacrimile să izbucnească. Oare a fost cineva vreodată atât de categoric de partea ei? A fost cineva vreodată de partea ei?

— Calmează-te, murmură Bronzelius privind-o din partea cealaltă a mesei. Un „mulțumesc” ar fi în regulă. Ca să zicem așa, noi ți-am rezolvat problema.

— Nu-i nimic, îi șoptește Yasmine precaută Gabriellei. Serios, Fadi este în siguranță și asta-i tot ce contează.

— Fadi n-ar fi avut de ce să fie salvat dacă acești imbecili n-ar fi făcut prostia pe care au făcut-o, murmură Gabriella.

Bronzelius le aruncă o privire rece ca gheața.

— Fadi Ajam este terorist, rostește el sec. Aș lăsa-o mai moale cu acuzațiile dacă aș fi în locul tău.

— Un terorist pe care voi l-ați creat, da, replică Gabriella ținându-l cu privirea.

Bronzelius nu i-o evită, așa că se uită unul la altul câteva secunde, pe urmă el întoarce capul spre Yasmine.

— După ce am făcut puțină recunoaștere, i-am găsit într-un apartament din Bergort, precizează el. Apoi am chemat o echipă SWAT, deoarece am

apreciat că răpitorii nu vor fi deschiși negocierilor, iar ulterior, apartamentul a fost ocupat cu riscuri minime.

Se oprește. Yasmine se sprijină de spătarul scaunului. Încet, foarte încet, începe să înțeleagă că Fadi trăiește. Indiferent ce se va întâmpla acum, el trăiește. Conștientizarea o învăluie ca o plasă ce-i oprește căderea liberă în care se află de atât de mult timp. O oboseală nouă și profundă o cuprinde. Amândoi trăiesc. Restul poate aștepta.

— Din păcate, atacul n-a fost atât de curat cum au sperat prietenii noștri în kevlar că va fi, continuă Bronzelius.

— Poftim? întreabă Yasmine și-și ridică privirea spre el, apoi întoarce capul spre Gabriella. Ce vrea să spună?

Însă Gabriella îi face semn cu capul lui Bronzelius să continue și o apucă pe Yasmine de mână cu blândețe.

— Mehdi Fahim, adaugă Bronzelius. Din câte am înțeles, a fost prieten cu fratele tău.

Yasmine înghite în sec și închide ochii. Tot ce vede este imaginea Parisei cu copilul în brațe.

— Se afla în apartament, iar în clipa asta, încercăm să aflăm cum de s-a întâmplat. Se pare că s-au tras numai două focuri, însă dintr-un anumit motiv, amândouă l-au lovit pe Mehdi Fahim. Probabil că s-a făcut o greșeală. Nu era înarmat și, din câte am înțeles, el însuși era mai mult sau mai puțin ostatic. Este neclar ce s-a petrecut acolo.

Yasmine nu-și mai poate stăpâni lacrimile. Încet, acestea încep să i se prelingă pe obraji. Simte și ușurare, și tristețe. Și speranță, și o permanentă deznădejde. Mehdi i-a trădat. Dar l-a și protejat pe Fadi. Parisa i-a trădat, însă de câte ori în trecut n-a protejat-o pe Yasmine? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Întotdeauna, cineva trebuie să plătească prețul.

Aude pe cineva bătând la ușa din spatele ei și deschizând-o.

— Yasmine Ajam? rostește o voce.

Se răsucesc și vede o polițistă privind prin ușa întredeschisă.

— Dacă ați terminat, te pot duce la fratele tău.

Tot ce poate face este să încuviințeze din cap și să se uite întrebătoare la Gabriella, în vreme ce lacrimile încă îi curg pe obraji. Gabriella scoate o batistă din geantă și i-o dă.

— Du-te, spune ea. Mai am câteva lucruri de discutat cu Bronzelius.

Capitolul 74

Stockholm

Duminică, 23 august 2015

Burează în timp ce taxiul iese de pe autostrada E4 și se îndreaptă spre Brunnsviken și hotelul Radisson Blu, unde se ține conferința. Inima Klarei îi bate rar, scurt și insuficient în piept. Stresul pricinuit de raport și de ce ar trebui să-i spună lui Charlotte au ținut-o trează toată noaptea. Pe de altă parte, se simte ușurată că nu este mahmură. Aproape că a uitat cum este să n-o doară capul.

Cu o seară în urmă, a stat trează până târziu împreună cu Gabriella, în noul ei apartament aflat în Mariahöjden, și au încercat să stabilească ce ar trebui să facă în continuare. Se părea că un alt beneficiu al parteneriatului la o firmă de avocatură era un apartament cu o priveliște superbă asupra Stockholmului, așa că au stat în micul balcon al Gabriellei până târziu în noapte. Rar a văzut ceva mai frumos. Cerul de august a devenit de un albastru tot mai întunecat deasupra miilor de lumini din insula Kungsholmen și Gamla stan. Iar apa de sub el era complet nemișcată. S-au învelit în păături groase și au strâns în palme cănile cu ceai fierbinte. N-a băut vin, pentru prima dată după câteva săptămâni, n-a simțit nevoia.

Conversația a fost mai puțin plăcută. Împreună, au revăzut în detaliu tot ce se întâmplase în după-amiaza aceea și ce i se întâmplase Klarei la Londra. Gabriella i-a povestit despre frustranta întâlnire pe care o avusese cu Bronzelius la secția de poliție. El ascultase, se pare, cu o jumătate de ureche tot ce-i spusese ea despre Stirling Security, George Lööw, Bergort și conferința UE, iar în cele din urmă, catalogase totul drept speculații și o întrebase într-un mod enervant ce-și imagina ea că ar trebui să facă el cu acele așa-zise informații.

— Bănuiesc că s-ar putea să aibă dreptate, spusese Gabriella. De fapt, n-avem nimic concret. Desigur, există acele confirmări bancare ale plăților. Însă au fost făcute din contul unei bănci elvețiene în contul uneia din Liechtenstein și în e-mailuri nu s-a pomenit motivul pentru care au fost

facute. Firește, se pare că Patrick, colegul tău, a fost împins în fața metroului, dar nimeni n-a văzut asta. Iar institutul șefei tale este la Londra, tot în afara jurisdicției lui Bronzelius. Și în ceea ce-l privește pe George...

Gabriella clătinase resemnată din cap.

— Nici în cazul lui n-avem nimic deocamdată. Doar declarația unui martor ocular că a dat bani cuiva despre care se zvonește că ar fi instigatorul revoltelor. Nu există nimic de care Bronzelius și amicii lui să se agațe.

— La naiba! exclamă Klara. Credeam că ideea este ca Săpo să fie cu un pas în față, să acționeze rapid, înainte de a fi prea târziu...

— Am insistat în sensul ăsta, iar el a acceptat cu chiu, cu vai să-i verifice pe cei de la Stirling Security și să mă sune mâine. Însă realitatea este că partea cea mai interesantă urmează să se întâmple mâine, când șefa ta își va prezenta raportul în fața diplomaților din UE. După ce va recomanda ca anumite activități ale poliției să fie privatizate, toate astea vor fi privite dintr-o altă perspectivă, nu? E-mailurile și plățile, și tot restul. Ce scandal! Cred că tot ce trebuie să facem este să așteptăm ziua de mâine, apoi să prezentăm toată povestea.

•

Acum, Klara privește spre verdeța parcului Haga, în vreme ce taxiul se apropie încet de hotel. Cerul este acoperit cu nori negri și gri, iar temperatura a scăzut cu zece grade față de ziua precedentă. Vara s-a terminat peste noapte.

Mirosul toamnei care plutește în aer este o ușurare. Într-un final, taxiul se oprește în fața intrării sălii de conferințe, unde urmează să înceapă întâlnirea preliminară.

— Credeți că sunt destui polițiști? o întreabă șoferul de taxi arătând cu capul spre zona împrejmuită din fața sălii de conferințe.

Klara zâmbește strâmb și plătește cursa.

— Ei bine, nu putem decât să sperăm, răspunde ea.

După ce coboară din mașină, își dă seama că el are dreptate. Vede cel puțin zece mașini și autobuze de poliție în parcare, iar la intrare au fost instalate baricade. Doi polițiști descarcă scuturi și câști în spatele unuia dintre autobuze. Desigur, o reuniune a miniștrilor Justiției din UE pe tema „Impactul liberalizării” este o țintă evidentă a mișcării antiglobalizare. Mâine, parcul Haga va fi plin cu activiști de stânga.

Astăzi, are loc doar întâlnirea preliminară. Miniștrii vor veni abia mâine. Dar în anii în care a lucrat în domeniul politicii Uniunii Europene, Klara a învățat un lucru, și anume că întâlnirile preliminare sunt cele care contează. Aici, funcționarii de stat importanți și sfătuitoarii politicienilor stabilesc programele de zi și liniile de urmat. Aici se iau deciziile și se construiesc fundațiile. Iată motivul pentru care raportul lui Charlotte este atât de important.

Este 7:30. Klara stă la coadă alături de reprezentanți la costum ai colectivei și dubioasei democrații europene. Controlul e riguros, la fel ca pe un aeroport sau la Parlamentul European, gențile sunt scanate cu raze X, iar toată lumea trebuie să treacă prin detectoare de metal înainte de a intra în vechiul arsenal transformat într-o sală de conferințe în stil nordic, cu lemn alb și auriu, de 460 de metri pătrați.

Klara se înregistrează și primește un ecuson.

— Charlotte Anderfeldt s-a înregistrat deja? o întreabă ea pe tânăra stagiară blondă, îmbrăcată într-o rochie strâmtă și aflată în spatele biroului.

Femeia tastează numele pe tableta ei.

— Nu. Doamna profesoară Anderfeldt n-a venit încă, însă conform programului, își va face prezentarea la 8:30, imediat după introducere, așa că, probabil, nu mai întârzie mult.

Klara încuviințează din cap și se îndreaptă spre masa unde se servește cafea și un mic dejun continental. Își privește telefonul. N-a ratat niciun apel. N-a primit niciun mesaj. Mai sunt 15 minute până la ora 8. Un sfert de oră până când începe. Apoi încă o jumătate de oră până la prezentarea lui Charlotte. Klara începe să transpire. Șefa ei nu este genul care să apară în ultima clipă. Nu-i stă deloc în fire.

Cineva o apucă delicat de cot, iar ea se răsucesc atât de repede, încât cafeaua neagră se varsă pe farfurioară.

— Klara, spune George Löow. Trebuie să vorbesc cu tine.

Arată ca întotdeauna: parcă abia ieșit de la duș și impecabil pus la punct. Costumul pare nou. La fel și cămașa albă, și cravata roșie. Un alt participant la conferință – un bărbat rotofei, de peste 40 de ani – dă mâna cu el în treacăt.

— George! Văd că au dat drumul unei vulpi printre pui! zice el cu un puternic accent german și râde vesel.

George se silește să râdă și el, apoi îl bate cu afecțiune pe umăr.

— Otto! Mă bucur să te văd!

Face un gest pentru a arăta că este ocupat, dar că ar fi bucuros să stea de vorbă mai târziu. O trage pe Klara prin mulțime către punctul de control, în timp ce face cu mâna, zâmbește și schițează semne indicând „sună-mă” unor oameni pe care-i vede. Este evident că se află în mediul lui.

În cele din urmă, ies în hol, care este mai puțin aglomerat.

— George! spune ea făcând un efort pentru a zâmbi. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut!

— Da, așa este, consimte George cu un zâmbet la fel de încordat ca al ei. Am putea sta la povești mai târziu. Deocamdată, avem o mică problemă de care trebuie să ne ocupăm.

— OK. Totuși e o surpriză plăcută să te întâlnesc aici!

— Chiar este? întreabă el privind-o mirat. Nu ți-a spus Charlotte că voi fi aici?

Ea se încruntă și încearcă să-i întâlnească privirea, însă el cercetează mulțimea din spatele ei.

— Nu, răspunde ea precaută. Nu mi-a pomenit nimic de tine.

— Nu? se arată el sincer surprins și o privește în ochi. Eu am fost cel care i te-a recomandat. Cum crezi c-ai obținut slujba?

Ea face un pas în spate.

— Poftim? se miră ea. Ce-ai zis?

— Klara, spune el și se uită din nou în ochii ei. Unde-i Charlotte?

— Stai. Cum adică, tu mi-ai făcut rost de slujba asta?

— Lasă asta acum, zice el nerăbdător. Ea avea nevoie de cineva care să vorbească suedeză și atunci i-am pomenit de tine. Asta-i tot. Dar unde este ea, Klara? E al naibii de important! Nici nu-ți imaginezi cât de mare este miza.

Klara e cât pe ce să spună că știe foarte bine care este miza și cât de important e pentru el, dar se abține în ultima secundă.

— Chiar nu știi, zice ea. Ar trebui să ajungă din clipă în clipă, însă de unde o cunoști, George?

Dar înainte ca ea să încheie propoziția, el îi întoarce spatele și dispare în marea de costume identice.

Capitolul 75

Stockholm

Duminică, 23 august 2015

O jumătate de oră mai târziu, regulile de desfășurare a reuniunii au fost prezentate și oratorul principal – un faimos capitalist care recent a devenit interesat de democrație – este pe cale să-și încheie discursul de deschidere. Probabil că mai sunt cel mult zece minute până la prezentarea lui Charlotte.

Oare ce-or să facă dacă nu vine? Raportul a fost scris deja și va fi dat publicității la prânz, indiferent dacă ea este aici sau nu. O femeie de vreo 55 de ani, cu păr blond tuns scurt, se apleacă spre Klara.

— Lucrați cu Charlotte Anderfeldt? întreabă ea într-o engleză cu un ușor accent francez. Sunt unul dintre organizatorii conferinței. Și asta este o catastrofă!

Deși vorbește în șoptă, disperarea ei franțuzească este mai mult decât limpede.

— Unde e doamna profesoară Anderfeldt? A luat legătura cu dumneavoastră?

Klara clatină din cap.

— Am încercat s-o contactez, dar n-am reușit, răspunde Klara.

— Nu văd altă soluție, adaugă femeia. Va trebui să prezentați dumneavoastră raportul. Ați lucrat împreună cu Charlotte la el, nu-i așa?

Klara simte că i se strânge pieptul. Clatină anevoie din cap.

— Am scris doar o mică parte! zice ea străduindu-se să nu ridice vocea. Doar capitolul despre limitările legale. Nici măcar n-am văzut versiunea finală. În plus, cred că doamna profesoară Anderfeldt și cu mine am ajuns la concluzii complet diferite.

Femeia o privește îndelung.

— Ce catastrofă! șuieră ea. O catastrofă totală!

Pe podium, moderatorul își termină rezumatul discursului oratorului și privește confuz spre public.

— Acum, ar fi trebuit să începem cu primul punct de pe agenda

reuniunii, rostește el și privește îngrijorat în jur. Prezentarea unui raport legat de privatizarea activităților poliției din perspectivă europeană. Raportul a fost întocmit de doamna profesoară Charlotte Anderfeldt de la King's Centre for Human Rights, din Londra. Însă tocmai am aflat că doamna profesoară întârzie. Din acest motiv, sugerez să amânăm acest subiect și să începem cu...

Este întrerupt de o ușă care se deschide în spatele sălii de conferințe. Toată lumea se întoarce spre ea. Charlotte își face apariția.

— Îmi retrag ultimele cuvinte, spune moderatorul acoperind murmurul din sală. Se pare că doamna profesoară Anderfeldt a reușit să ajungă, în sfârșit!

•

— Îmi cer scuze pentru această dramă inutilă, zice Charlotte în timp ce se așază între moderator și ceilalți vorbitori.

Klara abia dacă-și poate crede ochilor. Charlotte pare calmă, dar privirea îi tot fuge de la computer la public și înapoi într-un mod pe care nu l-a mai văzut la ea.

Charlotte suspină adânc, parcă pregătindu-se, iar prezentarea ei apare pe ecranele din sală.

— Mă aflu aici pentru a expune primul studiu de caz la această conferință al cărei scop este luarea unei decizii importante, începe ea. Și are legătură cu întrebarea care s-a pus recent în câteva țări ale Uniunii Europene, și anume ce ar fi necesar pentru privatizarea anumitor activități ale poliției? Acest lucru este deosebit de relevant mai ales în contextul amplelor proteste populare pe care le-am văzut în ultimul timp.

Își ridică privirea și se uită prin sală.

— Stockholmul însuși este exemplul perfect. În ultima săptămână, în suburbii au avut loc revolte repetate, care au dovedit că poliția este foarte slab echipată și că-i lipsește flexibilitatea necesară pentru a rezolva eficient problemele apărute.

Face o pauză și-i privește din nou pe cei din sală.

— Această conferință nu face excepție. Prezența în număr mare a polițiștilor este o dovadă că se așteaptă acțiuni ale civililor.

Toți cei din sală încuviințează din cap și se apleacă în față pentru a auzi mai bine. Klara simte cum i se zburlesc firele de păr de pe ceafă. Cu o pricepere incredibilă, George și clienții lui au izbutit să creeze o atmosferă

care se potrivește cu prezentarea lui Charlotte. Cum te-ai putea proteja de un astfel de lobby? Ce poți face împotriva unei companii care poate crea o realitate proprie instigând și exploatând nemulțumirile celor din suburbii, în același timp cumpărând un „expert independent” care să prezinte o soluție în favoarea lui?

Cinismul este uimitor și extrem de nemilos. Klara întoarce capul și întâlnește pentru o clipă privirea lui George. Pare mai calm. Charlotte își continuă prezentarea.

— Comunitățile noastre se confruntă în mod evident cu provocări esențiale în privința alocării de resurse și a eficienței poliției, așa încât ridicarea problemei găsirii unor soluții alternative este firească.

Face ca totul să pară rezonabil, tehnocratic.

— În câteva dintre țările membre s-a susținut că firmele private ar fi mai flexibile și mai eficiente din punct de vedere al costurilor. S-a făcut o paralelă cu privatizarea din ultimii ani în domeniul Sănătății, care a avut rezultate economice pozitive inclusiv aici, în Suedia.

Charlotte întoarce capul și se uită direct la Klara. Face pauză un moment. Apoi își îndreaptă încet privirea spre public.

— Însă cercetările noastre au arătat că problemele privatizării poliției sunt insurmontabile din punct de vedere democratic.

Klara icnește făcând eforturi să respire. A auzit bine? Ce tot spune Charlotte? Este exact invers față de ce a fost plătită de Stirling Security să spună. A schimbat taberele?

— Am decis să ne concentrăm cercetarea asupra aspectelor legale și a riscurilor la care este expusă democrația atunci când se are în vedere privatizarea unei instituții a statului, cum ar fi poliția. Pentru acest capitol al raportului, trebuie să-i mulțumesc colegei mele, Klara Walldéen, care a făcut cercetări amănunțite în privința problemelor legale și a analizat mai multe studii de caz.

Klara are impresia că se află în interiorul unui caleidoscop în care piesele s-au tot rotit până au format un desen complet diferit de cel la care se aștepta. Stă nemișcată în vreme ce, pe scenă, Charlotte parcurge partea raportului scrisă de ea.

Apoi întoarce capul pentru a vedea reacția lui George. Dar scaunul lui este gol și ea apucă să-l zărească ieșind în hol, cu telefonul la ureche.

Pe ecranele din sală, se derulează propriile ei concluzii prezentate una

câte una. Fără îndoială, accentul este pus numai pe problemele de constituționalitate și pe constrângerile democratice.

Preț de o clipă, se întreabă dacă nu cumva și-a imaginat tot ce s-a petrecut în ultima săptămână. E-mailurile schimbate de Charlotte și George. Banii virăți în contul din Liechtenstein și pentru oamenii din Bergort. Simbolul de care i-a zis Yasmine. Toate astea n-au însemnat nimic?

— Întregul raport va fi postat pe website-ul conferinței, în această după-amiază, încheie Charlotte în cele din urmă.

Klara abia dacă bagă de seamă că monitoarele au fost stinse, că moderatorul a anunțat o pauză de cafea și că participanții trec pe lângă ea vorbind în timp ce se îndreaptă spre masa cu gustări din hol. Ultimele cuvinte ale lui Charlotte îi răsună în urechi: „Dincolo de sarcinile pur administrative, privatizarea poliției pare foarte dificil de susținut din punct de vedere democratic sau legal”.

Raportul șefei sale este exact în ton cu ce a scris Klara. Dacă indivizii de la Stirling Security, indiferent cine or fi ei, au urmărit să creeze o imagine pozitivă a privatizării poliției, au eșuat spectaculos.

Ce anume se petrece, de fapt? A văzut confirmarea plăților în contul lui Charlotte, a văzut-o întâlnindu-se cu George, care lucrează pentru Stirling Security. Totul indica faptul că ei erau pe cale să obțină ce-și doreau, că, de fapt, Charlotte era la mâna lor. Ce anume nu știa ea?

Klara pornește spre ieșire prin mulțimea participanților la conferință. Unde s-a dus Charlotte? După prezentare, Klara n-a mai văzut-o. Însă în hol o zărește îndreptându-se spre detectoarele de metal. Pare să se grăbească, așadar, Klara mărește pasul.

Unde se duce? În mod normal, un vorbitor rămâne după prezentare pentru a răspunde la întrebări.

Iese în dimineața rece și însorită la câțiva metri în urma lui Charlotte și tocmai este pe cale s-o strige, când o vede urcându-se într-un taxi care o aștepta. În vreme ce mașina trece încet prin fața intrării, Charlotte își ridică privirea și o întâlnește pe a ei un moment, dar pe urmă și-o coboară ignorând-o. În acei ochi nu mai era nimic din fosta ei încredere în sine atât de evidentă. Doar înfrângere și ceva ce aducea a spaimă. Klara își simte gândurile învălmășindu-i-se în minte. Ce se petrece aici?

Când se răsucesc pe călcâie, îl vede pe George chiar în spatele ei și este atât de surprinsă când dă cu ochii de el, că face un pas îndărăt. El arată altfel

acum. Ochii lui nu mai sunt stresați și chinuiți, ci par mai bătrâni, aproape triști.

— Vino cu mine! spune el arătând spre un Audi parcat pe alee. Chiar trebuie să stăm de vorbă!

Capitolul 76

Stockholm/Bergort

Duminică, 23 august 2015

Frații mei sunt cei care mă trezesc. Sunt înconjurat de un întuneric profund, însă, brusc, îi aud șoptind și mișcându-se în jurul meu. Deschid ochii și constat că mă aflu în Piața Piratului. Dalele din beton fisurate sunt acoperite cu nisip roșu care se învâртеjește și colorează întreaga lume. În fața mea zac șiruri lungi de cadavre sfârtecate, iar în spatele meu, plămânii lui Mehdi șuieră în urma unei după-amiezi petrecute pe Camp Nou. Mă întorc spre el, îmi zâmbește și-mi face cu mâna, apoi se răsucește încet pe călcâie și dispare în vântul roșu. Apoi vin ei, unul câte unul. Bounty, Răven și Dakhil. Al-Amin și Umar. Stau acolo, în fața șirurilor de frați morți, ca un gardian sau ca un reprezentant oficial. Nimeni nu spune nimic. Vântul bate tot mai tare și nisipul roșu acoperă totul până când nu-i mai pot vedea. În cele din urmă, nu mai rămâne decât nisip. Închid strâns ochii și mă prăbușesc în genunchi, acoperindu-mi chipul cu mâinile.

Pe urmă, te aud, îți aud vocea la ureche.

— *Habibi*, șoptești tu. Trezește-te, *habibi*, visezi.

Când deschid ochii, nisipul roșu a dispărut. La fel și piața, betonul și frații. Stau întins pe un pat dintr-o cameră albă, plină cu cabluri, tuburi, draperii și cu lumina rece a dimineții, cu respirații și voci șoptite. Mă întorc spre tine și este ca și cum te-aș vedea pentru prima dată. Părul tău lung este lăsat liber, e bogat și sălbatic, din umflătura de la ochi n-a mai rămas decât o umbră.

Te apleci spre mine și pui o mână rece pe fruntea mea, ca pe vremea când eram mic și credeai că aveam febră.

Te apuc delicat de încheietură și-ți apăs palma pe fruntea mea. Mâna ta este la fel de răcoroasă cum mi-o amintesc din copilărie. Când eram bolnav, lipseai de la școală și stăteai lângă mine toată ziua. Cum aș putea uita? Cum aș putea uita cum îmi spuneai la nesfârșit poveștile pe care vi le citise învățătorul la școală, până când părea că le-ai inventat? Mi le amintesc și

acum. Îmi amintesc totul acum și am impresia că nu mai pot păstra nimic în mine, că niciodată în viața mea n-aș mai putea fi singur nici măcar un minut.

— Îți amintești ce i-a zis Birk Roniei în povestea *Ronia, fiica hoțului*? murmur eu și strâng ochii pentru a nu mă vedea plângând ca un copil.

Îți iei mâna de pe fruntea mea și te apleci până când obrazul tău se lipește de al meu. Și încuviințezi încet din cap.

— De câte ori îmi vei mai salva viața, surioară? șoptesc eu.

Îți lipești și mai tare obrazul de al meu, atât de tare, încât îți simt bătaile inimii prin piele. Însă nu-mi răspunzi cum i-a răspuns Ronia lui Birk. Nu spui că-mi vei salva viața de câte ori ți-o voi salva și eu ție. Și nu-mi mai pot stăpâni lacrimile. Le las să-mi curgă pe obraji și pe pernă. Nu plâng pentru frați sau trecut. Plâng de ușurare, pentru că ești sora mea și nu-mi ceri nimic în schimb. Plâng pentru că numai în povești dragostea este răsplătită, numai în basme sacrificiul e și de o parte, și de alta.

M-au externat azi-dimineață devreme. Aș fi putut pleca aseară, dar nu i-ai lăsat să mă trezească și i-ai convins pe doctori să ne permită să rămânem peste noapte. Poate, pentru că n-aveam unde să ne ducem.

Un polițist așteaptă în fața ușii. Simt cum mă cufund din nou în întuneric, însă mă iei de mână când el se apropie de noi.

— Totul este în regulă, ne asigură el. Aveți pe cineva care să aibă grijă de voi? Vă putem conduce undeva?

Dar clatini din cap.

— Nu mai vreau să am de-a face cu poliția, zici tu. Vă mulțumesc pentru ajutor!

— Ce caută poliția aici? întreb eu în timp ce liftul coboară.

— Au vrut să se asigure că suntem bine. Îți amintești că ai fost răpit? Însă acum avem o avocată, Fadi.

Zâmbești când îmi vezi privirea întrebătoare.

— O să-ți povestesc mai târziu, continui tu. Ea a rezolvat toate astea. Toată povestea aia s-a terminat.

Pe strada din fața spitalului Söder, prietenul tău, Igge, ne așteaptă lângă un BMW vechi și prăfuit. Nici măcar n-am știut în ce spital eram, nici măcar nu m-am gândit la asta. El te îmbrățișează și-mi deschide portiera pentru a mă așeza pe banchetă.

— *Wallah*, amândoi sunteți slabi ca niște țări, spune el în timp ce

pornește mașina. Unde mergem?

Te așezi pe scaunul din față, lângă el.

— La aeroportul Arlanda, răspunzi tu. Dar, mai întâi, trebuie să trecem pe-acasă.

•

Rămânem afară în vreme ce Igge urcă la apartamentul Parisei. Se întoarce după cinci minute, având într-o mână geanta pe care i-am dat-o lui Mehdi să mi-o păstreze, iar în cealaltă, pașaportul meu. Ochii lui sunt întunecați și triști când mi le dă, apoi se întoarce spre tine.

— Ai avut dreptate, spune el încet. N-a vrut să vă vadă. Înurmântarea e mâine. Vor s-o facă repede, conform Coranului. Se pare că nu sunteți bineveniți.

Încuviințezi tăcută din cap, iar eu abia pot să respir când voi porniți încet pe aleea spre parcare. Îmi ridic privirea pe fațada fisurată, căutând ferestrele lor.

— *Jalla*, Fadi! strigi tu. Haide!

În cele din urmă, le găsesc. Și exact când îmi iau ochii de la ele, o văd pe Parisa în spatele perdelelor și mica povară din brațele ei. Privirile noastre se întâlnesc pentru o secundă. Apoi ea dispare din nou în întunericul din apartament. Nu există iertare, nu există nimic, însă este suficient pentru a mă urni din loc. Încet, mă răsucesc pe călcâie și las asta în urma mea.

•

— Mai trebuie să ajungem undeva, Ignacio, spui tu. Pe urmă plecăm.

El încuviințează din cap, înțelegând fără să fii nevoită a-i zice. BMW-ul lui rablagit iese din nou pe stradă, trece pe lângă școală, pe lângă pădure, pe lângă Camp Nou, printre blocurile scunde, pe lângă pista pentru biciclete și ajunge la ușa blocului nostru, acolo unde a început totul.

Dar acolo nu găsim puterea de a coborî din mașină, doar scoatem capetele și încercăm să vedem ceva prin ferestre. Însă e imposibil. Totul este întunecat înăuntru, iar geamurile reflectă soarele și brazii.

— Jaluzelele alea nenorocite, șoptești tu.

— Ea este la serviciu, spun eu. Iar el probabil că nu s-a trezit încă.

Încuviințezi din cap, te sprijini de spătar și te întorci spre mine.

— Așa se sfârșește? întreb eu.

Clatini din cap. Apoi te apleci printre scaune și-mi mângâi obrazul.

— Nu, *habibi*. Așa începe!

Capitolul 77

Stockholm

Duminică, 23 august 2015

Nu-și spun nimic în timp ce George manevrează mașina printre baricade și pornește spre autostrada E4. La radio se difuzează știri. Revoltele din suburbii s-au diminuat. Noaptea trecută a fost mai liniștită. George închide radioul.

— Iisuse Hristoase! exclamă el. Ce chestie nenorocită!

Klara întoarce capul spre el. Pare obosit și mult mai în vârstă decât și-l amintește.

— Ce se petrece, George? întreabă ea. Ai de gând să-mi spui sau nu? De pildă, ce s-a întâmplat acolo? Cu Charlotte și cu raportul.

El se uită la ea, dar își întoarce repede privirea spre drum.

— Este o poveste foarte complicată, zice el.

Ea îl privește neîncrezătoare. I se pare ciudat să se afle în mașina lui. Brusc, are impresia că parcă ieri erau în barca bunicului ei, înfruntând un viscol în arhipelagul Sankt Anna.

— Îmi datorezi o explicație, George, spune ea încet.

— Da, cu siguranță. Cât de multe știi?

— Cei de la Stirling Security au plătit-o pe Charlotte pentru raport și tot ei i-au plătit pe puștii din suburbii pentru a declanșa acele revolte. Iar tu ești implicat în toate astea. Însă n-am putea începe cu ce s-a întâmplat adineauri, la conferință?

— Ceva a convins-o pe Charlotte să nu prezinte raportul pe care l-a întocmit pentru Stirling Security, zice George încet. Când și-a dat seama că a fost descoperită, s-a grăbit să facă așa cum era mai avantajos pentru ea.

George zâmbește forțat. Klara clatină din cap.

— Cum adică „a convins-o”? întreabă ea. Lucrezi pentru Stirling Security. Dar nu pari deloc supărat...

El trage adânc aer în piept și suspină.

— Stirling Security este în esență guvernul rus. Există mai multe astfel

de companii. Acum, mai multe ca niciodată. Ei au contactat firma mea, Merchant & Taylor, cu aproape un an și jumătate în urmă, când a început să se discute despre întocmirea acestui raport și organizarea acestei conferințe. Au dorit o firmă de lobby importantă, care să nu pună prea multe întrebări. Desigur, șefii mei au fost foarte interesați. Rușii au plătit un preț bun, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ca să nu se pună întrebări. Și am început să lucrez pentru ei aproape imediat după cele petrecute de Crăciun. A fost una dintre primele întâlniri pe care le-am avut după ce m-am întors din... Știi tu, după cele întâmplate în arhipelag.

— Cu siguranță, ai talentul de a atrage un anumit tip de clienți, zice ea.

El ridică din umeri.

— Ține de slujba mea... Însă după cele întâmplate, am devenit puțin mai – care-i cuvântul? – scrupulos în privința clienților mei.

Zâmbește și se uită din nou la Klara. Nu e nevoie să spună mai multe. Unul dintre clienții lui George fusese cât pe ce să-i ucidă pe ei toți de Crăciun.

— Iar noi deja aveam cunoștințe la Săpo, după cum probabil că-ți amintești.

— Bronzelius, rostește Klara încet.

— Exact. N-am acceptat să fiu iarăși implicat într-o astfel de mizerie, așa că m-am decis să le zic celor de la Săpo despre Stirling Security. I-am spus lui Bronzelius că ei încă nu există oficial în Suedia, că doar au închiriat un birou sub un alt nume, iar CEO⁽⁴⁵⁾ al lor pare să fie un soi de atașat al ambasadei ruse. Lui Bronzelius i s-a părut interesant.

Ea încuviințează din cap, totuși nu-i vine să-și creadă urechilor. Chiar ieri, Gabriella i-a zis toate astea lui Bronzelius, care a trimis-o la plimbare. Ce ticălos rece ca gheața!

— Am sperat că vor aresta pe cineva și că voi scăpa de această sarcină ingrată, continuă George.

— Dar?

— În loc de asta, mi-au cerut să-mi văd de treabă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Așa că am continuat să lucrez cu Charlotte. N-a fost prea dificil. Știam ce soi era. Ambițioasă și avidă de bani. Fără scrupule. Iar rușii plătesc bine, după cum am menționat. N-au vrut ca raportul să fie prea bătător la ochi, doar să creeze suficientă îndoială cât să le ofere o bază de pornire.

Ea consimte cu un gest din cap și închide ochii. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, este prea mult pentru a asimila imediat. E prea mult pentru ea să fie în mașină cu George, pe autostrada E4, îndreptându-se către... încotro?

— Însă cu câteva săptămâni în urmă, lucrurile au luat-o razna de-a binelea. Cei de la Stirling Security au început să finanțeze revoltele din Bergort – lumea era agitată deja, dar ei și-au dat imediat seama de oportunitatea de a profita de asta. M-au trimis în suburbii cu niște șabloane ca să desenez pe pereți simbolul acela – probabil că ai văzut pumnul, nu? În sfârșit, o chestie total dezgustătoare. Iar zilele trecute a apărut o puștoaică din ghetou care m-a văzut în suburbii. Desigur, Bronzelius s-a enervat rău și când fata și cu mine am stabilit să ne întâlnim la biblioteca publică, a trimis niște tipi s-o ridice. Doar că ea a ajuns să mă amenințe cu pistolul! Ți vine să crezi?! O demență totală!

Klara încuviințează din cap, nedorind să-i întrerupă monologul pentru a-i zice că știe partea asta a poveștii. Încă nu.

— Dar ce-a spus Săpo despre asta? întreabă ea în schimb.

— Au fost imperturbabili. „Vezi-ți de treabă în continuare, fă ce-ți cer ei”.

— Cum dracu’? exclamă Klara și se întoarce repede spre el. Au permis ca Bergortul să fie incendiat, deși puteau să împiedice asta? Ți se face rău de-atâta cinism!

George doar confirmă.

— Au zis că este important să adune dovezi. Nu-i interesau adolescenții bătauși, voiau pe cineva mai sus-pus. Însă se pare că singurul pe care-l avem e Orlov, un diplomat neimportant de la ambasadă. Se pricep să nu iasă în evidență.

Klara simte cum se înfurie tot mai tare. O scoate din sărite cruzimea și indiferența din tot ce s-a întâmplat. Cum naiba Serviciul de Informații suedez a lăsat mizeria asta să continue? Mai întâi, ce i s-a întâmplat lui Fadi, iar acum, asta?

— Și totuși, ce anume vor rușii? întreabă Klara. Este vorba doar de afaceri și bani? Sau au și alt scop?

George ridică din umeri.

— Cred că ambele. Acele companii rusești... Mereu sunt cumva implicate în politică. În orice caz, ar câștiga mulți bani dacă țările din UE ar începe să-și privatizeze anumite activități ale poliției. Pe de altă parte,

Rusia ar obține o poziție strategică foarte avantajoasă dacă firme cu proprietari ruși ar ajunge brusc să controleze o parte din forțele polițienești europene. Înțelegeți?

— Mi se pare al naibii de bizar.

— Da, însă Bronzelius zice că e mai degrabă ca invadarea apelor teritoriale de către un submarin. Nu este o invadare directă, ci mai curând un foc de avertisment: „Fiți atenți că avem mușchi pentru a crea un haos politic serios!”

— Nu pot să cred că șefa mea s-a lăsat cumpărată, zice Klara.

— Oh, să cumperi astfel de rapoarte nu e ceva tocmai nou. Dar probabil că nu s-a mai simțit prea sigură de sine în seara trecută, când Bronzelius a săltat-o și a pus cărțile pe masă. Desigur, ea a negat. A jurat că banii primiți în contul din Liechtenstein erau irelevanți pentru independența ei academică.

Râde sec.

— Apoi Bronzelius i-a arătat ciorna pe care mi-a dat-o la întâlnirea de ieri. O versiune ale cărei concluzii sunt opuse față de ce a susținut astăzi. Se pare că s-a făcut albă ca varul, s-a dus direct acasă și a stat toată noaptea să rescrie raportul. După cum am spus, știe cum e mai bine pentru ea.

— Țsta a fost planul de la bun început? Să fie expusă acum, chiar înainte de prezentare? Sau el a plănuisit să lase lucrurile să evolueze și mai mult, până apărea ceva cu adevărat grav?

— Din câte am înțeles, planul era să-i pună capăt acum, înainte ca rușii să obțină o influență reală. Probabil cu scopul ca Săpo să ducă lucrurile cât mai departe posibil fără să riște ceva important, pentru a obține cât mai multe informații.

Klara încuviințează gânditoare din cap.

— Și ce se va întâmpla cu Charlotte?

George ridică din umeri.

— Presupun că se va întoarce la Londra și-și va linge rănila până când va apărea o altă ocazie, râde el. Spre deosebire de un papă-lapte ca mine, cei precum Charlotte probabil că au nevoie de mai mult timp până să vadă lumina de la capătul tunelului.

— Bine, dar au murit oameni din cauza asta, spune Klara încet.

Imaginile de la metroul din Londra i se perindă prin fața ochilor. Trupul rigid și palid al lui Patrick întins pe șine.

George consimte cu blândețe din cap.

— N-am știut de asta până ieri. Cei de la Stirling Security n-au anticipat că Anonymous va descoperi ce pune Charlotte la cale. Și nici că vei începe să-ți bagi nasul. Rușii sunt teribil de nervoși acum.

— Dacă știai ce se petrecea, de ce naiba m-ai amestecat în povestea asta? întreabă Klara.

George o privește precaut.

— Bănuiesc că am vrut să te ajut. Știam că voiai să termini dizertația lui Mahmoud și mi-am dat seama că șefa ta te va lăsa s-o faci, pentru că eu o plăteam. N-am conștientizat că vei ajunge să fii implicată în asta. Și, în mod cert, n-am știut că totul va căpăta asemenea proporții. Încă de la începutul verii, Bronzelius mi-a dat de înțeles că totul era pe sfârșite. Însă apoi a împins lucrurile tot mai departe și mai departe.

Tace. Au ajuns în Piața Sergels și el virează pe Sveavägen.

— Unde mergem? întreabă Klara.

— O să vezi. Cineva vrea să stea de vorbă cu tine.

Oprește la bordura din fața Turnurilor Regelui.

— Etajul 14, spune el. Te așteaptă acolo.

— Nu urci?

George pare să se cutremure și bagă maneta în viteză.

— Nici gând. M-am săturat de priveliștea din biroul ăla.

Ea încuviințează din cap.

— Ne vedem mai târziu? întreabă ea.

George râde.

— Oricând vrei. Cred că, după povestea asta, o să avem amândoi destul timp liber.

— Ce vrei să sugerezi? Că vei fi concediat?

El ridică din umeri.

— Cine știe? Nu face parte din politica firmei să acționezi împotriva intereselor clientului. Fie el rus sau nu. Vom vedea. Sunt sigur c-o să mă descurc, o asigură el și-i dă o carte de vizită. Sună-mă oricând ai chef.

Capitolul 78

Stockholm

Duminică, 23 august 2015

Prima uşă de la etajul 14 aparţine unei firme de avocatură. Pe cealaltă nu este nicio plăcuţă şi e întredeschisă. Klara o deschide ezitând.

— Alo? spune ea şi face un pas în holul întunecat.

— Aici, strigă cineva de undeva dinăuntru.

Străbate precaută holul şi intră într-o încăpere mare, cu o privesşte magnifică a Stockholmului. În cameră nu se află nimic, cu excepţia unui birou din lemn de culoare deschisă şi a doua scaune aflate într-un colţ. Bronzelius se ridică şi se îndreaptă spre ea.

— Bun venit la Stirling Security! o întâmpină el.

Priveşte confuză în jur. Bronzelius este îmbrăcat în uniformă lui obişnuită – blugi bleumarin şi o cămaşă în carouri, cu mâneci scurte. Geaca din piele lucioasă se află pe un pervaz.

— Este... gol? întreabă ea.

Bronzelius consimte cu un semn din cap.

— Nu că ar fi fost mult mai multe lucruri înainte, zice el. Dar se pare că, noaptea trecută, s-au grăbit să împacheteze puţinul pe care-l aveau.

— Şi i-ai lăsat să scape?

Simte că se înfurie din nou. După toată mizeria asta din pricina căreia atâţia oameni au avut de suferit, el, pur şi simplu, zâmbeşte şi ridică din umeri?

— Cel care a organizat toată treaba s-a îmbarcat într-un avion şi a fugit la Moscova cu aproape 24 de ore în urmă, spune el. Oricum, avea imunitate diplomatică. Restul companiei Stirling Security nu se află în Suedia. Firma nici măcar nu este înregistrată aici. În afară de plăcuţa de uşă, n-au existat în Suedia. Iar acum, până şi plăcuţa aia a dispărut.

— Dar..., spune ea. Nu se poate termina aşa! Dumnezeu, ei au declanşat revoltele din Bergort. Au mituit o profesoară. Şi mi-au ucis colegul.

— George Lööw i-a plătit pe tipii din ghetou, zice Bronzelius. Și tot el i-a virat banii șefei tale. Iar în privința colegului tău, am ținut legătura cu omologii noștri britanici. Cunoșteau pe deplin situația, însă, din păcate, deocamdată nu se poate face mare lucru.

— Atunci, ce rost a avut?

Și-a ridicat vocea, nu se mai poate abține.

— Dacă nimeni nu poate fi tras la răspundere, ce rost a avut?

Bronzelius așteaptă până când ecoul vocii ei se estompează în biroul gol.

— Ce rost a avut? repetă el. Să trimitem un semnal. Să le arătăm că știm ce pun la cale. Desigur, nu s-a întâmplat doar aici, a fost o tentativă pe scară largă de a afecta Uniunea Europeană, iar noi am lucrat împreună cu colegii europeni. Simplul fapt că rușii au lichidat biroul de-aici și că și-au trimis acasă diplomatul responsabil de asta reprezintă o victorie în sine. N-am pus mâna pe ei, însă au înțeles că știm ce fac. La fel cum marina noastră militară urmărește submarinele din arhipelag. Cel mai rău lucru ar fi să-l faci pe vreunul să iasă la suprafață. Abia atunci încep problemele. Ce vrem noi este să-i oprim fără să atragem atenția. Asta e victoria reală.

Ea clatină din cap. Toate astea au fost în zadar.

— Și Yasmine? întreabă ea cu amărăciune. Și Fadi?

Bronzelius se duce la geam și privește peste acoperișurile care strălucesc în soarele verii târzii.

— N-a fost operațiunea mea, răspunde el. N-am știut nimic până ieri, când Yasmine a apărut cu povestea ei.

— Dar este adevărat? Chiar a infiltrat Săpo pe cineva într-un grup de extremiști și i-a ajutat să radicalizeze oameni? E adevărat că lucrați cu Statele Unite sau cu cine dracului pilotează dronele alea?

Bronzelius rămâne tăcut. Pur și simplu, stă la fereastră, cu spatele la ea. Trec câteva secunde. Apoi se întoarce spre ea și o privește nepăsător, cu ochii lui albaștri.

— Indiferent ce s-a făcut, a fost necesar. Aceste grupuri recrutează teroriști, știi asta, nu? Urmărești știrile, Klara? A fost o operațiune de mare succes.

— O operațiune de succes? L-ați radicalizat pe Fadi și l-ați trimis la moarte sigură în Siria! Asta este o operațiune de succes pentru voi?

— Un lider important al ISIS a fost ucis împreună cu 20 dintre adepții lui fanatici. Asta-i o operațiune de succes indiferent de context.

O privește în continuare în ochi.

— Și în ceea ce-l privește pe Fadi Ajam, nu noi l-am radicalizat. A aderat singur la un grup de radicali. Nu noi am vrut ca el să moară, el a căutat moartea.

Bronzelius îi ajutase în arhipelagul Sankt Anna. La vremea aceea, Săpo fusese implicat în vânătoria ei și a Gabriellei, însă Bronzelius tot găsisese o cale de a le ajuta. Klara se gândise că el o făcuse pentru că-i păsa, fiindcă avea o inimă bună. Acum își dă seama că a făcut-o pentru că interesele lui s-au întâmplat să coincidă cu ale ei. Nu este decât un agent de informații cinic și oportunist.

— Cândva, am tăcut, rostește Klara încet. N-am relatat nimic despre ce s-a întâmplat cu un an și jumătate în urmă. Și nici nu voi declara ceva. Dar acum nu voi mai tăcea. Ce vor face Fadi și Yasmine e treaba lor. Este alegerea lor. Însă voi dezvălui prin ce am trecut. I-o datorez lui Patrick. Și mie.

Ceva tresare pe chipul lui Bronzelius, care face un mic pas spre ea, privind-o în ochi și mai intens.

— Îți recomand cu tărie să nu pomenești nimic despre toate astea, o sfătuiește el șoptit. Nu vrei să-ți fiu dușman, crede-mă.

Rămâne nemișcată, încremenită, fără niciun licăr în ochi.

— Fă ce trebuie să faci, conchide ea. Și eu voi face la fel.

Capitolul 79

Arkösund

Luni, 24 august 2015

Stau în capătul îndepărtat al cheiului, tremurând în vântul mușcător. Cerul și marea au aceeași culoare cenușie mohorâtă precum stâncile. Copacii și tufele vor mai fi verzi câteva săptămâni, dar vara s-a terminat deja, nu încape îndoială. Klara își ridică jacheta de ploaie până la bărbie și-i aruncă o privire Gabriellei, prin ploaia mărunță.

— Ești sigură? întreabă Gabriella.

Klara își întoarce privirea spre tot acel cenușiu, înainte de a răspunde. Doi pescăruși planează nemișcați în vânt, deasupra insulei Hästö. Este prima dată în doi ani când se simte absolut sigură de ceva. Se întoarce spre Gabriella și încuviințează din cap.

— Da. Absolut sigură.

— Și nu vrei ca numele tău să fie pomenit sau să fii contactată? Ești sigură?

Calmă, Klara consimte din nou din cap.

— Nu este vorba de mine. Și nu cred că, în clipa asta, mi-ar prinde bine prea multă atenție. Nu s-ar putea afirma că sunt foarte stabilă, zâmbește ea și o cuprinde cu un braț pe Gabriella. În plus, te-ai priceput întotdeauna să vorbești mai bine decât mine. Nu-i așa, partenero?

Își pune capul pe umărul Gabriellei.

— Cel mai important este că se va afla, adaugă ea. Că lumea va afla cu cât cinism au acționat cei de la Säpo. Ar fi putut pune capăt revoltelor din suburbii, însă, în schimb, au stat și s-au uitat cum oamenii erau încurajați și organizați. Și au fost implicați în mituirea unui expert independent înainte de o întrunire a reprezentanților UE. Și totuși, n-au zis un cuvânt despre restul, despre Yasmine și fratele ei.

— La naiba! exclamă Gabriella, clătinând din cap. Ăsta-i un scandal și mai mare, o încălcare importantă a oricăror limite. E al dracului de cumplit că vor scăpa basma curată cu asta.

Klara își îndreaptă trupul și confirmă cu un gest din cap.

— Însă ei au supraviețuit, spune ea. Nu este clar cum au reușit, mai ales fratele. Trebuie să ne mulțumim cu ce avem. Plus că asta nu e povestea noastră. N-avem niciun drept s-o dezvăluim.

— Și Bronzelius?

Klara ridică din umeri.

— M-a amenințat. Și ce naiba poate să facă în privința asta? Cred că, în general, au fost vorbe goale. Uneori, pur și simplu, trebuie să faci ceea ce este drept și să nu te gândești prea mult, nu crezi?

Se ridică și privește spre insule. O ambarcațiune familiară străbate legănându-se acel cenușiu. Simte cum ritmul inimii i se schimbă și o cuprinde calmul. Poate că va fi bine și de această dată.

— Bine, atunci, zice Gabriella și se ridică și ea. O să-l sun pe George din mașină și o să-l întreb cât de departe este dispus să meargă cu asta. Măcar ca sursă anonimă, sper. Apoi o să vorbim cu cunoștința mea de la *DN*⁽⁴⁶⁾. Și vom vedea ce iese.

Ambarcațiunea trage la țarm. Klara vede capul rotund al lui Bosse, prietenul ei din copilărie, prin geamul cabinei. Ridică mâna pentru a-l saluta și se pregătește să sară la bord. Însă mai întâi se răsucesc pe călcâie și o îmbrățișează strâns pe Gabriella.

— Mulțumesc! Pentru tot. Fiindcă ai avut grijă de mine.

Simte buzele reci ale Gabriellei pe obrazul ei umed.

— Ai grijă de tine, spune Gabriella. O să te sun după ce voi afla mai multe, așa că ține-ți telefonul deschis până când se va publica articolul. Pe urmă ar fi mai bine să-l închizi.

Klara încuviințează din cap. După o săritură experimentată, aterizează pe puntea vechii bărci a lui Bosse. Miroase puternic a gudron și motorină, și a iarbă de mare.

Miroase a acasă.

Capitolul 80

Brooklyn, New York

Miercuri, 26 august 2015

Vânticelul care bate dinspre East River încă este cald, dar mai e ceva în el, ceva care miroase a frunze uscate, ceva care face ca meniurile de pe terasa localului The Ides să fluture și brațele goale ale lui Yasmine să se înfioareze. Își ridică ochii și privește spre orizontul Manhattanului, care strălucește de bani și de tensiune în lumina amurgului. A lipsit doar o săptămână, însă acum totul i se pare nou, cu excepția cardului de la Shrewd & Daughter, cu care a plătit și biletele de avion, și camera lor de la The Wythe, în Williamsburg. Dar cardul îi va fi anulat curând după ce le va spune că nu va da nicio declarație despre simbolurile din Bergort, că nu însemnau nimic.

— *Wallah*, Yazz, zice Fadi, aflat de partea cealaltă a mesei. Chiar am trăit vieți total diferite.

El nu-și poate lua ochii de la siluetele zgârie-norilor profilate pe cerul bleumarin, fiind vrăjit de luminile și de viața de pe malul celălalt al fluviului.

Ea se uită la el și se gândește că este ca și cum s-ar privi pe sine când a ajuns prima dată acolo. Vrea să-l cuprindă în brațe, să păstreze această nebunie magică, zilele acestea de confuzie când totul încă este posibil.

— Zău că viața mea nu arăta așa, Fadi, spune ea. Am locuit într-o debara cu pretenții din Crown Heights, împreună cu David. Am dormit pe o dușumea din beton în timp ce el se droga. N-a fost deloc o viață de lux.

El încuviințează din cap, însă pare că abia dacă o aude. Se află aici de două zile și încă nu se gândesc la viitor. Două zile în care, din cauza diferenței de fus orar, s-au trezit înaintea zorilor și s-au plimbat pe străzi și poduri, și, cu grijă, s-au apropiat din nou unul de altul. Uneori, nu vorbesc deloc, ci doar se plimbă alături în lumina zorilor, în vreme ce orașul se trezește în jurul lor, ca și cum le este suficient că trăiesc.

— Oricum, este cale lungă de la Bergort, zice Fadi.

Întinericul s-a așternut, iar luminile Manhattanului se reflectă în fluviul din spatele depozitelor și galeriilor când Yasmine îl vede pe Brett apărând pe terasă. Instantaneu, simte anxietatea apăsându-i ca o halteră pieptul.

— *Jalla*, Fadi, rostește ea. Uite-l pe tipul pe care-l așteptam. Brett, cel pentru care lucrez. Dumnezeuule, o să fie dificil!

Fadi își îndreaptă trupul pe scaun și se răsucesc pentru a se uita la el. Ea i-a spus totul lui Fadi. I-a zis că mama lor i-a trimis fotografiile în care apăreau simbolurile, i-a relatat cum le-a folosit pentru a-i face pe cei de la Shrewd & Daughter să-i achite costul călătoriei la Stockholm. Și că Brett a făcut ca asta să fie posibil. Iar acum, ea îl va trăda.

Brett vine la masa lor cu o geantă într-o mână și cu un pahar cu un fel de whiskey^[47] în cealaltă. Se apleacă și o sărută pe Yasmine pe obraz.

— Mă bucur să te văd, zâmbește el, arătându-și dinții drepecți și albi.

— Și eu, replică ea, dar cu mai puțin entuziasm în voce. El este fratele meu, Fadi.

Cei doi dau mâna, apoi Brett se așază la masă și-și scoate laptopul.

— Prima dată la New York? îl întreabă el pe Fadi zâmbindu-i.

Fadi încuviințează din cap.

— Cum ți-ai dat seama?

Brett se sprijină de spătarul scaunului, soarbe din băutura lui și privește spre Manhattan.

— După ochii tăi, răspunde el. Sunt mari precum cepele.

— Brett, intervine Yasmine. Cel mai bine ar fi să mărturisesc imediat. La Stockholm s-au întâmplat multe lucruri ciudate.

Trage adânc aer în piept. Ce-o fi o fi. Nu-i poate zice că simbolul a fost creat de o companie rusească pentru a stârni revoltele din suburbiile Stockholmului și că încă nu înțelege pe deplin semnificația lui. Ar fi mai bine să-i spună că n-a descoperit nimic. Că a fost o alarmă falsă. Ce-o fi o fi, va trebui să găsească o cale de a le da banii înapoi celor de la Shrewd & Daughter, dacă asta vor dori. Fadi trăiește și nimic altceva nu contează. Însă Brett nu pare s-o asculte, ci caută ceva pe YouTube.

— Uitați-vă la asta, zice el și întoarce ecranul pentru ca ea și Fadi să vadă.

Filmulețul pare să fie făcut cu ocazia unui soi de spectacol dintr-o pivniță. Un bas profund vibrează în micul difuzor al laptopului și pe ecran se vede un bărbat care stă cu spatele la public. Este îmbrăcat în niște blugi

ponosiți, cu un tricou negru, iar pe cap are o mască de schi. Basul monoton se transformă într-un ritm lent și mulțimea se apropie de scenă împingându-se, țipând și fluturându-și mâinile în aer. Muzica încetează. Pentru o clipă se aud doar ovațiile și strigătele mulțimii. Există o intensitate electrică în acel subsol, o așteptare care amenință să se transforme într-o revoltă. Dar chiar înainte ca publicul să explodeze și oamenii să se încaiere, ritmul devine accelerat, pe urmă bărbatul cu cagulă se răsucesce și începe un rap rapid și sincopat, însă atât de clar, încât fiecare cuvânt se deslușește dacă te concentrezi.

— Ce-i asta? întreabă Yasmine.

Mai ascultă puțin, apoi se uită la Fadi, care leagănă din cap în ritmul muzicii.

— Este un seak beat^[48], o piesă foarte bună de protest, răspunde el.

Rapperul se apropie de public, uneori atinge mâinile oamenilor, alteori le lovește. Sare și dă din picioare, dansează, se ghemuiește pe scenă, se prosternează în fața lor. Pare mai degrabă un concert punk decât hip-hop. Apoi ritmul devine din nou lent și rapperul rămâne nemișcat o clipă. Brett oprește derularea filmulețului și întoarce capul spre Yasmine.

— Uită-te la tricoul lui, spune el.

Yasmine se apleacă spre ecran. Pe tricoul rapperului este un pumn încheștat în interiorul unei stele cu cinci colțuri, desenul fiind roșu.

— Cum...?! exclamă Yasmine și privește chipul zâmbitor al lui Brett.

— E un simbol elegant, nu? Și un rapper grozav. Un fel de Eminem mai tânăr și mai furios. Își zice Starfist.

— Starfist? se arată mirată Yasmine. Ca simbolul? Nu înțeleg nimic!

Brett râde și închide laptopul.

— Cei de la Shrewd & Daughter i-au urmărit evoluția multă vreme. Este din Baltimore. O treabă foarte bună din punct de vedere politic. Timp de câteva luni, a dat spectacole în anonim. Geneviève i-a postat cântecele pe SoundCloud și YouTube fără să-i dea numele. În esență, a dorit să fie un oarecare. Mai ales pe durata revoltelor care au avut loc în Baltimore astă-primăvară, în unele cercuri a devenit un fel de simbol fără chip al tulburărilor. Totul a fost ideea lui Geneviève, o modalitate de a atrage oamenii potriviți. Iar acum, după ce el a devenit un concept, s-au gândit să-i facă o lansare mai convențională. Așa că avea nevoie de un nume. Și de încă ceva, ceva care să-l identifice clar. Când i-ai arătat acel simbol... a fost

perfect. Între timp, simbolul a devenit emblema lui sau el a devenit chipul simbolului. Depinde cum vrei să privești lucrurile. E la mare căutare și, curând, tipul va deveni o vedetă de succes. Deja dă interviuri pentru CNN, iar Vice Media a făcut un documentar despre el. Acum, poartă mereu tricoul ăla, și masca de schi, desigur. Este o imagine cu un impact al naibii de puternic.

Brett își ridică paharul spre Yasmine, pentru a toasta.

— Nimănui nu-i mai pasă cum a apărut simbolul, Yasmine. De fapt, ni s-a cerut să nu vorbim deloc despre asta. Acum, aparține de Baltimore. Oamenii deja îl desenează peste tot. Casele de discuri sunt înnebunate după el. Asta o să fie cea mai mare afacere de la moartea industriei muzicale încoace.

Brett râde și bea o gură de whiskey.

— Nu pricep nimic, spune Yasmine. Când s-a întâmplat asta? Și cu ce se alege Shrewd & Daughter?

— După cum ți-am zis, ei s-au ocupat de el din primăvară, dar totul s-a mișcat foarte repede la final, răspunde Brett. Ți-am trimis un e-mail, nu? Revoltele din Baltimore și din alte orașe au tot izbucnit și s-au stins de la o vreme. Însă după întâlnirea noastră, Geneviève a decis că au, în sfârșit, ceva cu care să lucreze, așa că l-au numit Starfist și ea este oficial impresara lui. I-a promis că-l face vedetă dacă o lasă să se ocupe de PR pentru el. Și va primi 25 la sută din venitul lui, desigur. Nu sunt puțini bani dacă stai să te gândești că se vor înregistra trei discuri de vreo 10 milioane. Și ăsta-i doar începutul.

Se oprește și bagă mâna în geantă.

— Ceea ce-mi amintește că e cazul să-ți dau partea ta, adaugă el. Firește, după ce mi-am oprit cota de 25 la sută. De data asta, cred sincer că am meritat-o. Este o sumă corectă, ca să știi. Comisionul găsitului. Oricum, cred că vei fi mulțumită.

Găsește ceea ce caută în geantă și-i dă un cec. Apoi bea ce i-a mai rămas în pahar.

— În regulă, copii, conchide el. E vremea să plec. Mai stați aici câteva nopți. Geneviève este mai mult decât încântată, așa că va plăti bucuroasă. Vorbim mai spre sfârșitul săptămânii? Am niște treburi pentru tine.

Se întinde puțin, o sărută pe Yasmine pe obraz, dă mâna cu Fadi, pe urmă se strecoară printre mese și pe lângă bar, dispărând din câmpul lor

vizual. Au rămas singuri din nou, doar Yasmine și Fadi, și priveliștea de nedescris a Manhattanului. N-au planuri. N-au nimic la care să se întoarcă. Doar două vieți noi și un cec de 150 000 de dolari, care flutură ușor la prima adiere de vânt a toamnei.

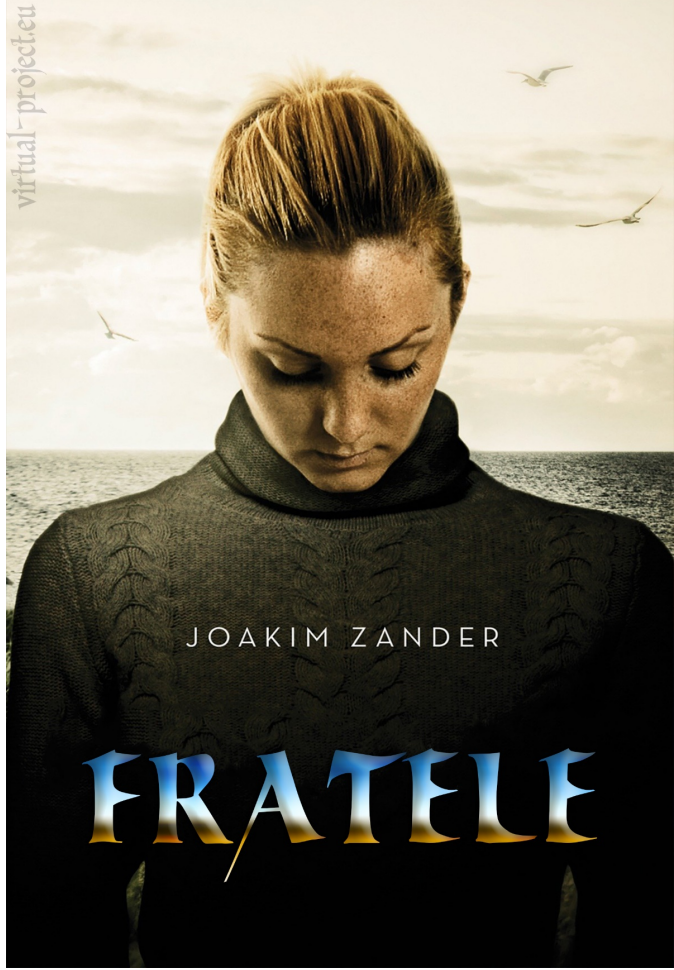
virtual-project.eu

- ^[1] Cățea, târfă (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[2] Haideți! (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[3] Rahat (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[4] Dragul meu (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[5] Pastă din semințe de susan. (n.tr.).
- ^[6] Un fel de sarmale. (n.tr.).
- ^[7] Melodie a cântărețului arab Aline Khalaf. (n.tr.).
- ^[8] Salată orientală de vinete, cu susan și usturoi. (n.tr.).
- ^[9] Jur (în lb. arabă, în orig.). (n.tr.).
- ^[10] Poponar (în argoul jamaican, în orig.). (n.red.).
- ^[11] Numele de scenă al lui Sean John Combs (4 noiembrie 1969), un rapper american, producător, director executiv, designer și actor. (n.tr.).
- ^[12] Pseudonimul unui artist în graffiti, activist politic, regizor de film și pictor englez. (n.tr.).
- ^[13] Frank Shepard Fairey (15 februarie 1970) este un artist stradal contemporan, grafician, activist, ilustrator și fondator al OBEY Clothing, cu inspirații din skateboarding. (n.tr.).
- ^[14] Benzi desenate (în limba japoneză, în orig.). (n.red.).
- ^[15] Cartier din Stockholm. (n.tr.).
- ^[16] Cartier din Brooklyn, New York. (n.tr.).
- ^[17] Tip, bărbat (în argoul suedez, în original). (n.tr.).
- ^[18] Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah și Mahomed este trimisul Său (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[19] Insulă din arhipelagul Sankt Anna. (n.tr.).
- ^[20] Pacea și îndurarea lui Allah fie cu tine (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[21] Comunitate de musulmani. (n.tr.).
- ^[22] Rugăciunea de noapte a musulmanilor. (n.tr.).
- ^[23] Cu voia lui Allah (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- ^[24] Tichie purtată de bărbații din Africa de Nord, de Est și de Vest, precum și din Asia. (n.tr.).
- ^[25] Mărturisirea de credință ori Crezul musulman. (n.tr.).
- ^[26] Centrul regal pentru studiul drepturilor omului. (n.tr.).
- ^[27] Guy Fawkes (13 aprilie 1570-31 ianuarie 1606) a fost membru al unui grup de restauraționiști catolici din Anglia care a plănuț Complotul prafului de pușcă. Scopul lor era înlăturarea guvernării protestante din țară prin aruncarea în aer a clădirii Parlamentului la 5 noiembrie 1605. Masca reprezentând chipul lui a devenit simbol al celor care se opun abuzurilor regimurilor politice de pe întreg mapamondul. Ea a fost purtată și de susținătorii mișcării Occupy Wall Street, și de cei grupați sub numele Anonymous. (n.tr.).
- ^[28] Termenul coranic care înseamnă „interzis”, „nepermis” sau „ilegal”. (n.red.).
- ^[29] Kufi este stilul mai curat, mai geometric, cu un ritm vizibil și accentuat pe liniile orizontale. Vocalele sunt uneori marcate prin puncte roșii; consoanele sunt evidențiate prin linii scurte pentru a face textul mai ușor de citit. Câteva exemplare ale Coranului scrise în acest stil au fost găsite în moscheile Kairouan din Tunisia. Scrierea Kufi mai apare, de asemenea, și pe monedele vechi. (n.red.).
- ^[30] Suc din varză Kale. (n.red.).
- ^[31] În original, *Remember, remember, the Fifth of November*; versuri ale unui cântec popular englezesc despre Complotul prafului de pușcă. (n.tr.).
- ^[32] Salată bulgur. (n.red.).
- ^[33] Dispozitive explozive improvizate dintr-un recipient metalic umplut cu material explozibil, șrapnel sau chimicale. (n.red.).
- ^[34] Ucigaș de rebeli (în arabă, în orig.). (n.red.).
- ^[35] Frate (în arabă, în orig.). (n.red.).
- ^[36] Îndrumător, lider (în lb. arabă, în original). (n.tr.).

- [37]. Tânăr bine plătit din clasa mijlocie, care are un stil de viață luxos. (n.tr.).
- [38]. Oraș din seria *Batman*. (n.red.).
- [39]. Serviciul suedez de Informații (Säkerhetspolisen). (n.tr.).
- [40]. Oraș din Suedia renumit pentru închisoarea lui destinată infractorilor periculoși. (n.tr.).
- [41]. Părți intime ale corpului omenesc (în lb. arabă, în orig.). (n.tr.).
- [42]. Grăbește-te (în lb. arabă, în original). (n.tr.).
- [43]. Produs de patiserie din India și Pakistan, umplut cu diverse ingrediente. (n.tr.).
- [44]. Pastă de ardei iute folosită în bucătăria nord-africană. (n.tr.).
- [45]. Chief Executive Officer – Director general. (n.red.).
- [46]. *Dagens Nyheter*, cotidian suedez. (n.tr.).
- [47]. Produsele irlandeze și americane, precum Bourbon, Rye sau Tennessee, sunt cunoscute ca whiskey, iar cele din Scoția, Canada și Japonia sunt promovate ca whisky. Probabil pentru multă lume n-are importanță această diferență, însă experții și iubitorii acestei băuturi țin foarte mult la respectiva literă în plus sau în minus. (n.red.).
- [48]. *This seak beat* este un vers, care a devenit expresie, din melodia *Shake It Off* a cântăreței Taylor Swift. (n.red.).

virtual-project.eu

JOAKIM ZANDER

FRATELE